Prefață la noua ediție

Mai 1998. Au trecut deja cincisprezece ani! Ce s-a întâmplat, în toată această vreme, cu „amanții"? Cum ați reacționat la această apologie a mângâierii? Aprobări, contestări, întrebări, la toate acestea aș dori să răspund astăzi. Răspuns am trimis, individual, la fiecare dintre scrisorile voastre. Dar acum, „scrisoarea" mea va fi mai amplă și, totodată, mai precisă; iar cu acest prilej, mă voi adresa și tuturor acelora care mi-au spus: „Aș fi vrut să vă scriu, dar n-am îndrăznit".

Dacă *Tratatul de mângâieri* v-a adus mai multă fericire, făcându-i o primire atât de călduroasă, m-ați făcut și pe mine mai fericit. Narcisism? Nu numai: desigur, succesul îi este întotdeauna plăcut „eului" — și cu atât mai bine, căci astfel a fost încurajată cea mai bună parte a mea, dar fericirea mea se datorează și altor motive, mai generoase. Scriindu-mi cartea cu dorința de a spune adevărul, dacă nu chiar cu impudoare, am putut constata că atunci când suntem adevărați, găsim și adevărul celuilalt; ca și cum, deschizându-ne sufletul, am deschide sufletul celuilalt. Ca și cum, atingând esența din noi, am atinge esența fiecăruia și, prin urmare, universalul.

Fericit am fost și pentru că am constatat cum mângâierea — această tandră modalitate de apropiere, chiar de unire cu celălalt — interesa atât de multă lume. Iar dacă am putut atinge în fiecare ceva esențial și universal, i-am atins tocmai partea de lumină pe care Maeterlinck o numea divină. Dacă ați ști câtă sensibilitate se ascunde dincolo de măștile și platoșele oamenilor! Am văzut directori ambițioși, preoți neînduplecați și jandarmi severi plângând ca niște copii atunci când abordam problema mângâierii. Căci oamenii, când îi vezi dezgoliți, la trup și suflet, așa cum i-am văzut eu de la naștere până la moarte, sunt înduioșători. Dar nu trebuie nici să disperi și nici să-i aduci la disperare.

Și, în sfârșit, am fost fericit pentru că am ajutat. Câți nu mi-au spus sau scris că, după ce au citit *Tratatul*, cuplul lor a trăit momente mai bune! Într-adevăr, ceea ce amenință coeziunea și permanența cuplului este tocmai rutina, mai ales cea a vieții sexuale, care determină uzura dorinței și a plăcerii și, într-un final, plictiseala. Or, prelungirea duratei de viață ne expune la un trai în comun, pe o perioadă prea îndelungată, cu aceeași persoană. Iar riscurile implicate de bolile cu transmitere sexuală ne incită mai degrabă să ne centrăm asupra aceluiași partener decât să ne împărțim între mai mulți.

Ce fac de obicei oamenii pe care-i copleșește plictiseala? Optează pentru una dintre următoarele soluții:

- Schimbă partenerul. Din păcate, lucrul acesta rareori se-ntâmplă fără durere și dezastru. Unul dintre ei suferă, dacă nu chiar amândoi, suferă și copiii, și unii, și ceilalți putând ajunge la depresie, dacă nu chiar sinucidere. Iar din bunurile comune, cu mare trudă dobândite și simboluri ale relației, se alege praful. Adesea, schimbarea aduce și alte deziluzii. Căci, în realitate, pentru a te apropia de fericire, pe tine însuți ar trebui să te transformi.
- Se resemnează să trăiască fără fericire erotică. O viață, fără-ndoială, posibilă dacă sentimentele sunt puternice, deși acestea riscă să-și piardă din intensitate odată cu dorința. Și, cu siguranță, cu atât mai posibilă atunci când afecțiunii i se alătură împărtășirea unor pasiuni comune: un ideal, un proiect, o artă etc. Totuși, cuplul este mai viu când e străbătut de seva erotismului. Cât despre aceia ale căror sentimente sunt călduțe, iar ceea ce împărtășesc este exclusiv de ordin material, coexistența lor nu va-ntârzia să se transforme într-o „eternă concesie".
- Regenerează și reînnoiesc schimburile corporale, astfel încât să mențină interesul partenerului și să-i susțină plăcerea. Este vorba despre infinita variație a mângâierilor, astfel încât, după cum se spunea în *Kama Sutra*, „partenerul să se simtă de parcă ar fi cu treizeci și două de femei diferite" sau, reciproc, partenera cu treizeci și doi de bărbați diferiți. Iar pentru ca acestei reînnoiri să i se ofere toate șansele, de ce să nu apelăm la tratate?

Unii vor protesta: „Iubirea nu se-nvață, știm totul din instinct. Și apoi, când nu te mai mulțumești cu atât, n-ai decât să-ți folosești imaginația". Dar nimeni nu poate ști totul; n-ar fi atunci indicat să învățăm iubirea? Învățăm să citim, să scriem, să gătim, să cântăm la chitară. De ce nu am face asemenea orientalilor care, milenii de-a rândul, au transmis, întru binele tuturor, arta erotică, așa cum au făcut și cu dansul, caligrafia sau ikebana? Culegerile lor de precepte despre senzualitate erau parte integrantă a cărților sacre, precum *Kama Sutra* sau *Ananga Ranga*. Și oare nu Balzac a zis că: „În iubire, femeia este, și nu la suflet mă gândesc, o liră ale cărei taine nu se oferă decât aceluia ce știe a o mânui?" Același lucru îl putem spune și despre bărbat.

Alții exclamă: „La naiba cu tehnica, iubirea este poezie, iubirea este spontaneitate, iubirea este tandrețe". Dar cunoașterea nu ucide nici elanul, nici tandrețea, dimpotrivă, le îmbogățește, le nuanțează infinit, le inspiră mii de acorduri. Erotismul este ceea ce rămâne

când am uitat totul; în vâlvătaia iubirii, îndrăgostitul transcende paginile tratatelor, așa cum pictorul sau compozitorul, purtați de inspirație, trec dincolo de învățăturile anilor de ucenicie. De altfel, dacă instinctul sau imaginația fiecăruia ar fi într-atât de roditoare, iar tandrețea și poezia, atât de răspândite, n-ar exista atâta plictiseală în alcovuri.

Scopul acestei noi ediții este, prin urmare, de a vă prezenta ideile la care am fost obligat să reflectez și reacțiile pe care le-am putut înregistra de când această carte a văzut lumina tiparului. Dar este și acela de a vă lămuri, așa cum vă doriți, în privința anumitor mângâieri și de a vă propune altele noi.

Am adunat reacțiile ce-au urmat lecturii acestui tratat fie de la pacienți, în timpul consultațiilor, fie de la persoane care asistă la conferințele mele, fie din nenumăratele scrisori pe care le-am primit. Scrisori ce sunt, adesea, niște pasionante, chiar patetice documente umane. Trebuia să vi le încredințez.

La ce visați fără să îndrăzniți să cereți

Mai 1980. Aşezaţi chiar pe jos, suntem treizeci de medici şi psihologi care ascultă două conferenţiare cu totul deosebite; în cadrul sesiunii de primăvară a Institutului de Sexologie, organizatorul, o persoană remarcabil de eclectică, a invitat două foste prostituate, ce învăţaseră o nouă meserie, masajul erotic.

La început, motivaţia lor a fost să exploateze presupusa lubricitate a clienţilor; habar n-aveau ce este acela un masaj terapeutic şi nici nu urmaseră vreun curs de psihologie; dar confidenţele lor au fost cu-atât mai tulburătoare: clienţii nu erau defel nişte bătrâni perverşi; aveau între optsprezece şi şaizeci de ani, iar cei mai mulţi între optsprezece şi treizeci şi doi de ani. Nu erau nici nişte dezechilibraţi psihic sau sexual dovediţi şi niciunul nu a încercat să le agreseze în vreun fel. În sfârşit, proveneau din clase sociale foarte diferite.

Toţi sperau să primească, prin mângâierile acestor femei, liniştirea pe care n-o găseau lângă soţii, chiar şi atunci când susţineau că au o viaţă sexuală satisfăcătoare. Reveneau cu regularitate şi, de la o şedinţă la alta, păreau tot mai fericiţi. La rândul lor, maseuzele,

care, la început, nu aveau decât dispreţ pentru clienţii lor, au înţeles că îndeplineau cu adevărat un rol terapeutic.

În Franţa zilelor noastre, sunt din ce în ce mai multe saloane de masaj erotic şi grupuri de masaj californian (masaj terapeutic elaborat de un cuplu de psihologi din Esalen, care vizează să creeze, în trup şi minte, o stare de destindere euforică). De altfel, sunt convins că cei mai mulţi dintre clienţii medicilor, kinetoterapeuţilor, coaforilor şi manichiuristelor resimt tot o nevoie inconştientă de contact uman, în sens tactil şi psihologic. Fără să ştie, aceşti profesionişti au în mâini o stranie putere care le depăşeşte arta.

Lipsa mângâierilor poate avea o dimensiune universală. Mulţi oameni mi s-au destăinuit, bărbaţi şi femei nemulţumiţi de viaţa lor sexuală, şi am fost şocat de faptul că doleanţele lor se refereau nu atât la patologia clasică a sexologiei (frigiditate, impotenţă, ejaculare precoce, anafrodizie etc.), ci, mai degrabă, la lipsa de tandreţe a partenerului(ei). Totuşi, nu ştiam că lipsa mângâierilor poate fi resimţită într-atât de profund, încât să-i împingă pe bărbaţi să apeleze, contra cost, la serviciile unor femei care să le-o aline pe deplin, ori că poate da naştere celor mai îngrozitoare suferinţe.

Mélanie este măritată cu un manager, sportiv pe deasupra. În timpul săptămânii, nu-l vede mai deloc, căci e mult prea prins de afacerile care-l poartă prin toată Europa. Iar sâmbăta şi duminica, se dedică pasiunilor sale: tenisul şi călăria. Este un luptător.

Nenorocirea este că se comportă la fel şi în viaţa sa intimă, dar cu mai puţină eficacitate: preludiile sunt atât de neîndemânatice, încât Mélanie le scurtează şi, ca să scape odată, cere actul sexual. Care este atât de nesatisfăcător, încât îmi face această mărturisire nemaipomenită, grăitoare în ceea ce priveşte dizarmonia dintre ei: „Nu-i deloc amuzant să fii scuturată ca un prun". Din fericire pentru ea, coitul durează puţin.

Totuşi, acest bărbat îi spune femeii sale că o iubeşte... Fără îndoială, nu iubeşte femeia.

Mélanie a venit la mine pentru tulburări diverse care alternează și recidivează: cistită, colită, dureri de spate, mastoză, migrene. După fiecare consultație, se simte mai bine timp de două sau trei săptămâni; apoi, mă caută din nou, cu alte tulburări. Multă vreme, n-am mai văzut-o. „Puterea" mea nu-și mai făcea, cu siguranță, efectul și se dusese să-și trateze suferințele la vreun confrate.

Un an mai târziu, Mélanie reapare, radioasă; vrea să-i prescriu doar un contraceptiv. Spatele? Nu-l mai simte încordat. Vezica? Să nu mai vorbim despre ea. Intestinele? Problema a dispărut. Au dispărut până și nodulii mastozei, sânii sunt supli și n-o mai dor. Artizanul acestei metamorfoze? Un amant pe care-l idolatrizează. Trupul ei care „striga" să fie mângâiat este vindecat, adorat, glorificat.

Gil face parte dintre acei pacienți care-i pun pe medici în încurcătură și contribuie din plin la deficitele asigurărilor de sănătate. Prezintă prea multe simptome ca să fie cu-adevărat bolnav: amețeli, dureri de cap, angoase, sufocări, înțepături la inimă, palpitații, dureri abdominale. De câțiva ani, s-a dus la mai mulți generaliști și specialiști; a făcut nenumărate și costisitoare analize, variate și oneroase tratamente. Totul a fost în van: Gil este bolnav de iubire sau, mai exact, de lipsă de iubire. Or, iubirea nu se prescrie printr-o rețetă.

Este căsătorit cu una dintre acele soții model care nu refuză aproape niciodată să-și îndeplinească îndatorirea conjugală, dar care nu are nici urmă de fantezie, fantasmă, tandrețe și căldură; o femeie cu mâinile prea reci, prea țepene, prea cinstite. Sexul este ușurat, dar trupul nu se simte deloc satisfăcut.

Remarcabil în cazul patologiei lui Gil este faptul că doar masajele îl alinau; îl trimiteam din ce în ce mai des la kinetoterapie. „Numai așa mă simt mai bine, toate problemele îmi vin de la vertebre."

Gil s-a vindecat. Nu cred că e numai efectul magneziului pe care i l-am prescris: a divorțat și s-a căsătorit cu o... kinetoterapeută. Nu i-a făcut nici măcar o dată un masaj terapeutic; dar ne putem imagina că o femeie, a cărei vocație este să vindece cu mâinile, trebuie că iubește pe deplin cu aceleași mâini.

Pielea: 1 500 000 de receptori în așteptare

Ne minunăm de câte ne percep ochii, urechile și gura. Și totuși, cel mai generos dintre organele noastre senzoriale este pielea. Pe când ne scăldam în sfera uterină, ea ne oferea mângâierile suave ale apei amniotice, în vreme ce toate celelalte simțuri aparțineau încă neantului, cu excepția auzului care capta, înăbușite, cânturile și furiile lumii.

După naștere, atunci când frigul, zgomotele, lumina orbitoare și duritatea obiectelor ne-au agresat simțurile, pielea a fost aceea care ne-a oferit prima fericire, în chiar clipa când mama ne-a strâns la piept.

Mai târziu, când iubirea îl cuprinde pe bărbat, glasul și vederea iubitei nu-i mai ajung, e nerăbdător să o simtă aproape. Același lucru se întâmplă și în cazul femeii. La fel, ne dăm seama că oamenilor nu le e de-ajuns să-și vadă profeții, conducătorii sau „idolii", ci trebuie să-i și atingă.

Pielea este această peliculă a unui țesut specific care ne acoperă suprafața corpului, prelungindu-se la extremități — degete, urechi

etc. — și invaginându-se în orificiile naturale. Din punctul meu de vedere, pielea cuprinde nu numai tegumentele obișnuite — dacă pot spune astfel — care acoperă corpul, ci și pe acelea ale buzelor, mameloanelor și areolei sânilor; în sfârșit, cuprinde și partea exterioară a organelor genitale, mai precis vulva, clitorisul, vaginul, penisul și glandul.

Pielea nu este un banal înveliș de piele, căci rolurile-i sunt multiple. Ea ne interesează aici ca organ de simț — simțul tactil. Este cea mai întinsă dintre suprafețele noastre senzoriale: 18 000 cm² la adult, 2 500 la nou-născut. Auzul, văzul, mirosul și gustul nu ocupă decât câțiva centimetri. Este, de asemenea, și cel mai bogat în receptori: în total 1 500 000. „După creier, pielea este, fără îndoială, cel mai important ansamblu de organe", afirmă Ashley Montagu (1); tot el adaugă: „O ființă umană poate trăi oarbă fiind, surdă fiind, fără nici urmă de gust sau miros, dar nu ar putea supraviețui nici măcar o clipă fără piele".

Pielea este formată din două straturi principale — epidermul și dermul —, ele însele stratificate în diferite substraturi (schema 1). Stratul superficial al epidermului, numit cornos, poate fi redus la câteva rânduri de celule epiteliale, iar în acest caz pielea este fină și moale; sau este făcută din multiple rânduri de asemenea celule, și atunci este o piele cu adevărat „tăbăcită". Stratul profund al dermului, numit hipoderm, conține celule adipoase; în funcție de cât de multă asemenea grăsime există, pielea este mai groasă sau mai subțire. Atunci când este fină, adică atunci când stratul cornos și grăsimea sunt subțiri sau, mai mult chiar, inexistente, pielea este extrem de sensibilă. Este cazul celor mai erogene zone: buzele, sânii, vulva, glandul clitorisului și al penisului, vaginul.

Pielea corpului se îngroașă și devine mai insensibilă atunci când se află într-un contact permanent cu veșminte aspre. Iată de ce ordinele religioase îi obligă pe călugări să poarte rase de dimie și să doarmă în așternuturi scorțoase. În schimb, femeile (cu dare de mână) și aristocratele care purtau haine plăcute la atingere — mătase,

SCHEMA 1
PIELEA

I. Epiderm
1. Strat cornos
2. Strat Malpighi

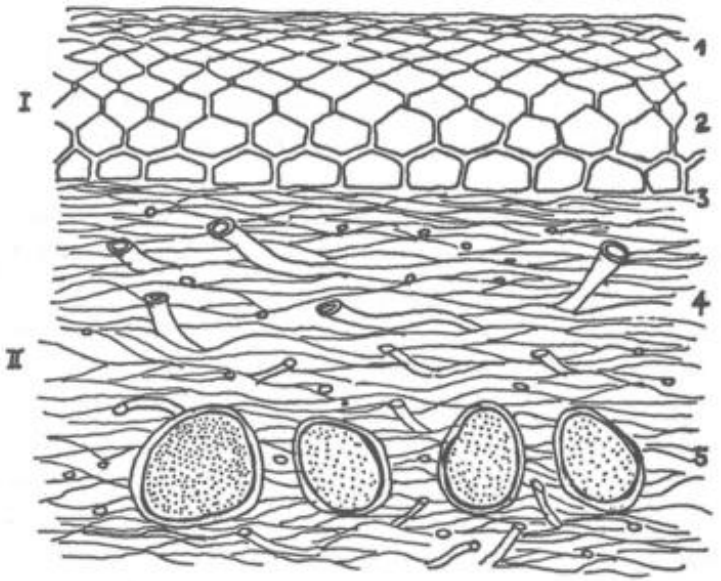

II. Derm
4. Vase
5. Lobuli de grăsime

linou, tafta, muselină, catifea — aveau o piele mai sensibilă. Democratizând țesăturile fine, apariția stofelor sintetice (nailon și altele) păstrează senzualitatea tuturor epidermelor.

Pielea celor care lucrează cu mâinile se îngroașă nu doar la nivelul palmelor, ci și al coatelor, umerilor, gâtului și genunchilor. Stratul cornos hipertrofiat formează în aceste zone asperități și calozități. Din fericire, tehnologia îl eliberează din ce în ce mai mult pe om de muncile grele și, în curând, nu va mai trebui să supraveghem decât niște pupitre sau roboți. Dar, în așteptarea acestor vremuri noi, cei care încă mai robotesc cu mâinile trebuie să le îngrijească: să le apere cu mănuși, să le spele cu săpunuri speciale, acide, să le hrănească cu creme revitalizante, astfel încât acestea să-și păstreze sensibilitatea și finețea.

Textura și aspectul pielii se pot schimba, în funcție de cât de mult este mângâiat și mângâie purtătorul ei. O ființă tandră va avea o piele catifelată, moale, fină; o ființă lipsită de tandrețe va avea o piele uscată și aspră. Cu cât o piele este mai mângâiată, cu atât este mai sensibilă.

Pielea are mii de receptori (de la 8 până la 135 pe centimetru pătrat), aflați într-o permanentă stare de alertă, care captează stimulii veniți din exterior; acești minunați mici detectori, cărora le datorăm plăcerile, dar și durerile noastre, se află la capătul nervilor senzitivi. În epiderm, ei se ramifică asemenea iederii pe un perete; în derm, se încastrează în capsule — nervul și capsula formează un „corpuscul". Cei mai celebri corpusculi sunt cei ai voluptății, numiți și „corpusculii Krause", care se găsesc pe glandul clitorisului și al penisului și, bineînțeles, și în alte zone erogene. Datorită lor ne pierdem capul. Aceste microorganite au schimbat pe deplin multe vieți și, fără îndoială, uneori, și cursul istoriei…

În sfârșit, în piele se găsesc, mai ales în dermă, și vase de sânge; în cele mai erogene zone, bogăția vasculară este extraordinară, de unde și culoarea lor roșie: buze, mamelon, gland, vulvă, vagin.

SCHEMA 2
RECEPTORII SENZORIALI

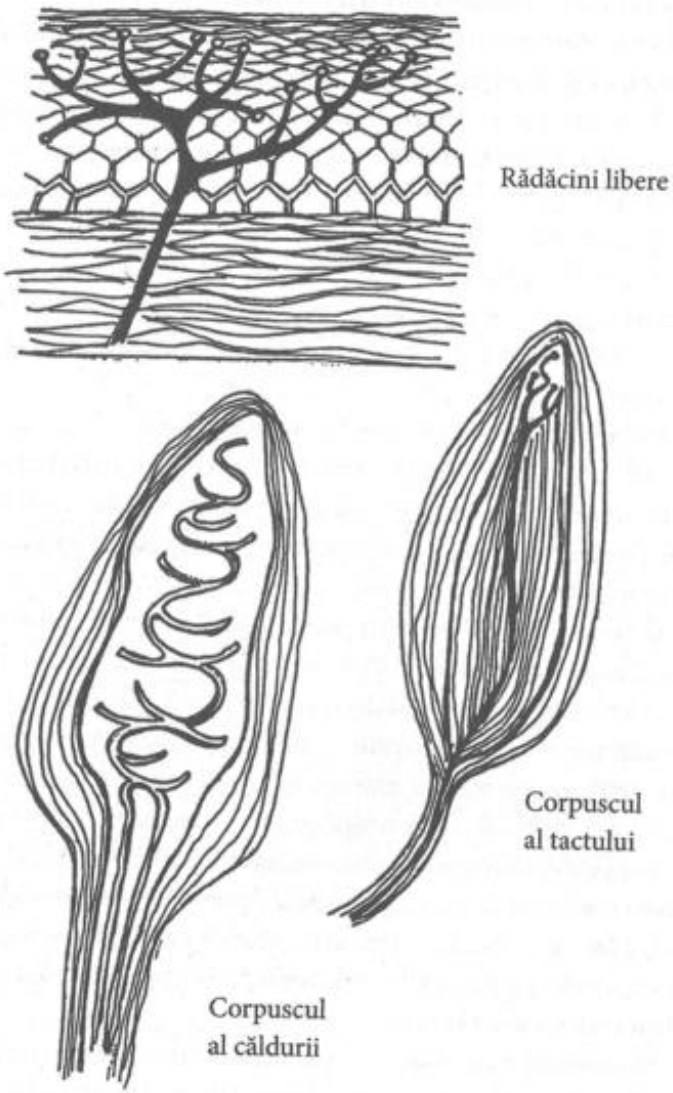

Vasele de sânge se adună aici în plexuri — împletiri foarte dense de vase sanguine — şi în corpi erectili — adevăraţi bureţi de sânge.

Nu se ştie îndeajuns cât de extrem de sensibilă este pielea. Multă lume o consideră un organ senzorial grosolan, care simte vag stimulii, dacă aceştia nu sunt puternici; pare cel mai rudimentar dintre cele cinci simţuri, inferior auzului şi văzului, cele mai nobile dintre toate. Dar ne înşelăm: este cel mai fn. Anumite zone pot înregistra presiuni de 2 mg sau discerne distanţa de 1 mm dintre două vârfuri de compas. Pielea poate aprecia mai bine diferenţele de contact decât o face urechea pentru „intervalele" dintre două note. (Un interval este diferenţa de înălţime a sunetului între două note.) Dacă pielea este supusă unei vibraţii de frecvenţă rapidă, ea poate detecta întreruperi de zece miimi de secundă.

Câţiva cercetători au pus la punct, pentru orbi, limbaje cutanate bazate pe pulsaţiile unui aparat electronic; pielea este atunci capabilă să descifreze mesaje complicate şi rapide. Orbul citeşte literalmente cu pielea. Se spune că Hélène Keller, surdă, mută şi oarbă, se bucura pe deplin de frumuseţea unei simfonii folosindu-se de tălpile picioarelor, percepând vibraţiile podelei.

Această capacitate a pielii de a analiza toate nuanţele, toate gradele unui stimul şi semnificaţiile sale emoţionale este admirabilă. Pielea este sensibilă la contact, la rece şi la cald, la durere. Cât despre sensibilitatea tactilă, stimulul eficient este un contact uşor, ce duce la o variaţie minimă de presiune. Pragul sensibilităţii este valoarea greutăţii minime care, aplicată pe o suprafaţă dată, determină apariţia senzaţiei tactile. Pragul variază în funcţie de zone: pentru faţă şi vârful degetelor, extrem de sensibile, pragul este de 2 mg. Pentru partea dorsală a degetelor şi a mâinii, acesta este de 15 mg. Pragul variază şi de la individ la individ.

Firele de păr de pe corp constituie nişte adevărate dispozitive care amplifică senzaţiile tactile, scăzând pragul sensibilităţii atunci

când sunt atinse. Mângâierile superficiale, precum atingerea ușoară cu limba sau vârful degetului, se adresează acestei sensibilități.

Pentru sensibilitatea termică, stimulul este variația de temperatură a pielii la contactul cu un element care aduce sau absoarbe calorii. Pragul de sensibilitate termică depinde de zone; sensibilitatea este extremă la nivelul mamelonului (care se întărește la frig), importantă la nivelul obrajilor (atunci când calcă, unele femei testează temperatura fierului apropiindu-l de obraji), mai mică la nivelul suprafeței dorsale a mâinilor și al abdomenului; glandul penisului este insensibil la frig. Căldura mâinii este o componentă a plăcerii dezmierdării. Mâinile reci nu vor provoca defel senzații agreabile.

Cât despre sensibilitatea algică, stimulul care provoacă durerea este un exces de presiune sau de temperatură — în plus sau în minus ori o leziune. Pragul de sensibilitate algică este mare: senzația dureroasă nu se declanșează decât în urma unor agresiuni importante, semnalându-i organismului o afectare a integrității. Mângâierea poate comporta un anumit grad de durere, acceptat și acceptabil pentru orice om normal. Este cazul pișcăturilor sau al mușcăturilor.

Această sensibilitate a pielii la stimuli se numește sensibilitate exteroceptivă; vasele care irigă pielea sunt și ele sensibile, aceasta fiind sensibilitatea cutanată interoceptivă. Dezmierdările provoacă o vasodilatație și un aflux de sânge; aceste modificări determină o excitație plăcută a fibrelor nervoase care înconjoară vasele de sânge. Senzațiile sunt maxime în zonele erogene, unde sângele abundă din cauza bogăției lor vasculare.

Mângâierile, atunci când sunt mai apăsate, și îmbrățișările îndrăgostiților implică sensibilitățile profunde, mai precis acelea ale organelor situate sub piele: aponevrozele, mușchii, tendoanele, ligamentele, articulațiile etc., stimulii fiind presiunile exercitate, contracțiile efectuate, mișcările realizate. Acest tip de sensibilitate se numește proprioceptivă.

Vasele de sânge și viscerele pot fi și ele vizate. Stimulii sunt variațiile de presiune și de mărime ale vaselor și distensia viscerelor. Această sensibilitate se numește visceroceptivă.

Ce este o senzație erotică? Răspunsurile sau, mai degrabă, lipsa unor răspunsuri ale fiziologilor și psihanaliștilor, diferențierea pe care ei o realizează între sexualitate și erotism au generat confuzie. Să ne întoarcem la bunul-simț. În sensul cel mai direct și cel mai comun, o senzație erotică este o senzație agreabilă care incită la actul sexual, altfel spus, o excitație care trezește dorința sexuală și produce la nivelul corpului și mai ales la nivelul organelor genitale o serie de schimbări în vederea coitului.

Totuși, oamenii știu, cel mai adesea, să deosebească excitația de act sau chiar dorință; într-un sens mai moderat, senzația erotică este, așadar, o senzație agreabilă care incită la apropierea de o altă persoană, fără să determine în mod obligatoriu apariția nevoii sistematice de coit. Așa se întâmplă în ceea ce vom numi „mângâierea de dragul mângâierii". Noțiunea de „o altă persoană" este ceea ce diferențiază senzațiile erotice de celelalte plăceri, ca acelea pe care le resimțim atunci când mâncăm, bem, stăm la soare etc. Toate aceste stări de bine țin de senzualitate; erotismul nu este decât una dintre multiplele ei modalități: este senzualitatea sexualității.

Autoerotismul, mai precis capacitatea de a ne excita pe noi înșine prin mângâieri și masturbare, nu infirmă principiul dorinței de un altul; adultul care se dedă plăcerilor solitare are fantasme ce includ partenerul sau în cadrul cărora își este sieși partener. Cât despre copilul care-și oferă plăcere, el se mulțumește să se folosească de organele predestinate apropierii.

Unde se nasc senzațiile erotice? Există oare o sensibilitate erotică specifică? În glandul clitorisului și al penisului, se află niște corpusculi ai voluptății, corpusculii Krause. Dar, pe întreaga suprafață corporală și pe epidermul care acoperă organele sexuale, nu a mai

fost pus în evidență niciun alt receptor specific al plăcerii; iar fiziologia nu a descris un sistem nervos specific erotismului. Astfel că tot ceea ce face ca o senzație să fie erotică rămâne încă un mister.

Când o stimulare erotică ajunge la creier, ea trece prin straturile vechi sau arheocerebrale, sediu al instinctelor: el declanșează răspunsul sexual în tot corpul și organele genitale (congestie, lubrifiere etc.); apoi, senzația ajunge la creierul mijlociu sau talamus, sediu al vieții afective: aici își capătă nuanța emoțională (agreabilă sau dureroasă); în sfârșit, ajunge la creierul superior sau cortex care o evaluează, o acceptă sau o respinge, și autorizează sau interzice trecerea la act — în funcție de mediu, contextul afectiv și ținând cont și de etică.

Orice stimulare este la început agreabilă, cu excepția acelora care depășesc pragul dureros. Starea de bine este rodul oricărei vibrații senzoriale, dar numai în cazul în care cortexul o validează. Căci dacă senzația este plăcere, creierul reprezintă cenzura. Plăcerea este o stare de spirit. Iar lupta dintre agreabilul senzației și controlul creierului este permanentă.

În principiu, contactele fortuite din mijloacele de transport în comun ne irită, căci cenzorul din noi veghează; ni-l putem însă imagina mai puțin vigilent și atunci contactele pot fi agreabile. De asemenea, atingerile ușoare ale partenerului cu care tocmai ne-am certat ne provoacă repulsie, dar plăcerea mângâierii poate fi mai puternică decât ranchiuna, determinând defensele corticale să cedeze; aceasta este împăcarea din dormitor; se ajunge aici doar dacă, sub efectul cuvintelor tandre, cortexul nu cedează încă de la început, autorizând resimțirea plăcerii.

Pielea are mai multe modalități de a exprima plăcerea.

Piloerecția este zbârlirea firelor de păr prin contracția mușchilor oripilatori. Această „piele de găină" este produsă fie printr-o stimulare directă (contact sau rece), fie de o emoție (plăcere sau frică); în acest din urmă caz, este provocată de apariția adrenalinei stresului.

Desigur că, într-un pat, tremurăm și ni se ridică firele de păr numai de plăcere! Vom vedea cât de importantă era piloerecția în erotologia orientală.

Vasodilatația este creșterea în calibru a vaselor sanguine care provoacă un aflux de sânge. Este extrem de evidentă la nivelul buzelor, sânilor și organelor sexuale; se regăsește și pe întreg teritoriul cutanat, difuz sau grupat. (Ciudat, dar congestia erotică este agreabilă, pe când congestia patologică a unui organ este dureroasă.)

Această vasodilatație determină, așadar, înroșirea zonei mângâiate care, din albă sau roză, devine stacojie. Iată de ce roșul este culoarea care simbolizează iubirea. Mai mult, zona erogenă își schimbă temperatura: din rece sau călduță devine caldă. Expresiile „un sărut fierbinte", „focul iubirii" nu sunt niște simple metafore: „ne topim de dragoste", „ardem de dorință", ne cuprinde „vâlvătaia pasiunii"; dacă visezi foc, flăcări sau incendiu, este semn de mare iubire, spun onirologii.

Apariția unor secreții este o altă manifestare a plăcerii. Suprafața celor mai erogene zone secretă un lichid; este cazul gurii (a saliva de poftă) și al organelor genitale (a se topi de plăcere). Chiar și tegumentele pot transpira (a fi tot o apă de emoție).

Atunci când două ființe se întâlnesc, ele pot să simtă simpatie ori antipatie una față de cealaltă, se pot atrage sau respinge. Cel care ordonă este, cel mai adesea, iraționalul; dar analiza ar putea decela aici conjuncția dintre amintiri predeterminante și senzații actuale, vizuale, auditive, olfactive și cutanate. Căci, la suprafața pielii noastre au loc ciudate reacții.

Contactul cutanat cu o altă persoană poate fi agreabil sau dezagreabil încă de la bun început. Pielea acesteia poate produce o atracție sau o repulsie, așa cum sarcini electrice de semne contrare se atrag, iar cele de semne identice se resping. Curentul trece sau nu trece, se spune. După părerea mea, magnetismul dintre ființe, această atracție sau respingere, se situează, într-adevăr, atât la nivelul pielii, cât și la nivelul minții; este un fenomen psihic, dar și un fenomen fizic. Între

bărbat şi femeie, fenomenele de atracţie sunt puternice şi eminamente selective. Tactilul joacă un rol important, de alegere: un simplu contact — o uşoară atingere, o apăsare — poate fi tulburător. Totuşi, nu oricare bărbat tulbură orice femeie şi invers. Atracţia creşte în timpul mângâierilor până acolo, încât poate fi resimţită în palme ca un fel de atracţie magnetică; îndrăgostitul(a) are impresia că degetele i se lipesc de pielea celuilalt. Forţele care acţionează sunt uneori atât de violente, încât, în timpul unui sărut, al unei îmbrăţişări, îşi pot face apariţia stări extatice. Iubiţii, lipiţi unul de celălalt aşa cum pilitura se aşterne pe-un magnet, nu se mai pot desprinde. El „i-a intrat în piele"; ea, de asemenea. Căci, la nivelul pielii, se petrec realmente anumite fenomene electromagnetice, ca, de pildă, efectul Kilian. Dar să ne oprim aici, să-i lăsăm iubirii partea de mister.

Olfacţia precedă pielea în atracţia dintre fiinţe: glandele mucoase situate, printre altele, în sfera genitală şi perineală produc secreţii aromatice ale căror molecule evaporate fac parte din „aura" ce-l înconjoară pe individ şi din farmecul pe care-l exercită. La animale, puterea de atracţie a mirosurilor acţionează pe mai mulţi kilometri.

Pielea, şi iată un aspect fundamental, are aceeaşi origine embrionară ca şi organele simţurilor (văzul, auzul, mirosul, gustul) şi sistemul nervos (nervi, măduvă, creier). Cele trei tipuri de ţesuturi provin din ectoderm, cea de-a treia foiţă embrionară. În virtutea acestei înrudiri originare, pielea şi sistemul nervos vor interacţiona îndeaproape. Fapt exprimat de o mulţime de expresii precum „a-şi ieşi din piele", „a nu-şi mai încăpea în piele", ceea ce înseamnă, de fapt, „a sta bine cu nervii"; fapt demonstrat şi de dermatozele care apar în timpul perturbărilor psihice.

Invers, orice percepţie cutanată are o conotaţie psihică intensă. Tactilul nu înseamnă simple senzaţii fizice, ci şi emoţie, comunicare. „Prin piele simţim, iubim, urâm." Prin atingere — cu buzele şi trupul —, ne stabilim prima comunicare, prima în istoria noastră personală şi care va rămâne astfel de-a lungul întregii noastre vieţi.

Mirosurile pielii

Pielea produce molecule odoriferante (feromonii) care provin din secreţiile eliberate de glandele sudoripare, sebacee şi apocrine, mai ales cele situate în regiunile axilară, genitală şi anală. Odată eliberate, ele ajung la receptorii olfactivi din fosele nazale ale partenerului; stimulările pe care le declanşează sunt primite de o parte a creierului (rinencefalul) care este şi sediul emoţiilor, memoriei şi sexualităţii. Ceea ce înseamnă că mirosurile vor da naştere unor afecte şi, în anumite contexte, unor dorinţe. O aromă nu este niciodată neutră; este agreabilă sau dezagreabilă, atrage sau respinge şi, în mod mai mult sau mai puţin conştient, evocă trecutul. Cel mai cunoscut exemplu este aroma faimoasei *madeleine* a lui Proust.

De altfel, a atrage sau a respinge este rolul fundamental al mirosurilor corporale; feromonii constituie adevărate semnale adresate celorlalţi. La animale, atracţia sexuală se bazează în mod fundamental pe mesajele olfactive. La oameni, rolul lor este mai discret, dar nu mai puţin important; ele continuă să ne condiţioneze atracţiile şi repulsiile, mai ales în domeniul sexual. Şi când se spune: „El sau ea mă atrage fizic" sau „Îmi placi (ori displaci)", mirosurile sunt protagoniştii. În *Traité du plaisir*, am vorbit mai pe larg despre acest fenomen.

Pielea şi fenomenele energetice

Constatând atracţia anumitor mâini pentru o piele sau alta (şi invers) şi dintre o piele şi alta, ne gândim fără voia noastră la unele fenomene electrice sau magnetice. Totuşi, în ciuda cercetărilor mele, nu am găsit în medicina occidentală niciun studiu ştiinţific grăitor despre electricitatea sau magnetismul pielii şi al tactilului. Prea puţinele lucrări despre diferenţele de potenţiale cutanate şi

manifestările la suprafață ale unor activități electrice ale organelor profunde, precum inima sau creierul, nu explică în niciun fel fenomenul de atracție dintre epiderme.

Dacă facem apel la medicinile orientale, găsim noțiunea nu de electricitate, ci de energie; această concepție, deși ezoterică, are meritul de a fi coerentă. Energia universală este marele principiu care stă la baza universului, această forță imaterială neidentificabilă, dar decelabilă prin efectele sale. Fiecare ființă vie primește o parte din ea, energia vitală. Taoiștii chinezi o numiseră *chi*, hindușii — *prana*, druizii celți — „forța odică", Pitagora — „focul central", Reich — bioenergie. Și fără îndoială că „libidoul" lui Freud și „elanul vital" al lui Bergson își au sorgintea în acest curent vital.

Energia universală ar fi sinteza dintre energiile cosmice care ne vin din spațiu și cele telurice pe care le iradiază Pământul. Căci Pământul care este, în proporție de 80%, o sferă de fier posedă un câmp magnetic puternic.

În concepția chineză, energia vitală circulă prin corp din organ în organ. Căile virtuale prin care se scurge energia se numesc meridiane, iar locurile unde aceasta poate fi contactată, puncte de acupunctură. De altfel, știința occidentală a confirmat că de-a lungul meridianelor și în punctele de acupunctură se petrec fenomene electrice: diferențe de potențial mai mari între suprafața și profunzimea pielii sau între două puncte aflate la distanță pe epidermă. Pe de altă parte, energia vitală iradiază în spațiu în jurul corpurilor și creează un fel de învelișuri numite aure; acesta este motivul pentru care, în jurul corpului fizic, se face deosebirea dintre un corp subtil și unul eteric.

Sănătatea depinde de cantitatea de energie totală, de libera sa circulație și de felul în care este repartizată. Boala survine atunci când circulația energiei nu se mai desfășoară în mod normal sau când este blocată într-un punct; de pildă, un blocaj în zona musculară va determina un exces de energie *in situ* și, prin urmare, o contractură. În aceste condiții, vindecarea echivalează cu reîncărcarea rezervei

energetice sau eliberarea circulației fluxurilor. Care pot fi realizate prin acupunctură, digitopunctură, shiatsu *și* mângâiere sau masaj.

În concepția yoga, circulația energiei prezintă, de asemenea, niște locuri privilegiate, numite *chakre*, în care se produc fenomene de concentrare și de transformare energetice. Iradierea energiei formează două învelișuri în jurul corpului: primul, la cinci centimetri, se mulează după forma trupului și constituie o rezervă externă de energie; cel de-al doilea se află la cincizeci de centimetri și formează un oval; seamănă cu câmpul magnetic terestru și comportă doi poli, o axă care trece prin elementele centrale ale sistemului nervos (creier, măduvă, marele nerv al membrelor inferioare) și mai multe straturi; constituie o atmosferă de energie pe care corpul o „respiră" în permanență.

Pielea și structurarea personalității

Dar ar trebui să mai subliniez importanța fundamentală a tactilului, și aș face apel la conceptul de „eu-piele". Potrivit psihanalistului Didier Anzieu, „eul" se bazează mai ales pe senzațiile tactile. Să amintim mai întâi că, în general, așa cum o afirma Condillac: „Nu există nimic în minte care să nu fi trecut mai întâi prin simțuri" (*Nil est in intellectu quod non prius fuerit in sensu*). Fapt pe care l-am mai putea enunța și parafrazându-l pe Descartes: „Simt, deci exist". Astfel, conștiința este rodul senzației. Iar dezvoltarea și menținerea vieții noastre psihice depind de mesajele primite de la simțuri. Gândurile și sentimentele noastre, altfel spus existența noastră psihică, își au izvorul în simțurile noastre.

Ca dovadă, dacă secționăm toate fibrele senzitive care duc la creierul unei pisici, aceasta adoarme. Dacă nu există senzație, nu există nici conștiință. *Q.e.d.* Încă o dovadă: dacă luăm niște pui de maimuță încă de la naștere și îi creștem în întuneric, aceștia vor fi

orbi şi, *mai mult chiar*, zona creierului care corespunde vederii (în occipital) se va atrofia. Prin urmare, constatăm că inclusiv dezvoltarea emisferelor cerebrale depinde de stimulările senzoriale. Fără nicio îndoială, eul se construieşte pe senzaţii.

Rămâne să aflăm de ce se bazează mai ales pe senzaţiile tactile. Mai întâi, pielea este singurul simţ care oferă o dublă senzaţie, pasivă şi activă, externă şi internă: dacă îmi ating fruntea cu un deget, provoc şi primesc senzaţia, îmi simt fruntea sub deget şi degetul pe frunte. Apoi, pielea este trăită ca o interfaţă care pune în contact interiorul meu cu exteriorul. În sfârşit, pielea este resimţită ca un înveliş ce îmi conţine corpul şi îl apără. Pentru toate aceste motive, pielea este simţul care îi permite cel mai bine psihismului nostru să-şi reprezinte corpul şi raporturile sale cu lumea exterioară: fiinţele, obiectele etc. Iată de ce ea rămâne, la adult, referinţa în materie de judecare a realităţii. Când, surprinşi de un eveniment, spuneţi: „Să mă ciupesc" sau „Pişcă-mă", spuneţi de fapt că, pentru a realiza existenţa unei situaţii, trebuie să treceţi prin piele.

Pulsiunea de agăţare

Strămoşii noştri, primatele, aveau blană. Or, aceasta era vitală pentru progeniturile lor şi, prin urmare, pentru specia însăşi: numai cramponându-se de blana mamei, puii puteau ajunge la mamele; şi numai astfel o puteau însoţi în deplasările ei prin copaci. Agăţarea le permitea să se hrănească, să nu cadă în ghearele prădătorilor; puii îşi datorau aceste reflexe salvatoare pulsiunii de agăţare.

Omul a devenit imberb, iar respectiva pulsiune a rămas fără obiect. Din fericire, în timp ce-şi pierdea blana, omului îi creşteau mâini şi a inventat tandreţea: atunci, mamele au început să-şi ducă odraslele în braţe pentru a le hrăni, purta şi mângâia. Ce ne-a mai

rămas din instinctul de agăţare? Un reflex, numit *grasping reflex*, care în pediatrie este folosit ca test pentru evaluarea evoluţiei mentale a bebeluşilor: întindeţi copilul pe spate şi strecuraţi-vă arătătoarele între degetele lui; acestea se vor agăţa de indexurile dvs. şi-l veţi putea ridica pe bebeluş fără ca măcar să-l susţineţi. Sau aşezaţi-i un creion sub degetele de la picioare şi veţi vedea cum apucă obiectul cu putere.

Ne-a rămas şi această nevoie de atingere, de masare, de îmbrăţişare, ca şi cum pulsiunea de agăţare s-ar fi transformat în pulsiune de ataşare.

Extraordinara sensibilitate a mâinii

Extraordinara sensibilitate a pielii de pe mâini — şi mai ales de pe vârful degetelor — este demonstrată, dacă ar mai fi nevoie, de următoarele constatări:

- este capabilă să detecteze presiuni de 2 mg, spre deosebire de 20 mg în medie în celelalte zone ale corpului;
- este capabilă să deceleze o distanţă de 2 mm între cele două vârfuri ale unui compas, spre deosebire de cei 30 mm în medie în celelalte locuri;
- conţine aproape 135 receptori senzitivi pe cm^2, spre deosebire de alte părţi ale corpului, unde se află între 5 şi 50;
- suprafaţa cortexului cerebral, care corespunde pielii mâinilor, este mai mare decât ansamblul care corespunde tuturor celorlalte părţi ale corpului. Altfel spus: aria de proiecţie corticală a sensibilităţii cutanate a mâinii este la fel de mare ca totalitatea ariilor celorlalte segmente ale corpului (cu excepţia gurii). O mână face cât membrele superioare, plus trunchiul în întregime, plus membrele inferioare la un loc.

Să amintim, de asemenea, că gura (buzele, cavitatea bucală și limba), agent la fel de important al mângâierii, este și ea amplu reprezentată în cortexul cerebral: aria sa de proiecție este comparabilă cu aceea a mâinii.

I.
De la mamă la iubită

Capitolul 1
Paradisul pierdut

„Omul are întotdeauna nevoie de mângâiere şi dragoste; mama i le oferă din plin încă din clipa în care îl aduce pe lume" (Alfred de Vigny).

Cea care ne „intră sub piele", prima şi pentru totdeauna, este mama; căci ne-a purtat în căuşul trupului ei, scăldându-ne pielea în marea ei interioară, în timp ce sângele-i ne devenea sânge; căci, mai apoi, ne-a purtat în acest nou căuş, între braţe şi piept, cu pielea ei ce-o impregna pe-a noastră, în timp ce laptele-i ne hrănea.

Dacă această perioadă a fost mirifică, vom căuta fără-ncetare paradisul pierdut. Dacă a fost plină de frustrări, ne vom strădui să prindem din urmă prilejul ratat, chiar dacă, aspiraţia inversându-se în aversiune, ne prefacem nişte „duri"; răniţii copilăriei care detestă mângâierile sfârşesc întotdeauna prin a se topi de tandreţe. Pentru că mama ne-a purtat în noaptea ei şi-apoi în lumină, o purtăm neîncetat în noi. Rezolvarea Oedipului nu ucide această iubire, ci o ascunde numai în străfundurile sufletului. Şi fiindcă am stat alături, în ultima clipă a vieţii lor, de muribunzi de toate vârstele, ştiu că, în

clipa morții, rostim cu toții același nume. „Stabat mater" sublimă, dar fiul sau fiica cu soartă neîndurătoare duce în lumea de dincolo nostalgia unei iubiri asemenea.

Căci, bărbați sau femei, prin piele am trăit cu mama noastră o iubire fuzională, o extatică și deplină apropiere a trupurilor. Nu ne aducem aminte cu limpezime de niciuna dintre aceste zile; așa cum nu păstrăm nicio amintire din zilele de ucenicie în care ea ne-a învățat totul: nu ne-amintim nici cum ne-am ridicat pentru prima oară în picioare, nici de primul pas, nici de clipa în care am învățat că B plus A fac BA. Totuși, știm să mergem, să vorbim și să citim. Totuși, creierul nostru cu celule încă libere de informație înregistra totul.

Groddeck pretinde că, dacă au fost clipe luminoase, au existat și clipe dureroase, iar amnezia acoperă totul, din prudență.

Acesta este, fără îndoială, motivul pentru care nu ne mai amintim de aceste zile de beatitudine când, anxioși, temători, avizi, tremurând de dorință, ne cuibăream în căldura ei. Dar romanul acesta de dragoste ne-a fost scris pe piele, înscris în mușchi. Pielea noastră, trupul nostru au păstrat amprenta acelor zile. Și, fără să știm, totul în noi cheamă o altă ființă care să se strecoare în această amprentă. Pielea noastră — asemenea corpului nostru — este un tipar în care vrem necontenit să așezăm căldura unui altul, unei alta. Ceva, undeva în noi cere imperios îmbrățișarea euforică: murmurul înăbușit al nostalgiei, strigătul stins al angoasei, urletul disperat al artelor sau al nebuniei, toate rostesc în noi mereu aceeași primă iubire.

O legătură atât de plină, atât de îndelungată (2 500 de zile = 365 de zile x 7 ani, vârsta rezolvării complexului Oedip), lasă o urmă de neșters care ne influențează comportamentul față de Celălalt.

Pielea, sursă de plăcere

În pântecele matern, copilul cunoaște un paradis de căldură, de imponderabilitate, de liniște, balansat de mișcările mamei, legănat de

ritmul inimii și sunetul glasului ei, necunoscând foamea. Expulzat, descoperă frigul, gravitația, agitația, zgomotul asurzitor, lumina orbitoare, singurătatea și foamea. Tot atâtea senzații noi, dureroase și înfricoșătoare. Dintre toate, foamea este cea mai îngrozitoare, căci se traduce printr-o stare de tensiune internă.

Și atunci, copilul este pus la sânul mamei; de îndată, prin toate simțurile, el redescoperă paradisul pierdut. Cu trupul cuibărit între brațele și corpul mamei, cu fața lipită de pieptul ei, piele lângă piele, el redescoperă căldura și dulceața de altădată. Redescoperă și legănarea, cântul vocii și bătăile inimii. Instinctiv, a încercat să apuce mamelonul ca să sugă. Este „cel mai primitiv gest al naturii umane" (2). În acea clipă, copilul resimte o senzație mai voluptuoasă decât toate celelalte: în gură i se scurge, onctuos și cald, laptele. Dintr-odată, angoasa-i dispare și, în curând, și foamea; această scădere a tensiunii aduce o inefabilă stare de bine; prin piele și buze, el tocmai a descoperit plăcerea. În acest stadiu, numit „oral", orificiul bucal este zona erogenă precumpănitoare; plăcerea este legată de excitația mucoaselor bucale și centrată doar asupra lor.

La fiecare supt, de mai multe ori pe zi, luni și luni la rând, copilul află, cuibărit în brațele mamei sale, agățat la sânul ei, toate plăcerile vieții: o baie de tandrețe și satisfacția. O atare condiționare îi va da, pentru totdeauna, dorința de a simți, pe piele și pe buze, o altă epidermă.

Suptul nu este decât o parte a „gestului matern", una dintre desfătările pe care le oferă mama prin intermediul pielii. Există însă multe altele: legănarea care imită mișcările din imponderabilitatea vieții uterine; baia, plăcerea supremă care reactualizează bucuriile acvatice din viața interioară; toaleta care este prilej pentru atâtea mângâieri și săruturi; iar atunci când este șters, dat cu talc, înfășat este, totodată, mișcat de mâinile mamei, mângâiat, îmbrățișat la nesfârșit. Să nu uităm nici jocurile cu mâinile, picioarele și gâdilăturile.

Nimic nu-i scapă copilului a cărui receptivitate la toate senzațiile și disponibilitate sunt imense. El percepe tot felul de stimulări: prin sensibilitatea sa cutanată (exteroceptivă), înregistrează senzațiile

tactile, termice şi presiunile; prin sensibilitatea profundă (proprioceptivă), resimte contracţiile muşchilor lui, deplasările articulaţiilor sale şi presiunile care se desfăşoară aici; prin sensibilitatea sa viscerală (interoceptivă), cunoaşte presiunile exercitate asupra organelor sale şi distensia lor.

El este capabil să analizeze mesajele ce-i vin de la receptori, să estimeze cât de agreabile sunt senzaţiile, sensul mişcărilor. Foarte repede, copilul ştie ce simte persoana care îl ţine în braţe şi-i recunoaşte pe cei care-l iubesc.

Mai sunt încă multe de spus despre satisfacţiile orgasmice, momentele de fericire absolută pe care le provoacă apropierea trupurilor, apropierea epidermelor. Vom căuta toată viaţa aceste voluptăţi, aceste desfătări extreme.

Legată de primele experienţe erotice orale, căldura corpului mamei face parte dintre senzaţiile plăcute. Ieşit gol, dintr-un pântece tropical pe o planetă rece, puiul de om descoperă odată cu frigul — şi foamea — ce este mai rău pe lume; cu atât mai mult cu cât sistemul lui de termoreglare, încă precar, nu-l apără prea bine împotriva frigului.

Şi puii de-abia fătaţi sunt friguroşi. Puişorii, cei de găină, de pildă, se ascund sub aripa cloştii, iar puii mamiferelor se lipesc de corpul acesteia. În lipsa mamei, puii se strâng unii într-alţii, la grămadă; dacă vrea să-i salveze, crescătorul trebuie să le ofere căldură exterioară.

Copilul jubilează atunci când descoperă, apoi redescoperă, baia de căldură din braţele materne; asociată plăcerii orale, căldura transformă trupul mamei într-un loc al tuturor desfătărilor. Iar această stare de bine i-o datorează pielii sale. Nu va putea uita vreodată binefacerile căldurii, devenită o componentă a plăcerilor trupului. Adultul caută un(o) partener(ă) cu o inimă caldă şi cu un trup a cărui căldură să-i aducă maximă plăcere. Femeia, mai ales, îi cere iubitului ei s-o încălzească.

Este remarcabil să constatăm cum căldura exterioară, care este o agreabilă excitare a termosensibilităţii cutanate, se adaugă vasodilataţiei, sursă de căldură internă, indusă de plăcere. Căldura

este, mai mult ca niciodată, simbolul iubirii. Nemulţumindu-se să-şi „declare pasiunea înflăcărată", logodnicii vor să-şi întemeieze un „cămin".

În ansamblu, acţiunea mamei erotizează toate activităţile bebeluşului: funcţiile fundamentale de care depinde viaţa acestuia, precum mâncatul, băutul, somnul, îngrijirile cerute de igienă şi îmbrăcatul; învăţarea limbajului, a mersului şi a controlului sfincterian. Căci a mânca nu înseamnă numai a se hrăni, a se spăla nu înseamnă numai a se curăţa, a merge nu înseamnă numai a înainta: totul este joc şi plăcere. Prin mamă, trupul întreg se erotizează, senzualitatea se dezvoltă, simţurile devin mai subtile. Căci în această perioadă apar sau sunt create multiplele zone erogene ale fiecăruia dintre noi.

Prin piele se învaţă iubirea

Într-adevăr, relaţia dintre copil şi mamă este prototipul tuturor relaţiilor amoroase ulterioare. De primele experienţe legate de plăcere trăite în cadrul acestei relaţii privilegiate depind echilibrul caracterial şi viitorul comportament sexual. „În relaţia interpersonală cu mama — diversele sale senzaţii —, copilul stabileşte primele relaţii şi primele comunicări... Ataşamentul intim al copilului faţă de mamă este izvorul însuşi al numeroaselor răspunsuri afective învăţate şi apoi generalizate" (3).

Iubirea se învaţă prin piele. „Mai ales prin piele am devenit nişte fiinţe capabile de iubire — căci nu din cărţi înveţi să iubeşti, ci numai fiind iubit" (4). Contactul cutanat este în acelaşi timp emoţie, comunicare, protecţie. Dar este şi o fuziune, mai mult chiar, o simbioză. Hrănirea sugarului, toaleta, culcarea lui nu sunt nişte simple îngrijiri dietetice şi igienice oferite într-o neutralitate reciprocă. Aceste activităţi sunt puternic impregnate de eroticitate şi afectivitate. Căci

acum se dezvoltă o gamă întreagă de emoții, care țin de plăcere, stare de bine, bucurie. „Încă din primele luni de viață, schimbul afectiv devine mai important decât chiar activitățile nutritive, de care depinde totuși supraviețuirea." Mângâierile pline de afecțiune sunt atunci la fel de necesare ca și alimentele.

De-a lungul întregii vieți, contactele cutanate păstrează o încărcătură emoțională: „Din momentul în care contactul dintre două epiderme depășește încheietura mâinii..., impactul emoțional și afectiv este întotdeauna considerabil" (5). *A fortiori*, raporturile cutanate dintre femeie și bărbat nu sunt niște banale prestări de servicii materiale și sexuale. Ci sunt pline de sentimentalitate. Pielea este un izvor de sentimente.

Sentimentele se transmit, iar contactele sunt o adevărată comunicare. Prin intermediul pielii sale, bebelușul simte stările sufletești ale mamei, simte iubirea, solicitudinea acesteia, dar și lipsa ei de tandrețe, angoasa, oboseala. Invers, mama intuiește prin contact dacă micuțului ei îi este bine sau rău. În cazul adulților, nu numai orbii aud sau vorbesc prin piele. Un contact este adesea mai grăitor decât un discurs, îndeosebi între îndrăgostiți.

Contactul înseamnă de multe ori: „Liniștește-te, copilul meu." Îi asigură micuțului, pe care lumea exterioară îl agresează în mii de feluri, cea mai bună protecție; este realmente un port sigur. Copilul, asemenea puilor de maimuță observați de Harlow, învață progresiv să se îndepărteze de acest port pentru a face o serie de plimbări din ce în ce mai îndrăznețe; dar, la cea mai mică neplăcere, aleargă înapoi, ca la un refugiu. Adulții păstrează nevoia de a se arunca în brațele unei alte ființe umane, atunci când oboseala, grijile, decepțiile îi copleșesc, când nenorocirea îi lovește. Bărbați sau femei, ne place să fim cuprinși, luați în brațe de cineva în care avem încredere. Acest contact intim liniștește și reconfortează. Bebelușul, dar și iubitul(a) adorm la pieptul care-i alină, simțindu-se în siguranță.

Uneori, contactul dintre mamă și sugar este atât de intim, încât devine fuziune. Prin gură, prin mâini, prin întreaga suprafață a corpului său, bebelușul își absoarbe mama. Suptul este „acest prilej unic pentru micuț de a-și apropria mama, în intimitate, asimilând-o propriei substanțe" (6). Potrivit psihanaliștilor, el trece în mod necesar printr-o „fază canibalică". Văzând voracitatea anumitor bebeluși, putem admite că, dincolo de foame, îi animă și fantasma de „a-și mânca mama". Toți cei care iubesc păstrează acest apetit al buzelor și dinților pentru trupul partenerului lor; șansa bărbatului este că regăsește chiar obiectul dorinței primare: sânul feminin. Fără îndoială, femeia își transpune dorința asupra penisului.

Mâinile se deșteaptă progresiv: mai întâi, pentru a apuca sânul; apoi, ele explorează și strâng tot ceea ce este accesibil din trupul mamei. Tactilul primează la copil; un obiect nu devine al său decât dacă îl poate manipula. Și totuși, adulții păstrează această întâietate tactilă, mai ales față de trupul persoanei iubite.

Acest comportament de prehensiune cu gura și cu mâinile a îndrăgostiților reactivează dorința de fuziune a copilului, fuziune cutanată și psihică; ei nu vor decât „să devină unul", un singur trup, un singur suflet. Coitul este speranța supremă de unificare a celor două entități, tentativa extremă de fuzionare.

Într-un registru mai puțin pasional și mai puțin metafizic, contopirea celor două epiderme echivalează cu eradicarea singurătății; așa cum bebelușul suferea atunci când era singur în leagănul său, adultul se poate simți apăsat de singurătate. Atât în cazul unuia, cât și al celuilalt, contactul cutanat este partea cea mai reconfortantă, cea mai „tangibilă" din relația în doi.

Relația mamă—copil nu se desfășoară într-un singur sens, ci este o simbioză. Tot binele pe care i-l face mama, copilul i-l întoarce, într-un schimb senzual și afectiv. Maternitatea împlinește senzualitatea și tandrețea femeii, îi afirmă personalitatea, îi confirmă feminitatea.

Tot în iubire își găsește fiecare rolul, atât cel care mângâie, cât și cel care este mângâiat. Cel care oferă este mai puternic prin ceea ce a oferit, iar senzualitatea i se îmbogățește prin ceea ce a sădit. Semănând plăcere, culegem bucurie, dăruind mângâieri, primim tandrețe.

Dacă relația mamă—copil este un prototip, să fie oare, doar din această cauză, și un model? Putem răspunde afirmativ în ceea ce privește participarea cutanată (mângâierile, săruturile, apropierile trupurilor), caracterul ludic al schimburilor și altruismul mamei. Dar trebuie să ne exprimăm rezervele în privința aspectului fuzional — trăit mai ales de copil — și al egocentrismului copilului.

O relație amoroasă adultă ar avea numai de câștigat dacă ar fi mai autonomă și mai altruistă. Dar aceasta-i o altă poveste.

Pe la șapte ani, rezolvarea complexului oedipian pune capăt acestei iubiri fuzionale. Copilul intră în „perioada de latență" a psihanaliștilor, care este „vârsta rațiunii" celor „mari". Și-atunci, de-a lungul anilor, se va desface tot ceea ce a fost făcut. Există un cuvânt de ordine: „nu atinge" și, implicit, „nu simți" (uneori, masacrul a fost înfăptuit încă din prima copilărie).

Ieșiți dintr-o copilărie plină de tandrețe, cât trebuie să li se fi dat peste mâini adulților pentru ca ei să uite și gustul, și arta mângâierilor!

Capitolul 2
Nevoia de mângâieri

Îi cer iubirii o atmosferă
plină de căldură, mângâietoare,
pe care ai mei mi-au refuzat-o.

ANDRÉ MAUROIS

La copil, stimulările cutanate sunt esențiale pentru dezvoltarea armonioasă a comportamentului său psihic. „Nevoia unei stimulări tactile tandre este o nevoie primară care trebuie satisfăcută pentru ca bebelușul să se dezvolte și să devină o ființă umană sănătoasă și echilibrată" (7). Echilibrul psihic și fizic al adultului cere aceleași senzații tactile.

Stimularea permanentă a pielii este importantă în menținerea tonusului senzorial, motor și afectiv. Totul se petrece ca și când creierul ar avea nevoie de o continuă excitație pentru a se menține în activitate, ca și cum ar trebui să întrețină necontenit flacăra vieții. Este o nevoie biologică fundamentală.

Această necesitate a creierului de a fi permanent stimulat nu este o elucubrație. Potrivit fiziologilor, acesta ar fi rolul unei părți a creierului: „substanța reticulată activatoare ascendentă" (S.R.A.A.); în trunchiul cerebral, tulpină a creierului, se află o substanță reticulată grupată într-o coloană axială, cu multiple ramificații; ea centralizează toate stimulările venite din exterior și din interior și care

o menține, astfel, în alertă. La rândul ei, le trimite altor formațiuni cerebrale, și mai ales cortexului și mușchilor, mesaje; în felul acesta, sunt menținute în activitate diferitele funcții nervoase și tonusul mușchilor. Fără această activare, atât unele, cât și celelalte ar adormi. Putem spune că starea noastră normală este somnul și că doar S.R.A.A. ne ține treji.

Acestei nevoi fundamentale i se asociază o condiționare: plăcerea mângâierii determină dorința mângâierii; la copilul mai mare și la adult, întâlnim două situații: fie individul a fost satisfăcut din plin și vrea să regăsească empireul; fie a fost frustrat și se dovedește insațiabil, ca și cum ar vrea să recupereze tot ce a pierdut; excepție face cazul în care s-a retras în carapacea unui „dur".

Nevoia de mângâieri este universală.

Lipsa de mângâieri la animal

În general, animalelor le plac mângâierile omului; animalele domestice — mai ales pisici și câini — le cer. Animalele sălbatice se îmblânzesc, pentru o clipă, la atingerea unei mâini tandre. Delfinilor, de pildă, le face o deosebită plăcere să fie scărpinați pe spate.

Între ele, animalele se dedau unor necontenite jocuri ale pielii: adulmecări, mușcături, apropieri. Și ce să mai spunem despre hârjonelile lor amoroase... Maimuțele, verii noștri, au atitudini aproape umane: săruturi, palpări, îmbrățișări, curățări, despăducheri, jocuri diverse care „maimuțăresc" propriile noastre comunicări tactile.

La animale, cea mai importantă stimulare cutanată este linsul. Fie că se ling pe ele însele (autolins), fie că-și ling puii (linsul ca dovadă de dragoste).

Autolinsul nu are ca scop doar curățirea blănii, a orificiilor naturale și a labelor. Este mai ales o autostimulare a sistemelor vitale digestive, urinare, respiratorii, circulare, genitale și nervoase. O

experiență realizată pe femele de șobolani gestante demonstrează că autolinsul le ajută să se pregătească pentru comportamentul matern: dacă li se așază în jurul gâtului o zgardă care le împiedică să se lingă, ele nu vor fi capabile nici să-și facă un cuib, nici să-și hrănească puii: cu glandele mamare micșorate, vor fugi la apropierea nou-născuților.

Mama care-și linge puii arătându-și astfel dragostea nu îndeplinește o simplă curățare, așa cum a și demonstrat, de altfel, Ashley Montagu, ci o stimulare vitală a diferitelor funcții. Dacă nu este lins, eliminarea urinară și evacuarea intestinală sunt blocate; micuțul moare.

Îngrijitorii de la grădinile zoologice și cei care supraveghează animalele de laborator știu bine acest lucru, astfel încât, pentru a le permite nou-născuților care au fost separați de mamă să supraviețuiască, le gâdilă regiunile genitale și anale și îi mângâie.

Experiențele realizate de Harlow pe maimuțe sunt dintre cele mai grăitoare. El a așezat, la capătul unei cuști, un manechin-maimuță făcut din sârme, dar acoperit cu o țesătură groasă de lână și încălzit de o lampă electrică. La celălalt capăt, a plasat un alt manechin făcut tot din sârme, dar neîncălzit și neacoperit de nimic. La mijloc, a lăsat un pui de maimuță.

În cadrul unei prime experiențe, manechinul acoperit cu lână a fost dotat cu un biberon cu distribuire automată: s-a observat că puiul petrecea în preajma lui 18 ore din 24; și nu stătea nici măcar o clipă lângă manechinul neacoperit. Într-o a doua experiență, biberonul a fost amplasat pe manechinul neacoperit; puiul petrecea doar o oră în apropierea acestuia, lângă cel acoperit de lână rămânând de la șapte la șaisprezece ore.

Funcția maternă nu se reduce, așadar, la dimensiunea sa alimentară; funcția constă și în oferirea unui contact fizic agreabil. Suptul asigură nu doar un rol nutritiv, ci și un rol afectiv, așa cum susține Harlow, care extrapolează la ființele umane: „Desigur, omul nu trăiește doar cu lapte". Da, trăiește și din contacte pline de căldură, afectuoase, tandre. Acesta este „laptele tandreții".

În cadrul altor experiențe, Harlow nu așază în cușcă decât manechine neacoperite. Atunci, micuții se ghemuiesc și se lasă într-o stare de prostrație din care nu ies decât pentru a-și suge frenetic degetul mare de la mâini și degetele de la picioare ori pentru a se legăna încontinuu. Devin agresivi și se automutilează.

Mai târziu, acești orfani vor avea niște comportamente sociale și sexuale perturbate: în prezența congenerilor, se dovedesc inapți să se joace și evită contactele; dacă se găsesc în preajma masculilor, maimuțele-femele nu se așază în poziție copulatorie. După ce fată, ele nu-și asumă rolul de mamă și rămân indiferente față de puii lor.

Aceste perturbări sunt mai puțin grave sau vor dispărea cu totul dacă, o oră pe zi, în cușca puilor orfani sunt introduși alți pui. „Linsul — sau echivalenții lui sub alte forme de plăcere — este unul dintre factorii care concură la formarea aptitudinii de a iubi" (8).

Alți experimentatori care s-au ocupat de șobolani au demonstrat că animalele mângâiate sunt destinse, calme, agile, încrezătoare și chiar îndrăznețe; învață mai repede și mai bine, creșterea lor este mai rapidă, rezistența la infecții, mai mare, iar creierul, mai greu. Dimpotrivă, șobolanii care au primit un minim de îngrijiri, într-o strictă indiferență, sunt tensionați, agitați, rigizi, temători și agresivi.

Nevoia de mângâieri la copil

Nevoia de contacte corporale este la fel de irepresibilă și de fundamentală ca și foamea, setea și somnul. Pentru o dezvoltare deplină a trupului și minții și pentru obținerea unei vitalități optime, copilul are nevoie de stimulări cutanate. Lângă trupul mamei sale, el primește maximum de contacte: în brațele ei, îi percepe căldura, blândețea, vibrațiile, este legănat, mângâiat, alintat, îmbrățișat; la pieptul ei, pe lângă senzațiile orale, beneficiază de stimulări perioorale ale feței, nasului, bărbiei.

Numeroase observații demonstrează că lipsa de contacte corporale dăunează sănătății, creșterii și dezvoltării psihomotorii ale copilului.

La bebelușii născuți prematur și așezați în incubator, privarea senzorială este evidentă; izolarea nu le permite decât un minim de stimulări tactile și afective. Dezvoltarea le este astfel mult îngreunată. Dacă li se asigură un maxim de mângâieri, rezultatul este grăitor: copiii plâng mai puțin, iau mai repede în greutate, cresc mai rapid și sunt mai vioi.

În orfelinatele americane, până la începutul secolului trecut, 90% dintre copii mureau înainte de a împlini un an, prăpădindu-se încetul cu încetul. Totuși, erau hrăniți și îngrijiți în mod ireproșabil. Medicii și-au dat seama că mureau din lipsă de iubire: asistentelor li s-a recomandat să aibă grijă de ei ca de propriii lor copii. Mortalitatea a scăzut la 10%.

În spitalele în care sunt internați multă vreme sau în orfelinate, copiii prezintă întârzieri în creștere și dezvoltare psihomotorie; au pielea moale și palidă; comportamentul lor este bizar: refuză contactul, când sunt luați în brațe, rămân rigizi, nu sunt deloc drăgăstoși; își sug degetul mare și se leagănă. Ceea ce le lipsește este acel minim de mângâieri fără de care o ființă umană nu se poate dezvolta pe deplin.

Copiii hrăniți la sân timp de șase luni au o dezvoltare psihică și fizică superioară celor hrăniți cu biberonul: testele de creștere scot în evidență niște rezultate mai performante; rezistența la boli este mai mare, învață mai repede să vorbească și să meargă.

Aceste rezultate nu depind doar de o alimentație echilibrată, ci și de mediul tactil, afectiv și atât de liniștitor al suptului.

Copilul nemângâiat

Am văzut cazul micuților frustrați de mângâieri prin absența părinților lor și, mai ales, cea a mamei. Din nefericire, un copil poate trăi între mamă și tată fără ca, astfel, să beneficieze de toată afecțiunea de care are nevoie. Căci există mame imature, anxioase sau egoiste, care nu oferă necesarele contacte, prelungi și pline de căldură, cărora nu le place cu-adevărat să-și hrănească odraslele, să le mângâie, să le scalde, să le înfășeze, să le legene. Există și mame care nu au timp. Plăcerea fiind indispensabilă dezvoltării armonioase a copilului, lipsa acesteia va fi în mod dureros resimțită.

Pentru a-și alina suferința, copilul va apela la substituții unor mângâieri: își va suge policele sau un obiect oarecare, se va scobi în nas, se va juca cu vreo șuviță de păr, va strânge în brațe o păpușă sau o pernă, se va legăna.

Copilul își poate exprima suferința și în limbajul corpului, așa cum a demonstrat, primul, Spitz: colicile, vomitările, astmul, eczema sunt adesea niște manifestări psihosomatice.

Și pentru că absența mângâierilor — ale pielii, dar și ale sufletului — l-a transformat într-un „ecorșeu" nesigur (căci mângâierea este semn de afecțiune și gaj de siguranță), copilul va trebui să-și creeze o carapace și să devină nesimțitor, dacă vrea să nu mai sufere. Din acel moment, acest „dur" nu va mai putea suporta mângâierile: iar când va veni timpul iubirii, nu va mai ști nici să ofere, dar nici să primească tandrețe.

Acești copilași „care nu se simt bine-n pielea lor" au cu propriul corp relații dificile: mersul le este rigid, greoi, gesturile le sunt parcimonioase, lipsite de grație, neadaptate; sunt neîndemânatici.

Relația lor cu celălalt nu este deloc mai bună: grosolani, sunt lipsiți de tact; neîndemânatici, își verbalizează cu greu emoțiile; taciturni, evită dialogul; stângaci și nefirești, se încurcă în gesturile simple ale afecțiunii, ca, de pildă, atunci când trebuie să-l ia de mână sau să-l îmbrățișeze pe celălalt.

Oricât de mult i-am sfătui pe părinţi să le ofere propriilor copii cât mai multe contacte tandre, niciodată nu va fi îndeajuns: la început, este necesar să fie alungată amintirea violenţei naşterii, aşa cum recomanda insistent Frédéric le Boyer; apoi, trebuie să li se asigure o alăptare care să dureze cât mai mult cu putinţă şi o apropiere a trupurilor goale (hainele diminuează senzaţiile tactile), să li se ofere masaje cu ajutorul frumoasei cărţi *Shantala*, să fie plimbaţi nu într-un cărucior, ci într-un port-bebe pe care părinţii să-l ducă la piept sau pe spate, aşa cum se-ntâmplă la popoarele primitive.

Viitorul copiilor noştri, viitorul civilizaţiei noastre depind de toate acestea. Căci toţi sadicii şi torţionarii sunt nişte nemângâiaţi.

Adultul nemângâiat

Adultul suferă din cauza frustrărilor de odinioară, ale căror efecte se perpetuează, şi le îndură şi pe cele ale prezentului dacă iubitul(a) nu-l mângâie. Ca o reacţie la aceste privaţiuni, el poate, asemenea copilului, să recurgă la paliative sau să-şi exprime suferinţa în limbajul trupului.

Paliativele sunt băile în care-şi petrece mai mult timp decât este necesar pentru a se spăla, căci astfel poate prelungi suava învăluire a apei calde (mai mult, această imersiune reactualizează, în străfundurile memoriei sale, viaţa intrauterină şi îmbăierile copilăriei); scăldatul în apa mării şi expunerile la soare joacă acelaşi rol; pasiunea contemporanilor noştri pentru dezmierdările marine sau solare traduce, fără îndoială, asprimea vieţii şi o carenţă în tandreţe; la fel, animalele de casă adoptate în număr tot mai mare reprezintă nişte înlocuitori pentru mângâierea şi căldura omenească.

În sfârşit, în multe cazuri, recursul la medici sau la îngrijirile kinetoterapeuţilor nu este străin de nesatisfacerea nevoilor tactile.

Când inconştientul hotărăşte să somatizeze anxietatea de frustrare afectivă, o face adesea la nivelul pielii: diversele tipuri de prurit, urticarii, eczeme, acnee, psoriazis, cădere a părului sunt cele mai obişnuite manifestări. Leziunile pruriginoase pot fi interpretate ca un strigăt violent al pielii — dorinţa iese la suprafaţa epidermei —, o nevoie de iubire reprimată sau o cerere de a fi atins. Această plângere nu va mai putea fi respinsă; subiectul, incapabil să mai reziste, se scarpină sau se duce la medic, reuşind astfel să obţină atingerea şi stimularea agreabilă căutată. Căci scărpinatul este o plăcere universală, iar animalele îl practică chiar şi atunci când nu au purici! Potrivit lui Groddeck, iată cum trebuie să înţelegem o eczemă: „Uită-te cât de mult îşi doreşte pielea mea să fie uşor dezmierdată! Ce minunată desfătare să fii de-abia atins, dar pe mine nimeni nu mă mângâie. Înţelege-mă, vino-mi în ajutor! Cum aş putea să-mi exprim mai bine dorinţa dacă nu prin chinurile la care mă supun!" (9)

Simbolistica bolilor de piele conţine şi alte mesaje, fiind extrem de bine studiată, la copii, de Spitz.

Lacombe, citat de Bour, a prezentat cazul unei femei, victimă a unei căsătorii de convenienţă în urma căreia se alesese cu un prurit. Acest „protest cutanat" se adresa mamei sale care nu o protejase şi soţului ei. Starea i s-a îmbunătăţit atunci când nefericita a primit un câine pe care l-a copleşit cu mângâieri; şi s-a vindecat în ziua în care şi-a pus mâinile pe pielea de pe biroul analistului ei, stabilind astfel un contact indirect cu mâna medicului.

Anxietatea determinată sau agravată de insatisfacţie tactilă sau afectivă poate provoca o serie de contracturi musculare dureroase, mai ales la nivelul muşchilor vertebrali dorsali. Multe cervicalgii, dorsalgii sau lombalgii, considerate pe nedrept reumatisme sau nevralgii, nu sunt altceva decât dureri spastice cauzate de carenţele în mângâieri.

Şi viscerele pot cristaliza nemulţumirile cronice: astmul, gastrita, dischinezia biliară, colita, „colibaciloza", durerile de ovare sau de uter

corespund unor spasme sau unor congestii ale unor organe, susceptibile să apară la oamenii privaţi de mângâieri. Şi câte femei suferind de „migrene" nu sunt victimele unui bărbat incapabil de tandreţe! Şi câţi suferinzi de ulcer nu sunt martirii unor femei ursuze sau egoiste!

Regăsim aici întreg cortegiul maladiilor psihosomatice, atât de bine studiate de către Freud, Groddeck şi Balint. Lipsa mângâierilor, expresie a absenţei sau a puţinătăţii iubirii primite, dă naştere anxietăţii. Iar de la anxietate la nevroza de organ nu este decât un pas, pe care unii indivizi, „funcţionalii", aleg să-l facă.

Iar în atitudinea fizică şi comportamentul acestor adulţi nemângâiaţi regăsim aceleaşi rezerve, rigidităţi şi neîndemânări care de-abia se conturau la copil şi care ating o culme la anumiţi „flăcăi tomnatici" sau „fete bătrâne" ori la partenerii morocănoşi sau la soţii posaci.

În relaţia dintre femeie şi bărbat, în stadiul ei intim şi ultim, sexualitatea, pielea îşi are propriul rol, pe întreaga-i suprafaţă, în toate nuanţele şi gradele sensibilităţii sale. Jocuri ale dragostei, jocuri ale pielii.

Este, prin urmare, previzibil că aceia care sunt, din cauza copilăriei, nişte răniţi ai pielii vor prezenta anumite tulburări ale senzualităţii.

De la anorexie...

Celor care suferă de anorexia pielii nu le place nici să dea, nici să primească mângâieri, nefiind prea generoşi cu trupul lor. Nu putem oferi ceea ce nu am primit.

Fiind legănaţi, îmbrăţişaţi, mângâiaţi, învăţăm să răsfăţăm, îmbrăţişăm, mângâiem. Faptul de a fi fost hrăniţi cu tandreţe, ţinuţi cu căldură în braţe, scăldaţi cu veselie induce un comportament sexual plin de dăruire, împlinit. Invers, parcimonia manipulărilor, răceala

lor, perceperea de către bebeluş a unor masaje dezagreabile, care îi creează o stare de nesiguranţă, dau naştere unei activităţi sexuale lipsite de imaginaţie, de expansivitate, de căldură. Mulţi oameni refuză întru totul mângâierile pentru că au fost crescuţi cu duritate.

... la bulimie

Lowen a demonstrat că acel copil ale cărui trebuinţe de contacte nu au fost satisfăcute în perioada preverbală, pentru ca, mai apoi, să-i fie reprimate în cea de-a doua copilărie va simţi o nevoie excesivă de a fi luat în braţe şi dezmierdat; adult, el nu se va sătura niciodată de mângâieri şi se va simţi angoasat dacă le va vedea încetând.

Multe femei care au suferit de o carenţă de tandreţe tactilă în copilărie se dedau unor neînfrânate căutări de activităţi sexuale şi rămân mereu nesatisfăcute, victime nu ale unei hipertrofii a dorinţei sexuale, nici ale nimfomaniei, ci ale unei enorme frustrări de stimuli tactili. Îşi caută înnebunite propriul trup.

Binefacerile mângâierilor

Instinctiv, cunoaştem binefacerile contactului mâinii cu trupul şi, într-un sens mai larg, ale contactelor dintre epiderme. Mama este aceea care îşi pune mâna pe burtica micuţului suferind de colică ori care-l sărută pe locul unde s-a lovit sau ars. Tot mama este aceea care-şi alintă în braţe copilul algic sau anxios. Da, mama alungă dureri şi temeri cu propria-i piele — cea a mâinilor, a gurii sau a întregului ei corp.

Adulţi fiind, recurgem încă la această formă de liniştire. Căci medicul sau prietenul(a) îl calmează pe cel care suferă, se întristează

sau este cuprins de angoasă, îi aduce alinare cu mâna-i compătimitoare şi reconfortantă: o mână care atinge, care strânge, braţe care cuprind sau chiar aduc la piept.

Din păcate, aceste practici sunt din ce în ce mai rare. Pe de o parte, aşa cum vom vedea mai încolo, tactilul este un simţ dat uitării şi un mod de schimb din ce în ce mai neglijat. Pe de altă parte, recursul la medicamente, din uşurinţă şi „tehnicizare" a comportamentelor noastre, este aproape automat. Dureri = pastile antalgice; anxietate = tranchilizante; contracturi = pastile miorelaxante etc. Iar dacă, în loc să ne aruncăm asupra cutiei cu pilule sau să ne grăbim spre medic pentru cea mai mică bubă, ne-am atinge, ne-am dezmierda, ne-am masa? Ce economie de medicamente am face! Ce de bani ar mai economisi Asigurările de Sănătate!

Să vedem acum, la nivelul diverselor aparate, care sunt efectele benefice ale mângâierilor şi masajelor.

Efecte la nivelul pielii

- Contactul tactil activează circulaţia. Se produce o vasodilataţie a arteriolelor şi capilarelor, care determină un aflux de sânge proaspăt şi, prin urmare, de oxigen şi de substanţe nutritive. De asemenea, se produce şi un drenaj al venelor, care duce la o ameliorare a circulaţiei de întoarcere şi, prin urmare, la o evacuare a toxinelor (uree, acid uric, acid lactic, CO^2 etc.).
- Contactul tactil activează schimburile dintre vasele de sânge, mediul interstiţial şi celule, schimburi care au rol în aporturile nutritive şi eliminarea toxinelor.

Prin aceste două acţiuni, contactul tactil determină o piele mai fermă.

- Contactul tactil stimulează producerea de anticorpi de către celulele mastocite, fapt care sporeşte apărările organismului (imunitatea) împotriva microbilor.
- Contactul tactil ameliorează bolile de piele, mai ales eczema, urticaria, psoriazisul. Ceea ce nu este de mirare când ştim ce legătură există între aceste maladii şi anxietate şi cât de mult se calmează „nervii" la contact. Cât despre legăturile strânse dintre psihism şi piele, ele se explică prin originile embriologice comune şi rolul epidermei în structurarea eului.

Efecte la nivelul muşchilor

- Contactul tactil activează circulaţia, ceea ce are aceleaşi efecte favorabile ca la nivelul pielii.
- În mod special, contactul tactil destinde contracturile muşchilor striaţi scheletici (muşchii coapselor, ai spatelui, ai gâtului etc.). Mult prea repede, aceste lombalgii, dorsalgii sau cervicalgii sunt considerate drept reumatism sau artroză. Contactul tactil destinde şi spasmele muşchilor netezi ai viscerelor (stomac, vezică biliară, colon, uter, trompe etc.). Aceste contracturi şi aceste spasme constituie substratul maladiilor psihosomatice (numite şi funcţionale), care nu sunt altceva decât proiectarea tulburărilor noastre psihice asupra corpului. Prin tulburări psihice înţeleg anxietate, angoasă, teamă, frică, agresivitate reţinută, tristeţe nemanifestată, plăcere reprimată, toate emoţiile noastre care nu şi-au găsit exprimarea. Tot acest „ne-spus" care se naşte din relaţii în care suferim fără să protestăm, în care conflictele rămân în stare larvară: între copii şi părinţi, între membrii unui cuplu, între angajaţi şi angajatori etc. Pe termen lung, maladiile funcţionale vor deveni organice, structura şi nu doar funcţia organelor va fi

afectată, spasmul de stomac se va transforma în ulcer, spasmul de intestin în colită etc.

Cum acționează contactul tactil asupra mușchilor? Potrivit principiilor reflexoterapiei, printr-o acțiune reflexă. Arcul reflex urmează această schemă: stimulare a pielii → excitare a unui receptor senzitiv cutanat → influx nervos centripet → centri nervoși (măduvă sau creier) → influx nervos centrifug → fibre musculare. Această acțiune reflexă este însoțită de eliminarea acidului lactic, factor de contractură, prin ameliorarea circulației locale și efectul miorelaxant al endorfinelor secretate cu prilejul acestei experiențe plăcute.

Efecte la nivelul circulației

- Contactul tactil ameliorează circulația arterială și determină diminuarea excesului de tensiune arterială legată de nervozitate și de stres.
- Contactul tactil ameliorează circulația venoasă de întoarcere, mai ales atunci când masajele și mângâierile urcă dinspre extremitățile membrelor spre inimă.
- Contactul tactil ameliorează funcționarea inimii; îi încetinește ritmul, previne extrasistolele și spasmele coronariene legate de stres și anxietate.
- Contactul tactil ameliorează circulația în toate țesuturile, exact ca în cazul pielii și al mușchilor.

Efecte la nivelul respirației

Puțini oameni știu să respire liber. Cel mai adesea, respirația noastră rămâne superficială, ca și cum ar fi limitată, blocată. Și,

de fapt, mușchii noștri respiratorii sunt în contractură cronică: inspirația, care cere o contracție amplă a mușchilor inspiratori, este limitată, căci acești mușchi sunt rigizi; expirația, care cere o relaxare perfectă a acelorași mușchi, nu poate fi completă, căci rigiditatea musculară i se opune.

Stresul, prin faptul că ne face să ne apărăm, reprimarea emoțiilor, prin crearea unei stări de tensiune, ne reduc mișcările respiratorii: ne ținem răsuflarea. Și pentru că au tot fost contractați, mușchii noștri respiratorii se rigidizează, iar toracele se blochează. Ne-ar plăcea să „răsuflăm", dar nu mai știm cum. Atunci, nu ne mai oxigenăm bine și nu eliminăm așa cum ar trebui bioxidul de carbon. Ne asfixiem încetul cu încetul.

Destinzând nervii, contactul tactil relaxează mușchii și permite o mai bună respirație. Amplitudinea inspirației, ca și aceea a expirației, crește, oxigenul intră din abundență, bioxidul de carbon este bine eliminat. Nu ezitați să-i asociați acestui fenomen un altul: în timp ce sunteți mângâiați sau vi se face un masaj, respirați profund, calm, pe gură și cu abdomenul.

Să afirmi că mângâierile sunt benefice bolilor respiratorii nu sunt, prin urmare, niște vorbe în vânt. Am văzut pacienți bolnavi de astm a căror stare s-a ameliorat atunci când tandrețea se putea exprima în cuplu. În această patologie se ascunde extrem de multă angoasă. Iar atunci când survine criza de astm, este foarte important să asociezi tratamentului cuvinte și gesturi liniștitoare. Mai ales la copil, căci, dincolo de criză, există mult prea multă panică.

Efecte asupra oboselii

După o ședință de mângâieri sau de masaje, cu condiția ca ea să fi durat un anumit timp și să fi fost realizată cu seriozitate, ne simțim odihniți ca după o noapte de somn bun. Contactul tactil acționează, prin urmare, împotriva oboselii.

Fără îndoială, lucrul acesta are legătură cu reechilibrarea energetică. Mângâierea, ca și masajul, constituie un aport de energie exterioară și eliberează energiile blocate. Dintr-o dată, circulația și repartiția forțelor vitale se ameliorează. Căci, prin atingere, se acționează asupra punctelor energetice (punctele de acupunctură, *chakra*) și canalelor energetice (meridiane etc.).

Acțiunea ce alungă oboseala ține și de ameliorarea funcțiilor respiratorii și circulatorii care determină o mai bună oxigenare și epurare a țesuturilor. Acțiunea împotriva oboselii poate fi legată și de destinderea nervoasă; obositor nu este volumul de muncă, ci felul în care aceasta este depusă: dacă suntem crispați, anxioși, dacă ne este teamă, dacă acționăm cu strângere de inimă, pierdem multă energie. În sfârșit, endorfinele care însoțesc plăcerea înlătură senzația de oboseală.

Efecte asupra plăcerii

Mângâierile, ca și masajele, creează o stare de plăcere, de bine, chiar euforică. Or, plăcerea nu este o simplă impresie subiectivă; este un fenomen biologic și psihologic fundamental.

Plăcerea este o realitate biologică: își are propriii centri în creier și moleculele specifice, într-atât încât putem vorbi despre funcția hedonică așa cum vorbim despre funcția circulatorie sau funcția respiratorie. Centrele plăcerii sunt situate în paleocortex (sistemul limbic fiind totodată și centrul emoțiilor) și creierul mijlociu (hipotalamusul). Acești centri secretă neurotransmițători, ca dopamina și serotonina, substanțe care rămân în creier, și neurohormoni, ca endorfinele și encefalinele care trec în sânge.

Orice activitate agreabilă, orice plăcere sunt însoțite de eliberarea unor neurotransmițători și neurohormoni și, mai ales, a unor endorfine. Astfel, aceste substanțe formează substratul chimic al unor stări

atât de diferite precum plăcerea gurmandului, beția sportivului, beatitudinea amanților, euforia muzicianului, extazul misticului: o cremă de ciocolată, un footing, un orgasm, un adagio, dar și o contemplare sunt însoțite de o creștere a nivelului endorfinelor.

O secvență de mângâieri sau de masaje poate duce la o stare de bine, ba chiar o juisare, care echivalează cu aceea creată de alte stimulări senzuale și, în domeniul sexualității, cu cea a orgasmului; e mai puțin acută, dar durează mai mult și e mai amplă. Aduce aceeași energie, ridicând totodată și nivelul de conștiință.

Plăcerea este un fenomen psihologic capital tocmai prin intermediul neurotransmițătorilor și neurohormonilor ale căror efecte sunt remarcabile; aceste substanțe sunt:

- analgezice;
- tranchilizante;
- antistres;
- antiagresivitate;
- psihostimulatoare.

Datorită tuturor acestor capacități, plăcerea joacă în viața oamenilor un rol aproape metafizic. Ne permite să ne asumăm existența: mediul în care trăim încă de la naștere este uneori ostil, comportă atâtea amenințări, provoacă atâta stres, neplăceri și suferințe, încât suntem nevoiți ca, de-a lungul vieții, să căutăm mijloacele de a alina aceste condiții nu tocmai prielnice. Nu putem supraviețui decât dacă, în fiecare zi, găsim aceste mijloace. Plăcerea este cea mai naturală dintre ele, acesta fiind motivul pentru care o căutăm în toate activitățile noastre: când mâncăm, dansăm, cântăm, ne rugăm etc. Plăcerea alină angoasa existențială, calmează anxietatea creată de unele împrejurări, anesteziază durerea și recompensează eforturile. Plăcerea nu este o parte „lăturalnică" a vieții, îi este chiar forță motrice. Speranța satisfacției ne face să trăim, obținerea plăcerii dă un nou sens contractului vital. Fără plăcere, viața nu ar fi decât un nesfârșit calvar.

Efecte asupra psihicului

- Contactul tactil are un efect sedativ. Îi calmează pe cei nervoşi, îi linişteşte pe stresaţi. Poate chiar să favorizeze somnul. Este un bun hipnogen.
- Contactul tactil este anxiolitic: reduce anxietatea şi este un excelent tranchilizant.
- Contactul tactil este timoanaleptic: stimulează buna dispoziţie, redă bucuria de a trăi şi augmentează energia psihică. Este un antidepresiv.

Dar cum se explică aceste minunate efecte? Biologia îşi are rolul ei prin intermediul substanţelor plăcerii: efectele benefice ale mângâierilor se combină cu cele ale endorfinelor. Psihologia are şi ea un cuvânt de spus: dezmierdarea înseamnă singurătate alungată; mai mult chiar decât actul sexual, căci în timpul împreunării, atunci când aceasta nu este decât o căutare egoistă a plăcerii, ne putem simţi singuri. Mângâierea este mai generoasă, mai capabilă de dăruire (cu excepţia cazului în care nu este decât o tactică pentru „a cuceri cetatea"). Iată de ce „mângâierea de dragul mângâierii", oferită fără intenţia de a merge până la capăt, are o atât de mare valoare. Mai mult, dezmierdarea introduce un adevărat dialog; căci, modalitate nonverbală de comunicare, ea este un limbaj: mâna care mângâie îşi rosteşte senzualitatea, ascultă reacţiile pielii pe care o atinge, ale întregii fiinţe de care se apropie; îi resimte abandonul, emoţia, plăcerea, mărturisirile. Pielea care primeşte percepe ceea ce spune mâna şi-i răspunde. Este un adevărat dialog, căci dacă verbul ne poate înşela, iar plăcerea sexelor ne poate orbi, în schimb, pielea n-are cum să mintă. Cel care primeşte, dar şi cel care dă percep cu maximă acuitate gradul de tandreţe şi de senzualitate al celuilalt. Şi, oricât de priceput ar fi cel care mângâie, dacă nu se implică, indiferenţa îi va fi descoperită, iar gestul îşi va pierde din putere. Mângâierea ne trădează adevărata fiinţă.

Capitolul 3
Ce spun femeile

De obicei, schimburile corporale se axează pe raportul sexual şi, în cele mai bune condiţii, se împart în trei faze: preludii, coit, postludii. Femeile au multe de spus despre fiecare dintre aceste faze. Şi merg chiar mai departe: pun sub semnul întrebării obişnuita desfăşurare a relaţiei.

„Cei mai mulţi dintre bărbaţii cu care m-am culcat n-au nici cea mai mică idee despre dorinţele, despre nevoile mele şi nici nu-ncearcă să afle. Se urcă pe mine şi, dintr-odată, nu mai sunt importantă. Ca şi cum nici n-aş fi acolo. Unii, puţini, care vor să-mi ofere plăcere, o fac după mintea lor. Nu ţin cont de reacţiile sau sugestiile mele. Nu par să priceapă că ceea ce-i face pe ei să juiseze nu-mi provoacă în mod obligatoriu orgasm."

În timpul consultaţiilor care sunt, prin natura lor, confidenţiale, aud mereu aceleaşi doleanţe. Multe femei sunt revoltate de egoismul bărbaţilor cărora nu le pasă de adevăratele nevoi ale partenerei; nu se mai chinuiesc cu niciun preludiu şi trec direct la sex. Acestei apropieri grosolane îi urmează un act mecanic şi autoritar. Căci nu numai

că bărbaţii sunt lipsiţi de romantism, ci vor şi să controleze totul. În realitate, sub pretextul virilităţii, bărbaţii nu se gândesc decât la propria lor plăcere.

Ele visează adevărate preludii...

Dezmierdările de la început constituie unul dintre cele mai desfătătoare momente ale iubirii. Femeile se plâng că, prea adesea, bărbaţii le frustrează de preludii. Pentru unii, pe cât de stupizi, pe atât de egoişti, este un timp pierdut; pentru cei bine-crescuţi, o formă de politeţe obligatorie; pentru tradiţionalişti, o formalitate în faţa căreia trebuie să se resemneze; pentru cei lipsiţi de scrupule, o tactică prin care-şi pot atinge scopul.

Preludiul ar trebui să fie timpul săruturilor şi mângâierilor. Săruturi cu care s-ar delecta pline de încântare gurile îngemănate; săruturi jucăuşe sau tandre pe obraji, pleoape, tâmple, braţe, mâini, pe întreg trupul. Mângâieri excitante sau liniştitoare pe faţă, bust, spate, membre, peste tot. Ar trebui să rătăcim ore şi ore pe toată suprafaţa pielii, atingând în treacăt punctele sensibile, concentrându-ne asupra anumitor zone pentru a le extrage chintesenţa. Ar trebui să ne oprim, să vorbim, să râdem şi s-o luăm iar de la capăt. Zonele genitale vor fi, desigur, vizate, dar e necesar să ştim să dăm un răgaz stimulării lor, pentru ca dorinţa de nestăpânit a împreunării să nu apară, scurtând astfel prematur jocurile preliminare.

... şi adevărate postludii

Femeile visează la postludii în care mângâierile sunt nesfârşite, în care schimbul continuă la infinit în braţele unui bărbat încă treaz.

Pe scurt, își doresc postludii care să n-aibă capăt. Dezamăgite, ele constată că nu mai sunt, atunci, decât asemenea cojii unei portocale, aruncată după ce-a fost stoarsă. Orgasmul bărbatului e finalul petrecerii: epuizat, mulțumit, adoarme; sau se îndepărtează și fumează o țigară; sau, mai rău, se ridică din pat ca să se spele ori... să plece!

„Plăcerea supremă a trecut ca un tăvălug. Acum plutim ușor pe spate. Apa este caldă. Ne luăm de mâini, lăsându-ne în voia ei. Și nu există clipe mai minunate. Eliberată de dorință — căci, uneori, dorința este apăsătoare —, mă simt mai generoasă, mai deschisă; îl ascult cu mai multă atenție, îl înțeleg mai bine. Pot să-l mângâi acum «de plăcere». Nu mai avem vreun scop de-atins. Ne-am «scuturat», dacă pot spune astfel. Suntem noi înșine. Suntem acolo amândoi, căci ne simțim bine împreună. Iar dacă el mă mângâie, atunci «sunt în al nouălea cer»; căci a avut orgasm și mă mângâie numai pentru că mă iubește, pentru că îmi iubește trupul. Și nu doar propria-i dorință. Doamne, ce bine e atunci când ține mult! Un bărbat și o femeie care plutesc împreună, comunică, se ating din tandrețe. De-abia acum suntem doar o singură ființă. Și nu atunci când plăcerea ne invadează; plăcerea-i mincinoasă. Mâna lui, în această clipă, îmi spune adevărul: mă iubește, pe mine, femeia lui, femeia."

Obsesia coitului

Bărbatul neglijează mângâierile pentru că este centrat pe coit. Chinuit de pruritul său, concentrându-se asupra erecției sale, aleargă cu înflăcărare spre orgasm, ușurarea lui. Căznit de dorință, o ia pe autostrada iubirii și ignoră căile tandreții și paradisul dezmierdărilor.

Pulsiunea sa determină obsesia masculină a coitului, iar această obsesie îl lasă pe bărbat fără pic de imaginație. Relația sexuală nu mai are atunci decât un obiectiv imuabil: împreunarea. Este un proces impus de bărbat, dar care alungă întru totul dorințele sexuale feminine. Totuși, bărbatul are la fel de mult de pierdut ca și femeia.

Biciuit de această perspectivă, nerăbdător, bărbatul aleargă spre țelul său, trecând în goană peste mângâieri. Survin coitul și irepresibila ejaculare: înfocatul cavaler se prăbușește; este punctul final; s-a terminat cu mângâierile și tandrețea. Și, astfel, majoritatea regăsirilor capătă alura unor scurte întâlniri.

Să reduci relația sexuală la coit înseamnă să-ți disprețuiești trupul și să-l disprețuiești și pe al celuilalt. Neglijând împlinirea tuturor nuanțelor sensibilității lor, bărbații condamnă femeile la o subdezvoltare a senzualității acestora, diluând toate senzațiile erotice ale trupului feminin.

Dar mai înseamnă și să sugrumi implicarea sentimentală, căci afectivitatea nu se manifestă pe deplin decât prin mângâieri prelungi. Pe de altă parte, femeile, care se excită mai greu, sunt frustrate; grăbit, cu mintea numai la țelul său, bărbatul le pune capăt dorinței. În sfârșit, femeile deplâng această mecanizare a iubirii: „Să știi că rezultatul inevitabil al oricărui contact sexual va fi coitul este de un automatism teribil de plictisitor."

Potrivit femeilor, bărbații nu îmbrățișează și nu mângâie decât în timpul actului sexual și, chiar și atunci, o fac fără pasiune și în grabă. Iar dacă mângâierea ori îmbrățișarea le sunt pline de căldură, înseamnă că și-au pus ei ceva în cap. Invers, atunci când o femeie mângâie un bărbat, acesta este convins de la bun început că-i o invitație la sex. Dacă ea neagă, el o acuză că-l întârâtă inutil. Bărbații nu cunosc dimensiunea mângâierilor. Ei nu cunosc decât „pătrunsul". „Nu pot să-mi ating soțul, nici ziua, nici noaptea, fără ca el să creadă că am chef de amor. Nu reușesc să-l fac să înțeleagă altceva."

Ele propun un new-deal

„Femeile s-au săturat de vechiul model rutinier al relațiilor sexuale care este axat pe erecția bărbatului, penetrarea bărbatului și orgasmul bărbatului" (10).

„N-am putea oare schimba modelul tradițional, ritualul fatidic al alcovului: el mă mângâie, îmi desface picioarele, mă pătrunde, eu suport, el adoarme, iar eu rămân să visez."

Bărbații ar trebui să știe că iubirea înseamnă altceva decât să te sui pe o femeie și apoi să te dai jos. Coitul ar trebui să fie o opțiune eventuală, nu un scop obligatoriu. Cu atât mai mult cu cât scopul, din punctul lor de vedere, este o ejaculare rapidă. Alături de „iubirea-coit" tradițională, femeile își doresc „iubirea-contact": ar vrea pur și simplu să fie mângâiate, fără să știe încotro se îndreaptă, fără să știe că, neapărat, se va ajunge la organele genitale și apoi la coit. „Mi-ar plăcea să-i spun, în timp ce mă mângâie: «Nu te opri, nu vreau nimic altceva în această seară. Nu te simți obligat să faci dragoste. Căci mi s-a întâmplat de-atâtea ori să fac dragoste, deși aș fi preferat multe mângâieri și sărutări»".

Numeroase femei evocă zilele trecute ale adolescenței, cu flirturile și băieții care le dezmierdau trupul ore întregi. „Aș vrea mai multe sărutări, mai multe mângâieri și mi-e dor de acele minunate frisoane pe care le simțeam pe șira spinării, ca atunci când eram logodiți. Era o desfătare, îmi vibra toată pielea, sufletul îmi prindea aripi."

Este necesar ca toate formele de contacte pline de căldură ale corpului, toate tipurile de intimitate să fie revalorizate. Schimbul erotic nu trebuie să fie neapărat genital, axat pe vulvă sau penis. Sexualitatea sălășluiește în corpul întreg. Zonele erogene sunt diseminate pe întreaga suprafață a pielii. Întreg trupul este rodnic în senzații agreabile. Imaginația trebuie să găsească gesturile, iar tandrețea trebuie să le inspire.

Multe femei nu-și doresc decât să se cuibărească în brațele unui bărbat și să rămână acolo. „Aș vrea pur și simplu să mă întind lângă un bărbat și să-i simt forma și căldura trupului; să ne strângem unul în celălalt, să ne îmbrățișăm. Aș vrea să mă simt învăluită de trupul lui."

Ele își doresc să fie sărutate mai mult, mai bine, nu atât de puțină vreme și nu doar pe gură, ci pe toate părțile corpului. „Mi-ar plăcea să mă sărute cu pasiune, să-i degust săruturile ore și ore la rând,

să-mi exploreze cu buzele, fără grabă, trupul: ceafa, urechile, spatele, pântecele, picioarele și nu doar gura și sexul."

Ele aspiră la mai multe mângâieri pe toată suprafața pielii, mângâieri care să dureze la nesfârșit. „Aș vrea un bărbat care să-mi dezmierde fața, mâinile, umerii, coapsele, picioarele, pe scurt, toate acele locuri de care, de obicei, nimeni nu se prea ocupă. Sunt zile în care îmi place la fel de mult să mă las mângâiată pe spate, la fel de mult ca actul sexual. Am avut odată un prieten care mă dezmierda toată noaptea; am trăit împreună luni de extaz."

Altor femei le-ar plăcea uneori să fie răsfățate... ca niște copii; dorința lor este emoționantă și deloc puerilă. Și bărbații visează ca cineva să se joace cu trupul lor, dar celor mai mulți le este rușine s-o mărturisească. „Mi-ar plăcea ca el să mă dezbrace, să mă îmbăieze, să-mi usuce părul și să mă bage în pat. Să mă privească și să mă mângâie din cap până-n picioare. Apoi, să adormim unul în brațele celuilalt."

Beția mângâierilor

Starea de bine pe care o produc mângâierile asupra femeilor este extraordinară dacă ar fi să ne luăm după reacțiile și modurile uneori ditirambice prin care și-o exprimă. Iar fiindcă mângâierea cere mângâiere, ele resimt un fel de așteptare, de foame, de nerăbdare a pielii lor; piele care cere un contact încă și mai cald, încă și mai intim; la extremă, este chiar o nevoie de a se strecura sub pielea celuilalt.

Cu cât dezmiardă mai mult sau cu cât sunt mai mult dezmierdate, cu atât sensibilitatea cutanată li se exacerbează la nivelul mâinilor și al diverselor părți ale corpului; ajung să-și simtă într-un mod aparte palmele, gâtul, picioarele, sânii, vaginul. Această hipersensibilitate este însoțită de o încălzire: o căldură le invadează, iar

pielea parcă le arde. Aceste senzații sunt efectele implicării maxime a receptorilor nervoși și a vasodilatației.

Bineînțeles, din toate acestea rezultă o minunată stare de bine, o mare de delicii, un ocean de beatitudine. „Goi, față în față, aceasta-i fericirea în stare pură, căci e fantastic să ții în brațe o altă ființă umană."

Multe femei vorbesc despre o „destindere fabuloasă" și chiar despre beție și euforie. Totuși, ceea ce frapează cel mai mult este impresia de trezire la viață: femeile se simt mai vii, își simt trupul renăscând ca și cum le-ar fi străbătut un aflux de viață și de forță. „Trupul mi se deșteaptă, se dilată, este o stare de plenitudine, ca și cum prin mine ar trece o energie cosmică, mă simt în armonie cu întreg universul."

Uneori, plăcerea este atât de mare, de îmbătătoare, încât se transformă într-o adevărată vrajă: femeile se simt ușoare, se-nalță, plutesc, iar lumea încetează să mai existe: „Dezleg parâmele, mă aflu într-o lume de vis, zgomotele se aud ca de departe, timpul s-a oprit, mă simt dincolo, aparțin cosmosului".

Cel mai adesea, sentimentul dominant este intensa comuniune cu bărbatul iubit: se știu iubite și nu se mai simt singure; și astfel, le inundă un val de tandrețe: „Nu mă mai simt singură, ci infinit de tandră și cu totul a lui."

Mângâierile fără de sfârșit înseamnă evadare din izolare, dizolvare a propriului trup în celălalt, atingerea culmilor iubirii. Bărbatul care se hotărăște să-și lase armura în pragul ușii cunoaște aceleași bucurii.

O comunicare

Prin mângâiere, femeile își pierd pudoarea fără impudoare, nu se mai simt „exhibate", ci, dimpotrivă, glorificate, ridicate în slăvi, narcisizate.

Momentele de tandrețe pură sunt o mărturie de afecțiune care le face să existe; intimitatea afectuoasă, fără ineluctabilul coit, le oferă dovada faptului că sunt iubite pentru ele însele și nu pentru receptaculul lor. „Dacă m-ar mângâia fără ca, apoi, să facem neapărat dragoste, m-aș simți mai puțin exploatată."

Prin mângâiere, femeile stabilesc o comunicare cu celălalt, uneori mai bine decât prin limbaj și adesea mai bine decât prin coit. Pentru acela care ar pune la îndoială faptul că toate contactele sunt comunicare, e de-ajuns să amintim cazul animalelor. Între ele, tactilul, mai mult decât auzul, văzul sau mirosul, este modalitatea prin care își transmit mesaje. Și mâna omului este aceea prin care află ce vor oamenii de la ele și ce trebuie să facă. Caii înțeleg atât de bine acest limbaj, încât știu de la prima atingere dacă viitorul călăreț îi va stăpâni sau îl vor putea arunca din șa undeva, la marginea pădurii...

Desigur, omul a inventat cuvântul, dar vorbele sunt uneori superflue, atunci când nu se transformă chiar în niște vane complicații, artificii sau trădare. Pielea însă nu poate minți.

Și orgasmul?

Este, după cum spun femeile, scopul natural al erotismului, dar nu și scopul sistematic și obligatoriu al oricărei apropieri dintre femeie și bărbat. Și apoi, orgasmul, oricât de minunat ar fi, este doar „fizic", fie că-l dobândesc singure sau cu un partener, restul trupului lor rămânând, ca și nevoia de afecțiune, nesatisfăcut. „Ca să ai un orgasm, e de-ajuns să te masturbezi, dar ca să ai tandrețe, ai nevoie de un altul."

Femeile subliniază faptul că se pot simți foarte singure în orgasm, mai ales dacă-l obțin prin masturbare, în timp ce, în mângâieri, există întotdeauna doi, iar căldura contactelor este un remediu pentru singurătate. „Mângâierea înseamnă antisingurătate. În orgasm,

mă concentrez asupra propriei mele plăceri, aproape singură. Am nevoie de solicitudine, de atenţie faţă de trupul meu întreg pentru ca să nu mă simt singură."

Orgasmul este un seism care le străpunge trupul, le explodează în creier; mângâierea, din exterior, le reîntregeşte; femeile îşi doresc un partener pe care să-l preocupe atât exteriorul, cât şi interiorul.

Cele care compensează absenţa orgasmului sunt dezmierdările prelungi. Poate că femeia n-a descoperit încă orgasmul, poate că, în ziua aceea, pur şi simplu „n-a mers". Mângâierile aduc o destindere psihică şi o relaxare musculară asemănătoare celor obţinute printr-un „masaj euforic"; ele sunt un substitut interesant al decompresiunii orgasmice — fapt care, de altfel, nu împiedică o căutare a orgasmului pe toate căile posibile (despre care vom vorbi).

Mai mult, mângâierile sunt o liniştitoare dovadă a afecţiunii partenerului. „Dacă n-am avut orgasm atunci când mi l-am dorit, nu mă mai amărăsc: ştiu că prietenul meu m-a ajutat, dezmierdările lui mi-au alinat trupul şi încălzit inima. Mângâierea este un bun pansament."

Un dialog al surzilor

Femeile au, din punct de vedere biologic, tot atâtea pulsiuni ca şi bărbaţii. Dar, adesea, ei demolează sexualitatea feminină. Pentru că au fost întruna dezamăgite de excitaţia insuficientă şi private de orgasm, unele femei încearcă, pe cât posibil, să evite raporturile sexuale. Nicio scuză nu-i mai bună decât migrena! Sau, ştiind că vor fi frustrate, se închid într-o stare de neutralitate, de frigiditate: „Fă ce vrei, eu nu mai sunt aici." „M-a lăsat de-atâtea ori să-mi revin singură după ce el se satisfăcea, deşi eu de-abia dacă eram excitată, încât mi-e din ce în ce mai greu să-l doresc atunci când iubitul meu vrea să facem dragoste." „De fiecare dată, se întâmplă la fel: soţul

meu mă înnebuneşte, nu se mai poate stăpâni, juisează, adoarme şi mă lasă excitată, frustrată, plină de ură. Mă transform într-un sloi de gheaţă."

Uneori, femeile îşi „somatizează" frustrările în maladii psihosomatice care le aduc beneficii secundare, precum atragerea solicitudinii celuilalt sau alibiul pentru a se sustrage raporturilor sexuale: astfel apar durerile de ovare, crizele de ficat, algiile dorsale etc.

Unele femei ajung să se mulţumească cu alte surse de afecţiune: copiii, animalele. „Îmi reproşează că sunt mai mult mamă decât soţie, dar este atât de rece, atât de indiferent; iar eu am nevoie de tandreţe. Mi-e aşa de dor de mângâieri, încât mi-l ostoiesc cu fetiţa mea, câinele şi pisica." Da, copiii şi animalele apreciază afecţiunea şi ştiu să o ofere.

În sfârşit, alte femei se întorc spre surorile lor. Ascultându-le, înţelegem de ce două femei din trei au, indiferent dacă sunt adolescente ori adulte, o aventură safică. Diferenţa esenţială, cu o femeie, este că totul durează la nesfârşit, în timp ce, cu bărbatul, totul se termină când el ejaculează. „Ne-acoperim trupurile de sărutări, de mângâieri drăgăstoase şi tot nu ne săturăm. Nu ne grăbim, ne explorăm corpurile, vorbim din când în când vrute şi nevrute şi totul durează o veşnicie."

Mai mult, femeile sunt blânde, delicate; sunt mai afectuoase, mai tandre; şi sunt mai sensibile. „Femeile o fac din toată inima, sunt mai atente la ceea ce trezeşte tandreţea în sufletul şi trupul prietenei lor."

Pe de altă parte, femeile obţin mângâierile pe care le aşteaptă. Invers, ştiu să ofere dezmierdările pe care o femeie le doreşte. „Ştie exact cum să-mi mângâie clitorisul aşa cum trebuie, îmi înţelege dorinţele, nevoile, ştie ce-i face plăcere unei femei."

În plus, schimburile sunt mai variate: neavând un mădular care să acapareze întreaga activitate, femeile sunt interesate de tot trupul, astfel încât pielea întreagă li se erotizează, cu atât mai mult cu cât sunt mai imaginative, mai inventive. De fapt, ele îşi împlinesc fantasmele de femei, care sunt apropiate de propriile lor dorinţe. „Ele nu

mă consideră o simplă teacă în care să se masturbeze, ele se ocupă de mine ca întreg."

În sfârşit, femeile sunt mai puţin egoiste decât bărbaţii, mai „gratuite", mai generoase. „Reciprocitatea le preocupă mai mult, nu le interesează doar propria lor plăcere, ci încearcă şi să o ofere. Vor s-o împărtăşească."

Toate aceste femei, dezamăgite de bărbaţi, s-au întors spre propriul lor sex, căci, din punctul lor de vedere, doar o femeie le poate realmente înţelege nevoia de mângâieri.

Disimetria dintre sexualitatea femeii şi cea a bărbatului este patetică. Între cele două jumătăţi ale umanităţii, se poartă un dialog al surzilor: şi totuşi, sunt atât de puţine de făcut pentru ca acestea să se înţeleagă.

Capitolul 4
Ce spun bărbaţii

Ei nu mângâie, nu sunt tandri, nu se gândesc decât la „chestia aia"... Aceasta-i reputația bărbaților. Să fie oare întemeiată? Ce spun ei? Să-i ascultăm.

De la preludiu la postludiu

De când e lumea lume, bărbații tandri care îndrăgeau femeia le-au oferit iubitelor lor mângâieri preliminare. De când a apărut sexologia, majoritatea bărbaților a aflat cât de necesare sunt aceste dezmierdări. Dar ce nu s-a întâmplat încă și rămâne de făcut este ca toți bărbații să prindă gustul mângâierilor.

Dacă bărbații neglijau adesea să ofere preludii partenerelor și nici nu le cereau neapărat pentru ei înșiși, totul se datorează faptului că aceste jocuri sunt menite să pregătească intromisiunea, iar ei sunt întotdeauna pregătiți. Iar dacă dorința femeii poate fi uneori

la fel de bruscă și de imperioasă ca aceea a bărbatului, faza ei de intumescență este, din punct de vedere fiziologic, mai progresivă. La bărbat, dorința și intumescența — sau erecția — sunt cel mai adesea simultane; dorința i se trezește mai ușor și se poate exprima prin erecții intempestive; o voce, o siluetă, un parfum sunt de-ajuns.

Există chiar și cazuri în care erecția se produce spontan, fără solicitare exterioară: atunci când nu a mai avut de multă vreme contacte sexuale sau, dimpotrivă, atunci când raporturile sunt foarte apropiate în timp, cum se întâmplă, de pildă, în weekendurile îndrăgostiților; erecția poate apărea în cursul viselor sau visărilor sau din cauza primăverii, a toamnei sau a unei seri de vară.

În timpul intumescenței, bărbatul simte o turgescență care-l apasă și care-l irită, turgescență care-l determină imperativ să obțină o eliberare. Iată de ce preludiul nu este o prioritate pentru bărbat și de ce are tendința să-l escamoteze.

Totuși, există cazuri în care primele încercări sunt binevenite:

- atunci când bărbatul i-a oferit iubitei prelungi dezmierdări și când intumescența i s-a redus;
- la bărbatul care are obiceiul de a dărui îndelung mângâieri și, prin urmare, de a-și domina erecția;
- la bărbatul care, copleșit de raporturi regulate, este mai puțin dornic;
- atunci când bărbatul este obosit sau în vârstă.

Prin necesitatea de a le oferi partenerelor preludii prelungite, bărbații descoperă pentru ei înșiși posibila necesitate a unor mângâieri menite să le întărească erecția; și-atunci, începe să le placă să fie dezmierdați ca din joacă.

Mulți alătură tandrețea acestor schimburi prealabile. „Preliminariile sunt esențiale pentru că adaugă tandrețe actului sexual; fără ele, actul iubirii nu are niciun sens."

Pentru bărbatul tandru, clipele de „după iubire" sunt cel mai minunate. Dorința l-a făcut să se îndrepte spre parteneră, nerăbdător să o penetreze cu ochii, gura, mâinile, sexul. Acum, eliberat de pregnanta dorință, simte iubirea în stare pură, fără obiectiv, fără instrument. Se simte mai aproape ca niciodată de ființa iubită, contopit cu ea. Nu este un duel ca „înainte", nici un balet ca „în timpul", ci unitatea în beatitudine. El își aparține, ea își aparține; înlănțuiți, respiră laolaltă, inimile le bat în același ritm, o aceeași căldură îi învăluie, iar epidermele li s-au transformat într-o singură sferă care-i cuprinde. Împărtășind aceleași senzații, de-a dreptul euforici, plini de recunoștință, pierduți de iubire, adesea nici nu mai simt nevoia să se mângâie, căci sunt o imensă dezmierdare.

„După ce facem dragoste, îmi place ca, uneori, să mă ții în brațe, ca pe un copil. Mă simt de parcă n-aș mai fi eu: în unele zile, vioi, exaltat, cu mintea îngrozitor de limpede; în altele, epuizat, melancolic, ca după o beție, mi se întâmplă chiar să adorm câteva clipe; să știi că nu-i un somn egoist și că, după ce am stors lămâia, n-arunc pur și simplu coaja. Nu, rămân aproape de tine, nu te părăsesc, ci mă abandonez, mă las în grija ta, oferindu-mă, fiindu-ți mai aproape ca nicicând. Și de ce, numai pentru că sunt bărbat, n-aș putea fi fragil câteva clipe? De ce nu mi-ai putea fi ca o mamă, uneori? Sau pur și simplu feminină? Chiar și în 1983."

Limitele coitului

Trebuie ca, întotdeauna și în mod obligatoriu, să existe penetrare prin sex? Nu există oare și o penetrare prin trup? Prin toată suprafața pielii, prin mâini, fuziunea nu este oare la fel de completă? Căci și noi avem nevoie de căldură omenească, de afecțiune; mângâierile le oferă, prin sex.

Plăcerea sexuală nu înseamnă să obții cât mai repede o culme de pe care să te prăbușești de îndată. Înseamnă să determini o creștere a excitației și să menții o „plăcere-dorință" la un nivel înalt. Prin mângâiere, posibilitățile senzuale sunt nelimitate, iar exaltarea, prelungă.

Pietropinto (11), care a realizat o celebră anchetă asupra sexualității masculine, i-a întrebat pe bărbați, printre multe altele, și următorul lucru: „Ce părere aveți despre mângâierile și îmbrățișările care nu duc la actul sexual?" 80% dintre cei chestionați au declarat că nu au nimic împotriva lor și că le fac plăcere!

Iar ceilalți 20%, care nu au înțeles importanța mângâierilor, să afle că, singuri în natură, dacă exceptăm și cocoșul, practică niște copulații scurte și stereotipe, reiterate potrivit unei frecvențe și rutine înnebunitoare. Animalele nu se împreunează decât în anumite perioade, atunci când, după cum se spune, „sunt în călduri"; ceea ce nu le împiedică, în anotimpurile reci, să se joace între ele și chiar să trăiască în cuplu. Când se întâmplă, apropierile sunt precedate de interminabile jocuri; cele dintre leu și leoaică sunt extrem de demonstrative. Și este minunat că omul are privilegiul de a nu fi mărginit la aceste perioade de rut; dar este îngrozitor de trist atunci când singurul fel în care-l folosește este risipirea acestui noroc.

Ei se simt frustrați

Rolul lor tradițional de „duri" îi împiedică să fie ei înșiși. Bărbații n-ar îndrăzni în veci de veci să le spună partenerelor sau oricărui altcuiva că și ei au nevoie de dezmierdări, căci le este teamă să nu fie considerați niște „homo" sau niște efeminați. „Când, la capătul vreunei zile, sunt obosit, când sunt deprimat după vreo lovitură mai dură, am nevoie de afecțiune, de liniștire. Dar nu am dreptul să mă port ca o «femeiușcă»."

Se pare că bărbaților le este teamă ca nu cumva, sub mângâiere, să se moleșească, să-și piardă prestigiul. „Aș fi trăit patruzeci de ani cu o femeie fără să cutez a-i spune că am cumplită nevoie de tandrețe. Ea-i admiră pe bărbații «virili»."

Cum nu mai este un copil, bărbatul se consideră bun numai să trudească, să bată mingea sau să omoare; și, prin urmare, este menit doar junglei, sportului sau războiului. Totuși, tandrețea nu este, pentru un bărbat, deloc nelalocul ei.

Atitudinea femeilor contribuie la frustrarea lor. Unele dintre ele sunt mai mult mame decât soții. „De când are copiii, s-a terminat cu mângâierile. Trebuie că micuții îi sunt de-ajuns. Eu rămân nesatisfăcut."

Cele care lucrează nu au timp să fie tandre; să fie oare odihna războinicului un ideal? Pentru moment, este un vis: nu mai există decât războinice și nu mai există odihnă! „Gata cu intimitatea, ea nu mai are timp: serviciul, casa, copiii. Așa că nu trebuie să mă mai aștept la mângâieri." Cele obsedate de orgasme nu-și pierd vremea cu sentimentele. „Toate aleargă după orgasme. Nu mai suntem decât niște instrumente, instrumentele lor."

În sfârșit, ultrafeministele și „intelectualele" consideră că a pune mâna pe pielea unui bărbat este nedemn de o femeie. „Nu sunt gheișa ta..., iată ce-mi spune atunci când îndrăznesc să-i sugerez că n-ar fi rău să-și lase degetele să-mi dezmierde pielea." E oare, într-adevăr, degradant pentru o intelectuală să mângâie un bărbat? „Mi-ar plăcea să apăr, să răsfăț, să dezmierd o femeie. Dar nu mai găsești decât mândre walkirii sau minți strălucite."

În sfârșit, mulți spun că se simt frustrați din pricina lipsei de imaginație a femeilor. „Mi-ar plăcea să mă zgârie o dată și încă o dată pe spate, apoi pe burtă și coapse, să-și scrie numele pe torsul meu și să inventeze mii de mângâieri și cascade de sărutări..., în loc să-mi înhațe automat și încă de la început membrul ca pe-o jucărioară."

Prea multe femei duc imediat mâna la sexul bărbatului, ca și cum n-ar mai exista nimic altceva. Bărbații au chef să strige că au

și o față, și un cap, un spate, niște mâini, niște picioare și că iubirea înseamnă altceva decât frecarea organelor genitale. „Îmi vine să dau un anunț la mica publicitate: «Caut femeie tandră ca să ne mângâiem unul pe celălalt ore în șir. Obsedatele de sex să se abțină»."

Femeile „cinstite" își doreau, dar nu primeau plăcere. Invers, femeile moderne nu se mai tem să ia inițiativa și nu se feresc să ceară. Se credea cândva că o asemenea evoluție îi sperie pe bărbați; că o femeie dinamică, întreprinzătoare îi inhibă. Răspunsurile bărbaților chestionați de Pietropinto infirmă această legendă. Le place o parteneră activă, care oferă și cere săruturi și mângâieri...

75% cer o mai mare participare a femeii; 58% afirmă că aspectul cel mai puțin plăcut într-o relație este pasivitatea partenerei; 60% mărturisesc faptul că ceea ce îi irită cel mai mult în timpul actului este o femeie rece și detașată; 45% dintre cauzele nonerecției sunt datorate lipsei de răspuns al femeii la stimulările bărbatului.

La ce visează bărbații?

Visează la săruturi tandre, rafinate și pasionale. „Aș vrea să adorm cu gura lipită de a ei și să mă trezesc tot așa. Ca Tristan și Isolda. Aș vrea să mă sărute ca atunci când eram logodiți, să petrecem și alte «seri de pupăceli»; lungiți unul lângă celălalt, față în față, să ne sorbim răsuflările și apoi, crescendo, să inventăm tot ceea ce pot face două guri împreună."

Ei se dovedesc extrem de gurmanzi cu trupul femeii. Mulți chiar îl idolatrizează. „O ploaie de săruturi pe întreg corpul: pe frunte, pe umeri, pe pântece, pe coapse, pe picioare; niciun centimetru pătrat să nu scape aversei, iar ultimul strop să fie cel mai nebunesc dintre toate. Să mă joc cu mâinile ei, doar cu mâinile ei cât e noaptea de lungă, să-i sărut palma, dosul mâinii, fiecare falangă, să-i ling gropițele dintre degete. Îi ador mâna atât de prelungă, de fină. Încep

să tremur numai când i-o ating; căci o mână de femeie este somptuoasă. Mi-ar plăcea s-o îmbăiez, s-o șterg, s-o pieptăn, s-o alungesc pe cearșafuri cusute cu fire de aur, s-o ung cu ulei aromatic și s-o ador, pe ea, femeia. Și cu un deget netrebnic să-i urmez fiecare linie a trupului ca pentru a o redesena; apoi, să cutez a-mi lăsa mâna să alunece pe contururi, din cap până-n picioare, ca pentru a o recrea."

Și iată cum visurile bărbaților le întâlnesc pe acelea ale femeilor, chiar și pe cele mai nebunești. Dacă am îndrăzni cu toții să cerem... Și tocmai, unii o fac: „Să mă întind lângă ea, să mă impregnez de căldura trupului ei, să-mi reîncarc bateriile cu undele ei feminine. Și să rămân așa, ore întregi, fără să mă gândesc la sex..., să-mi rontăie încet toată pielea, din creștet până-n tălpi. Să mă ciugulească cu pupicuri".

Bărbatul este la fel de doritor de mângâieri ca și femeia. Dar mai trebuie să știe să-și lase zalele la intrare, iar femeia să-i îngăduie s-o facă. Pentru un bărbat, nu-i bucurie mai mare decât să ia în brațe o femeie goală; să simtă pe toată suprafața propriului său corp pielea caldă, magnetismul acela care-l lipește de ea, brațele care-l înlănțuie; și să freamete din pricina mâinilor care-i alunecă pe spate, a unghiilor care-l zgârie ușor, în timp respirația-i arde fața, din gâtul lui neridicându-se decât psalmul jumătăților de cuvinte, al frazelor neterminate. Ah! arsură a goliciunii ei, vertije ale mâinilor ei, melodie a șoaptelor și tăcerilor ei. Nicio băutură, niciun drog, nicio bucurie nu sunt atât de-mbătătoare ca pielea unei femei pline de tandrețe. Este paradisul pe pământ.

Ca și femeile, majoritatea bărbaților declară că mângâierea constituie o relație autentică, puternic impregnată de afecțiune, care realizează un adevărat schimb psihologic; în timp ce atingerea organelor genitale poate să nu fie decât o căutare a plăcerii. „Iubirea fără de săruturi și mângâieri = prostituție. Prostituatele nu dezmiardă trupul și nu sărută. Prin piele, îți vorbesc și te ascult. Iar tu faci la fel. Țin la tine, sunt cu tine, tu mă alini, tu îmi dăruiești plăcere."

Iată ce spune el. Și, piele lângă piele, îi ascultă zgomotul respirației, bătăile inimii; îi privește chipul; se desfată cu ochii ei, se umple de surâsul ei. Mângâierea amplifică receptivitatea fiecărui simț, desfășoară toate antenele senzoriale. Favorizează, prin urmare, toate modalitățile de comunicare nonverbală.

Mulți(te) vor fi surprinși(se): declarațiile bărbaților seamănă cu cele ale femeilor. Iar dacă nu există un consens deplin, faptul se datorează supraviețuirii unor vechi prejudecăți sau unei insuficiente asimilări a noilor idei. Un alt motiv este acela că femeile și bărbații nu dialoghează. Atât unii, cât și ceilalți trebuie să renunțe să mai joace un rol, trebuie să-și vorbească, să facă fiecare un pas către celălalt. A venit vremea să încheiem un nou „contract" senzual.

Capitolul 5
Femeia, bărbatul și mângâierea

Femeile le reproșează bărbaților că nu le mângâie îndeajuns și visează la îndelungate schimburi. Bărbații spun că sunt frustrați de dezmierdări și-și închipuie nesfârșite tandrețe. Toată lumea știe că femeile au mâna blândă, fină și mângâietoare; în schimb, bărbatul ar fi aspru, neîndemânatic și avar cu mângâierile. Dincolo de aceste doleanțe și reputații, să vedem dacă există vreo predispoziție sau vreo incapacitate naturală de a mângâia; să analizăm factorii care au putut duce la comportamentul actual și să căutăm acel ceva care ar putea, pe viitor, să elibereze tandrețea fiecăruia dintre noi.

Bărbatul e de vină!

Când mâinile își părăsesc timiditatea, o fac sub un impuls irezistibil care duce mai degrabă la gesturi agresive decât la unele blânde. Formă masculină, neîndemânatică, de tandrețe sau egoistă

„înhățare"? Depinde. În orice caz, mâinile nu stau la locul lor și ar rătăci puțin cam mult. Mai devreme sau mai târziu, femeile sunt silite să le oprească — „Jos labele" —, fie ele slujnice sau contese, trebuie să nu se-ncreadă în mâncărimea palmelor bărbaților. Căci ei gâdilă, lingușesc, dezmiardă, pișcă fesele, le ating cu mâinile, ridică fustele. Că sunt husari sau directori de companii, le place să atace, să încalece, să culce-n iarbă sau să răstoarne pe sofale.

Ceea ce nu-i împiedică, atunci când devin poeți, să cânte cu delicatețe și rafinament, în „blazoane" sau catrene, trandafiriile guri, mătăsoasele sfârcuri, încântătoarele pântece, zglobiile picioruțe.

O digne main qui jusque ciel approche.
O belle gorge, O précieuse ymaige
O joly pied de tous tant souhaité.[1]

Dar sunt mai multe mângâieri sub pana lor decât în degete.

Iar între ei, nu sunt deloc mai tandri. Își strâng cu putere mâna, își dau prietenește câte una peste spate, se bat. Iată cum se comportă unii față de ceilalți.

Le place măcar să fie dezmierdați? În cadrul cuplului legal, foarte puțin; nu le place să se lase-n voie, să-și arate sensibilitatea. Stăpâni ai cuplului, trebuie să rămână stăpâni ai jocului.

Dar atitudinea le este cu totul diferită atunci când nu trebuie să joace față de femeie vreun rol. Lângă gheișele întâlnite în timpul războaielor sau al deplasărilor, lângă amantele de-o după-amiază, se dau în vânt după dezmierdări.

Ce anume îl inhibă pe bărbat? Refuzul mângâierii are multiple cauze: religia și cultura reprimă senzualitatea bărbatului, în timp ce „machismul" și nevrozele lui specifice oprimă o natură erotică prea puțin predispusă la mângâieri.

1 *O, castă mână ce-n ceruri te înalți. / O, mândru gât, O, chip neprețuit / O, picioruș de toți dorit. (N.t.)*

Natura erotică a bărbatului

Cauze specifice sexualității masculine nu predispun la dezmierdare.

La bărbat, pulsiunea este axată pe penis, iar dorințele i se concentrează aici. Tensiunea erotică este uneori insuportabilă, iar atunci când își dorește cu ardoare să penetreze, mângâierile pot fi resimțite ca un „timp pierdut" și o activitate insipidă. Este, prin urmare, de preferat ca femeia să nu dezmierde de la început un penis deja erect, ci, dimpotrivă, să-l destindă pe bărbat prin mângâieri depărtate; iar atunci când se apropie de penis, să aibă grijă să nu treacă dincolo de pragul exploziv.

O femeie se poate bucura de un simplu contact fără ca excitația să i se plaseze dintr-odată la nivelul unei obligații de coit și să se mulțumească cu atât. La bărbat, cea mai ușoară atingere poate provoca o erecție intempestivă și irepresibilă ce-l lasă pradă unui proces pe care, crede el, trebuie neapărat să-l ducă până la capăt. De unde neîncrederea lui în mângâiere. Este, într-o oarecare măsură, politica lui „totul sau nimic".

Tipul de autoerotism al bărbatului nu-i oferă prilejul unei ucenicii a mângâierii. Masturbarea se petrece printr-un gest unic, simplu, fără nicio nuanță. Femeia a învățat, în timp ce se excita singură, să-și dezmierde trupul, sânii, vulva, într-o manieră adesea sofisticată.

Factorii socio-culturali

Printre factorii represivi, religia este cea mai puternică. Morala creștină a decretat că mâinile sunt impure: sunt agenții sexualității; excită corpul și îl împing spre raportul sexual („Un deget de veți pune, trupul întreg va fi acolo"). Or, nici plăcerea atingerii, nici plăcerea sexului nu sunt legitime, dacă scopul nu este reproducerea.

Dezmierdările care tentează și incită trebuie evitate cu orice preț. Cât despre mângâierea de dragul mângâierii, nu există nici măcar ideea existenței sale.

Oricum, plăcerea, fie ea a mângâierii sau a împreunării, este un „păcat carnal". Pământul este o „vale a plângerii", trupul trebuie mortificat, simțurile — dominate, pielea — „disciplinată", iar fruntea — plină de sudoare. Omul trebuie să năzuiască spre un suflet neprihănit, dacă vrea să dobândească fericirea vieții eterne.

Omul occidental își va renega, așadar, corpul și va încerca să fie, de-a lungul întregii sale vieți, un înger. Pentru aceasta, era nevoie să i se taie mâinile, excepție făcând, desigur, munca — „n-ai voie să pipăi", „mâna care mângâie e o mână ticăloasă".

În cazul băieților, mama nu este prea darnică cu tandrețea, renunțând de timpuriu la ea pentru a evita un atașament tulbure — pe care Freud l-ar numi oedipian — și trezirea senzualității. Cât despre tată și educatorii de sex masculin, ei își interzic orice contact personalizat cu fiii sau elevii lor de teamă să nu devieze această senzualitate spre homosexualitate.

Astfel, nu e de mirare că, în închipuirea băieților, contactul tactil are în mod obligatoriu un scop sexual. Ceea ce le va elimina dorința de-a o face. Dacă încalcă interdicțiile, resimt o nemaipomenită plăcere în clipa atingerii și cred că și fetele vor fi cuprinse de-aceleași tulburări și se vor abandona până într-acolo, încât li se vor dărui. Iată o primă greșeală. Adulți, continuă cu încăpățânare să creadă că atingerea este un mijloc de a ajunge la actul sexual și s-o refuze ca scop în sine, ca o comunicare tactilă. Iată o altă greșeală.

Cultura, care nu este decât emanația religiei grefate pe temperamentul unei populații, a agravat condamnarea mâinii. Mai ales în țările anglo-saxone (*No touch*). Atingerea este interzisă pentru că este contrară demnității. Este vulgar, este *shocking* să-ți exprimi emoția, afecțiunea, mai ales prin intermediul mâinilor sau al contactelor fizice intime. Englezul din înalta societate trebuie să aibă *self-control*, să rămână flegmatic în orice împrejurare.

Bărbatul este zgârcit cu gesturile în relațiile sale: cu prietenii, el se limitează la *shake-hand* (literal, „strângere de mână"). Față de copiii săi, este distant și evită să-și exprime sentimentele, față de soție evită efuziunile, chiar și în timpul actelor sexuale; bărbatului îi este teamă să nu pară idiot dacă este sentimental sau dezmiardă; nu folosește mângâierea — dar atunci nu este degradant — decât ca semnal al dorințelor sexuale și ca o pregătire a consumării actului.

În sfârșit, societatea a instituit o inegalitate între sexe, inegalitate care exagerează naturala diferențiere. Bărbatul are datoria de a fi viril, ceea ce înseamnă: aproape nesimțitor la suferință, la frig, la trudă și... la mângâiere, dar și oarecum demonstrativ, adică să nu-și arate suferința, oboseala sau plăcerea. Un bărbat nu se abandonează, nu plânge, nu mângâie.

Chiar și în intimitatea cuplului, bărbatul nu se depărtează de rolul care-i revine, refuzând mai ales să se dedea dezmierdărilor și altor jocuri sexuale puerile, nedemne de statutul său masculin. Săruturile și mângâierile nu sunt virile.

Pentru ca dintr-un băiețel să iasă un bărbat, el este educat „cu duritate": fără mângâieri, fără sărutări — date sau primite —, căci acestea sunt „de-ale fetelor" și ar risca să-l transforme într-un papă-lapte, să-l efemineze. Odată cu Kipling, acest virilism devine stoicism, fapt denunțat de filmul *If*[2].

Anglia și Statele Unite ale Americii — țări ale puritanismului, ale așa-numitului *self-control* și ale sporturilor virile — au exagerat această cultură a nontactilului. Atitudini asemănătoare se regăsesc în tot Occidentul, mai ales în mediile calviniste sau aristocratice. Aici, educația băieților are scopul de a-i „desensibiliza" prin suprimarea aproape totală a contactelor cutanate. Educația are întâietate în fața afecțiunii. În copilăria mică, „creșterea" va fi încredințată unor bone, dacă situația financiară o permite.

---

2 Film englez (1968) de Lindsay Anderson, premiat cu Palme d'Or la Festivalul de la Cannes în 1969. Deși titlul trimite la celebrul poem al lui Rudyard Kipling, pelicula este o critică acerbă a sistemului educațional britanic. (*N.t.*)

Alăptarea este atunci înlocuită de biberon; îngrijirile corporale sunt reduse la minimul cerut de igienă, jocurile apropierii dintre trupuri suprimate, nuditatea acoperită — atât la copil, cât şi la mame şi femeile din casă — cu veşminte extrem de sobre; bebeluşii îşi petrec zilele izolaţi de orice contact carnal, în leagăne sau landouri.

În a doua copilărie, băieţii sunt trimişi la internate unde nu mai au de-a face decât cu bărbaţi. Sunt călîţi prin practicarea unor sporturi violente şi poartă haine făcute din stofe aspre care le „tăbăcesc" pielea.

Religie, cultură, societate concură la crearea unui bărbat rece, rigid, frustrat care-şi va frustra soţia şi copiii. Căci nu putem oferi mângâierile pe care nu le-am primit. „În familia mea, îmbrăţişările erau interzise, iar contactele fizice erau rare. Acum, mi-e foarte greu să-i îmbrăţişez pe oameni[3] şi apropierea de ceilalţi mă face să nu mă simt deloc în largul meu."

Sunt revoltat să văd că, în ciuda eliberării moravurilor, există prea multe familii în care copilul este dresat să nu atingă. Băieţii îşi reţin mânuţele care, de la sine, se întind spre fetiţe sau alţi băieţei. Fetele sunt jenate şi se înfrânează atunci când vor să îmbrăţişeze pe cineva sau să-l ia de mână, deşi atât unii, cât şi ceilalţi ar voi să-şi manifeste prietenia. Băieţei şi fetiţe au învăţat că sentimentele care-i împing să se atingă sunt ceva rău. Să atingi un trup îmbrăcat este indecent. Să priveşti un trup dezbrăcat este un păcat.

Sunt extrem de trist când văd că mamele nu-şi mai îmbăiază şi nu-şi mai răsfaţă pruncii, că taţii refuză să-i mai ia pe genunchi, rărindu-şi şi răcindu-şi săruturile. Iar părinţii, între ei, oferă un exemplu prost de contacte reci, neîndemânatice, reduse la politicoase formalităţi.

Această represiune se înrădăcinează în profunzimile fiinţelor şi, mă tem, pentru toată viaţa. Ruşinea şi culpabilitatea strecoară disconfortul în toate contactele omeneşti.

3 În Franţa, săruturile pe obraz sunt o formă foarte uzitată de salut între prieteni şi cunoştinţe; numărul lor (care poate ajunge şi până la patru) variază de la regiune la regiune. (*N.t.*)

Stilul de viaţă modern

În copilărie, totul trece prin piele şi gură; este o epocă de senzualitate orală şi tactilă, de senzualitate carnală; formarea primează. La adult, totul trece prin ochi şi urechi; este o epocă de senzorialitate vizuală şi auditivă; informaţia triumfă, este domnia audiovizualului.

Adultul pierde legătura cu propria sa piele în timpul muncii care, din manuală, devine din ce în ce mai intelectuală, în relaţiile cu oamenii ce se ating, se lovesc unii de ceilalţi în treacăt şi nu au decât „contacte" care, de fapt, nu-i apropie; chiar şi între soţi există mult prea puţine scurte atingeri şi interpenetrări, fără ca ei „să se atingă" la propriu şi la figurat.

Machismul

Pe lângă complexul „bărbăţelului", mulţi bărbaţi au şi complexul „bărbăţiei"[4]. Bărbatul, cel adevărat, masculul, este o fiinţă superioară, este solid, musculos şi nimic nu-l tulbură. Are datoria să dispreţuiască femeia, fiinţă inferioară, slabă, plăpândă şi sentimentală, bună numai pentru împreunare.

O singură femeie face excepţie: mama, demnă de stimă, de respect, protectoare, hrănitoare, mângâietoare, dar, pe de altă parte, asexuată, prin urmare, imposibil de dorit şi, oricum, interzisă.

Şi tocmai pentru că şi-a idolatrizat mama, bărbatul trebuie să înjosească femeile. Dacă ele ar fi demne de iubire ca şi mama sa, el nu le-ar putea atinge; dacă ar fi demne de stimă, nu le-ar putea avea, sexual vorbind. Trebuie, aşadar, ca femeile să fie nişte târfe sau, mai rău, nişte obiecte. Fundamentul machismului este, potrivit lui

4 În limba franceză, *le complexe du „mec" [...] le complexe du „mac"*: *mec* are sensul de bărbat, tip, dar şi, în argou, de tânăr întreţinut de femei, iar *mac*, strict argotic, înseamnă proxenet, codoş (*N.t.*).

Pietropinto, „complexul mamă—târfă". Înjosirea femeii este nevoia disperată de a se sustrage culpabilizării incestului.

Pornind de aici, bărbatul macho va diferenția între două tipuri de femei: femeile-târfe, sexuate, dezirabile, împovărate de toate defectele (seducătoare, rele, prefăcute, vulgare) care sunt „consumabile". Și femeile-mame, asexuate, tabuuri, care-i inhibă sexualitatea, căci sunt materne, iubitoare, sensibile, sentimentale și mângâietoare.

În ansamblu, există antinomia dintre sexualitate și tandrețe-mângâiere. Nu este îngăduit să-ți afli satisfacția lângă o femeie tandră, femeie-mamă. Dacă mângâierea se infiltrează într-o relație femeie—bărbat, aceasta își pierde interesul sexual. Astfel, bărbatul macho va evita să mângâie și să fie mângâiat. „Tatăl meu — și, cred, și preoții — mi-au tot repetat: «Trebuie să respecți fetele... Gândește-te doar că vor fi mame, gândește-te numai la mama ta». Ca să ating sânii sau sexul unei femei, trebuie neapărat să mă gândesc că este o stricată."

„Dacă o fată e drăguță, nu pot avea erecție. Nici nu-mi trece prin minte să mângâi o fată. Dacă mă dezmiardă, atunci mă enervez și nici nu se mai pune problema s-o facem. Sau îmi spun că, în fond, nu-i decât o boarfă. Amantele-s amante, nu trebuie să fie mame." (Confidențele unui vagabond)

Nevrozele

În chiar structura personalității lor, mai multe elemente se pot opune tandreței bărbaților.

Carapacea caracterială este un mijloc de apărare pe care l-au creat copilul și apoi bărbatul, pentru a se sustrage suferinței frustrării afective. Pielea, jupuită de absența „mângâierilor-pansamente", și-a uitat în timp sensibilitatea; mușchii, blocați în elanurile

lor emoționale sau pulsionale, au devenit rigizi. Aceste fenomene au fost descrise de Reich.

Refuzul mângâierilor este refuzul de a retrăi într-un alt mod frustrările. Adesea, în ședințele de masaj californian (sau chiar kinetoterapeutic), unii indivizi „cedează" — de cele mai multe ori, bărbați. Cuprinși de angoase, plâng, vomită, cad în sincopă; mâinile au reactualizat suferințele copilăriei, au readus la viață purgatoriul pe care l-au trăit în locul paradisului așteptat.

Complexul de inferioritate inhibă la anumiți bărbați orice inițiativă. Esențială este aici lipsa de încredere a bărbatului în propriile lui posibilități și teama, mai mult sau mai puțin conștientă, de a se fi responsabil pentru plăcerea celuilalt. Căci nu-i este ușor să facă dragoste simțindu-se profund implicat. Mângâierea îi oferă bărbatului conducerea, responsabilitatea juisărilor feminine, dar rolul de mentor îl îngrozește. Iar mângâierea riscă să-i dezvăluie personalitatea; riscul de a fi judecat de o necunoscută îl transformă într-o stană de piatră. „Visam ca soțul meu să-mi împlinească viața sexuală, ocupându-se de trupul meu. Dar am fost nevoită să constat că nu știa nimic despre femei și despre viață. Pe bărbat îl cunoști cu-adevărat doar în pat și nu după tăria penisului, ci după blândețea mâinilor sale." În sfârșit, mai este posibil ca bărbatul, acela care nu mângâie, să fie doar un leneș sau pur și simplu lipsit de imaginație sau prea puțin îndrăgostit. Iar dacă acesta este cazul, atunci a venit clipa unor noi hotărâri și a încheierii unui alt contract cu femeia.

Căci în partenera dvs. de viață nu există doar soția, ci și FEMEIA, cealaltă jumătate a umanității, de o altă esență, care vi s-a dăruit, încredințat, oferit pentru o vreme. Adorați-o așa cum se adoră o divinitate revelată, în tot misterul, diferența, extraordinarul ei; adulați-i mintea și trupul, privirile, mâinile, organele genitale. Admirați-i-le așa cum se admiră o comoară într-o cetate; veneați-le așa cum se venerează o relicvă; mângâiați-le așa cum se mângâie un nou-născut și savurați-le așa cum se savurează un fruct zemos în înalta societate: cu deliciu și delicatețe.

F... ca femeie

Predispoziția femeii pentru dezmierdare pare evidentă. Tradițional, femeia este considerată ca fiind blândă, tandră, mângâietoare și generoasă.

În alegerea unei funcții ori a unei meserii, ea opta pentru rolurile care cereau asemenea calități: vestale, călugărițe, moașe, infirmiere, gheișe, maseuze etc. Ca soție sau amantă, se transforma în „odihnă a războinicului". Ca mamă, își îndeplinea misiunea cu căldură, devotament și abnegație.

În iubire, femeile se dovedesc cel mai adesea niște partenere extrem de darnice și de receptive. Sunt foarte generoase și foarte dornice de mângâieri și sărutări.

Uneori, felul în care se manifestă este plin de însuflețire și chiar violent: să sugă pielea până lasă urme, să sărute nebunește, să muște, să piște, să zgârie, să strângă puternic în brațe sunt expresiile obișnuite ale sentimentelor și pasiunii lor fizice.

Invers, le place și cer stimulări puternice: „strânge-mă tare" — „ia-mă" — „fă ce vrei cu mine" — „termină-mă". Aceste excese îi fascinează și îi zăpăcesc pe bărbați; și conferă o extraordinară dimensiune relației dintre femeie și bărbat, o transced. Amintiți-vă de filmul *Hiroshima, dragostea mea*[5].

Nu este vorba, nici într-un caz, nici în celălalt, despre sadism sau masochism, ci despre o voință de comunicare și de fuziune extreme; și despre nebuneasca speranță de a se împărtăși, prin intermediul trupurilor, din iubirea infinită a „creației" și din forțele „cosmice" ale vieții.

Să vedem acum ce anume o dispune — sau predispune — pe femeie la o senzualitate pe cât de puternică, pe atât de altruistă. Unii factori sunt naturali, genetici sau biologici, alții, socio-culturali.

5 Regizat de Alain Resnais în 1959, după un scenariu de Marguerite Duras, este una dintre cele mai reprezentative creații ale Noului val francez în cinematografie. (*N.t.*)

Un erotism natural

Este incontestabil că femeia are o mai mare senzualitate cutanată înnăscută, pe care factorii socio-culturali o vor dezvolta, și niște zone erogene mult mai sensibile.

Din instinct sau doar din condiționare culturală îi place femeii să pipăie stofe fine, fructe catifelate, obiecte netede? Din ce cauză este ea atât de sensibilă la calitățile tactile ale obiectelor? Și de ce are acest comportament delicat și senzual față de tot ceea ce o înconjoară?

Rotunjimile, contururile, liniile sale curbe, finețea pielii cer să fie dezmierdate. Aceste calități erotice sunt glorificate de privirea bărbatului. Și este extrem de plăcut, orice ar spune ea, să simtă pofta bărbatului pe întregul trup sau numai pe-o parte a lui; care trup dobândește astfel, deși fără voie, o încărcătură erotică.

Mai mult, femeia ajută natura împodobindu-și și înfrumusețându-și corpul; subliniindu-și farmecele, ea se autoerotizează.

Moll afirmă că, la femeie, instinctul sexual ar fi dedublat în două pulsiuni independente. Există, pe de o parte, pulsiunea de detumescență: este aceea care animă organele genitale și care este resimțită ca o nevoie de a le elimina tensiunea, de a le înlătura congestia; și, pe de altă parte, pulsiunea de contractație: ea se referă la întregul corp și este trăită ca o nevoie a femeii de a fi strânsă în brațe și mângâiată. Spre deosebire de nevoia sexuală, această trebuință nu poate fi satisfăcută decât împreună cu o altă ființă.

În anumite circumstanțe — tristețe, faze depresive, episoade psihopatice —, această nevoie se exacerbează și poate deveni imperativă. Pentru a obține contactul fizic, femeia poate accepta o relație care să nu fie întru totul pe gustul ei și să treacă printr-un raport sexual pe care nu-l dorește.

Hollender și diverși psihiatri au realizat o serie de anchete asupra femeilor depresive sau psihopate: cele mai multe declară că trec la actul sexual pentru a-și potoli dorința de a fi luate în brațe și dezmierdate. Profund nefericite, se oferă activității coitale în speranța de a

obține un contact uman și nu orgasmul. Psihologii sunt de părere că aceste femei sunt blocate la stadiul plăcerii pregenitale; nevoia lor de mângâieri rămâne izolată de actul sexual și nu se integrează într-o relație completă. Această dorință, anormală prin excesul său, și-ar avea originea într-un comportament parental frustrant.

În realitate, nevoia, la un nivel normal, de a fi dezmierdate nu este specifică doar femeilor perturbate, ea existând la majoritatea femeilor, așa cum o demonstrează diferite anchete, printre care cea a lui Shere Hite și a mea. „Cândva, îmi lipsea atât de mult afecțiunea, încât mă culcam cu oricine, numai ca să fiu luată în brațe; mi se mai întâmplă și acum să mă dăruiesc vreunui tip numai ca să simt prezența unui trup și să mă cuibăresc în căldura lui. Să simt pielea unui bărbat mă umple de fericire și, de multe ori, mi-ar fi de-ajuns; din păcate, pentru a obține această senzație, trebuie mereu să accept coitul."

Crezând că mângâierea și dorința de a se cuibări în brațele unui bărbat sunt puerile și că doar raportul sexual este un semn de maturitate, femeile nu îndrăznesc să-și exprime adevărata vrere și formulează o falsă dorință de coit. Dar e timpul să afle că și bărbații au această pulsiune de contractație — bine refulată —, această nevoie de a fi luați în brațe și dezmierdați. Ca și ele, joacă toată comedia coitului de teamă să nu pară prea puțin virili. Trebuie să punem capăt acestei neînțelegeri: un bărbat și o femeie nu se apropie doar pentru actul sexual. Trebuie să aveți curajul propriei dorințe, indiferent dacă aceasta este de a mângâia sau de a păcătui. Un asemenea curaj este mai bun decât o viață de resemnare și de frustrare.

În sfârșit, ultimul element care favorizează senzualitatea naturală a femeii: auto-erotismul său extrem de rafinat care a învățat-o să-și exploreze și să-și exploateze zonele erogene și să se mângâie peste tot.

În ansamblu, s-ar părea că natura a înzestrat-o pe femeie cu o mai mare erogenitate. Și trebuie oare să vedem, în această vastă potențialitate, o compensație pentru relativa încetineală a trezirii

excitației sale? Faza de intumescență cerând, cum spune teoria, mai mult timp pentru a se instala și a crește, să se fi multiplicat oare sensibilitatea periferică?

Maternitatea

Este o școală de mângâieri. Multă vreme de-acum încolo, vor mai exista controverse în privința realității instinctului matern; dar indiscutabil rămâne comportamentul matern. Cu unele excepții, felul în care o femeie îngrijește un copil este exemplar. Dacă nu s-a născut mamă, femeia devine mamă — rar se-ntâmplă altfel. Ea se supune, spontan sau străduindu-se puțin, uceniciei unui contact interuman foarte amplu, devenind astfel capabilă să dezmierde. Acest contact îi amplifică tandrețea și-i erotizează trupul; căci mama resimte și ea plăcere atunci când îi dă micuțului să sugă, când îl leagănă, când îl îmbăiază, apropiere a trupurilor extrem de asemănătoare unei conduite amoroase — juisarea mamară putând să ducă până la acmee.

Fără îndoială, „bărbatul nou" — care se ocupă ca o mamă de propriul copil și pe care-l vedem din ce în ce mai des printre noi — va trage și el foloase din această experiență.

Factorii socio-culturali

În Occident, unele elemente culturale și sociale confirmă femeia în sensibilitatea-i aparte, în timp ce altele o reprimă.

Religiile glorifică maternitatea, despre al cărei rol am discutat, dar, ca și în cazul bărbatului, transformă contactul într-un păcat. Mai mult chiar decât în cazul băiatului, fetei i se inculcă tabuul de a

atinge şi de a se lăsa atinsă. Mângâierea înseamnă sex, iar sexul este murdar! Mai târziu, femeia, resimţind plăcerea dezmierdărilor, nu se va putea împiedica să resimtă totodată ruşine şi culpabilitate. Mereu obsedată de păcat, se va feri să-şi răsfeţe fetele, fiindu-i teamă să nu le transforme în lesbiene.

Prin diviziunea rolurilor şi a muncii, societatea instaurează o radicală diferenţiere între sexe. Pe cât de viril trebuie să fie bărbatul, pe atât de feminină trebuie să fie femeia. Iată de ce Simone de Beauvoir a putut spune: „Nu ne naştem, ci devenim femei."

Rămânând acasă pentru a-şi creşte copiii, femeia se sustrage acţiunilor războinice şi muncilor grele; îşi salvează astfel sensibilitatea. Păstrând contactul cu copiii şi dedându-se unor munci cu o nuanţă senzuală mai pregnantă (pregătirea bucatelor şi ţesutul), ea îşi rafinează senzualitatea. Cel puţin, în clasele avute.

Veşmintele femeii sunt făcute, încă din fragedă pruncie şi de-a lungul întregii sale vieţi, din stofe fine la purtat şi mângâiat. În mediile favorizate, femeile se-mbracă în mătase, satin, linou, catifea şi blănuri. Datorită lor, pielea se „catifelează" şi se erotizează.

Educaţia femeii o feminizează; fata este altfel tratată decât băiatul. Bebeluş fiind, ea primeşte mai multe dezmierdări. Ca fetiţă, este încurajată să ofere mângâieri şi se „antrenează" pe păpuşi. Adolescentă, trăieşte mult timp pe lângă mamă şi alte femei; rezervându-i-se numai ocupaţii delicate, trupul îi este cruţat, pe când băiatul este călit prin sport; dar, invers, societatea îi meneşte femeii un rol pasiv (nu trebuie decât să fie drăguţă şi să aştepte un bărbat şi apoi să spere că el o va mângâia).

Cultura glorifică feminitatea pe care a favorizat-o — sau creat-o — societatea. Trupul femeii este proslăvit, prin urmare, ea are mare grijă de el, îmbăindu-l, răsfăţându-l cu produse de înfrumuseţare şi masaje; această solicitudine păstrează fineţea sensibilităţii cutanate. Pe de altă parte, o femeie are dreptul la emoţie, o fată poate să plângă, plânsul fiind în acest caz semnul unei profunde sensibilităţi şi al unui

suflet bun. O femeie are dreptul să-şi arate afecţiunea faţă de copii şi prietene, aceasta fiind o dovadă de generozitate.

Totuşi, în numele principiului „*no touch*" şi al unei anumite demnităţi, orice manifestare emoţională şi senzuală trebuie să fie temperată sau chiar, în anumite cazuri, respinsă.

Ultrafeminismul riscă să dăuneze apropierii care se realizează între femeia şi bărbatul pe cale de a fi eliberaţi.

Feminismul, pornind de la ideea — justă — că femeia nu este nici un obiect, nici o gheişă, nu priveşte cu ochi buni mângâierea oferită. Cere ca tandreţea să fie reciprocă. Nu putem să nu fim de acord. Dar ultrafeministele văd peste tot numai bărbaţi „macho" şi predică aşa-numitul self-service clitoridian sau safismul. Acestea sunt pentru feministă ceea ce este bărbăţia pentru bărbăţel.

Mângâierea, întâlnire între o femeie şi un bărbat

Din naştere, femeia pare să deţină o mare senzualitate. Până mai ieri, anumiţi factori socio-culturali şi naturali aveau tendinţa de a-i păstra această sensibilitate şi chiar de a-i erotiza trupul, în timp ce alţii i-o inhibau. Invers, unele influenţe socio-culturale ocultau erogenitatea bărbatului. Totul contribuia la transformarea femeii într-o făptură fragilă şi sensibilă — dar a cărei sensibilitate era îngrădită —, iar a bărbatului într-un „dur".

Astăzi, se profilează o minunată mişcare, rod al evoluţiei moravurilor şi societăţii; rolurile dispar, sensibilităţile se eliberează, presiunile îşi pierd forţa: bărbatul şi femeia se apropie unul de celălalt.

Religia se umanizează fără să renunţe la transcendenţă, păcatul trupesc nu se mai află în prim-plan, singurul păcat adevărat, dacă ar fi să ne încredem în izvoarele evanghelice, fiind lipsa de iubire.

O formă de cultură şi de societate care, în numele unei anumite demnităţi şi unei anumite virilităţi — adesea de aparat şi de aparenţă —, le interzicea bărbaţilor orice manifestare emoţională sau senzuală a supravieţuit. Pretinsa insensibilitate a bărbaţilor se datorează unei condiţionări. Practica grupurilor de psihoterapie şi de masaj mi-au demonstrat că emotivitatea şi senzualitatea de bază ale bărbatului sunt pe măsura celor ale femeii. Iar descătuşarea bărbatului de rolurile sale i le va reda.

Îngrijindu-şi copiii, bărbatul învaţă să fie tandru şi să mângâie. Eliberându-şi, mulţumită tehnologiei, mâinile şi corpul de muncile grele, îşi recuperează simţul tactil; constatăm deja că bărbatul e mai grijuliu cu trupul şi pielea sa. Luptând pentru egalitatea dintre sexe, feminismul îl salvează pe bărbat de „machism"; în sfârşit, recunoscându-i nevoia de mângâieri, pulsiunea de contractaţie, adevărata-i fire iese la lumină. Această evoluţie le redă mâinilor bărbăteşti puterea mângâietoare, ceea ce va fi în folosul lor şi al femeilor.

Cât despre ele, posedă deja arta mângâierii, dar au nevoie de ceva mai mult exerciţiu şi, pentru aceasta, să iasă din pasivitate: să acţioneze, să se exprime, să ceară.

Capitolul 6
Arta mângâierii

Învățăm să mergem, să vorbim, să scriem; învățăm să gătim, să cântăm la pian, să fim medici. Totul se învață, artele, meseriile, războiul. Mai puțin erotismul. Dimpotrivă, se face totul ca să-l dezvățăm. Societatea, prin legile civile și regulile religioase, se aliază pentru a reprima, înăbuși, culpabiliza frumosul instinct.

Mulțumită diavolului, asemenea florilor care înfloresc pe bătrânii pereți sterpi, forța colosală a vieții face să țâșnească dorința împotriva și-n ciuda a tot. Să țâșnească..., dar nu și să se împlinească.

Se pare că, în starea de natură, omul n-are nevoie să învețe mângâierile. Le învață oare ele, mamele, care se joacă la nesfârșit cu odraslele lor, le poartă-n brațe, le drăgălesc, le gâdilă, le masează, le leagănă, le sărută, le adoră? Le putem invidia nesățioasa poftă și beatitudinea micuțului. Dar și să ne inspirăm din ele.

„Tehnica" în slujba iubirii

Nu suntem animale, nu-i așa? Bineînțeles că nu, dar avem în noi o parte de natură pe care ar fi o prostie să o negăm. Pascal a spus-o deja: „Cine vrea să fie înger să fie întâi fiară." Animalele ne înduioșează atunci când iubirile lor seamănă cu ale noastre, ca aceea a turturelelor, și ne dezgustă atunci când sunt rudimentare, ca aceea a taurilor.

Să ne bucurăm mai degrabă că suntem mai bogați prin însăși „animalitatea" noastră și că ne-am sporit posibilitățile sexuale.

Suntem norocoși că avem mâini, în timp ce ele nu au decât ciocuri, gheare sau copite; și atâtea alte mijloace de înțelegere și de comunicare care ne permit nu doar o atingere, ci chiar o fuziune. Avem și norocul de a fi într-o stare de permanentă dorință, pe când ele sunt limitate la perioade de rut. Șansa de a avea contacte sexuale pe cât de îndelungi le dorim, în timp ce ele au copulații extrem de scurte. Șansa de a avea o sexualitate ce poate fi desprinsă de reproducere.

Am separat atracția, dorința și contactul de automatismul reproducerii. Dar în natură, cea animală ori cea vegetală, atracția și tropismul, induse de semnale (mirosuri, culori ale penelor sau ale petalelor etc.), nu folosesc decât apropierii gameților. Scindându-se de constrângerea perenității speciei, această dorință s-a transformat în senzualitate, sensibilitate, sentimentalitate. Umanizându-se, sexualitatea s-a metamorfozat în Iubire. Suntem niște animale înzestrate cu niște „putințe", cu niște „voințe" care ne pot transcende, deifica — dar nu să ne facă angelici.

Orientalii au înțeles toate acestea cu mii de ani în urmă; nu se închină unor zei asexuați, iar idealul lor nu este să desexualizeze omul; la ei, erotismul și spiritualitatea merg împreună.

Fiecare act al omului este sacru și îl înscrie în creatoarea vitalitate cosmică. Toate posibilitățile naturii umane pot accede la

spiritualitate. Sexul nu este obiectul unor interdicții, erotismul poate fi integrat în religie. De fapt, reprezentările erotice umplu cărțile sacre și împodobesc templele; poruncile sacre vorbesc despre milă, dar și despre erotism.

Amorul este odihna favorită a divinităților, iar omul ajunge să se contopească cu divinul prin iubire, supusă unui ritual elaborat. Plăcerea senzuală este supremul agrement al zeilor, iar pentru om, mijlocul de a accede la profunde extaze. „Bărbatul și femeia, asemenea zeilor, își află tihna în jocurile amoroase. Bărbatul reduce lumea la trupul femeii, a cărui frumusețe o savurează prin îndelungi mângâieri. Femeia nu mai are ochi decât pentru trupul bărbatului, pe care-l face să tremure sub dezmierdările sale" (12).

Rafinamentul senzual este, prin urmare, o datorie. El se învață din textele sacre. Ansamblul poruncilor inspirate de Domnul cuprinde o sută de mii de capitole, dintre care o mie se referă la *Kâma*, adică la plăcerea dragostei. *Kama Sutra* este rezumatul acestora, scris între secolele I și al II-lea.

Chiar și tinerele fete trebuie să studieze *Kâma* înainte de a se căsători și să continue și atunci când sunt femei, așa cum învață și poezia, cântul, dansul, muzica, scrisul, calculul, croitoria, gătitul. Putem deplânge faptul că mamele occidentale, care le transmit propriilor fiice atâtea minunate rețete, și tații, care le dau fiilor atâtea sfaturi bune, nu le spun nimic despre erotism.

Ananga Ranga este un alt text de erotologie hindus, care datează din secolul al XV-lea și a fost extras din cărțile sacre. Multe alte religii orientale și extrem-orientale au înălțat erotismul la sacru și i-au consacrat culegeri de precepte. „Într-adevăr, nicio bucurie, în această lume a muritorilor, nu s-ar putea asemăna aceleia pe care o aduce cunoașterea Creatorului. Dar imediat după aceasta și nefiind decât după aceasta, vin desfătarea și plăcerea provocate de posedarea unei femei frumoase" (13).

Căci nu înseamnă să transformi omul într-un obiect dacă-l înveți „științele umaniste" sau activitățile omenești. I se reproșează

oare vreunei mame, vreunui tată, vreunui educator că transformă copilul într-un obiect sau într-o mașină atunci când îl învață să meargă, să vorbească, să scrie, să deseneze? Să dezvolți potențialul unei ființe omenești înseamnă s-o împlinești, s-o umanizezi, chiar dacă este vorba despre senzualitate, cu următoarea rezervă: să faci toate acestea sub semnul afectivității și al spiritualității.

Iată de ce metafora lui Balzac nu este deloc umilitoare pentru o feministă — cu atât mai mult cu cât poate fi aplicată și în cazul bărbatului: „În iubire, femeia este, și nu la suflet mă gândesc, o liră ale cărei taine nu se oferă decât aceluia ce știe a o mânui."

Bineînțeles, iubirea care este spontaneitate, fantezie, poezie, creativitate nu poate fi sub niciun chip codificată. Își pierde din prospețime, din originalitate, autenticitate, profunzime atunci când este rezultatul aplicării unor ordine și reguli dictate din exterior.

Totuși, cunoașterea nu ucide nici spontaneitatea, nici creativitatea. Inspirația îndrăgostitului, plămădită din instinct și tandrețe, rămâne; erotismul îi conferă mii de acorduri, mii de nuanțe. Erotismul înmulțește posibilitățile fără să alieneze libertatea; din cufărul plin de comori, amantul alege, atunci când este clipa, cele mai frumoase nestemate. Erotismul este o stare sufletească, ceea ce rămâne după ce am uitat totul; odată integrată cunoașterea, individul nu se mai gândește la ea.

Iar dacă tratatele prescriu jocuri și reguli ale jocului, o fac tocmai pentru a obliga la joc, pentru a călăuzi, pentru a da idei, pentru a lupta împotriva inerției ori a plictiselii. Să oferi noi resurse înseamnă să îmbogățești și nu să transformi într-o mașină, să sterilizezi; ceea ce mecanizează și ucide libertatea este rutina, este lehamitea care urmează. Nimeni nu poate pretinde că are destulă imaginație și îndrăzneală pentru a inventa și a încerca totul. Dacă iubirea este libertate, erotismul îi este mijloc.

Civilizațiile extrem de pricepute în tot ceea ce ține de erotism au elaborat și codificat o întreagă artă de a iubi. Iar locuitorii acestor țări nu par să se plângă. Dimpotrivă, consideră că amorul albilor

este mult prea fad; cât despre albul care s-a înfruptat din rafinamentele orientale, se plictisește la culme în Occident. Pe corabia lui Eros, nu marea, ci instinctul ne poartă, nu vântul, ci tandrețea ne umflă pânzele, nu cârma, ci arta ne călăuzește.

În Occident, bărbații cred că știu totul din instinct și, încrezându-se pe deplin în inspirația lor, se consideră cei mai buni. Din păcate, inspirația își pierde repede suflul, iar senzualitatea seacă. Cât despre femei, ele nu îndrăznesc cu adevărat să afle mai multe. Nu este constructiv să respingem, plini de dispreț, tehnica: instinctul, inspirația și afecțiunea nu sunt mereu și-n orice clipă de ajuns. „Instinctul nu se-nșală, dar nu știe prea multe. Nu știe decât să înfierbânte trupurile" (14).

O cunoaștere reciprocă

Între bărbat și femeie există o disimetrie erotică. Pentru a face ca cele două erotici să coincidă, este mai indicată cunoașterea decât bâjbâiala și eșecul. Această disimetrie este triplă: anatomică, fiziologică și masturbatorie.

Morfologia celuilalt sex este, mult prea adesea, puțin cunoscută; or, dacă, potrivit lui Freud, anatomia este destinul, atunci, invers, destinul este anatomie. Să nu fim ipocriți: ca să te „servești" de propriul tău trup sau de trupul celuilalt, trebuie să-i cunoști anatomia. Te poți oare orienta într-o țară necunoscută dacă nu ai o hartă? Iată de ce vom studia mai departe geografia erotică. Această cunoaștere practică este, totodată, estetică: descoperirea și explorarea din privire a tuturor misterelor corpului femeii sunt fabuloase.

De asemenea, este important să ne aducem mereu aminte de diferențele fiziologice dintre sexe: în principiu, femeia se înfierbântă treptat. În *Kama Sutra* aflăm deja următoarele precepte: „Dacă

bărbatul face ca actul să dureze mult timp, femeia îl iubește mai mult, iar dacă îl înfăptuiește repede, ea este nemulțumită de el... Așa cum trebuie să pregătești coca pentru a coace pâinea, la fel trebuie să-ți pregătești femeia pentru actul sexual, dacă vrei ca ea să fie satisfăcută". Invers, bărbatul este rapid, căci întreaga sa eroticitate și pulsiunile sale sunt concentrate în penis. Este însuflețit de o violentă dorință de a penetra.

În sfârșit, fiecare sex și-a făcut singur educația erotică, prin autostimulare, și a căpătat, de multă vreme, deprinderi specifice sexului și personalității sale. Bărbatul are obiceiul unei ejaculări exprese și unice prin frecarea rapidă și gosieră a membrului. Femeia are experiența unei ascensiuni lente și a unor acmee în salturi; ea acționează prin mângâierea diverselor zone erogene (corpul întreg, sânii, clitorisul, vaginul etc.) și stimularea zonelor erogene centrale (clitorisul, vaginul). Gesturile îi sunt adesea elaborate și precise.

Nimeni nu-și cunoaște decât propriul trup și propria-i erotică; cum să o aplici altuia, atât de diferit? Cum să fii eficient asupra unor zone erogene pe care nu le ai?

O cale nouă

Să dezvolți relația hedonică, să mărești câmpul plăcerii înseamnă să faci cuplul să dureze. Acesta era unul dintre obiectivele celor două cărți, *Kama Sutra* și *Ananga Ranga*. Nomenclatorul diverselor tipuri de mângâieri, sărutări, mușcături și zgârieturi pe care le prezintă, în mod poetic și pueril, felul în care enunță regulile jocului, urzeala lor au ca scop să incite la varierea activităților, la compensarea neputincioasei imaginații și la lupta împotriva lenei. Nu este vorba nici despre libertinaj, nici despre munci de ocnași. Pe partiturile sugerate, cuplul compune la nesfârșit spontane improvizații mulțumită

cărora evită plictiseala. „Erotismul vine aici în ajutorul moralei...; principalul motiv al despărțirii soților, acela care-l împinge pe bărbat în brațele unor femei străine, iar pe femeie în brațele unor bărbați străini, este lipsa feluritelor plăceri și monotonia..., dar dacă variază plăcerile partenerei sale, soțul poate trăi cu ea ca și cum ar avea treizeci și două de femei diferite" (15).

Căci amorul se uzează. Când primele tulburări ale simțurilor trec, când vârtejul sentimentelor se îndepărtează, trebuie aflată o nouă cale. În cazul sentimentelor, o astfel de cale poate fi „iubirea din milă" despre care vorbește Albert Cohen sau „iubirea din compasiune" pe care o prezintă David Cooper. Pentru simțuri, rafinamentele erotice alcătuiesc această cale. Altfel, adio, soție, bun găsit, amantă! La revedere, bărbate, bine-ai venit, iubitule! Rutina conjugală ține, dar numai până la un punct: întâlnirea unui bărbat sau a unei femei extrem de pricepuți în arta de a iubi. Și-atunci, cuplul este în pericol de moarte. „Din lipsă de imaginație și de motivație..., ei nu mai știu să reînsufletească interesul sexual pentru propria lor relație, iar singura diversitate care le vine în minte constă în diversificarea partenerilor" (16).

Bărbatul trebuie să afle că femeii îi place erotismul, uneori chiar mai mult decât lui, că apreciază varietatea și noutatea. Invers, femeile să ia aminte la cele declarate de bărbați, ca răspuns la întrebarea lui Pietropinto (17): „Ce anume face dintr-o femeie o iubită pricepută?" „O asemenea femeie este aceea care oferă varietate, absența rutinei, imaginație, inovație, inițiativă, implicare, atenție; cea care juisează, dar care și provoacă juisarea; este o femeie receptivă, pasională." Potrivit anchetei autorului, 50% dintre bărbați declară că raporturile sexuale dintre soți sunt plictisitoare.

Arta de a iubi este o îndatorire față de sine și față de celălalt. Față de sine, căci senzualitatea este o parte din noi — dacă nu chiar miezul nostru —, un teritoriu încă necunoscut. De ce să rămâi toată viața un subdezvoltat sexual și să mori fără să-ți fi cunoscut pe de-a-ntregul

ființa erotică? Sexualitatea iese dintr-un ghetou de mii de ani, iar de această descătușare trebuie să profităm pentru a ne îmbogăți cunoștințele despre juisare și pentru a-i savura fericitele jocuri libere. Față de celălalt, căci noi suntem, în parte, răspunzători pentru împlinirea senzuală a celui sau a celei cu care trăim. Avem datoria de a-i fi un partener foarte bun și de a-i dărui cât mai multă plăcere cu putință. Cine oare ar accepta să ofere numai bucate imposibil de mâncat sau să fie un partener execrabil la tenis? Viața sexuală este, în alt fel, importantă. Este liantul, este sarea și piperul cuplului. Câtă risipă de viață și câtă fericire spulberată de ignoranță și indolență! Câte tulburări psihosomatice datorate frustrărilor de mângâieri!

Limitele „tehnicii"

Cunoașterea erotismului prin învățarea tehnicii își are propriile limite. Căci nu este de-ajuns să fii un tehnician talentat pentru a fi un bun amant; trebuie să pui și inimă, și suflet. Un virtuoz nu este, nu neapărat, un mare muzician. Și ce este știința fără de inspirație? Ce este amorul fără de Iubire, chiar dacă îi spunem pe numele cel mic, tandrețea. Omul nu se poate detașa de propriul suflet. În mângâiere există spiritualitate. Chiar și pe scurta cale a unei iubiri trecătoare tot drumeți suntem.

Pe plan practic, există, în gestul erotic, o parte indescriptibilă, de necodificat. Oricum am analiza-o, din punct de vedere anatomic, fiziologic și al modurilor de stimulare, nicio metodă nu poate reda toate nuanțele inerente operei. Există întotdeauna o parte care nu poate fi teoretizată. Așa cum i-ar fi fost imposibil lui Debussy să spună cum a compus *Marea*[6]; în ciuda tehnicității artei muzicale,

6 Compusă în 1905, este una dintre cele mai importante opere ale lui Claude Debussy (1862—1918) și o culme a impresionismului muzical. (*N.t.*)

rămâne un „indicibil". Căci dacă există rețete pentru a face simfonii, nu există niciuna pentru a crea tocmai *Marea*.

Ca pentru oricare altă realizare omenească, se pare că există ființe mai înzestrate decât altele pentru erotism, pentru mângâiere. În realitate, cei mai mulți oameni sunt inhibați — din tot felul de motive — și înțepeniți într-o rutină sexuală. Totuși, fiecare își poate dezvolta eroticitatea mâinilor și a pielii prin practică și să-i prindă gustul. Cunoașterea teoretică ajutând instinctul, putem dezmierda în mod plăcut, numai să ne lăsăm în voie.

Dar mai trebuie să existe și o minimă iubire pentru celălalt, pentru că cea care inspiră este iubirea. S-ar putea spune că nu există vreo femeie sau vreun bărbat neîndemânatic, ci numai ființe deloc sau prea puțin iubitoare...; afectivitatea este condiția plăcerii tuturor dezmierdărilor. Absența tandreței din partea celui care oferă, dar și a celui care primește transformă orice gest în ceva mecanic. Separarea erotismului de universul afectiv înseamnă sterilizarea lui; mângâierea nu mai este decât un gest al mâinii, învățat așa cum se învață un sport sau o meserie; manualul amantului perfect îți arată cum să-ți folosești degetele sau limba și cum să potrivești unele părți anatomice. Dar cel sau cea care și-ar pune în practică fără pic de însuflețire știința într-ale dezmierdărilor, doar în scopul de a obține pentru el(ea) însuși(însăși) cât mai multă satisfacție sexuală și coitul, ar transforma partenerul(a) într-un obiect. Nimic nu este mai devalorizant pentru ființa umană decât această manipulare, chiar dacă partenerii, de comun acord, nu vizează decât un maxim de juisare „tehnică". Li se va face lehamite de aceste prestări de servicii sexuale, lipsite de împărtășirea unor emoții profunde.

Fericiți aceia care iubesc, căci afectivitatea este mai importantă decât știința în relația trupească dintre un bărbat și o femeie. Vocea ființei iubite sau simpla atingere cu doar vârful degetelor exaltă mai mult decât cele mai savante mângâieri.

Ultima limită a tehnicii este variabilitatea simțirii, în funcție de subiecți și în funcție de zile. Gusturile și culorile în materie de

senzualitate sunt infinite... Ceea ce este bun pentru Isabelle nu va fi astfel pentru Nathalie sau Bénédicte; punctul sensibil al lui Jim nu va fi la fel pentru Jules.

Chiar și în cazul unui individ anume, senzualitatea se schimbă odată cu vârsta: depinde de starea de anxietate, de preocupări, de sănătate, de anotimp, de fazele lunii, de ziua săptămânii și, în cazul femeilor, de cronologia menstruală. (Un flux de senzualitate survine în timpul ovulației sau al menstruației.)

Limbajul mângâierii

Așa cum este plăcere, mângâierea este și limbaj. Desigur, prin voce, privire, oamenii comunică; dar atunci când două ființe doresc să meargă mai departe într-o relație, aceste mijloace par „virtuale", iar celălalt, încă departe. Doar contactul aduce dovada tangibilă, palpabilă că el vă este aproape, comunicând, că sunteți o făptură vie, o ființă sexuală dorită. Doar apropierea fizică satisface profunda dorință a omului de a evada din singurătate.

Mângâierea are infinit mai mult sensuri decât coitul — cel puțin, așa cum este el înjosit de obicei —, iar registrul ei are nesfârșit de mai multe nuanțe. Rutul înseamnă apropriere, consumare, ostoire: își poartă în sine sfârșitul, distrugerea. Mângâierea este acel ceva care face să existe, este veșnică promisiune. Rutul este ceea ce transformă femeia într-un obiect, mângâierea o face subiect. Rutul este un monolog, mângâierea, un dialog. Rutul este onomatopee, mângâierea este cuvânt.

Când mama dezmiardă fruntea sau masează burtica micuțului ei bolnav, ea vrea să-i spună „Sunt aici, liniștește-te", iar copilul, care se calmează, nici nu aude altceva. Dacă îndrăgostita își mângâie iubitul pe cap, vrea, desigur, să-i transmită un val de tandrețe; iar dacă el îi răspunde strângând-o ușor de braț, ea înțelege: „Îți mulțumesc, și eu te iubesc."

Totuși, să încercăm să mergem mai departe: să vedem ce înseamnă a mângâia și a fi mângâiat.

De la încredere la iubire

A te lăsa mângâiat înseamnă: „Am încredere." „Deschizând spontan brațele, prin atingere, dar și prin cuvânt, un bărbat și o femeie își reafirmă încrederea reciprocă și-și reînnoiesc jurământul" (18).

Poate că este nevoie de mai multă încredere pentru a te lăsa dezmierdat decât pentru a face dragoste. În mângâiere, ne oferim întregul trup, gol și, adesea, în plină lumină: în coit, putem rămâne îmbrăcați și stinge luminile. Așa se întâmpla în epoca victoriană. Așa se mai întâmplă și acum...

Trebuie să ne învingem pudoarea sau, mai degrabă, pudorile. Pudoarea morală inculcată de cultura și religiile occidentale consideră goliciunea indecentă, din chiar clipa în care o ființă umană ajunge la vârsta rațiunii; și mai cu seamă femeia este condiționată să-și ascundă trupul și să interzică și cel mai neînsemnat contact.

Ființa umană — îndeobște femeia — se teme de părerea pe care și-o va face celălalt despre frumusețea corpului ei. Cea mai mare pudoare a femeii nu este atât de esență etică, ci estetică. Mai narcisică decât tovarășul ei, mai grijulie cu propria-i frumusețe, ea se teme să-și dezvăluie imperfecțiunile în această trecere în revistă a detaliilor pe care o constituie confruntarea intimă cu masculinul. Dintr-o anchetă pe care am realizat-o, reiese că doar o femeie dintr-o mie este satisfăcută de trăsăturile și formele ei. „Fără îndoială, o Phryne[7] nu se teme de priviri, dimpotrivă, se dezbracă cu mândrie: frumusețea

7 Curtezană celebră din Grecia, iubită a sculptorului Praxiteles care a folosit-o adesea ca model. (*N.t.*)

ei o înveșmântează. Dar, chiar dacă ar fi la fel de frumoasă ca Phryne, o fată n-are de unde să știe cu certitudine acest lucru; ea nu poate avea orgoliul arogant al trupului ei atâta timp cât sufragiile masculine nu i-au confirmat tânăra vanitate; și chiar aceasta o înspăimântă; amantul este mai redutabil decât o privire; este un judecător; o va revela sieși, în adevărul ei; [...] de aceea, cere să se facă întuneric, se înfășoară în cearșafuri [...]"[8] (19).

În sfârșit, plăcerea ne face mai slabi, căci smulge măștile: cea pe care ne-o formăm, cea pe care ne-o alcătuim prin cosmetice și veșminte. Plăcerea alungă mândria, rolul pe care-l jucăm. Îi oferim celuilalt un chip cu expresii spontane și indecente, un corp abandonat fără reținere pe care voluptatea îl dezgolește încă și mai mult.

A te lăsa mângâiat este și o mărturisire: „Te doresc, dăruiește-mi plăcere." Și o dezvăluire: „Am nevoie de destindere, vreau să fii odihna-mi de războinic (de războinică), să-mi alini nemulțumirile, să-mi pansezi rănile."

Pentru mulți, este și încredințare: „Am nevoie de apărare și siguranță, căci sunt plăpând(ă), sunt plin(ă) de teamă". Subiectul care-și dăruiește trupul dezgolit își mărturisește astfel fragilitatea; el face gestul de smintită nădejde și foarte riscant — pentru că astfel poate să renască sau să moară — al câinelui învins ce-și lasă carotida la mila învingătorului. Contactul oferă siguranță, mai ales dacă face parte dintr-un dialog intim care nu începe și nici nu sfârșește în pat.

În sfârșit, să te lași mângâiat înseamnă să ceri tandrețe și iubire; invers, înseamnă să declari: „Te iubesc" sau echivalenții lui: „Țin la tine, te respect"... Căci a avea încredere, a te oferi, a-ți mărturisi nevoile erotice înseamnă să afirmi: „Pe tine te-am ales — sau pe tine te accept — pentru a mă dezvălui ție, pentru a-mi satisface aspirațiile. În tine mă încred, pe tine te doresc". A te lăsa mângâiat înseamnă să te recunoști ca ființă demnă de dorință și de iubire.

8 Simone de Beauvoir, *Al doilea sex*, trad. de Diana Bolcu, vol. II, Editura Univers, București, 1998, p. 109. (*N.t.*)

Ofranda reciprocă

A mângâia înseamnă: „Te doresc, vreau să-mi oferi plăcerea de a te dezmierda, vreau să-ți ofer plăcerea dezmierdării". Înseamnă, prin urmare, a cere și a dărui plăcere; căci atingerea permite primirea și, simultan, oferirea unor senzații agreabile. O femeie care mângâie chipul soțului ei încearcă o plăcere pe care o retransmite, prin vârful degetelor, partenerului. Acesta resimte o plăcere pe care o întoarce mâinii feminine. Astfel, se stabilește un dublu flux de bucurie tactilă.

A mângâia înseamnă și să te oferi ca ajutor, să întinzi o aripă protectoare, să te transformi în port salvator. Înseamnă să primești acasă. Să devii izvor de afecțiune. Dar mângâierea este mai puțin o dovadă de iubire decât faptul de a te lăsa mângâiat, pentru că dorința de trupul celuilalt, celeilalte, mai ales dacă este frumos, poate fi dorința de un obiect frumos al sexului opus.

În registru psihologic, așa cum se-ntâmpla și-n cazul beneficiului hedonic, cel care dezmiardă primește — și cere — tot atât cât oferă. Și întotdeauna există o speranță de reciprocitate. A mângâia înseamnă și a bate la o ușă, a te strecura sub o umbrelă, a te insinua într-un suflet. Unii psihologi merg până acolo, încât afirmă că, mângâind, ne mângâiem pe noi înșine, pe copilul care încă suntem. Dar ce mai contează, din moment ce o vom face și mai bine?

Capitolul 7
Plăcerea mângâierii

Valoarea specifică a mângâierii, ca modalitate de a oferi plăcere, este prea puțin cunoscută. Este, se crede, o pierdere de timp, un obstacol care întârzie penetrarea; în cel mai bun caz, o folosim în pregătirea acestei penetrări, în preludii.

Reciprocitatea

Mângâierea ne aduce plăcere nouă, dar și partenerului. Plăcerea celuilalt ni se întoarce sub forma unor manifestări de-abia perceptibile sau, dimpotrivă, extrem de vii; când această plăcere reflectată ne atinge, ne-o amplifică pe a noastră și se întoarce la partener(ă) în dezmierdări încă și mai pline de eroticitate. Plăcerea dintre cei doi actori se înzecește printr-un joc de oglinzi; desfătarea lui o recompensează și o stimulează pe a noastră; în schimb, îl(o) mulțumim printr-o dezmierdare încă și mai minunată.

Cel care mângâie trebuie, prin urmare, să caute să provoace în celălalt o optimă stare de bine tocmai pentru a avea parte de cât mai multă fericire. Departe de a fi altruistă, dezmierdarea este de un egoism savuros. Plăcerea erotică este culmea egocentrismului într-un maxim de altruism.

Se cuvine ca, la rândul lui, cel care este mângâiat să-și manifeste mulțumirea pentru a o amplifica pe cea a partenerului; dacă este doar de o pasivă amabilitate sau, mai rău, indiferent, entuziasmul celui care dezmiardă se pierde pentru ca, mai apoi, să dispară cu totul; să atingi pe cineva inert e ca și cum ai pipăi sau ai dialoga cu un gisant.

Tactilul fiind un simț extrem de fin, comunicarea tactilă este o comunicare privilegiată, iar mângâierea nu poate minți: mângâiat și mângâietor vor percepe dorința, înțelegerea — dar și repulsia, teama, lipsa de căldură, plictiseala celuilalt.

Starea de receptivitate

„Crede-mă, nu trebuie să gonești spre împlinirea voluptății, ci s-o dobândești pe nesimțite prin întârzieri ce o amână", scria Ovidiu în *Arta iubirii*.

Și mereu goniți... Opriți-vă, opriți nebuneasca fugă spre-nainte. Calmați-vă. Ascultați, ascultați-vă. Deschideți-vă larg simțurile. Scoateți-vă toate antenele. Uitați-vă grijile. Lăsați toate belele afară: patronul, directorul, facturile, formularele. Căci viața e mult mai importantă decât aceste tracasări. Mai adevărată. Mai densă. Mai caldă. Existați aici și acum. Lăsați trecutul, trecutului și viitorul, viitorului. Trăiți în clipă. Nimic altceva nu mai contează în afara palpitațiilor inimii și trupului. Acesta-i adevăratul „eu". Și nu marioneta socială care se agită cât e ziua de lungă. Fiți voi, întoarceți-vă acasă.

Și iată cum vă tresar trupul și inima sub dezmierdare. Cum tresar când flăcările amurgului vă cuprind ochii, când trilurile sturzilor vă încântă urechile într-o dimineață de primăvară sau când sucul unei piersici vă inundă gura. Gustați mâna care de-abia v-atinge pielea. Savurați pielea care vă freamătă sub degete.

Cel(cea) care mângâie trebuie să se bucure de propriile sale senzații tactile; să simtă sub degete toate nuanțele pielii: finețe, căldură, textură, onctuozitate, fremătări, magnetism. Trebuie să-și asculte partenerul(a) cu pielea, cu urechile, cu ochii. Trebuie să fie foarte atent pentru a percepe reacțiile nonverbale.

Senzațiile tactile sunt aproape imperceptibile. Este un fel de magnetism care atrage și reține vârful degetelor, un soi de beție a pielii, un dialog al epidermelor, căci epidermele își vorbesc; aceste fenomene nu sunt doar pură poezie: prin asemenea impresii subiective atât de firave, digitopunctorii și acupunctorii caută punctele de impact.

Piloerecția pe care hindușii o considerau un excelent criteriu al juisării, freamătele și tremurăturile sunt un adevărat limbaj al iubirii.

Modificările respirației — suspinele, gâfâiturile, respirația întretăiată — indică gradul de plăcere. „Soțul trebuie să-și continue acțiunea până ce vede puful de pe trup zbârlindu-se și până ce aude «sitkara»[9]. Este zgomotul de «ss! ss! ss!» produs de aerul aspirat printre dinții încleștați. Este dovada unei mari juisări" (20). Orientalii au inventariat toate zgomotele emise în timpul plăcerii și le-au dat denumiri bucolice. Printre ele, se găsesc și sunetele nearticulate, onomatopeele, gemetele, cuvintele scurte.

Mișcările mâinii: atingerile ușoare, apăsările, pișcăturile, strângerile, înfigerea unghiilor, zgârieturile adânci etc., mușcăturile sunt tot atâtea semne ale plăcerii.

Cel(cea) care primește mângâierea trebuie să se concentreze asupra propriilor simțiri, să-și pândească propriul trup. Trebuie să-și

9 Suspin. (*N.t.*)

exprime, fără nici urmă de ezitare și în mod clar, dorințele: să precizeze zonele sale erogene preferate, să-și călăuzească partenerul(a) în căutări. Dacă mâna ori gura nu se află chiar acolo unde trebuie sau dacă se îndepărtează, dacă ritmul și mișcarea nu sunt satisfăcătoare, trebuie să o spună sau să-i ia mâna și să-i arate de ce anume are nevoie. Și să-i dea de știre dacă trebuie să continue și s-o ia de la capăt. Trebuie să vorbească cu tandrețe, să încurajeze și chiar să laude: „E bine, dar ar fi și mai bine astfel; devii maestru".

Viața sexuală se ameliorează atunci când învățăm să vorbim.

Perls, întemeietorul gestaltismului, este cel care a descoperit în psihoterapie importanța atitudinii *hunc et nunc* — „aici și acum". Masters și Johnson au aplicat-o, sub denumirea de „*sensate focus*", sexualității: fiecare minut trebuie trăit ca și cum ar fi unic, omul trebuie să se concentreze asupra trăirii subiective; în sine, fiecare senzație este bună atunci când nu există vreun plan. Aceasta este una dintre tehnicile lor de tratament în cazul tulburărilor sexualității: mângâieri de dragul mângâierii, pe care le preconizează într-o primă etapă, îi destind pe subiecții anxioși; nimeni nu trebuie să-și pună acele întrebări angoasante care anticipează eșecul: o să fac bine dragoste, o să fiu îndeajuns și destulă vreme excitat, o să am un orgasm?

Groddeck, genial provocator, scrie: „Am impresia că, în viață, lucrul cel mai greu este să te lași în voie, să pândești și să urmezi vocile «Se-ului» atât pentru aproapele tău, cât și pentru tine. Dar merită cu prisosință. Puțin câte puțin, redevii copil și știți prea bine: aceia dintre voi care nu vor deveni niște copii nu vor păși nicicând în regat. Ar trebui să renunțăm la «joaca de-a oamenii mari» din clipa-n care împlinim douăzeci și cinci de ani; până atunci, avem nevoie de acest joc pentru a crește, dar mai apoi nu mai este de folos decât în rare cazuri de erecție. Ar trebui să nu mai luptăm împotriva moleșelii, să nu ne mai ascundem nici de noi înșine, nici de ceilalți, am avea nevoie de această relaxare, această flaciditate, această stare de complet abandon" (21).

Ceasul mângâierilor

Nu există vreun timp sau loc anume pentru mângâierile dăruite de dragul mângâierilor. Se pot oferi de dimineață până seara și de seara până dimineața, în picioare, așezat, culcat, dezbrăcat, pe jumătate dezbrăcat, îmbrăcat, în bucătărie, sufragerie, mașină, grădină, prin păduri. Este o manifestare semipermanentă care se strecoară în nopți și zile, dovedind afecțiune și întreținând dorința.

Bineînțeles, numai în confortul poziției culcat, dezbrăcați fiind, într-un loc intim și într-o secvență de timp anume păstrată ne vom putea bucura cel mai bine de mângâieri. Să învățăm să renunțăm, din când în când, la un program la televizor sau la o ieșire pentru a ne acorda o seară (sau o după-amiază sau o dimineață) de intimitate și dezmierdări. Este singura bucurie pe care ne-o putem oferi, indiferent de cât de bogați ori săraci am fi. Și, fără îndoială, unul dintre rarele momente de încredere, de apropiere și destindere.

Kama Sutra descrie, într-un limbaj extrem de poetic și cu mult rafinament, aceste seri de intimitate, pregătirile, primirea, desfășurarea: camera împodobită cu flori și înmiresmată de esențe aromatice, iubiții îmbăiați și parfumați, cu respirațiile purificate, conversațiile plăcute, dulciurile oferite de amantă, sucurile de fructe servite de amant „ce-i va da să bea dintr-o cupă pe care o va ține în propria-i mână". Îndrăgostitul își va duce draga la fereastră, luna este și ea prezentă la întâlnire, „și-i va arăta diversele planete, luceafărul de dimineață, steaua polară și Ursa Mare".

Fericiți orientali, fericită epocă!... Dar nu depinde decât de noi să știm să trăim asemenea. Și când decorul este aranjat, când poezia și-a desfășurat volutele — vine inefabila clipă a scrierii pe fila albă a trupului gol al ființei iubite.

Unele persoane nu știu să se destindă și să profite de tihna timpului care trece și de mâinile care le ating. Vor reuși să se relaxeze — trup și suflet — respirând mai liber. „Nu reușim să avem raporturi sexuale pe deplin satisfăcătoare și pentru că nu știm să

respirăm profund. Ne ținem răsuflarea..." Majoritatea oamenilor își țin respirația pentru a-și bloca emoțiile. Or, „respirația și sexualitatea sunt inseparabile... Este bine cunoscut faptul că respirația este stimulată și amplificată de excitația sexuală; dar, în general, nu se știe că o respirație superficială și defectuoasă îi reduce intensitatea. Orice restricție a mișcărilor respiratorii împiedică propagarea excitației și exilează senzația în zona genitală". Invers, o respirație amplă „mobilizează întregul trup" și senzualitatea generală. „Respirația este pulsiunea fundamentală a întregului corp; prin urmare, se află la baza plăcerii... Când ne facem timp să respirăm cum trebuie, zădărnicim, până într-un anumit punct, presiunile exterioare" (22).

Pentru a vă spori sensibilitatea și pentru a vă destinde, faceți de patru sau de cinci ori această respirație sofrologică[10]: inspirați profund pe nas, coborându-vă cât puteți de mult diafragmul (adică inspirând cu abdomenul); blocați aerul câteva secunde; expirați pe gură, până simțiți că nu mai aveți aer, ca într-un suspin lung și profund. Oboseala vă dispare, nervii se destind, iar antenele senzoriale se desfac.

Oricine poate beneficia de mângâierea de dragul mângâierii, în fiecare zi, la orice vârstă, chiar și la bătrânețe. Este binevenită și în zilele de oboseală, boală, indispoziție sexuală (infecții, herpes), menstruație (dar aceste perioade nu sunt tabu), sfârșitul sarcinii și în timpul sarcinilor cu probleme.

Mângâierile de interludiu își au locul în timpul activității coitale sau în pauze, așa cum vom vedea când vom vorbi despre „mângâierea interioară". Sunt dezmierdări dăruite din tandrețe, din posesivitate, din dorință: ele multiplică senzațiile; folosesc, de asemenea, la menținerea sau stimularea excitației în timpul pauzelor. Toate zonele

10 Cf. Ion Mânzat, Lucian Radu-Ceng, *Introducere în psihologia orientală*, Editura Psyche, București, 2002, p. 272: „Tehnicile yoga și zen au inspirat o școală științifică, fondată în anul 1960, în Spania, de către neuropsihiatrul Alfonso Caycedo, sub numele de *sofrologie*. De fapt, sofrologia este o metodă de studiu și terapie în scopul atingerii unui echilibru personal și relaxare fizică și mentală de tip zen". (*N.t.*)

accesibile, faţa, gura, sânii, corpul întreg primesc mângâieri pe care mâinile, gura, părul... le oferă din plin.

Pe când dezmierdările preliminare ale preludiului aveau un impact mai degrabă fiziologic, mângâierile de „după amor" au o dimensiune psihologică preponderentă: alcătuiesc o autentică demonstraţie de tandreţe.

Pentru femeie, aceasta-i dovada recunoştinţei bărbatului; pentru cea care a fost frustrată de orgasm, mângâierile contribuie la reducerea tensiunii sexuale şi la inducerea unei destinderi nervoase. Aceste semne de generozitate sunt extrem de importante pentru femeile care detestă comportamentul egoist al bărbatului ce le abandonează, se întoarce pe partea cealaltă şi adoarme.

Pentru bărbat, dezmierdările sunt mărturia recunoştinţei femeii fericite ori satisfăcute. Dar şi un moment de tihnă, căci el poate prezenta o fază de epuizare sau tristeţe.

Cu trupurile îmbrăţişate, cu membrele înlănţuite, cu inimile bătând în acelaşi ritm, iubiţii adorm liniştiţi.

Capitolul 8
Paranteză

Care este locul mângâierii în schimburile dintre femeie și bărbat? Cum să o situăm în desfășurarea actului sexual? Pentru a afla, să amintim cele trei scene ale răspunsului sexual feminin și masculin: faza de dorință sau de excitație, faza de paroxism sau de explozie, faza de rezoluție.

Dorința

Poate urca progresiv asemenea unei maree sau să se-nvolbure precum marea în golful Mont-Saint-Michel sau chiar să se iveasică pe neașteptate ca un flux. Vocea ființei iubite poate fi de-ajuns pentru a o suscita; chiar adusă de un telefon din regiuni îndepărtate, ea poate provoca tulburări pe cât de plăcute, pe atât de precise. Vederea dragului ori a dragei declanșează, evident, o frumoasă vâlvătaie de dorință. Dâra și aura sa de parfumuri o fac să crească și atunci

când el sau ea este foarte aproape, un buchet de miresme — inclusiv miresmele dorinței înseși — întețește focul. Dar, bineînțeles, prin mângâieri și săruturi capătă emoția senzuală proporțiile de incendiu general.

Această excitație se poate înscrie în preludiile la coit ori să corespundă mângâierii de dragul mângâierii. Plăcerea este resimțită în minte, ca o exaltare psihică, oarecum comparabilă cu anumite tipuri de beție; dar este și o stare de bine a întregului trup care exultă; și este mai ales un mănunchi de voluptuoase senzații care își au sălașul în zonele genitale.

De fapt, organele genitale și îndeosebi corpii erectili se umplu, printr-o vasodilatație, până la refuz de sânge; intumescența îi face să se umfle, să se înalțe, să se încălzească și să se înroșească. La femeie, clitorisul devine roșiatic și își dublează sau chiar triplează volumul (congestia corpilor cavernoși). Labiile mari capătă o nuanță de un roșu-aprins și se îngroașă; fețele interne se umflă, asemănându-se fructului de mango, la nivelul orificiului vaginal (congestia bulbilor). Nimfele, pline de sânge, au culoarea crestei cocoșului.

Toată suprafața vaginului capătă nuanța carminului. Jumătatea inferioară se umflă în formă de cerc (congestia plexului perivaginal): este inelul pe care femeia îl trece pe membrul bărbatului; el strânge, cu voluptate și tandrețe, baza penisului, stimulând punctul erogen A (vezi schema), provocând o reîntoarcere a erecției, masând întregul penis care alunecă, ținându-l și reținându-l pe bărbat, lipindu-se și contopindu-se cu el. Treimea superioară se dilată asemenea unui montgolfier, prin expansiunea fundului de sac în jurul axei colului, lăsând glandul masculin erect în voie. Toate organele pelvisului se congestionează: uterul, ovarele, anusul, vezica, peritoneul, intestinele.

La bărbat, glandul se umflă și se colorează intens în roșu-violaceu, asemenea unei adevărate sfere de foc. Membrul se ridică prin angorjarea corpilor cavernoși și spongioși. Congestia atinge scrotul, testiculele, prostata, vezica.

Vasodilatația se extinde la toată pielea care se înroșește pe ici, pe colo sau pe întreaga suprafață; și arde de parcă în ea s-ar fi incrustat praf solar. Dorința se simte, se resimte, se vede. Buzele și sânii se nuanțează la rândul lor într-un roșu-intens, împodobind trupul femeii cu aureole de plăcere pe care bărbatul le suge ca pe-o portocală sanguină.

În timp ce vasele de sânge încep să zvâcnească, un alt fenomen exprimă dorința, și anume contracția mușchilor voluntari și involuntari ai regiunilor genitale. Mușchii perineului se contractă (perineul este împletirea de fascicule musculare care închid podeaua bazinului, cheia de boltă fiind „ridicătorul anal"); de asemenea, se contractă și mușchii care înconjoară cele trei orificii ce străpung perineul (uretra, vaginul, anusul). În plus, la femeie se strâng fibrele musculare care ancorează clitorisul și cele care înfășoară vaginul. La bărbat, fibrele musculare ale penisului se întind. Plăcerea este provocată de această agreabilă congestie care umflă și încălzește zonele genitale și de ușoara tensiune a mușchilor acestora; la care se adaugă savuroasele atingeri ale receptorilor cutanați.

În sfârșit, ultimă manifestare a dorinței, la nivelul organelor sexuale este secretat un lichid menit să le lubrifice. La femeie, totalitatea mucoaselor șiroiește de o încântătoare și limpede apă, lin curgătoare, provenită dintr-o rouă a iubirii pe care o perspiră suprafața vaginului și glandele Bartholin. Ea izvorăște din vagin, se scurge în cascade pe pliurile labiilor mici, se desparte în pârâiașe pe pante și scaldă toată vulva, revărsându-se în valuri, dacă într-adevăr e sărbătoare, în desișul pubisului și pe partea dinăuntru a coapselor. La bărbat, un talaz de spermă lăcuiește strălucirea glandului.

În timpul acestei faze de excitație, inima bate mai repede și mai tare, tensiunea arterială crește, pupila, cercul central al irisului, se dilată; acestei midriaze se datorează strălucirea și fascinația privirii îndrăgostiților; ea constituie un semnal sexual primitiv care exaltă arhiencefalul, sediul pulsiunilor. După o ascensiune, fenomenele de excitație ating un nivel maxim și se mențin astfel: este faza de platou.

În mângâierea de dragul mângâierii, nu se trece mai departe. În mângâierile menite să provoace orgasmul, excitația țâșnește într-un brusc paroxism.

Explozia

Cuvântul orgasm vine din grecescul „*orgaô*" care înseamnă fierbere. Este cea mai intensă experiență de plăcere. Invadează întreaga conștiință ce capătă atunci o calitate anume pe care am putea-o numi stare extatică. Și, efectiv, este asemănătoare transei extatice a misticilor. Orgasmul se caracterizează prin ocuparea completă a conștiinței, refluxul oricărui gând, pierderea noțiunii de timp și spațiu, exaltarea, deplina încântare.

La femeie, nu există, în planul simțirii, decât un singur orgasm ca o plăcere vie, care cuprinde și inundă zonele genitale; dar capătă, în funcție de punctul de plecare, o nuanță diferită. Plăcerea clitoridiană este mai precisă, mai localizată, mai vie, densă, intensă, un soi de plăcere electrică sau enervantă. Plăcerea vaginală este mai difuză și mai difuzatoare, mai profundă, mai deplină, tip de plăcere înăbușită și pulsatilă care invadează mentalul și aduce o mai mare liniștire.

La bărbat, în timpul intumescenței și mai ales la apropierea exploziei, plăcerea este cea a unei tensiuni, a unei maxime ridigizări a penisului și a întregului corp. În cursul secvenței A (vezi schema) de contracție involuntară a mușchilor, el înregistrează o senzație extrem de agreabilă în perineu: este senzația preejaculatorie sau preorgasm, mesaj care anunță iminența orgasmului; ea corespunde extremei tensiuni a mușchilor netezi ai aparatului genital extern (uretră, canale ejaculatorii, veziculă seminală, canale deferente). În cursul secvenței B de contracție involuntară a mușchilor, plăcerea este paroxistică; ea corespunde contracției ritmice a mușchilor netezi ai canalelor mai sus menționate și a tuturor celorlalți mușchi locali, iar nu trecerii

SCHEMA 3
CURBA PLĂCERII

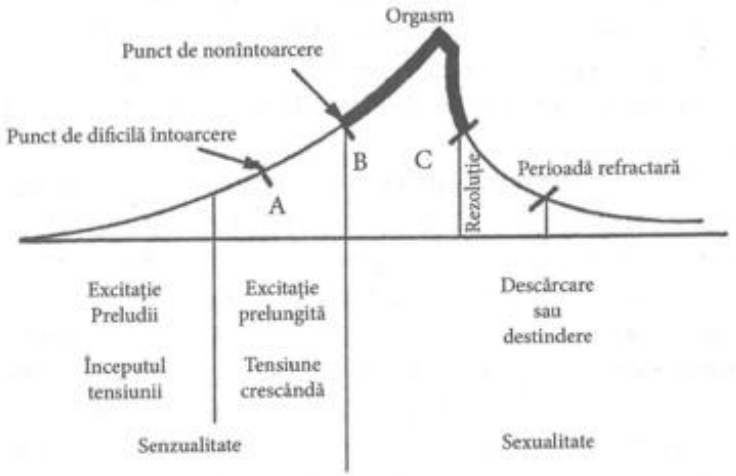

spermei prin lumenul lor. Orgasmul poate exista și fără ejaculare. Este cazul copiilor, al bărbaților care și-au epuizat rezerva de spermă prin ejaculări multiple, al celor care au suferit o vasectomie (secțiune a canalelor deferente). Acest fapt va avea o mare importanță pentru înțelegerea „mângâierii interioare".

Știm oare ce se întâmplă în fiziologia corpului, în timp ce sufletul și carnea sunt pradă celei mai violente plăceri? Sexologii au descoperit că orgasmul este un arc reflex: o stimulare excită o zonă sensibilă și determină apariția unui influx nervos senzitiv; acesta ajunge la centrii nervoși din măduvă care trimit înapoi un influx motor; iar influxul declanșează un răspuns muscular. Să nu uităm că creierul cortical și vegetativ controlează măduva. Aceasta este grandoarea și servitutea sexualității omenești; prin creier, ea poate fi ridicată la un nivel emoțional și spiritual specific omului; prin creier, poate fi inhibată sau perturbată. Omul își glorifică sau își ratează sexualitatea pentru că este o ființă care gândește și simte.

Răspunsul muscular orgasmic este făcut din contracții involuntare și ritmice ale tuturor mușchilor netezi și striați ai regiunii. Ritmul face să alterneze contracții și decontracții la intervale de 8/10 secunde, în total existând de la 5 la 15 contracții care durează de la 10 la 15 secunde. Sunt adevărate palpitații ale iubirii, căci mușchii se activează urmând tempoul inimii.

Mușchii care se prind în horă sunt, la ambele sexe, mușchii perineului, mai ales „ridicătorul anal", mușchiul juisării, care începe atunci să danseze în cadență. La femeie, mușchii treimii inferioare a vaginului, făcut din fibre circulare care urmează spasmodic și strâng ritmic (în compania „ridicătorului anusului") penisul introdus; micii mușchi ai vulvei și ai clitorisului; fibrele musculare ale organelor pelviene (uterul, trompele, intestinele). La bărbat, mușchii care ridică penisul și fibrele musculare ale șanțului balano-prepuțial. Toată musculatura corpului se crispează în același timp.

Punctul de plecare, la bărbat, este unic: este membrul și, mai precis, frecarea punctelor erogene ale coroanei glandului și scrotului,

mai cu seamă punctul A al bazei sale (vezi schema). La femeie, punctul de plecare este multifocal: poate fi gura, sânul, anusul, clitorisul sau vaginul. La ora actuală, se ştie cu certitudine că există două puncte de plecare principale la răspunsul orgasmic: clitorisul şi vaginul. Au fost depăşite disputele doctrinare referitoare la valoarea respectivă a acestor zone, a orgasmului lor, rolul fiecăruia în orgasm. Falocraţia şi misoginismul lui Freud lăudaseră vaginul şi devalorizaseră clitorisul; ultrafeministele proslăvesc clitorisul, organ al autonomiei, şi disprețuiesc vaginul, loc al supunerii faţă de bărbaţi şi al ostoirii dorinţei lor. Lucrurile sunt limpezi acum, nu există decât un singur răspuns orgasmic: contracţia ritmică a muşchilor locali; există două puncte de plecare principale: clitorisul şi vaginul. Când spunem orgasm „clitoridian", vrem să spunem cu punct de plecare clitoridian. Când spunem orgasm „vaginal", vrem să spunem cu punct de plecare vaginal.

Clitorisul are toate atributele unei zone erogene majore, susceptibilă să declanşeze orgasmul. Este înzestrat cu un mare număr de corpusculi Krause; aparţine celui mai important aparat erectil (corpii cavernoşi şi bulbii). Orgasmul clitoridian se obţine cu ajutorul degetelor (cele ale femeii înseşi sau ale partenerului) sau cu ajutorul gurii (partenerului); obţinerea lui prin intermediul penisului (fie frecare directă, fie acţionare prin labiile mici interpuse) pare puţin probabilă. Vaginul posedă aceleaşi atribute: fundul de sac comportă ploturi erogene, iar faţa anterioară a treimii inferioare include faimosul punct G. Se pare că acesta se află la cinci centimetri deasupra orificiului vaginal, înainte; este sensibil la presiunile puternice; descoperit de Grafenberg în 1950, rolul lui a fost evidenţiat în 1982 de unii cercetători americani. Vaginul posedă şi o altă predispoziţie orgasmică: este plexul perivaginal al treimii sale inferioare, un adevărat aparat erectil. Vaginul comportă o sensibilitate de contact şi o sensibilitate de supraîncărcare. Orgasmul vaginal se obţine cu ajutorul degetelor (mai degrabă cele ale femeii înseşi, rareori cele ale bărbatului) sau al penisului. Vaginul are de prea puţine ori de la bun început o

sensibilitate suficientă pentru a duce la un orgasm odată cu primele coituri. Va trebui să se erotizeze progresiv. Încă nu se ştie cum stimularea mamelonului sau sărutul pe gură declanşează acmeea.

Faza orgasmică a cărei caracteristică este contracţia involuntară a muşchilor — mai ales a fibrelor musculare ale căilor spermatice la bărbat — se împarte în două secvenţe: pe de o parte, secvenţa A de „dificilă întoarcere" sau ultimă reversibilitate; ea corespunde începutului contracţiilor involuntare; controlul procesului este încă posibil, dar greu de realizat; întreruperea duce la neplăcere şi chiar la durere; agreabilele congestii devin algice, iar contracţiile plăcute se transformă în penibile contracturi. Pe de altă parte, secvenţa B de „nonîntoarcere" sau de ireversibilitate; contracţiile involuntare ating o culme, iar evenimentul nu mai poate fi controlat nici de bărbat, nici de femeie.

Faza de rezoluţie

La nivelul organelor genitale, al regiunii perineale şi pelviene şi al întregului corp, muşchii se relaxează. Acum are loc destinderea, detumescenţa sau decongestia, dar foarte încet; vasodilataţia persistă mai multe ore, mucoasele şi pielea păstrează o oarecare roşeaţă şi căldură.

Plăcerea intensă se micşorează şi dispare. Tensiunea psihică se prăbuşeşte. O stare de bine se instalează, o stare de bine extraordinară în care totul este calm, lux şi voluptate[11]. Uneori, bărbatul se simte obosit şi trece printr-o fază melancolică; alteori, cade într-un somn adânc. Se instalează o fază refractară caracterizată printr-o

11 Parafrazare a celebrelor versuri baudelairiene *Là, tout n'est qu'ordre et beauté, /Luxe, calme et volupté* — în traducerea lui Virgil Teodorescu, *Splendoare şi răsfăţ în jur, / Şi rânduială şi huzur*, în Charles Baudelaire, *Florile Răului*, Biblioteca pentru Toţi, Editura Minerva, Bucureşti, 1978, p. 86. (*N.t.*)

relativă inexcitabilitate, un fel de extincție a erogenității sale — și o lene, dacă nu chiar o imposibilitate de erecție. Faza aceasta durează de la cinci minute până la câteva ore. Dimpotrivă, femeia poate obține mai multe valuri de orgasm unul după celălalt sau puțin mai târziu; despre ea, se spune că este „multiorgasmică". Această nouă disimetrie dintre erotismul bărbatului și cel al femeii va fi eliminată prin „mângâierea interioară".

Capitolul 9
Mijloacele mângâierii

Cel de-al treilea cerc, adică întreaga suprafață cutanată ce se întinde dincolo de organele genitale, este o vastă zonă erogenă. Bogăția sa senzuală este de așa natură, încât nicio descriere nu-i este pe măsură. Este praf de aur, constelație de diamante.

În epoca victoriană, oamenii nu se puteau bucura de senzualitatea pielii: chiar și atunci când făceau dragoste, își păstrau veșmintele pe ei, numai sexele fiind în contact. Astăzi, cei mai mulți oameni o fac goi, dar nu extrag chintesența apropierii, pentru că, mult prea adesea, schimburile se rezumă la un raport sexual.

Nu am făcut nicio distincție între cel de-al treilea cerc al femeii și cel al bărbatului din două motive: primul este acela că în pomenitul cerc nu există, se pare, nici zone erogene specifice unuia sau celuilalt sex și nici vreo repartizare diferită. Al doilea constă în faptul că, deliberat, am în vedere o singură descriere a celor două sensibilități, astfel încât să eliberez bărbatul din carapacea și din ghetoul său. Căci numai afirmând egalitatea dintre senzualități vom

ajunge la egalitatea felurilor în care ne comportăm față de ele și la capătul subdezvoltării senzuale a bărbatului.

Trupul întreg este, în el însuși, o imensă mângâiere. În unele zile, nici nu avem nevoie de subtile dezmierdări; pentru a cunoaște beția și a dobândi o nouă energie, este de-ajuns să strângi la piept ființa iubită. Corpul uman are, în sine, o anumită putere de „masă"; și, fără îndoială, pe aceasta o căutau bătrânii papi atunci când, noaptea, strângeau în brațe tinere fete; dincolo de căldură, trupurile acestora din urmă le aduceau o reîncărcare a potențialului energetic; și nu de altă putere au nevoie țăranii obosiți atunci când, pentru a-și reface puterile, se lipesc de stejari. Și, desigur, nu o altă putere a ființelor vii este evocată de Flaubert în *Salammbô*: „Este o dezmierdare ce mă învăluie și mă simt strivit de parcă un zeu s-ar fi întins deasupra mea".

Jocuri ale mâinilor

Ceea ce este bun pentru gură este bun și pentru mâini. Reciproc, pe acolo pe unde au trecut mâinile, va putea trece din nou și gura. Totuși, mâinile și gura sunt specializate, adică au zone mai propice și mai sensibile la acțiunea lor.

Nu vom sublinia niciodată îndeajuns cât de importantă a fost achiziția mâinii (rezultat al poziției verticale); mâinii nu i se vor intona niciodată suficient de multe imnuri; și mai ales în domeniul senzualității unde ea însuțește posibilitățile. Atunci, de ce să renunțăm la această supremă invenție?

Pentru a aprecia importanța considerabilă a sensibilității tactile a mâinii, trebuie să știți că suprafața ei de reprezentare corticală este mai mare decât aceea a întregului trunchi. Nicio descriere nu poate da seamă de posibilitățile infinite și nuanțele tactilului (la fel va fi și-n cazul gurii). Mâna nu obosește niciodată să descopere și să exploreze curbele și ascunzișurile trupului iubit.

În funcție de presiune, numărul degetelor, poziția mâinii, ritm, mișcare, se disting:

- *Dezmierdarea penei*: este atingerea ușoară cu vârful unui deget, cel mai adesea indexul sau mijlociul; acesta din urmă este cel mai folosit, fiind, într-adevăr, degetul Amorului, căci este preferatul, cel mai capabil în mângâierile celor trei cercuri. Cu precizia unei pene de scris și gingășia unui puf de pasăre, acesta trasează diverse linii. Poate copia anatomia, fie urmând profilurile trupului sau contururile membrelor, redesenând silueta, fie urmând liniile naturale ale terenului: brazdele (sub sâni, sub fese etc.), adâncîturile (deasupra claviculei, în spatele gleznelor etc.), ieșindurile (orbitele, creasta tibiei etc.).
  Poate improviza și desene: fie figuri geometrice, complicate trasee, arabescuri, cercuri concentrice etc., fie imagini figurate, inimă, floare, stea etc., fie litere, cifre, cuvinte, fraze. Celui care primește mângâierea i se cere să ghicească ce a desenat partenerul.
  Nemaipomenita sensibilitate a pielii îi permite să „citească" realmente mesajul. Aceste jocuri amoroase se regăsesc, extrem de elaborate, în anumite metode de lectură cu ajutorul pielii, puse la punct pentru orbi. Cine nu s-a jucat niciodată astfel, ca un copil, dar cu dragoste, nu a iubit din toată inima.
- *Punctarea*: aceeași mângâiere, dar cu degetele depărtându-se din când în când de piele.
- *Pensula*: aceeași mângâiere, dar cu patru degete.
- *Pasul de vrăbiuță*: la fel ca și pensula, dar depărtând din când în când degetele de piele.
- *Pasul japonez*: la fel ca și mângâierea penei, dar executând din când în când o ușoară apăsare.
- *Gâdilătura*: stimulările se fixează și se centrează asupra celor mai erogene zone: plica din zona cotului, coapsele etc.

- *Ciupitura*: se realizează între degetul mare și un alt deget (indexul sau mijlociul), obținându-se un pliu al pielii. Sau între police și celelalte patru degete, cu toată mâna, obținându-se astfel o cută mare, ca atunci când apucăm un iepure de ceafă. Aceste stimulări nu sunt dureroase. În mod excepțional, o revărsare de iubire poate declanșa o presiune dureroasă.
- *Ciupitura răsucită*: degetele răsucesc ușor cuta de piele.
- *Păianjenul sau „poantele"*: degetele se deplasează alternativ asemenea picioarelor unui păianjen sau ale unei balerine.
- *Pana*: este o atingere extrem de ușoară și discontinuă, doar cu vârful degetelor mari lăsate în voie.
- *Netezirea*: cele patru degete mari, întinse, netezesc suprafața pielii printr-o mișcare longitudinală.
- *Lustruirea*: aceeași mângâiere, dar prin realizarea unor mișcări longitudinale, turnante și în cerc mai apăsate.
- *Reversul*: este o mângâiere cu dosul degetelor.
- *Șina*: două degete, sprijinindu-se continuu sau discontinuu, parcurg suprafața pielii urmând două linii paralele.
- *Potcoava*: între police și celelalte patru degete, așezate în formă de potcoavă, sunt atinse foarte ușor suprafețe cilindrice: membre, profiluri ale trunchiului.
- *Inelul glisant*: este o stricțiune blândă, între degetul mare și celelalte degete, care formează un inel mai mult sau mai puțin puternic, a unei suprafețe cilindrice: membre, profiluri ale trunchiului. Mâna alunecă de-a lungul axei.
- *Inelul cingătoare*: aceeași mângâiere, dar cu o apăsare continuă, ca pentru a stoarce niște coacăze înfășurate în tifon.
- *Inelul săltăreț*: același lucru, dar slăbind din când în când strânsoarea.
- *Cântatul la pian*: după cum îi arată și numele, degetele se mișcă de parcă ar cânta la pian.
- *Pălmița*: pe brațe, pe coapse.

- *Palma*: pe fese, pe şolduri, pe torace, acest gest de tandreţe nu este pe placul tuturor. Totuşi, orientalii îl apreciau mult, executându-l cu destulă putere şi generalizându-l la întregul trup.
- *Încăuşarea*: este prinderea în căuşul palmei a unei suprafeţe convexe: umăr, sâni, fese, genunchi, călcâi.
- *Frământarea*: mâna remodelează, sculptează din nou trupul iubit, dorit.
- *Masajele*: se pot realiza după inspiraţia fiecăruia. Finețea finețurilor este învăţarea masajului „californian".

Mângâierea felină

Mângâierea cu unghiile, mângâiere felină, este mai degrabă o dezmierdare feminină; de ce bărbaţii n-ar încerca-o şi ei, aşa cum fac orientalii de milenii?

- *Dezmierdarea penei*: contactul se face cu unghia a cărei margine ascuţită se mişcă asemenea patinelor pe gheaţă. Dezmierdarea constă într-o uşoară atingere. Când contactul este mai apăsat, rămâne o urmă.
  Unghia acţionează exact ca vârful degetelor: copiază anatomia sau improvizează desene; unghia trasează şi scrie pe piele cu mai multă precizie decât vârful degetului.
- *Punctarea*: acelaşi lucru, dar unghia este din când în când ridicată.
- *Pieptenul*: este echivalentul pensulei. Aceeaşi mângâiere cu cele patru degete mari.
- *Pasul cocoşului*: este echivalentul pasului de vrăbiuţă. Aceeaşi mângâiere, prin depărtarea intermitentă a unghiilor.
- *Pasul japonez*: acelaşi lucru, exercitând o presiune discontinuă.

- *Zgârietura*: contactul se realizează cu unghia întreagă, deplasarea făcându-se pe axa degetelor, iar mişcarea fiind ca în cazul râcâielii. Apăsarea este uşoară şi nu lasă decât o urmă albă. Zgârietura se face cu unul sau mai multe degete.
- *Scrijelitura*: este o zgârietură realizată cu mai multă forţă, care lasă pielea jupuită: dâră roşie şi chiar picături de sânge. Tolerabilă dacă este vorba despre o intensă mărturie de iubire, intolerabilă dacă este o manifestare sadică.
- *Incrustarea*: una sau mai multe unghii se implântă pe loc, fără să se mişte. Dacă presiunea este puternică, rămâne o urmă, dar nu sângerândă în incrustarea-joc; poate curge sânge în incrustarea pe care o practică femeile în momentele culminante ale juisării, mai ales la nivelul spatelui iubitului.
- *Pişcătura*: o cută mică de piele este prinsă între unghiile policelui şi indexului.
- *Reversul*: este o mângâiere dată cu dosul degetelor şi suprafaţa unghiilor. Dacă degetele se ridică puţin, unghiile realizează o frecare cu extremitatea lor convexă.

„Nimic n-aduce mai multă iubire decât urmele de unghii şi muşcături" (23). Orientalii au desăvârşit mângâierea cu unghiile şi au descris nenumărate modalităţi. Urmele erau exhibate în public, ca o dovadă a înflăcăratei iubiri. Să amintim, pentru plăcerea noastră:

- *Gheara de păun*: este urma pe care o lasă unghia degetului mare pe un sân, iar unghiile celorlalte patru degete pe celălalt sân.
- *Gheara tigrului*: sunt zgârieturi în cerc pe torace.
- *Anwartha-Nakhedana*: sunt trei zgârieturi adânci făcute cu unghiile celor trei degete de la mijloc pe sân, spate, abdomen. Acestea erau oferite înaintea unei lungi despărţiri — o călătorie, de pildă — pentru ca acela(aceea) care rămânea să se gândească mereu la călător.

Posibilitățile sunt nenumărate: iubiții sunt aceia care trebuie să și le imagineze. „Dacă varietatea este necesară în iubire, iubirea trebuie făurită prin varietatea mijloacelor..., această varietate ce-i căutată în toate artele și distracțiile..., și de aceea, cu atât mai mult, trebuie s-o căutăm în iubire" (24).

Mângâierile se pot concentra exclusiv pe o zonă erogenă: mâna, piciorul, sânul, fața, urechea etc. Putem, de pildă, să-i acordăm doar mâinii întreaga noastră atenție, pentru a-i extrage astfel chintesența.

Dezmierdările trebuie să fie, în aceeași regiune a trupului, „contopite": nu săriți de la o zonă erogenă la alta ridicând mâna de pe piele. Întrerupând contactul, partenerul trăiește o fracțiune de secundă de abandon sau incertitudine.

Nu o luați pe scurtături, ci plimbați-vă prin dezmierdare: dacă mângâiați încheietura mâinii și, dintr-odată, vă cuprinde dorința de a mângâia piciorul, nu ridicați mâna, nu treceți direct de la braț la coapsă, chiar dacă brațul ființei iubite este lipit de picior; lăsați-vă mâna să rătăcească pe braț, apoi să se muleze pe curba umărului, să se piardă pe torace, să cuprindă în treacăt mamelonul, să se imprime pe stomac, să traseze câteva spirale pe burtă, să alunece pe cuta vintrelor și s-ajungă, în sfârșit, pe coapsă.

Itinerariul indicat aici nu are nimic inamovibil. Acționați sub impulsul inspirației și al tandreței și, de fiecare dată, nu întrerupeți contactul retrăgând brusc mâna: lăsați-o așezată pe piele. Dacă trebuie neapărat să vă desprindeți, terminați cu o undă de regret, prin punctări sau, mai bine, prin așa-numita „pană".

Mângâierile trebuie să se înlănțuie. Nu treceți de la un segment al corpului la un altul îndepărtând mâna, căci, pentru partener, orice farmec riscă să dispară; el(ea) va avea impresia dezagreabilă că este făcut(ă) din bucăți separate. Trebuie să împreunați zonele, să unificați trupul: dacă mângâiați brațul și doriți să cuprindeți sânul în căușul palmei, coborâți într-o primă mișcare până la capătul degetelor într-o dezmierdare a penei, apoi urcați de-a lungul întregului

braț executând potcoava, urmați convexitatea umărului, alunecați pe stern și ocupați-vă, în sfârșit, de sân.

Mâna trebuie să fie inspirată, subtilă asemenea celei a unui prestidigitator; treceți imperceptibil de la un tip de mângâiere la altul, mlădiați-vă mișcările, iar schimbările de ritm vor fi ușoare, altfel starea de bine și comunicarea vor dispărea.

Pielea percepe tot ceea ce spune mâna. Dacă ea zice „Te dezmierd pentru a-ți oferi plăcere și pentru că te iubesc", pielea jubilează. Dacă ea spune „te mângâi ca să te fac să juisezi", pielea nu-i mulțumită decât pe jumătate sau chiar deloc. Iar dacă mâna-i zice „te mângâi gândindu-mă la cu totul altceva", pielii i se va face rău. Știința fără conștiință distruge mângâierea.

Gura, cea delicată între toate

Din punct de vedere anatomic și histologic, totul predispune gura la juisare și oferirea juisării. Pielea ii este foarte fină, stratul cornos și paniculul adipos fiind subțiri sau chiar inexistente, atât de fină, încât pe marginea buzelor și în interiorul gurii transpare sângele. Mucoasa labială este puternic vascularizată și, ca orice altă zonă de intensă juisare, se va umple de sânge în timpul excitației, iar căldura i se va transforma în fierbințeală. Are numeroși nervi care conferă buzelor o sensibilitate aparte. Totuși, aici nu se află niciun corpuscul al voluptății. Dar ce mai contează, din moment ce finețea tegumentelor îngăduie cele mai variate senzații.

Pulpa buzelor este alcătuită dintr-un ansamblu de mușchi care formează cel mai fin și mai precis complex al corpului, fiind totodată și puternic; pielea este lipită de mușchi și le urmează cu rigurozitate mișcările. Ansamblul pare făcut tocmai pentru apucare și sugere.

Limba este acoperită de un epiteliu împânzit de receptori senzitivi. Unii percep contactul, temperatura și durerea; datorită densității

lor, limba este un organ eminamente sensibil. Alţii diferenţiază gustul lucrurilor. În realitate, limba nu poate discerne decât dulcele, săratul, amarul şi acrul; cea care indică toate celelalte nuanţe ale gustului este mucoasa nazală. În rest, limba este un masiv muscular plin de sânge. Scopul ei — sugerea şi deglutiţia. Să subliniem că, în timpul sărutului, glandele salivare se congestionează şi emit secreţii.

Importanţa sensibilităţii limbii şi a buzelor este atestată de întinderea ariei sale de proiecţie corticală: doar ele două ocupă o suprafaţă mai mare decât toate cele patru membre.

Tapisată cu o piele delicată şi umedă, bogată în vase sanguine care se dilată şi se încălzesc, în receptori nervoşi avizi, într-o multitudine de mici muşchi subtili, de glande care se umflă, limba este, din punct de vedere anatomic şi fiziologic, alături de zona genitală, cea mai aptă în a oferi plăcere. Este la fel de caldă, onctuoasă, intumescentă, învăluitoare şi de o extremă sensibilitate. În gură, ca şi la nivelul vulvei sau al penisului, sângele, nervii şi secreţiile par să se afle chiar la suprafaţa pielii.

Proximitatea nasului, organ al gustului şi al olfacţiei, întăreşte erogenitatea gurii. Mirosurile pe care subiectul le percepe atunci când sărută îi înteţesc plăcerea. Mirosurile generale ale partenerului(ei) — piele, păr, răsuflare etc. — pot reactualiza mirosurile materne care au fost asociate cu plăcerile suptului (saţietate, căldură, stare de bine etc.). Şi pentru că mirosurile au fost parte integrantă a primelor satisfacţii ale oralităţii, ele sunt înscrise pe viaţă în esenţa fiinţei.

Individul poate fi condiţionat şi de alte mirosuri ale copilăriei sau ale adolescenţei. În cazul femeilor, unele mirosuri ale bărbatului iubit: tutun, apă de toaletă, transpiraţie etc., pot aminti tandreţea tatălui. În cazul bărbaţilor, diversele parfumuri ale iubitei i le vor aduce în memorie pe acelea care o învăluiau pe mamă. Oedip nu moare niciodată, doar se ascunde.

Există şi mirosurile proprii fiinţei iubite, *sui generis*, care au puterea de a-l atrage şi de a-l aţâţa pe cel care sărută: mireasma de miere sau de fân a răsuflării, izul picant al brunetelor, parfumul

capitos al blondelor, aroma sălbatică a roşcatelor îmbată şi captivează cu adevărat. Iar femeile mai adaugă la toate acestea farmecul tuturor produselor cosmetice, creme, rujuri, lacuri de unghi şi *tutti quanti*.

În sfârşit, mirosurile emise de glande, cu mosc sau feoromi, învăluie nările celui care oferă sărutări. Glandele responsabile sunt situate în sfera genito-perineală; moleculele aromatice exercită o putere de atracţie, mai mult sau mai puţin selectivă (se pare că ele constituie una dintre componentele atracţiei dintre indivizi).

Dinspre iubită se înalţă miile de farmece ale trupului ei arzând de dorinţă, aşa cum, în Provenţa, vântul violet al apusului ridică miresmele pământului fierbinte. Iar amantul, intrându-i, pentru a o săruta, în aură, va fi într-adevăr vrăjit de aceste volute. Ce îl vor lega de ea mai mult decât braţele care, acum, îl înlănţuie, mai mult decât pielea-i al cărei magnetism îi alipeşte. Iar atunci când, dintr-odată, îi simte arsura buzelor, e ca şi posedat, mintea i se înfierbântă, iar universul se clatină.

Gura este o zonă hipererotizată, căci aici se instalează prima oară plăcerea şi chiar foarte devreme, din moment ce, în pântecele mamei sale, fătul îşi suge degetul. Iar îndeosebi suptul revelează plăcerile supreme ale oralităţii care se vor dezvolta la bebeluş. Puternica erogenitate a gurii se explică prin faptul că este sediul pulsiunii orale, una dintre pulsiunile fundamentale ale fiinţei vii, una dintre liniile primare de forţă ale individului. Într-un cuvânt, este un instinct.

Mai mult, gura a primit de milioane de ori în dar plăcere, printr-o complicitate constantă între copil şi mamă sau anturaj, pentru că toţi îl răsfaţă. În sfârşit, cele mai multe mame — care practică o confuzie a semnalelor — o suprainvestesc: de fiecare dată când micuţul manifestă anxietate (plânsete, strigăte, agitaţie) oricare ar fi cauza (foame, dureri de dinţi, colici, coşmaruri etc.), mama îl alină punându-i un aliment sau o tetină în orificiul bucal.

Nu este, aşadar, de mirare că, dincolo de rolul său alimentar, gura este o unealtă a plăcerii: copilul îşi suge degetul, dar şi toate obiectele ce-i sunt la îndemână, şi se distrează suflând puternic

aerul, făcându-şi buzele să vibreze. Adultul va continua să ducă la gură alimente şi băuturi — şi chiar mai mult decât i-o cer foamea şi setea —, va duce la gură… şi fiinţa iubită.

În fine, gura este o unealtă a cunoaşterii şi a apucării. Dacă bebeluşul bagă totul în gură, nu o face numai pentru propria-i plăcere, ci şi pentru a cunoaşte şi recunoaşte lumea exterioară. Ducând un obiect la gură, copilul îl cunoaşte şi-l identifică întâi şi-ntâi ca pe ceva agreabil sau dezagreabil, capabil sau nu de a-i satisface eroticitatea. Nu există nicio îndoială că, în cadrul activităţii amoroase, gura păstrează, pe lângă o funcţie erotică şi afectivă, o urmă de funcţie cognitivă.

„Palatul" simbolurilor

Atunci când gura ni se-apropie de fiinţa iubită dezmierdând-o, o facem pentru plăcere, dar şi, în planul inconştientului, pentru că sărutul este purtător de simboluri: cea care ne însufleţeşte este şi „semnificaţia sărutării".

A săruta înseamnă a mânca: „O să te mănânc", îi spune mama copilului şi iubitul, iubitei (şi reciproc); şi „se devorează prin sărutări" (aceasta este o urmă a fazei orale canibalice). Iar cum a mânca înseamnă a gusta, a săruta înseamnă recunoaşterea gustului celuilalt, pătrunderea „tandreţei" sale, dar, mai ales, a mânca înseamnă a ingera şi, prin urmare, o încercare de contopire: iubiţii nu mai vor decât „să fie un tot" după modelul iubirii fuzionale pe care au trăit-o cu mama lor. A ingera înseamnă, de asemenea, apropriere: iubitul(a) vrea să aducă în el(ea), să înghită obiectul iubirii sale, dorinţă de posesiune. În sfârşit, a ingera înseamnă absorbirea calităţilor şi a atributelor simbolice ale celuilalt: îndrăgostitul vrea să integreze o parte a personalităţii, frumuseţii, feminităţii, inteligenţei, tandreţei

sale. În ansamblu, dacă gura are un rol atât de important în schimburile amoroase, în calitatea ei de mângâiere privilegiată, faptul se datorează unor motive întemeiate. Pe de altă parte, din punctul de vedere al celui care primeşte, al celui(celei) care este sărutat(ă), gura este cel mai agreabil mijloc de stimulare.

Mii de mângâieri

Gura este caldă, dar mai ales activă mulţumită câtorva dintre componentele sale extrem de elaborate: buzele, limba, dinţii. Un sărut pe piele nu este o simplă atingere cu buzele, căci acesta ar fi un contact inert, mort. Este o mişcare însufleţită a buzelor sorbind discret, adică aspirând mai mult sau mai puţin aer şi piele, cu un zgomot caracteristic. În funcţie de presiunea exercitată de buze, de deplasarea lor şi repetarea contactului, se disting:

- *Sărutul aşezat*: buzele se aşază uşor şi pentru scurt timp, într-o aspiraţie blândă, fremătândă.
- *Sărutul apăsat*: este apăsarea buzelor, într-o aspiraţie susţinută şi mai zgomotoasă.
- *Sărutul pişcător*: buzele prind o cută a pielii.
- *Sărutul rătăcitor*: buzele închise ori deschise, dar fără să sărute, se plimbă pe piele, atingând-o uşor sau apăsând. Calea poate fi acoperită de sărutări.
- *Suptura*: buzele sug pielea într-o aspiraţie puternică şi prelungă, lăsând o mică echimoză lunguiaţă.
- *Gâdilătura*: buzele se concentrează asupra unei zone erogene reduse, gâdilând-o, ciugulind-o.
- *Săruturile picurate*: ploaie de săruturi date pe o suprafaţă mai mare sau mai mică.
- *Săruturile revărsate*: ploaie de săruturi apăsate.

- *Săruturile plimbărețe*: sărutul se deplasează pe o suprafață (față, trunchi, membre).
- *Sărutul ca fulgul de ușor*: sărutul urmează același itinerar ca și dezmierdarea penei, fie copiind anatomia pe urma contururilor sau a rotunjimilor trupului și a reliefurilor fiecărui segment, fie improvizând figuri geometrice sau litere.
- *Sărutul punctat*: la intervale regulate, buzele se opresc, punctând, într-un sărut apăsat.
- *Sărutul în pas japonez*: la fel, dar punctând într-un sărut pișcător.

Limba poate dărui subtile, delicioase dezmierdări.

- *Linsul ușor*: vârful limbii iese pe furiș asemenea limbii unui șarpe și linge scurt, de-abia umezind, de jos în sus.
- *Linsul ca fulgul de ușor*: limba se deplasează pe trup, urmând, de pildă, aceleași itinerarii ca în dezmierdarea penei sau în punctare. Această mângâiere constituie un mijloc de explorare extrem de precis a reliefurilor pielii: adâncituri, pliuri, comisuri, gropițe, margini, creste și culmi.
- *Gâdilătura*: este un lins ușor pe loc, în care vârful limbii alternează mișcările de jos în sus, mișcările de la dreapta la stânga (și viceversa) și mișcările circulare. Gâdilăturile se concentrează pe o zonă erogenă — țintă miniaturală, ca glandul clitorisului, frenul glandului masculin, sau puțin mai mare, precum comisura buzelor, orificiul urechii, mamelonul, vulva etc. Linsul ușor este cea mai fină și mai rafinată dintre dezmierdări, mult așteptată de zonele prețioase, cele mai sensibile și delicate, asupra cărora are un efect magic.
- *Linsul*: întreaga limbă, bine umezită, se așază conștiincios pe o suprafață de piele sau mucoasă relativ mai importantă. Este ceea ce le fac animalele puilor lor.

Dinții pot îmboldi carnea. După presiunea pe care o exercită, după numărul, mișcările lor, se disting:

- *Mușcătura ușoară*: o bucățică de piele este prinsă cu vârful dinților, într-o mișcare ușoară și scurtă.
- *Mușcătura ca fulgul de ușoară*: dinții trasează conturul trupului sau îi urmează reliefurile și rotunjimile sau schițează diferite figuri.
- *Mușcătura punctată*: dezmierdarea, pe ici, pe colo, se transformă într-o ușoară mușcătură.
- *Mușcătura în pas japonez*: dezmierdarea se îngreunează, din când în când, într-o de netăgăduit mușcătură.
- *Mușcătura*: o bucată de piele este apucată din plin cu dinții care strâng mai ușor sau mai tare, mai mult sau mai puțin timp. Presiunea nu trece dincolo de pragul durerii. În mod excepțional, provoacă totuși suferință, este o manifestare excesivă de iubire și nu de sadism. Mușcăturile trebuie păstrate pentru zonele cărnoase: brațe, fese, coapse etc. Nu trebuie cu niciun chip folosite la nivelul zonelor hipersensibile cu piele fină: buze, limbă, față, sâni.
- *Fierăstrăul*: dinții strâng ușor, într-un du-te-vino lateral ca pentru a tăia un fir.
- *Dinții rătăcitori*: incisivii depărtați, care nu apucă, dar nici nu presează pielea, îi urmează suprafața, lăsând două urme paralele discrete; se realizează mai degrabă pe profilurile convexe ale membrelor și trunchiului.

Orientalii erau niște adevărați maeștri în arta mușcăturii. I-au inventariat variantele în funcție de urmele pe care le lasă dinții pe piele:

- *Punctul* imprimat de cei doi incisivi centrali.
- *Colierul de perle* făurit de toți dinții.

- *Norul străpuns* lăsat de incisivii depărtați unii de ceilalți.
- *Mușcătura mistrețului* care constă în mai multe șiruri de mușcături.
- *Kola charcha*, urmă profundă și durabilă, pe care amantul o face înainte de a pleca într-o călătorie pentru ca, astfel, iubita să se gândească la el.

Improvizații

Orice parte a corpului poate sluji dezmierdării. *Fruntea* poate parcurge întregul trup al ființei dragi, rând pe rând frecându-l, lovindu-l ușor, impregnându-se în el. *Nasul* poate urma itinerarii mai complicate, adulmecând mozaicul de miresme al pielii iubite, urmărind, gâdilând, scotocind, provocând pretutindeni o mulțime de plăceri.

Părul se poate plimba pe unde crede de cuviință: pe față, pe corp, pe sex, pe coapse. Aceste mătăsoase dezmierdări sunt tulburătoare. Există oare vreun lucru care să vă facă să binecuvântați viața mai mult decât acest val auriu sau chihlimbariu, revărsat de pe chipul iubit pe trupul ce vi se-nfierbântă? Prin părul ei, divină podoabă a feminității sale, femeia vă dăruiește mângâierea feminină prin excelență.

Mângâierile *penisului* sunt stângace, dar înduioșătoare. Vajnicul corsar al mărilor interioare se târăște, eșuat, în afara elementului său, încearcă neîndemânatic să exploreze continentul. Este o plimbare sentimentală ale cărei momente culminante sunt întâlnirile cu mameloanele, buzele și chipul și jocurile oarecum leneșe care urmează. Senzațiile sunt vagi, dar emoția este extrem de puternică. Tandrețea iubitei nu-și află egalul decât în respectul îndrăgostitului.

Mameloanele și *sânii* fac, la rândul lor, peregrinări neîndemânatice; contrastul dintre contactul dur și punctual al mamelonului și

impactul molatec și amplu al sânului este impresionant. Atunci când ating fața, este o plăcere care taie răsuflarea; să fie oare reminiscența zilelor paradiziace când simțeam cum mama ne afunda capul în moliciunea pieptului ei? Ca și atunci, bărbatul îi mulțumește cerului că l-a lăsat să se nască!

Alte părți ale corpului pot împărți alte mângâieri. Dar nu voi spune mai multe: căci în domeniul dorințelor trebuie să subziste o parte de mister.

Capitolul 10
Cele trei cercuri

Toată suprafața corpului este acoperită de receptori sensibili; prin urmare, putem spune că întreg trupul este o imensă sferă erogenă, de unde toate senzațiile converg spre conștiință.

În anumite zone, sensibilitatea este mai concentrată și mult mai mare: acestea sunt zonele erogene, dintre care cele mai importante se află în jurul orificiilor naturale: gura, anusul, uretra, vaginul, dar și ochii, nasul, urechile. Sensibile sunt însă și multe alte regiuni: sânii, perineul, plica cotului etc.

Unele zone erogene sunt comune tuturor oamenilor; sunt clasice, mai ușor de localizat și de descris; dar să nu uităm că ne aflăm aici în domeniul nuanței și al variabilității. Altele sunt specifice fiecărui individ; aceste zone erogene sunt fie privilegiate din naștere (congenitale), fie erotizate de-a lungul istoriei personale a individului (dobândite).

De fapt, orice parte a trupului nostru poate deveni o zonă erogenă privilegiată dacă a trecut printr-un proces anterior de condiționare: experiența poate deveni sursă de erogenizare. Mama,

amanta, amantul, subiectul însuşi pot oferi unui teritoriu cutanat o serie de fericite, reiterate stimulări, transformându-l într-un punct „fierbinte": dezmierdarea regulată, din joacă, a spatelui unui bebeluş, după alăptare sau baie, poate, fără îndoială, să transforme acest teritoriu într-o zonă fertilă.

Nenumărate sunt aceste zone, de o nesfârşită diversitate şi de o mare variabilitate: ceea ce este agreabil într-o zi nu mai este într-alta; ceea ce este tulburător pentru unul nu este pentru un altul. Într-o zi, o femeie îşi va dori o penetrare blândă, într-alta, va tânji după un „viol" soldăţesc; cutare femeie va fi tulburată de mângâierea pubisului, dar poate că alteia îi va displăcea.

Erogenitatea unui trup este, aşadar, greu de descris şi de teoretizat; orice tentativă ar fi schematică şi nu ar putea decât să reducă fenomenul la marile lui caracteristici; dar este posibil să grupăm aceste zone în trei regiuni sau cercuri:

- Al treilea cerc: întreaga suprafaţă cutanată fără legătură cu organele genitale.
- Al doilea cerc: regiunile perigenitale şi sânii.
- Primul cerc: organele genitale.

O descoperire în doi

În faţa paginii albe a trupului iubit, fiecare se poate lăsa în voia inspiraţiei, a tandreţei sale; şi să-l dezmierde pe unde vrea, aşa cum simte. Cu zece degete şi o gură, variaţiile şi improvizaţiile nu au limite. Arta mângâierilor este, asemenea senzualităţii, nesfârşită.

„Referitor la toate acestea, nu pot exista nici reguli definite, nici enumerări. Odată ce întâlnirea a-nceput, doar pasiunea guvernează actele părţilor. Gesturile sau mişcările de dragoste, care se nasc din excitaţia momentului, nu ar putea primi o definiţie: sunt neobişnuite,

asemenea viselor." Aşa se spune în *Kama Sutra*. Dar se mai adaugă: „Trebuie însă ca bărbatul să posede pe deplin ştiinţa amorului". Iar mai departe se afirmă: „Marea artă constă în înţelegerea acelor lucruri care le provoacă sublima plăcere şi a dezmierdărilor aparte pe care le adoră".

Pentru această înţelegere, este imperios necesar ca cei doi parteneri să se transpună în ceea ce eu numesc „stare de receptivitate". Vor trebui să tatoneze cu discreţie, atenţie şi căldură, asemenea pictorului care îşi caută culoarea, asemenea pianistului care găseşte armoniosul acord (şi nu ca tehnicianul care testează explozibili). Iar adevărata nuanţă, acordul potrivit sunt reprezentate de reacţia plină de plăcere a fiinţei iubite care trebuie să fie disponibilă, gata să vibreze.

În joacă şi cu tandreţe, trebuie să exploreze, punct cu punct, întreaga suprafaţă cutanată sau mucoasă. Punctele de extremă sensibilitate ocupă adesea suprafeţe reduse şi chiar miniaturale, fie că se află la nivelul pielii sau al regiunilor genitale.

Prin atingerea punctului sensibil, se declanşează o senzaţie extrem de agreabilă, care se estompează de îndată ce se trece dincolo de el; pentru regăsirea minunatului contact, trebuie să ne întoarcem, să căutăm, să explorăm. Nu-l putem descoperi sau regăsi fără ajutorul fiinţei iubite. Ne vom încrede în manifestările ei de plăcere.

Semnele respiratorii sunt caracterizate de o respiraţie nazală dacă plăcerea este medie, orală, dacă plăcerea este mare. Tot felul de modificări ale ritmului respirator scandează plăcerea: sunt fie nişte inspiraţii profunde, fie inspiraţii ample, dar sacadate, fie nişte inspiraţii reţinute mai mult timp care apoi se eliberează într-o bruscă expiraţie; ori nişte inspiraţii rapide, gâfâitoare. Trecerea aerului prin glotă poate provoca un uşor zgomot de suflu, murmure, gemete şi alte sunete evocatoare.

La sfârşitul stimulării şi al plăcerii intense se pot produce una sau mai multe ample expiraţii, care exprimă că partenerul(a) se întoarce din depărtări şi se destinde (suspine de uşurare).

Manifestările vocale sunt purtate de zgomotele respiratorii, într-o deplină contopire: simple onomatopee, interjecții („Oh! Ah!"), cuvinte scurte („Da, o, da!", „Ah, da, dragostea mea!" etc.). Toate acestea formează o „păsărească" imposibil de redat în scris, dar pe care oricine o înțelege din instinct, dacă-și deschide urechile și inima.

Manifestările motorii variază: regiunea stimulată poate să rămână nemișcată, ca pentru a se abandona, deschisă, ori poate să se întindă spre mâna ce-i dăruiește plăcere, pentru a se oferi, pentru a cere mai mult, mereu tot mai mult.

Dar și regiunile îndepărtate se pot mișca: capul se poate înălța sau întoarce spre dreapta și spre stânga; mâinile pot bate cearșafurile, mototolindu-le, ori să se „înverșuneze" asupra partenerului; picioarele pot lovi patul ori să se îndoiască și să se întindă succesiv; întregul trup se poate arcui asemenea unei punți (opinostos). Cât despre cuvinte, ele călăuzesc mâna în spațiu și indică nivelul plăcerii: „mai sus, mai jos, înăuntru, în afară, continuă acolo, bine, foarte bine, nu, mai ușor, mai tare, mai încet, mai repede etc.".

Chiar dacă cel care dezmiardă ar fi orb și surd, el ar putea să discearnă punctele erogene, apariția plăcerii la celălalt și gradul lui de mulțumire. Vârfurile degetelor care stimulează constituie sediul unei senzații electrice, magnetice, atunci când trec peste un punct unde se naște plăcerea. Propria lor stimulare întâlnește plăcerea a cărei apariție o determină: coincidența — stimulare oferită, plăcere creată — provoacă o microalipire magnetică, o senzație specifică, *sui generis*.

La urma urmelor, cu ochii închiși de-am fi, am recunoaște, cu vârfurile degetelor, cele mai fine, cele mai „insensibile" caracteristici tactile ale unui obiect; toate gradele de temperatură, toate nuanțele de duritate sau de moliciune, toate varietățile de suprafețe (netede, rugoase, păroase, catifelate etc.). Să ne aducem aminte doar de multiplele calități ale țesăturilor pe care le percepe simțul tactil. Științific vorbind, receptorii cutanați sunt capabili să perceapă o scală de

nuanțe senzoriale superioară auzului, văzului sau gustului. Și-atunci, de ce nu „plăcerea"? Această putere extraordinară, aproape stranie, este pe deplin folosită de vindecători și alți magnetizatori.

Și Dumnezeu creă femeia...

După ce a creat soarele, stelele și marea, Dumnezeu a creat păsările, animalele din ape și de pe pământ. În sfârșit, a creat și bărbatul, suflând peste lut. Atunci, a făcut în Paradis o grădină și acolo l-a dus pe om. Peste fiecare făptură vie, El vărsa puțină sensibilitate ce izvora dintr-un corn al abundenței. Și după ce a creat toate speciile și bărbatul, a pus cornul la loc, deși era încă pe jumătate plin.

Și-abia atunci și-a dat seama că nu e bine ca bărbatul să fie singur; din carnea lui i-a desprins o tovarășă, femeia. Iar deasupra ei a revărsat tot ce mai rămăsese în corn. Iată de ce senzualitatea o învăluie pe femeie, ca o mantie fermecată. Și fiindcă-și desăvârșise creația printr-o capodoperă, a aruncat acel corn.

Toți autorii confirmă ceea ce știe toată lumea: femeile sunt înzestrate cu o considerabilă erogenitate naturală; zonele lor erogene cutanate sunt multiple și intense, pielea întreagă putând să se-nfierbânte. Sunt în stare să-și piardă mințile pentru un sărut dat pe gât, să se înflăcăreze pentru o mângâiere a urechii, să se lase fermecate de o gură ce le apasă buzele și să leșine într-o îmbrățișare. Și mai au capacitatea de a accede la paroxisme, prin sâni, clitoris, vagin și nenumărate alte zone; au puterea de a resimți multe orgasme, pentru că acestea nu sunt urmate de o fază refractară așa cum se întâmplă la bărbat. Prin urmare, natura a înzestrat femeia cu o capacitate erotică mai mare.

... iar bărbații, păcatul

De mii de ani, bărbații încearcă să desfacă acel ceva de Dumnezeu făcut, minunata senzualitate a femeii.

De-a lungul epocii preistorice, iată ce trebuie să se fi întâmplat, potrivit părerii lui Mary Jane Sher: primele femei au fost, se pare, asemenea femelelor primatelor superioare din care se trăgeau hominizii. Maimuțele-femele de-atunci — lucru care și-n zilele noastre tot adevărat a rămas — aveau o asemenea capacitate erotică, încât, în perioada de rut, le cereau masculului lor până și patruzeci de raporturi sexuale; după numai trei zile, acesta, epuizat, cădea într-o stare de letargie. La majoritatea speciilor animale, cerințele femelelor sunt mai mari decât cele ale masculilor.

Se pare că îndepărtatele noastre strămoașe prezentau o pulsiune sexuală pe cât de intensă, pe atât de agresivă. Pulsiune care s-a dovedit incompatibilă cu organizarea socială și familială și insuportabilă bărbaților. Aceștia au profitat de superioritatea lor musculară și de autonomia lor față de pui pentru a-și impune legea și o adevărată represiune sexuală. Printr-o selecție de tip darwinist, s-a produs eliminarea femeilor hipersenzuale și multiorgasmice; aparent, nu au supraviețuit decât cele mai puțin senzuale și mai puțin orgasmice.

La începutul și pe parcursul erei istorice, femeia și senzualitatea au continuat să fie obiectul unei represiuni și al unei devalorizări din partea bărbatului, a societăților și a cultelor instaurate de acesta. Toate religiile și toate filosofiile occidentale sunt misogine. Toate judecățile împotriva femeilor și toate tabuurile legate de sexualitate au drept scop controlarea și stăpânirea femeii și a sexualității acesteia: pentru perpetuarea dominației sociale și familiale a bărbatului; pentru apărarea bărbatului incapabil de raporturi frecvente și prelungite.

Concepțiile lui Aristotel — care mai fac ravagii și-n zilele noastre — susțineau că femeia este o ființă inferioară pe toate planurile. Părinții Bisericii au inventat dogma „păcatului carnal" care

perpetuează „păcatul originar". Sfântul Augustin a afirmat că femeia este „poarta spre iad și aliata diavolului". Dacă-și trăia sexualitatea, atunci era o „păcătoasă". Nu găsea îndurare decât dacă era virgină sau mamă.

Femeia nu trebuia să juiseze, ci să rămână vasul receptor al seminței masculine, de la care pornind procrea. În ascetism era salvarea; de altfel, era obligatoriu ca în fiecare duminică și zi de sărbătoare, de împărtășanie, de post sau în timpul sarcinii să se abțină. Salvarea se afla și-n supunerea totală față de bărbat, tată ori soț, a căror slujnică era. Și încă se mai discuta dacă are sau nu suflet.

În secolul al XIX-lea, în plină epocă victoriană, puritanismul a reprezentat o revenire a represiunii sexualității feminine. Iată ce spunea un medic celebru al acelor vremuri: „Sexualitatea femeii este un sălaș pustiu; și chiar dacă se trezește la viață, rămâne foarte slabă în comparație cu cea a bărbatului. O femeie cinstită nu-și dorește decât rareori împlinirea sexuală". Iar un cântec de-atunci susține: „O femeie cinstită nu simte plăcere".

Și a venit Freud care a eliberat sexualitatea... dar nu și femeia! Falocrat, misogin, a voit să transforme femeia într-un bărbat castrat! Doar feminismul cu al său vârf de lance strălucitor, Simone de Beauvoir, a dezrobit femeia din rușinea plăcerii sale și din dezgustul față de propriul sex.

În zilele noastre, regăsim la anumiți bărbați aceeași panică pe care strămoșii noștri preistorici o resimțeau în fața emergenței senzualității feminine. Femeia apare din nou ca fiind periculoasă pentru ea însăși și pentru ceilalți... Clitoridectomia[12] și centura de castitate, practicate pe alte meleaguri și-n alte vremuri, se înțesc încă o dată prin fantasmele masculilor depășiți.

12 Ablațiunea chirurgicală a clitorisului. (*N.t.*)

Spre un bărbat nou?

Să aibă oare bărbatul o senzualitate de bază inferioară celei a femeii? „Nomenclatorul zonelor erogene ale bărbatului pare tare sărac dacă îl comparăm cu cel al femeii", scrie un sexolog. Un altul constată „puțina întindere a zonelor erogene secundare la bărbat" și explică: „Erotica masculină rămâne în mod absolut cantonată în sfera genitală care absoarbe întreaga forță pulsională; și chiar și în această zonă, ea se concentrează pe o suprafață punctuală".

Iată o noțiune care trebuie revizuită. Căci anumite fapte ne obligă s-o facem: răspunsurile bărbatului despre care dă seama Pietropinto, mărturiile pe care le-am prezentat, confidențele care mi-au fost împărtășite și experiențele de grup de lucru deja menționate, constatările pe care am avut posibilitatea de a le extrage în cadrul grupurilor de masaj californian; acolo, cei mai mulți bărbați se arată de o fină și nuanțată sensibilitate, indiferent dacă sunt cei care primesc sau care efectuează masajul; nu se poate realiza nicio diferențiere între corpul și mâinile unui bărbat și cele ale unei femei în materie de receptivitate și „putere"; desigur, la început, bărbații se dovedesc oarecum stângaci și rigizi. Apoi, mâinile le devin mai îndrăznețe și mai iscusite, iar sensibilitatea li se eliberează. Ceea ce tinde să demonstreze că pretinsa hiposensibilitate a bărbatului este rodul unei condiționări socio-culturale. Este adevărat că la început, din punct de vedere biologic, femeia este mai favorizată; dar nici senzualitatea masculină nu este chiar atât de oropsită: numai constrângerile unui rol pe care bărbatul trebuie să-l joace au redus-o.

Femeia s-a eliberat de mai multe milenii de tiranie masculină, iar senzualitatea-i strălucește feeric. Bărbatul trebuie să se elibereze de el însuși; are însă nevoie de o revoluție. „Bărbatul nou" despre care vom vorbi, care-și acceptă autentica sensibilitate și partea feminină, *anima*, va fi un bărbat ce-și va fi recuperat toate posibilitățile emoționale. Femeia și bărbatul vor fi atunci atât de aproape și atât de uluitori! Înflorirea uneia se va alătura împlinirii celuilalt.

II.

Geografie senzuală

Capitolul 11
Al treilea cerc

Gura, fața, părul, gâtul, brațele

Dezmierdările gurii

Să urmărești cu un deget ușor roșul buzelor, să pornești de la un colț al gurii, să urci până la adâncitura buzei superioare, să cobori până la celălalt colț al buzelor, să refaci drumul invers pe buza inferioară și să o iei de la capăt, pe scurt, să reconturezi buzele — toate acestea sunt izvor de subtile senzații.

Din punct de vedere psihologic, este un gest erotic. Ca orice dezmierdare a unui organ senzual, tulbură, emoționează: acest sânge, acești nervi ce par să iasă din piele, această electricitate, această căldură atât de tangibilă, acest rod rar — interzis celorlalți — care se lasă atingerii degetului au ceva răscolitor în ele. Dar este, totodată, și un gest estetic. Căci nimic nu-i mai frumos decât buzele, conturul, roșul lor aprins, carnea lor. Toți poeții le-au cântat.

Bouche belle, bouche bénigne
Courtoyse, clère, corallyne,
Bouche qui fait vivre ou mourir.[13]

Este, în sfârșit, un gest de infinită tandrețe.

Să-ți lași un deget să se strecoare în gura celuilalt și să-i mângâi interiorul buzelor, obrajii, gingiile, dinții, limba este o dezmierdare extrem de senzuală. Este foarte excitantă, ca orice contact cu zonele intens erogene; și este foarte tulburătoare, căci introducerea degetului în cavitate este de o intimitate care amintește penetrarea. Este, de asemenea, și o „plăcere-teamă", căci este o provocare de același tip ca aceea a îmblânzitorului ce-și așază capul în gura leului. Dinții sunt făcuți pentru a mușca, gura este un loc intim, așa că este nevoie de multă încredere reciprocă pentru a permite o asemenea efracție. Invers, câte delicii nu oferă suptul, sorbitul și ușoara mușcare a vârfurilor degetelor ființei iubite.

Dezmierdarea gurii celuilalt cu propria-ți gură, într-un cuvânt, sărutarea, înseamnă să oferi și să revarși bucurii fără de seamăn. În afara mângâierii organelor genitale, nicio altă stimulare nu este la fel de intensă, nicio altă comunicare atât de plină. Întâlnirea celor două zone extrem de erogene prin natură și extrem de erotizate prin uz declanșează un adevărat foc de artificii.

Bouche vouldrais tu emboucher
Celluy qui vouldrait te boucher.[14]

Am văzut ce „înseamnă să săruți" atunci când sărutul se adresează oricărei alte suprafețe din cel de-al treilea cerc: să guști, să absorbi, să te contopești, să-ți însușești, să aspiri tot ce este al celuilalt.

13 *Gură frumoasă, prea bună gură / Ca de mărgean, galantă și pură, / Gură ce moarte sau viață aduci. (N.t.)*

14 *Gură, s-acoperi n-ai pofti / Pe cela ce-apăsarea ți-o voi. (N.t.)*

La nivelul gurii, sărutul este încă și mai plin de sensuri: eflorescența senzațiilor îmbogățește precedentele semnificații și îi mai adaugă și altele.

Dacă a săruta înseamnă a gusta, ceea ce se gustă în acest caz este gura, adică ceva mult mai intim decât pielea obișnuită, care poate fi, în funcție de igiena sa, de miere sau de fiere, care poate fi, în funcție de înflăcărarea ei, încântătoare sau dezamăgitoare: „a-i savura săruturile" înseamnă a-i testa eroticitatea și tandrețea.

Gura este izvorul rostirii. A săruta pe cineva înseamnă a te încrede în cuvântul celuilalt (te iubesc, spusese el(ea) sau așa lăsase să se înțeleagă) sau a-i smulge o mărturisire dacă el(ea) nu rostise o vorbă. Pe scurt, a săruta pe cineva pe gură înseamnă a-i primi tandrețea sau a i-o cerceta.

Gura este izvor de viață prin respirație: suflând asupra lutului l-a creat Dumnezeu pe om. Suntem vii atâta vreme cât mai avem „suflare-n piept" și până-n ultima clipă, atunci când ne „dăm ultima suflare", când expirăm. Dacă ni se blochează respirația mai mult de trei minute, urmează moartea. Dar respirația gură la gură poate readuce viața ce se scurge. Astfel, a săruta pe cineva până ce i „se taie răsuflarea" înseamnă a trăi mai deplin. A săruta înseamnă a lua viață chiar de la izvorul ei. A săruta înseamnă, în sfârșit, contopire prin împletirea propriei tale suflări cu cea a ființei iubite.

Gura înseamnă și suflet, căci rostirea este făcută din exalațiile sufletului. Când ne „dăm sufletul", prin gură el se duce. Astfel că, sărutând, cunoaștem o fărâmă din gândurile celuilalt, ca și atunci când bem de unde și el(ea) a sorbit, iar sufletele se contopesc.

Gura este și saliva. Nu trebuie să simțiți dezgust față de savurarea și sorbirea salivei celuilalt, căci este un semn de profundă încredere și o sublimă dorință de fuziune. Mai mult, saliva, „chintesența umorilor", are diverse virtuți mai mult sau mai puțin magice (în realitate, simbolice): saliva mamei, pusă acolo unde-l doare pe copil, alungă durerea; saliva lui Iisus i-a redat orbului vederea. Pentru

orientali, schimbul de salivă este schimbul de esență Yin și esență Yang, este armonizarea femininului cu masculinul.

În sfârșit, gura este o evocare a sexelor. Analogia hedonică, anatomică și fiziologică dintre sexualitate și oralitate este evidentă, cu atât mai mult cu cât introducerea limbii în gură evocă pătrunderea penisului în vagin. Desmond Morris (25) atrage atenția că la maimuța femelă, patrupedă, semnalul sexual constituit de roșeața fantei vulvare este bine arătat, vizibil și eficient. La femeie, poziția bipedă a eliminat semnalul, ascunzând vulva între membrele inferioare. Astfel că a trebuit înlocuit cu rumena răsfrângere a gurii. Cu atât mai mult cu cât verticalitatea și apariția mâinilor transformă de-acum fața anterioară a umanoidului în cea de-ntâmpinare. În sprijinul tezei sale, savantul arată că maimuțele și animalele, în general, nu au buze. Aceste tivituri pline de sânge sunt unice în lumea animală și specifice oamenilor.

Într-un cuplu, sărutul n-ar trebui nicicând să fie o formalitate. Iar dacă el este o introducere în materie, un preludiu la coit, ar trebui să continue în timpul și după împreunare. Ar trebui să existe și-n afara coitului, ca o plăcere în sine: am putea petrece „seri" (sau dimineți și după-amiezi) de sărutări, am putea să învățăm din nou sărutul, să-l savurăm mai pe deplin, să-l savurăm, să-l îmbogățim și-apoi să adormim cu gurile împreunate.

În funcție de durata lor, există, între pupic și sărutul ce-ți taie răsuflarea, o întreagă paletă de sărutări. În funcție de intensitate, îndrăgostiților li se oferă o întreagă gamă de aproprieri ale gurilor. Cele ușoare, dulci, delicate sunt bune ca și tandrețea; dau strălucire zilelor fericite sau aduc un strop de drăgălășenie în cele mai înflăcărate zbenguieli. Săruturile gurmande, înfometate sau devoratoare traduc o reîntoarcere a dorinței ivită dintr-o despărțire, venirea primăverii sau orice altă-mprejurare. Arzătoare, focoase, pasionate sunt săruturile începuturilor iubirii, când sentimentele sunt mistuitoare. Iar cele ale amanților ce-au ales să se bucure de chintesența plăcerilor acestei vieți sunt senzuale și voluptoase.

Buzele pot să se atingă ușor, se se-ntâlnească cu mai multă putere sau să se împletească cu deplină hotărâre. Pot fi închise, întredeschise sau deschise; moi, pasive sau tonice. Pot să soarbă ori să sugă buza inferioară sau superioară a celuilalt.

Limba rămâne în loja ei sau trece la acțiune. Vârful ei poate cu nespusă delicatețe să dezmierde prin ușoare atingeri buzele celuilalt sau să le-atingă pe nesimțite, urmându-le conturul. Și să întârzie la colțurile gurii, atât de rafinat de sensibile. Dacă e mai îndrăzneață, le linge pe deplin. Uitându-și încă și mai mult timiditatea, pătrunde în gura ființei iubite. Lingând-o mai tare sau mai ușor, dezmiardă partea ascunsă a buzelor superioară sau inferioară, gingiile și dinții. Iar dacă ei se deschid, trece de șiragul lor și explorează fața dinăuntru a gingiilor și dinților, în sus și-n jos, bolta palatină, fundul gurii, frâul și partea de deasupra a limbii celuilalt. Limbile se mângâie, interpretând un lent și tulburător *pas-de-deux*, întrecându-se care mai de care în măiestrie și tandrețe. Și tot așa putem sorbi sau suge limba iubită.

Dinții rămân strânși, se descleștează cu prudență sau se deschid cu generozitate. Și pot atinge, ciocni ușor dinții ființei dragi, mușca cu multă, multă delicatețe buzele-i superioare sau inferioare și limba.

Cu cât sărutul e mai lung, cu atât vasele de sânge se dilată mai mult, cu atât receptorii devin din ce în ce mai sensibili, iar plăcerea crește. Și poate duce, în situații aparte, la o stare orgasmică. Dar, ca orice altă dezmierdare, sărutul lipsit de tandrețe nu este decât o învălmășeală de anatomii.

Cărțile de erotologie orientală sunt inepuizabile în materie de descrieri ale săruturilor:

- *Spurita ori sărutul apăsat*: buza inferioară a partenerului *este ținută* între buzele ființei iubite.
- *Sărutul cingătoare*: la fel, dar cu buza superioară.
- *Tiryak*: buza superioară a ființei iubite este mușcată ușor, cu nesfârșită blândețe, de dinții celuilalt.
- *Vitaroshta*: la fel, dar cu buza inferioară.

- *Lupta limbilor*: se încearcă atingerea palatului gurii iubite cu limba.
- *Sărutul drept*: buzele celor doi parteneri sunt paralele.
- *Sărutul răsturnat*: buzele unuia sunt perpendiculare pe buzele celuilalt.
- *Pindita*: femeia prinde cu degetele buzele iubitului ei, le atinge cu limba și le mușcă ușor.

Orice bărbat visează să-și cucerească iubita, să-i violeze gura, să-i fure strigătele, să-i soarbă saliva până la beție, să o pătrundă până-n inimă. Sărutând-o, se sărută. Un cerc de foc îi cuprinde, zile de-a rândul, buzele. Căci la fiecare răsărit, femeia ia în mâini soarele ce se-nalță pe cer și îl duce la buze, bându-l. Și îi rămâne, pe gură și pe degete, o împurpurare ce împrumută săruturilor și dezmierdărilor ei o savoare de foc.

Dezmierdări ale feței

Așa cum sexul atrage mângâieri ce lasă trupul de-o parte, așa și buzele constituie unica țintă a dorinței și a tandreței în detrimentul întregului chip. Totuși, mereu descoperit, mereu accesibil, chiar și în timpul zilei, ar putea fi obiectul unei nesfârșite atenții. Trebuie să spunem că, în afara urechii, chipul nu are zone erogene. El nu poate fi decât câmpia tandreții. Dar vai!, tandrețea nu este cel mai răspândit lucru din lume!

Și totuși, ce emoție, ce plăcere ne cuprinde atunci când mângâiem încetișor chipul ființei iubite. Atunci când, adorând-o, de-abia i-atingem cu câteva degete fruntea, tâmplele, obrajii; când, pentru a o cunoaște mai bine, îi urmăm curba sprâncenelor, dorsul nasului, conturul buzelor, apoi ovalul feței până la bărbie! Cât de

emoționant este să-i prinzi chipul în palmele tale! Apoi, alunecând pe spate, să-i iei ceafa în căușul mâinilor! În sfârșit, ținându-i capul ca pentru o ofrandă, să-i săruți ușor fruntea, nasul, obrajii, buzele.

Mângâierile feței au ceva din dezmierdările unei mame, ceva protector, plin de admirație. Este, de altfel, ceea ce percepe iubitul(a), care se simte astfel acceptat(ă) și valorizat(ă).

În timp ce degetele mângâie, ochii admiră. Un timp, se opresc deasupra ochilor celuilalt, fascinați de culoarea, profunzimea, flacăra, sclipirile lor jucăușe. Și-aici citesc încredere sau ușoară ironie, recunoștință sau dorință, aici pătrund în suflet, în chinurile ce-l tulbură sub aparentul calm al clipei.

Am putea să invidiem sensibilitatea tactilă a orbilor și să fim geloși pe ființele pe care ei le iubesc; dar ar însemna să uităm cât de importantă este dezmierdarea ochilor și acea comunicare din privire pe care nimic n-o poate înlocui. Se pare că numai pentru a evita să se vadă, să se vadă intens, intim și pentru a evita să fie văzuți, mulți oameni nu iau în seamă mângâierile feței. Iar femeile suspină: „Nici măcar nu se mai uită la mine."

Dar omul care are pentru celălalt o mare afecțiune și încearcă să-i fie foarte aproape se cufundă în privirea ființei dragi. Cuprins de tulburare și iubire, liniștit sau liniștitor, sărută cu pioșenie pleoapele, fruntea, tâmplele, obrajii. Și cât de apetisantă este această piele ca de piersică! Apoi, înflăcărat, acoperă cu pupicuri aceleași locuri și le parcurge culmile: vârful nasului, pomeții, bărbia. O, chip iubit, de te-am vedea mult mai ades cu ochii aceia de logodnic(ă), cei ai descoperirii și ai cuceririi; de ce nu știm să ne privim, în timpul care trece, cu ochi de credință și tandrețe!

Atingând în treacăt buzele cu un sărut, să dezmierdăm acum urechea.

Oreille qui au cœur imprime
Ce que la bouche luy exprime

Oreille à qui il fault parler
Qui veult jusquà la cuysse aller.[15]

Zonă cu adevărat erogenă, stimularea ei aruncă peste flacăra dorinţei câteva braţe de lemne. Să evităm săruturile: fac rău timpanelor şi irită. Urechea este domeniul limbii. Există aici, pentru ea, atâtea labirinturi de explorat. Vârful le urmează contururile, în mod conştiincios, pe evidentele ieşinduri. Apoi, se strecoară până pe marginea intrării. Luându-se după jgheab, cade în canal, dar nu-i aduce mulţumire decât printr-una sau două mici scotociri. Urcă să se plimbe prin concă, prin munţi şi văi, coboară din nou pe lob. Căci nimic nu este mai apetisant decât această regească bucăţică. Linsă la început pe margini, sus şi jos, provoacă atât de multe frisoane, mai ales atunci când limba trece prin şanţul dintre ureche şi gât! Aici, gura îşi pierde răbdarea şi nu mai poate rezista. Buzele o apucă, o sug, o sorb, avide. Iar dinţii, nemaisuportând, o muşcă, o „îmbucă" şi trebuie să se abţină să n-o ronţăie.

Dar fiinţa iubită, a cărei emoţie creşte, se manifestă cu-nflăcărare acum: iar vârful limbii trebuie s-ajungă în căuşul urechii. Se-aruncă în canal, scotocind fără-ncetare şi-ndurare. Exaltată de nepotolita dorinţă a unuia, dorinţa celeilalte ajunge pe culmi. Iar buzele se vor duce atunci să caute gura care geme. Căci există clipe pentru romanţe şi clipe pentru aprigul, dar tandrul duel.

Sensibilitatea auriculară este de asemenea natură, încât unele femei juisează astfel ajungând chiar la extaz. În orice caz, cele care, în timpul mângâierilor organelor genitale, s-apropie de orgasm, îl încearcă brusc dacă se adaugă şi stimularea urechii.

Urechea poate fi dezmierdată şi cu degetul arătător sau mijlociul care urmează aceeaşi cale ca şi limba: trasează, de-abia atingând-o, marginea urechii, se strecoară înăuntru în jgheabul helixului,

15 *Urechea-n inimă trimite /Dulci ale gurii mii cuvinte / De vrei spre coapsă-a te-ndrepta / Urechii spune-i vrerea ta. (N.t.)*

coboară până-n concă pe care-o vizitează pe culmi şi-adâncituri. Şi lobul este atins, palpat cu senzualitate între degetul mare şi arătător, asemenea unei catifele. Apoi, degetul sau degetele excită încetişor dedesubtul lobului, urcă prin adânca brazdă din spatele urechii, o înconjoară pe deasupra şi se regăsesc în faţa pavilionului. Acolo, chiar în spatele perciunilor, se află o zonă moale şi golaşă, foarte sensibilă. După câteva atingeri uşoare, ca de mătase, degetele trec din nou prin spatele urechii. Este clipa menită cuprinderii, cu toate cele cinci degete, a întregului pavilion şi a delicatei lui dezmierdări, de parc-ar fi o cupă de tafta.

Mângâierile părului

Cheveulx dorez rayons sur le soleil
Si tres luysanz qu'ils font esblouir l'œil.[16]

Să mângâi părul unei femei este un gest de tandreţe şi de dorinţă, căci, oricum ar fi el — cârlionţat sau drept, strâns în coadă sau împletit, în coc sau lăsat liber —, nu este o simplă podoabă; este atributul feminităţii, un semn de diferenţiere sexuală.

Femeia îi acordă cea mai mare atenţie: coaforul este, alături de iubit şi de medic, unul dintre cei trei bărbaţi care se apropie de el şi-l ating regulat. Părul este femeia. Iar misoginii justiţiari de pe vremea Eliberării nu s-au înşelat atunci când le-au ras pe cap pe femeile infidele.

Aşadar, să atingi părul iubitei tale este tulburător. Fie că-l netezim cu unul sau mai multe degete uşoare, în jos, dacă este lung şi pieptănat; fie că ne trecem degetele puţin depărtate şi îndoite pe la rădăcina firelor, oarecum asemenea unui pieptene, dacă părul este scurt.

16 *Cosiţe aurite, raze rupte din soare / Privirea mi-e orbită de voi, prea lucitoare. (N.t.)*

Pielii capului îi plac toate stimulările: şi mai ales atunci când vârfurile degetelor o masează. Presiunea trebuie să fie puternică şi să ajungă până la os. Dar trebuie să rămână pe loc. Dacă dorim să schimbăm punctul de impact, trebuie să ridicăm degetele şi să le lăsăm să treneze uşor pe deasupra până la următorul punct de aplicare. Pielii îi plac şi ofrandele subtile pe care i le-aduc unghiile: cu degetele depărtate, îndoite şi fără să părăsească locul, se implântă superficial, apoi descriu uşoare atingeri în cărare, deplasând unghia într-o direcţie perpendiculară axei braţului (dar fără să zgârie).

Pe întreaga suprafaţă a capului, există zone de o extremă sensibilitate. Iar iubitul(a) trebuie să le descopere. Una dintre ele este bine-cunoscută: în spate, la baza craniului, într-o gropiţă aflată între mastoid şi capătul puternicilor muşchi ai cefei, se află un izvor de plăceri. O alta este la fel de clasică: gropiţa de sub occiput.

Gura îi poate urma mâinii: pe piele şi în micile fose mai ales, căldura gurii, suflul arzător al respiraţiei, dezmierdările vârfului limbii, muşcăturile uşoare ale incisivilor aprind câteva dâre de explozibil ce sunt de bun augur pentru tot ce se va-ntâmpla mai apoi.

Mângâierea pielii capului dă o impresie de mare tandreţe, o destindere a trupului, o anumită liniştire mentală. Dar poate să trezească şi câteva frisoane care străbat calma suprafaţă a corpului asemenea unui vânt iscat din senin.

Mângâierile gâtului

Zonă de legătură, plăpândă sau puternică, gâtul, prin care tranzitează viaţa sub forma unor mari vase de sânge şi a unui ax nervos esenţial, i-a tentat dintotdeauna pe îndrăgostiţi. Să amintim că, în lumea animală, cocoşul apucă găina de gât şi tot de gât o muşcă leul pe leoaică etc.; şi, ciudat, ca şi cum iubirea ar flirta cu moartea, atât oamenii, cât şi animalele sunt atraşi de ceafă, în dreptul măduvei

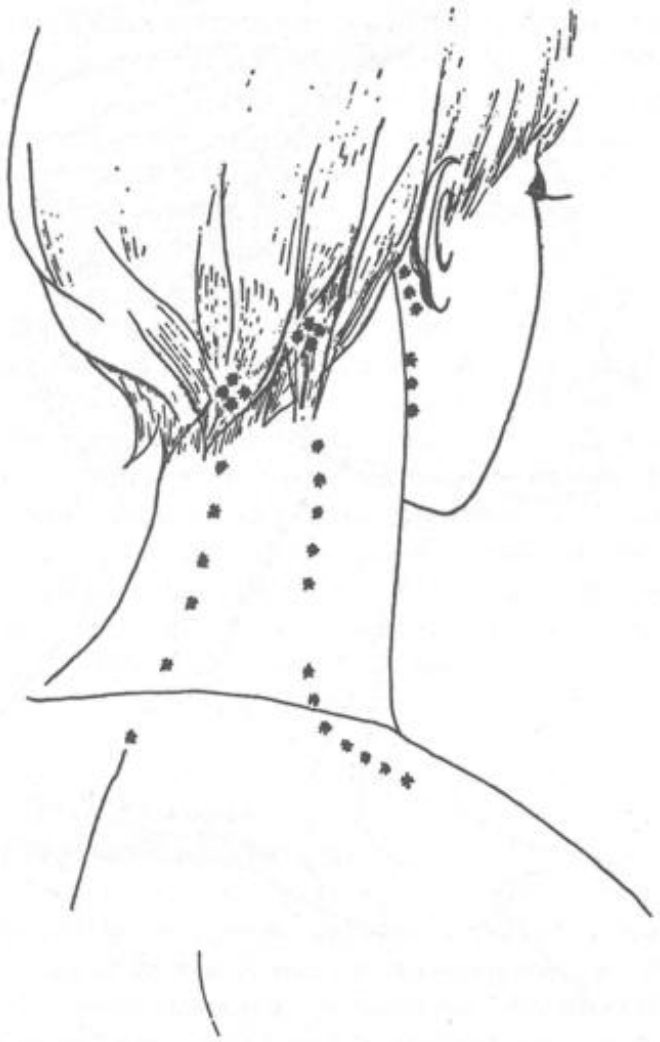

spinării, și de regiunea carotidă, chiar acolo unde sunt vasele pline de sânge.

Femeii îi place în mod aparte fața antero-laterală a gâtului celui iubit. Îi lasă urme de dinți și echimoze în formă de petale cu care se mândresc orientalii, dar care sunt motiv de stânjeneală pentru occidentali. Este o suprafață ce poate fi și ușor mușcată, suptă, dar și sărutată pe nesimțite și linsă cu delicatețe. Iată tot atâtea stimulări ce-nlănțuie bărbatul și-l poartă înspre pocăință. În schimb, bărbatul este atras de proeminenții mușchi de pe fața laterală și de la ceafă. Îndeosebi aceștia din urmă fac obiectul nemăsuratei sale pofte. Deasupra iubitei, întinsă pe spate, îi mușcă, uneori din plin, alteori cu blândețe, acoperind trupul femeii de frisoane. Un val de plăcere îi contractă fesele și coapsele, ajungând până-n călcâie. Mușcăturile ușoare alternează cu mușcăturile aplicate la marginea pielii acoperite de păr, în gropițele de sub occiput, pe-ntregul gât, până la baza lui, atât de sensibilă. Sărutări ușoare sau hulpave, dezmierdări hoțești cu limba, toate adăugate mângâierilor mâinii, o aduc în cele din urmă pe iubită într-o stare uluitoare.

Mângâierile brațului

Exemplară rotunjime, umărul femeii îi simbolizează frumusețea și delicatețea. Puternic, musculos, cel al bărbatului îi exprimă forța și voinicia. Rotund, umărul cheamă căușul palmei. Gest instinctiv în intimitatea alcovului, el este astfel și-n numeroase alte împrejurări în care tandrețea are cuvântul: la plimbare, când luăm ființa iubită pe după umeri, acel față în față, când ne punem mâinile pe umerii ei pentru a o privi, asculta, liniști sau a ne declara iubirea.

Divina sensibilitate a umărului se întinde și-mprejurul lui: fosele aflate deasupra și dedesubtul claviculei, șanțul dintre pectoral și deltoid (umerașul) și, în spate, gropițele de lângă șira spinării

(deasupra şi dedesubtul omoplatului). Convexitatea umărului şi marginile sale reacţionează de preferinţă la solicitările pline de blândeţe: uşoare atingeri, zgârieturi superficiale, delicate sărutări, muşcături de-abia simţite care determină o mare tulburare şi-o fac pe fiinţa iubită să se cuibărească. Dar dacă înflăcărarea schimbului creşte, zonele simt desfătare când sunt pişcate, frământate, zgâriate, incrustate, sărutate flămând şi muşcate.

Braţul comportă trei zone irezistibile: pe faţa sa externă, puţin în spate, o linie care duce de la fosele omoplatului până la partea externă a cotului. Pe faţa internă, o linie care merge de la subsuoară până la partea internă a cotului. În sfârşit, faţa posterioară, în chiar centrul ei, cuprinde o zonă unde pielea este fină, catifelată şi extrem de sensibilă. Doar dezmierdările pline de blândeţe sunt binefăcătoare: uşoara atingere a vârfului degetelor sau unghiilor care fac să tresară întreaga fiinţă şi-i pun serios la încercare rezistenţa.

Cotul este o zonă erogenă de primă magnitudine, mai ales la nivelul plicei anterioare, de-a lungul şanţului transversal şi a celor două urme în V care subliniază fusul bicepsului. Aici, trebuie să presăraţi uşoare şi lente atingeri, cu vârfurile degetelor abia, asemenea unui zefir într-o zi mult prea frumoasă, sărutări dulci doar din buze ţuguiate, asemenea unui fluture care se lasă în treacăt pe-o floare. Şi tot aici, în sfârşit, asemenea unei pisici care lipăie laptele încă prea cald, dezmierdaţi cu limba.

Proeminenţele cotului la exterior şi interior, marginile sale de deasupra şi dedesubtul plicei anterioare sunt la fel de sensibile şi cer aceeaşi subtilitate. O stimulare potrivită a tuturor zonelor este destul de diabolică, aşa cum o dovedesc reacţiile fiinţei iubite, topite de plăcere şi a cărei excitaţie creşte cu câteva grade.

Antebraţul, mai ales pe feţele sale anterioare şi interne, este foarte receptiv şi preferă mângâierile uşoare. Faţa internă are, într-adevăr, plăcerea cuibărită sub piele, căci aceasta este aproape la fel de fină şi de delicată ca aceea a sânului. Iar vârful degetelor creează aici unde de uluitoare piloerecţii.

Toate dezmierdările descrise în capitolul precedent se aplică aici ansamblului cilindrului membrului superior: toate mângâierile date cu vârfurile degetelor (dezmierdarea penei, punctarea, pensula, potcoava, inelul glisant etc.), toate mângâierile oferite cu unghiile (dezmierdarea penei, zgârietura, incrustarea etc.), toate sărutările, muşcăturile uşoare şi jocurile cu limba.

Încheietura mâinii este o mină de aur cu filoane la fel de bogate ca şi acelea ale cotului. Pe-aici, trebuie să treacă uşoare vârfurile degetelor, urmând şanţurile sau trecându-le în funcţie de axa mâinii. Şi-aici e nevoie de răbdător răgaz, ca să citiţi cu vârful degetelor reliefurile acestui microcosm, aşa cum ochii caută şi cele mai mici amănunte ale unei hărţi de stat-major; să daţi nişte săruturi uşoare ca fluturii, să dezmierdaţi cu limba aşa cum face o pisică; şi să vă aşezaţi buzele pline de recunoştinţă, de admiraţie. Apoi, să exploraţi cu vârful limbii fiecare brazdă, urmându-le conştiincios, răbdător. Câteva dâre lăsate de incisivi stau mărturie că excitaţia celui dezmierdat se revarsă asupra acelui ce dezmiardă. Nici nu v-aţi putea imagina ce porniri dezlănţuie tandreţea unei atât de frumoase plaje.

Main qui autant que la bouche peut dire
O digne main qui jusque au ciel approche
O doulce main, main belle, main pollye.[17]

Mâna..., oh, mâna! Mâna unei femei! Toată fiinţa-i se află în ea, toată feminitatea, toată iubirea. Şi am putea, din tandreţe, dorinţă, admiraţie, recunoştinţă, s-o dezmierdăm ore întregi, zile întregi.

Ea este cea mai frumoasă operă a creatorului: am putea-o cerceta amănunţit, s-o întoarcem de pe o parte pe alta şi tot aşa fără să ne săturăm, căci este cel mai frumos obiect de artă, cea mai preţioasă nestemată. Şi este, totodată, o fiinţă ce-şi are propria viaţă. Un mic

17 *O, mână, ce asemeni gurii poţi rosti / O, mândră mână, ce de ceruri te apropii / O, mână dulce şi frumoasă şi aleasă. (N.t.)*

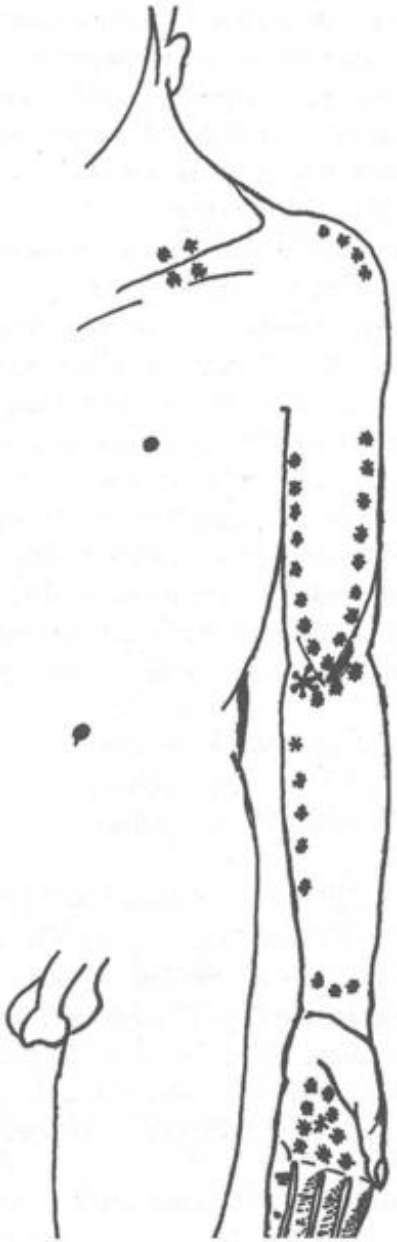

animal mai degrabă agil, aerian, spontan, pe care doar mâna iubitului o poate prinde, el care vi-o „cere" şi căruia i-o „daţi".

Ea este cea care oferă cu dărnicie tulburarea şi plăcerea, cea care înalţă cu îndemânare, din fiecare centimetru pătrat al pielii, note cristaline, cea care cuprinde şi explorează cu infinită delicateţe secretele sexelor. Ea este cea care dăruieşte iubirea şi tandreţea: ea afirmă, ea confirmă, ea alină, ea linişteşte. Ar trebui să ne prosternăm în faţa ei, s-o acoperim de pioase sărutări, să o atingem doar în treacăt plini de respect. Dar dorinţa este apropiată devoţiunii, iar pofta se-nvecinează cu recunoştinţa. Astfel, dorinţa de a o strânge, de a o săruta cu-nflăcărare, de a o devora se iveşte. Iar grija îşi face şi ea apariţia în grabă. După această revărsare de sentimente imposibil de controlat, amantul îşi poate rafina dezmierdările.

Dosul mâinii, locul politicosului „sărut mâna", este versantul respectului: sărutări uşoare, atingeri în treacăt emoţionează sufletul şi trupul fiinţei iubite. Palma, sediu al prehensiunii, este faţa carnală: mişcat(ă) de dorinţă şi recunoştinţă pentru această suprafaţă generoasă, autoare a tuturor plăcerilor sale, iubitul(a) se aruncă asupra căuşului palmei, îl umple de săruturi fierbinţi, apoi îşi răspândeşte binefacerile şi peste proeminenţele tenar (de partea degetului mare) şi hipotenar (de partea auricularului), muşcându-le chiar.

Palma este brăzdată de dâre: linia vieţii, linia inimii, linia norocului şi alte asemenea, aşa cum sunt numite în chiromanţie. Nimic nu tulbură mai mult decât uşoara, înnebunitoarea atingere a acestor linii. Ţigăncile o ştiu prea bine atunci când profită, furând tot ce apucă. O ştiu însă şi îndrăgostiţii, care încearcă adesea să-şi înflăcăreze trupurile pe această ocolită cale. Dar nu se mulţumesc să o dezmierde, căci vârfurilor degetelor le urmează vârful limbii. Lăsaţi-vă în voie, nu vă-mpotriviţi, e tot ce poate fi mai plăcut cu putinţă. Mucalitul cititor în palmă explorează fără-ncetare, dar subtil, aceste locuri: aici se află un întreg peisaj de râuri şi munţi, ce te trimite cu gândul la o hartă a Franţei unde domneşte plăcerea de-a trăi.

Coborâți apoi cu vârful degetelor și cu limba pe fața palmară a degetelor, peninsulă a fericirii, de o extremă sensibilitate. Treceți deasupra feței lor dorsale, dezmierdați spațiile dintre degete. Mângâiați-le, strângeți-le între police și index, trageți de ele, sărutați-le fără odihnă, mușcați-le foarte, foarte ușor, sugeți-le, sorbiți-le. Căci sunt, *in fine*, actorii bucuriilor și plăcerilor voastre. Oricâtă atenție le-ați acorda, nu va fi nicicând îndeajuns de multă.

Și repetați-le, înfrigurați, „O, mâini, vă iubesc".

Capitolul 12
Al treilea cerc

Torsul, pântecele, spatele, fesele, piciorul

Dezmierdările torsului

Faţa anterioară a toracelui comportă o zonă hipererogenă: sânii, a căror sensibilitate este de asemenea natură, încât i-am clasat în cel de-al doilea cerc. Dar toracele cuprinde alte surprize.

Fosele de deasupra şi dedesubtul claviculei sunt nişte gropiţe de piele fină şi sensibilă, extrem de primitoare pentru săruturile uşoare şi atingerile hoţeşti cu limba. Subsuoara şi zona axilară care o prelungeşte spre talie sunt acoperite de o piele fină, a cărei atingere uşoară cu vârfurile degetelor sau unghia produce unde de fiori nu doar agreabili, ci chiar hazlii. Pieptul femeii este o vale în care este plăcut să plimbi un deget uşor, vârful lui şi unghia lăsând aici voluptoase dâre. În mijloc, la bărbat se află acele fire de păr prin care femeii îi place să-şi treacă, în răspăr, recunoscătoarea mână în căutare de descoperiri.

Un frison de animalitate îi parcurge şira spinării şi o face să-şi scoată unghiile. Felină, ea îi zgârie pieptul puternic. Apoi,

temându-se că a trezit pofta fiarei, îl liniștește acoperindu-i-l cu o ploaie ușoară de pupicuri sau îl sărută, plină de respect, ca pe o sfântă relicvă. Anumite femei, excesiv de tandre sau de pasionate, dar întotdeauna îndrăznețe, dezmiardă cu sânii lor pieptul păros al bărbatului. Marginea coastelor, la limita abdomenului, este de o sensibilitate aparte care se alătură celei a părților laterale și a taliei și pe care ușoare mângâieri o trezesc...

În sfârșit, pe toată suprafața toracelui, degetele și gura se dedau la tot felul de exerciții de prestidigitație. Și trebuie să știți să treceți dincolo de sâni la care, de obicei, se mărginesc dezmierdările.

Dezmierdările pântecelui

Ventre rond, ventre joly
Ventre qui est plain de bonheur
Ventre gratieux au toucher
Encore plus a l'acointer.[18]

Pântecele femeii îl emoționează până-n străfunduri pe bărbat. Ce imensă pagină albă pentru a înscrie pe ea toate literele tandreței! Ce misterioasă boltă cu insondabile profunzimi în care se adăpostește viața, în care plăcerea răsună! În această amforă, el a trăit adăpostit, legănat, plutind; în această amforă, el încearcă să pătrundă, trezind ecourile desfătării amplificate la infinit.

Pântecele este mai întâi locul mâinii: pioasă, caldă, ea se așază pe de-a-ntregul pe culmea domului. Recunoscătoare, ea-și transmite liniștea. Atentă, în ascultare precum cea a unui medic, ea simte fremătările cărnii de femeie și atunci, își dă voie să se urnească. Tot larg deschisă, mângâie cu voluptate, sprijinindu-se ușor, toată

18 *Pântece drag, rotunjor / Pântece desfătător, / Pântece gingaș la pipăit /Dar și mai mult la întâlnit. (N.t.)*

rotunjimea. Apoi, dezlipindu-se puțin, alunecă deasupra ei, atingând-o-n treacăt. Mai târziu, ridicându-se, desprinde unul sau mai multe degete pentru ușoare mângâieri și alte dezmierdări de toate felurile și în toate sensurile.

Jocurile cu vârfurile degetelor cuprind atingeri ca de puf de-a lungul contururilor, cercuri concentrice în jurul buricului, arabescuri, cuprinderi largi și ușoare ale pielii și *tutti quanti*. Jocurile cu unghiile comportă dâre de toate soiurile, vânătăi, zgârieturi etc. Pântecele este câmpul tuturor dezmierdărilor.

Și marginile se dovedesc extrem de receptive: atât talia, cât și șoldurile și, *a fortiori*, pubisul. Talia, somptuoasă dehiscență a diabolicului diabolo feminin, care o face pe femeie grațioasă și plăpândă, cheamă mâna bărbatului. Cuprinsă, tulburată, tulburătoare, îi umple de bucurie pe cei doi parteneri. E pe potriva mângâierilor ușoare care trezesc la cea iubită unde de piloerecție, a cuprinderilor și prinderilor largi și familiare cu mâinile, asemenea celei cu care un iepuraș e apucat de pielea de pe spate.

Pe șold, pielea se întinde, ridicată de oasele de dedesubt și de mușchi puternici. Sensibilitatea ei este încă și mai mare decât cea a pântecelui și chiar a taliei. Atingerile ușoare cu vârfurile degetelor provoacă în aceste locuri mici seisme ale căror unde fac să vibreze întregul trup. Este o vastă suprafață convexă pe care degetele pot face dovada măiestriei lor. După toate tipurile de mișcări ale vârfului degetelor, unghiile își intră-n drepturi, brăzdând, zgâriind, pișcând. Și-atunci, mâna devine și mai lacomă, apucând, cuprinzând în căuș și-apoi frământând, lărgindu-și în sfârșit acțiunea de la talie la coapsă.

Bineînțeles, acolo pe unde a trecut mâna, și gura poate trece sau va trece, mai prinsă în anumite locuri, pentru a minuna trupul și însori pielea.

Pântecele bărbatului se dezmiardă în mijloc, asemenea pieptului. Aceeași musculatură puternică, același păr și, prin urmare, aceeași atitudine a femeii: zgârieturi de toate soiurile alternează cu

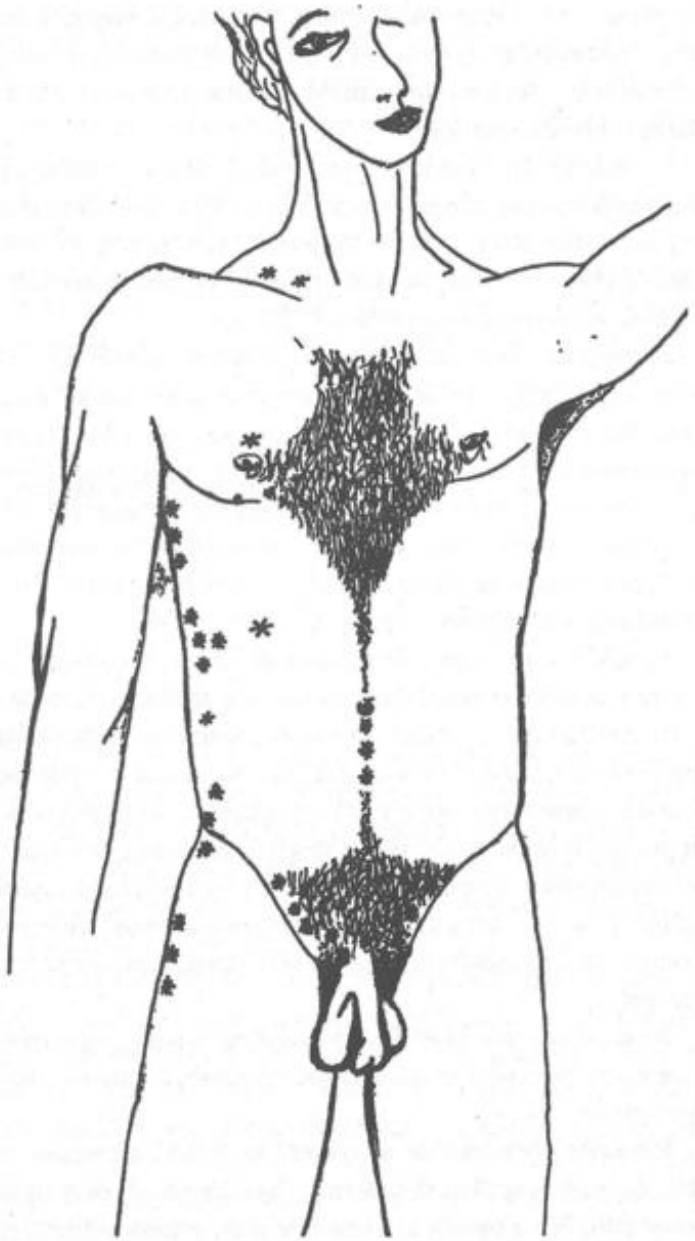

săruturi de toate felurile. Unghiile rumene, gura sanguină, dinţii de fildeş explorează cu voluptate părul bărbatului.

Iar jocurile acestor două animale sălbatice care urlă, scrâşnesc din dinţi şi se chinuiesc să nu-şi scoată ghearele alcătuiesc un spectacol înspăimântător. De-atâta tandreţe, dorinţa se-nteţeşte şi i-ar putea face să se rostogolească într-o incredibilă şi desfătătoare apropiere a trupurilor. Iar dacă ştiu amândoi să se-nfrâneze, femeia îşi poate îndrepta atenţia asupra taliei şi şoldului bărbatului, care freamătă la fel de mult ca ale sale.

Dezmierdări ale spatelui şi feselor

De la ceafă până la călcâie, trecând pe spate, fese şi plica genunchilor, toată faţa posterioară a fiinţei umane e plină de zone deosebit de sensibile. Acestea sunt marile orgi ale plăcerii unde, la nesfârşit, se pot interpreta fugi de neuitat.

Această extraordinară sensibilitate este, fără îndoială, o amintire din vremurile-n care, hominizi de-abia iviţi din primatele superioare, încă ne mai acuplam pe la spate, ceea ce era o apropiere logică pentru nişte, până atunci, patrupede. Trebuia, aşadar, ca toate clapele plăcerii să fie accesibile mâinilor şi gurii. În încercarea de a seduce, acestea slujeau trezirii în corpul femelei a unor plăceri care-i eliminau reticenţele şi o aduceau până acolo, încât să ceară chiar împreunarea. În timpul acesteia, aceleaşi clape erau de folos în menţinerea stării ei de bine şi în înteţirea plăcerii sale. Acest tip de apropiere este şi-acum gustat datorită minunatului acompaniament de mângâieri pe care-l permite şi a profunzimii penetrării pe care o oferă.

Atunci când oamenii, ajunşi în poziţie bipedă, le-au întors cu totul pe iubitele lor, apropiindu-se din acea clipă prin faţă, spatele a putut rămâne câmpul de acţiune a mâinilor. Într-adevăr, în timpul

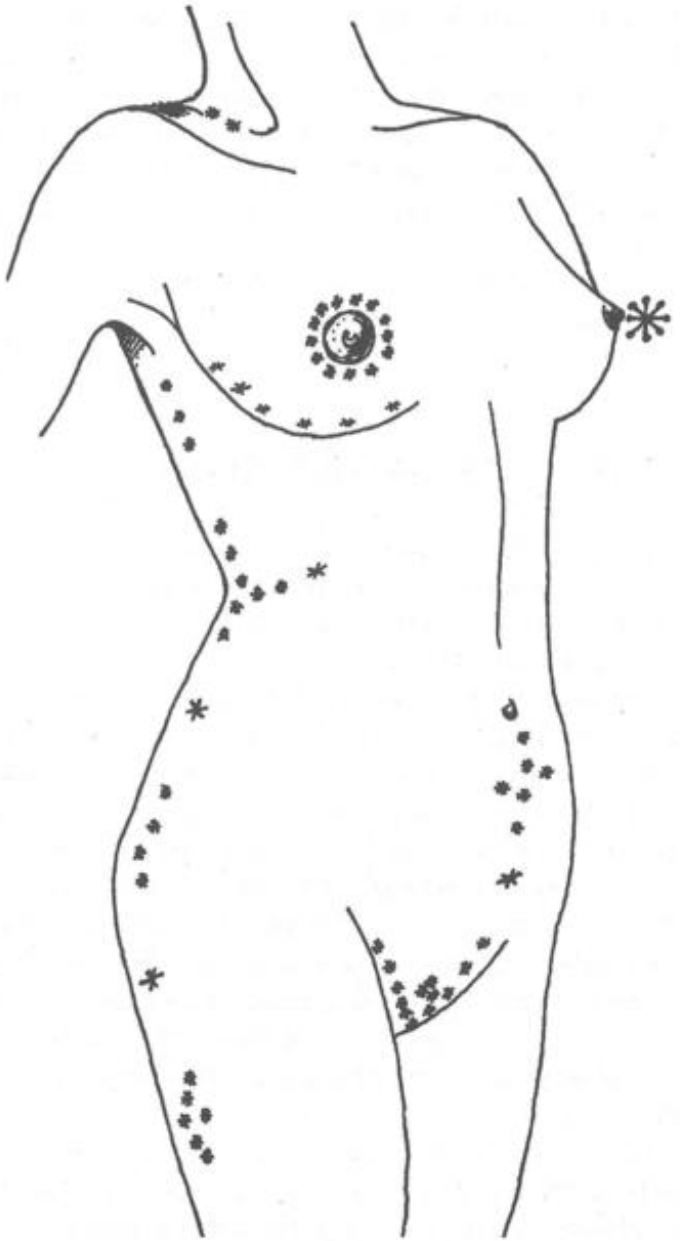

îmbrățișării, mâinile, mai ales cele ale partenerului aflat dedesubt, interpretează nenumărate sonate de mângâieri, pișcături, zgârieturi și apăsări pe dosul partenerului. Căci atât prin gurile și sexele împreunate, dar și prin acțiunea posesivă și violentă a mâinilor și brațelor, amanții se topesc unul într-altul și se contopesc.

La început, mâinile rătăcesc și hoinăresc, fără de grijă. Treptat, încep s-apese din ce în ce mai tare. Și, în clipa cântecului de orgă, atacă furioase claviatura, pătrund carnea cu vârful degetelor și unghiile, într-o dezlănțuire finală. Dar încetișor, mâinilor, căci încă n-am ajuns până acolo și, oricum, scopul nu este, neapărat, acesta. Fiți, vă rog, fără de țel. Deocamdată, ființa iubită s-a întins pe burtă pe un pat ademenitor, iar spatele îi freamătă. Amantul(a) a încremenit, căci totul îl(o) atrage și nu știe de unde să înceapă.

Și-atunci, mângâie din privire acest trup prelung ce i se oferă, minune a creației. Niciun animal nu are această simplitate estetică pe care n-o împodobesc nici culori, nici ornamente, pe care n-o ascund nici blănuri și nici pene. Probabil că liniile și volumele i-au fost perfecte din moment ce evoluția i-a smuls orice podoabă. Nuditatea nu poate fi decât rezultatul unei perfecțiuni morfologice.

Formele ființei umane sunt simple, pure și armonioase. Și nu e greu de înțeles de ce, de veacuri, toți artiștii se străduiesc să reproducă sub toate unghiurile trupul gol al femeii și al bărbatului. În orice caz, de n-aparținem celei mai frumoase specii, parte suntem a celei mai narcisice.

Or, așadar, ochii iubitului(ei) urmăresc deschiderea gâtului înspre umeri, linia spatelui, cascada șalelor, strânsura taliei, ulu-itoarea bulboană a feselor, brazda dintre ele cu necuprinse taine, fusul picioarelor crestat de căușul genunchilor.

Și pentru că un anume ceva plin de frumusețe provoacă pofta de a apuca și pentru că tandrețea și dorința le însuflețesc, gura și mâna își iau avânt. Prima se pune pe gât, a doua se așază pe scobitura șalelor. Și astfel începe o improvizație de netranscris. Arpegiile și acordurile prodigioase și voluptoase ale celor doi protagoniști sunt

de nedescris, arabescurile și desenele pe care le fac, de nepovestit. De-abia de pot înfățișa zonele fecunde, atâta sunt de numeroase și numeroase sunt și modalitățile de a le face mai rodnice. Totul este sărut, mușcătură și ușoară strângere cu dinții. Totul este atingere, zgâriere, pipăire.

Știu cât de tentantă și ispititoare este ceafa. Un sărut ușor va strânge aici o ceată de frisoane pe care alte dulci săruturi vor încerca să le prindă din urmă, de-a lungul gâtului, umerilor, spatelui. Unii împătimiți vor încerca să le ajungă de-a lungul feselor și picioarelor până la călcâie. Gura lasă pupicuri pe ceafă, scotocește prin fosele occiputului, la rădăcina părului, coboară pe liniile gâtului. Dinții își pierd răbdarea și mușcă din carnea din care se înalță un nor de plăceri. Întreg trupul tresare. Și pun pariu că pântecele răsună de ecourile plăcerii. Partenerul(a) vădește primele semne de rătăcire, încă bine stăpânite.

Atunci, ne putem lăsa gura să alunece de-a lungul rotunjimilor umărului, acoperindu-le cu săruturi ușoare, care se măresc și se-adâncesc în săruturi gurmande și-n supturi, apoi se-ascut în mușcături jucăușe. De ici-colo, limba iese pe furiș, vicleană, sau desenează arabescuri pe curbele umărului. Un tratament la fel de-amețitor este rezervat și spatelui. Gura urmează ieșindurile vertebrelor, sare de la una la cealaltă, de parcă ar cânta cu voioșie la fluier, însoțindu-și opera cu mușcături și atingeri cu limba. Șanțurile aflate de fiecare parte a vertebrelor au parte de aceleași delicii. Aici, senzațiile sunt mai liniștitoare: după exaltarea gâtului, e blânda moleșeală a spatelui.

Părăsiți căile romane ale centrului torsului și mergeți să vă plimbați pe întreaga-i întindere. Spate frumos, spate vast, fericită câmpie! Lăsați-vă buzele să rătăcească, să culeagă, să ciugulească, însămânțați cu vârful limbii, trudiți, săpați cu dinții, căci nu plăcerea e-aceea care lipsește! Întoarceți-vă din nou la calea regală pentru a coborî spre șolduri. Mergeți în pas vioi. Ajungeți la rodnicele câmpuri ale șalelor. Încetiniți, opriți-vă o clipă: de-aici se-nalță stoluri de frisoane.

Terenul urcă-n pantă, urmați-l, căci trebuie să vă cățărați pe dealuri. La mijlocul drumului, se află un loc aparte, exact la jumătate între adâncitura șalelor și începutul brazdei dintre fese. Este o zonă extraordinară. Săruturile provoacă aici o stranie și paradoxală impresie: un val de plăcere și de liniște plin invadează trupul, în timp ce o dorință de a face dragoste se ivește dintr-odată în pubis. Faceți un popas în acest uimitor loc de observație. Căci ceea ce urmează vă va cere rezistență.

Vă las să vă închipuiți rătăcirea pe care o vor cauza gura și limba ce atacă împreună brazda dintre fese. La intrarea în trecătoare se află o gropiță atât de sensibilă, încât stimularea ei îi provoacă ființei dragi o explozie de delicii: este un adevărat detonator. Iar dacă vă place să vă jucați cu focul, puteți să adăstați prin preajma-i. Ați devenit prudent de când ați dat de ea. Explorarea continuă cu vârful buzelor și-al limbii. Nu-i bine să intrați în prăpastie; înaintați mai degrabă pe buza ei, duceți-vă până la șănțulețul de sub fesă. Apoi, alergați să vă destindeți pe culmea dealurilor.

Cu buzele, culegeți-le florile, cu vârful limbii, gustați-le polenul, adunați-le roadele cu incisivii. Și-atunci, dacă inima vă dă ghes, lăsați-vă în jos în trecătoare, asumându-vă riscurile și primejdiile, căci este cu putință să fiți prins într-un vârtej de dorințe care o să vă facă să uitați de voioasa plimbare prin cel de-al treilea cerc.

Mai degrabă, vă sfătuiesc să luați din nou cârja de pelerin și să vă îndreptați spre membrele inferioare. Coborând dealurile, veți cădea, înainte de a ajunge la povârnișul pulpelor, într-o albie adâncă, în care apropierea fierbinților izvoare ale supremei plăceri dă floare unor lotuși ai voluptății, pe care, cu adorație, va trebui să îi culegeți.

Cu păreri de rău, gura alunecă pe platoul feței posterioare a pulpelor unde, cu uimire, descoperă și alte câmpuri de flori, unde lasă brazde de fericire. Căci este și un loc care, el singur, merită un circuit complet, bogat fiind cu o floră și faună de plăceri pe care trecerea călătorului le înfiorează. Dar vom vorbi despre toate acestea altă dată.

Trebuie să poposiți în căușul popliteu, în spatele genunchilor. Acesta-i tărâmul săruturilor blânde sau ciugulite, dar mai ales al limbii. Niciun alt loc n-ascunde atâtea comori de frisoane ce cuprind tot trupul, nici atâtea scântei de plăceri care vârghează întreg membrul. Veți vedea cum, de-a lungul pulpelor, coapselor, feselor, pielea se cutremură și mușchii se cabrează. Dacă mai aveți putere, mergeți să vă plimbați, asemenea unui dansator pe sârmă, pe linia de creastă a pulpelor și a călcâiului lui Ahile: căci sunt pe potriva a mii de piruete și jonglerii ale gurii.

Dacă mâinile nu au avut inițiativa, ele vor prelua ștafeta. De asemenea, pot să fi însoțit săruturile, dacă nu cumva buzele și degetele vor fi alternat. Totul este posibil, totul este permis. Și nu-i cu putință să le descriem virtuozitatea. Degetele și mâinile nesfârșit mai libere, mai dezinvolte, mai agile decât gura, se lasă-n voie din toată inima pe imensa claviatură. Urmează aceleași căi ca și gura; în același sens sau în sens contrar. Aici poate fi aplicată întreaga gamă de dezmierdări citate în capitolul precedent. Câmpul este liber și nemărginit. Nu voi indica decât câteva posibilități.

Ușoare, degetele și unghiile explorează protuberanțele și fosele occiputului, descoperind aici plăcute frisoane. Coborând puțin, pe gât, pot începe să apese. Degetul mare și indexul, de pildă, pișcă abia fibrele mușchilor acolo unde se leagă de occiput. Ori unul sau mai multe degete masează această zonă. Acțiunile acestea determină o destindere musculară și mentală instantanee.

Redevenind superficiale, degetele alunecă pe parabola gâtului și a umerilor. Această atingere în treacăt zguduie de mulțumire întregul trup al ființei iubite. Unghiile, prin câteva dâre, incrustări sau pișcături în *pizzicati*, îi punctează plăcerea. Iar mâna se lasă acum cu totul pe mușchii de dedesubt — trapezii, întotdeauna contractați, căci poartă greutatea capului și-a grijilor. Să facă altceva, mai bun: să prindă, între police și celelalte degete, pielea și mușchiul în adâncime și să le frământe. O plăcere nebună îl invadează pe celălalt, ale cărui tensiuni și rezistențe se pierd.

Tot jgheabul de la mijlocul spatelui, de la occiput și până la șanțul dintre fese, este de o excepțională sensibilitate. Ușoara dezmierdare cu vârful degetelor și zgârieturile unghiilor dezlănțuie aici o harababură de senzații voluptoase care se împrăștie în toate direcțiile. Iubitoare și viclene, degetele părăsesc această potecă mult prea umblată pentru a se aventura de-a lungul spatelui, acoperindu-l de plăceri diverse. Și nimeni nu le oprește să facă un ocol până acolo unde se naște sânul, pe care această vizită neașteptată îl emoționează și care insistă să mai rămâneți. Dar nu trebuie să vă pierdeți pe drum. Întoarceți-vă la jgheabul cel din mijloc. Exersați, cu vârful degetelor, o presiune asupra torsadei mușchilor care coboară de fiecare parte a coloanei vertebrale. Aceștia sunt mult prea contractați, mai ales la oamenii crispați, „prea strânși în spate". Masajul pe care-l faceți destinde și alină.

Aduceți încă și mai multă fericire alunecând și sărind din nou, de la occiput la brazda dintre fese, pe micile cocoașe ale vertebrelor. Apoi, oprindu-vă asupra fiecăreia dintre ele, apăsați ușor. Nimic nu este mai odihnitor și mai tulburător.

Pe drum, ajungeți, urcând din căușul șalelor înspre fese, în această extraordinară zonă semnalată mai înainte, care corespunde apofizelor măduvei spinării și zonelor laterale ale acestora — ultimele vertebre lombare și primele sacrale. Apăsarea oaselor și a mușchilor determină aici o incredibilă destindere și, în mod contradictoriu, o reîntoarcere a energiei. Vă simțiți bine și puternic. O stranie nevoie de a penetra sau de a fi penetrată vă sfredelește perineul. Această zonă este balamaua în jurul căreia corpul se închide și se deschide în mișcările de comună penetrare. Este punctul de ancorare a imboldului bărbatului spre femeie și al femeii spre bărbat, în baletul lor amoros.

Culmea feselor se-atinge doar cu vârful degetelor, dezmierdare ușoară plină de respect și admirație. Aceasta freamătă atunci asemenea pielii unui cal sub înțepătura unui tăun și se întărește. Cine n-a văzut vreodată cum se înalță, freamătă și se cabrează o fesă sub

impulsul unui deget, va muri fără să cunoască pofta cărnii, vibrația unui trup. Mângâierile pot atunci să devină mai apăsate, iar mâna, îndepărtându-se, poate masa părțile cele mai cărnoase și mai carnale ale corpului. Căci, nu numai că fesa este foarte sensibilă, ci și, așa cum știe orișicine, un simbol sexual, ceea ce înfierbântă cu atât mai mult creierul.

Unii cinici și profanatori reduc femeia la aceste fese, trunchiind iubirea, transformând-o într-o poveste dosnică. Dar sigur este că aceste emisfere rămân un semnal sexual autentic și major. Mersul femeii le întărește efectele. Iar simțul estetic ajutând instinctul, femeia acordă mare atenție profilului acestei regiuni. Cât despre bărbat, oricât de intelectual și cast va fi el, primește acest semnal în straturile arheocerebrale și-atunci are nevoie de seculara-i povară a culturii și de seculara-i povară a religiei pentru a nu-și urma impulsul și-a nu trece la act.

Sensibilitate, simbolism, e de-ajuns pentru ca fesa să-i atragă pe micii și pe marii sadici. Cei mărunți sunt bărbații cărora le place să piște, în mod excepțional cei care nu se pot stăpâni să nu ciupească o fesă și pe care orice femeie riscă să-i întâlnească într-o zi. Cei mari sunt aceia care au putere și care-i pedepsesc pe păcătoși și delincvenți bătându-i, cu mâinile goale sau folosindu-se de gârbace ori bețe, la fund. Această zonă este într-atât de erogenă, încât beneficiarii, dacă pot spune astfel, pot să afle aici o anumită plăcere, așa cum o mărturisea Jean-Jacques Rousseau.

Chiar în josul jgheabului spatelui, în chiar locul unde se transformă în brazda dintre fese, se află o gropiță pe care am putea-o numi poarta paradisului: stimularea ușoară și atentă duce la asemenea reacții ale ființei iubite, încât ne-am putea teme că o să ceară încă și mai multe, mult prea repede. Ea-l inundă într-o divină plăcere care-l face să îngăduie accesul spre locurile sacre. Înaintați, dacă voiți, dar există riscul ca amețit(ă), cu un(o) partener(ă) rătăcit(ă), să vă abandonați planurile de a vă dezmierda „fără de scop".

Dacă nu vă simțiți prea sigur(ă) în hotărârea dvs., depășiți trecătorile paradisului fără să vă afundați în ele, veți avea parte oricum de îndeajuns de multe senzații. Mărturie stă ființa iubită cu ale sale zbuciumări. Și-atunci, veți regăsi șănțulețele de sub fese, platoul coapselor, plica genunchiului, pulpele, tălpile. Înscrieți aici toate fericirile posibile. Toate suprafețele acestea sunt extrem de sensibile și jubilează atunci când sunt adorate. Ochiul și mâna se bucură văzându-le și simțindu-le, pielea se umple de mii de senzații și arde-n mii de plăceri. Acolo se află, ca și aiurea, recolte pentru o viață întreagă.

Pielea membrelor inferioare este în mod aparte sensibilă la femeie, dorința țâșnește din fiecare por și atrage irezistibil mâna care dezmiardă; atingerea ușoară a feței posterioare a pulpei și a căușului popliteu, ce se strecoară pe furiș spre interiorul coapselor și al genunchilor, îi înfierbântă pielea și aprinde jerbe de plăceri care-i ațâță frumoasa ființă. Fericită muritoare aceea ce a primit o bucată de soare în ziua-n care s-a născut! Fericit bărbat acela ce poate să se-apropie de asteroidul încastrat!

Dezmierdările piciorului

De fiecare dată când te-apropii de o parte a trupului feminin, ești tentat să spui: „Nimic nu-i mai frumos, nimic nu-i mai sensibil". E-adevărat că fața, gâtul, umărul, brațul, sânii, pântecele, fesele, pubisul etc. împreunează perfecțiunea estetică și o vie senzualitate. Iar, prin calitățile ei, fiecare parte simbolizează feminitatea.

Putem spune despre piciorul femeii că este, prin liniile și contururile sale, o desăvârșită creație și o evocare întru totul feminină. De altfel, este, chiar înaintea gurii, sânilor și feselor, semnalul cel mai utilizat în publicitate. Și, totodată, ținta cea mai căutată de privirea bărbatului.

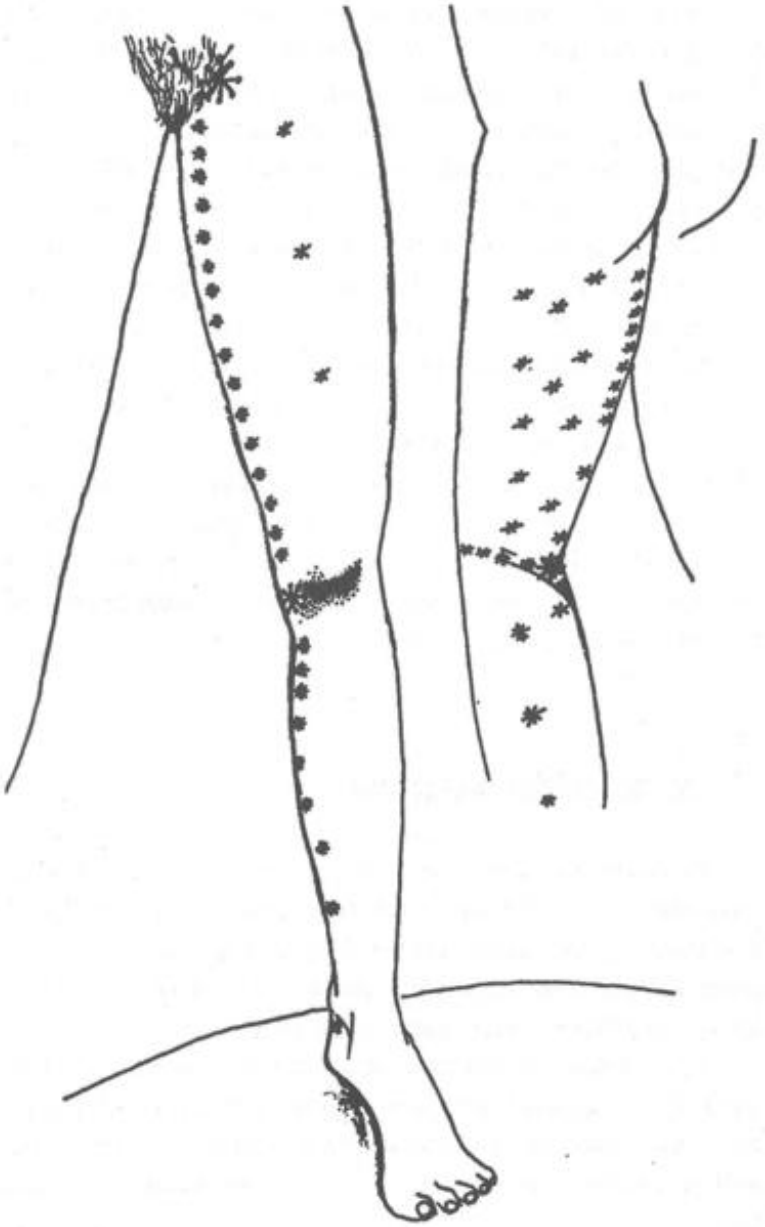

În epocile pudibonde, piciorușul delicat al vreunei marchize sau cel vioi al vreunei păstorițe erau de-ajuns pentru a-i suci mințile unui nobil de țară. În alte timpuri, doar la vederea unui genunchi îndrăgostiții intrau în transă. În vremurile fericite, gambele „cancanurilor" înnebuneau bărbații din sală. Iar domnii în jiletci ajungeau să se dueleze pentru jartelele demimondenelor. Și nu-i niciun deceniu de când specia masculină trăia într-un stres continuu din cauza minijupelor și-a numitelor *panty*.

Căci picioarele, liniile lor, mișcările lor îi lovesc pe bărbați din plin și cheamă la niște fericiri de care nu s-ar sătura vreodată. Spațiul dintre pulpe, care despică silueta feminină, evoca fanta vulvară pe care, într-o oarecare măsură, o prelungește. Convergența celor două fusuri îndreaptă și ea atenția înspre un punct care corespunde sexului. În sfârșit, deschiderea acestui minunat compas este un gând ce-l străbate instinctiv pe orice bărbat. Pe scurt, membrele inferioare ale femeii au, în ochii bărbaților, o puternică încărcătură senzuală. Că ne-o dorim sau nu, picioarele femeilor sunt o promisiune de fericire. Aici, pielea este extrem de sensibilă. Dacă romanticii încearcă să cucerească inima femeii adorându-i mâna, craii îi încercuiesc trupul înfierbântându-i picioarele. Regiunea se-aprinde precum iasca.

Fețele laterale ale genunchilor, mai ales fața internă, sunt foarte sensibile, ca și căușul popliteu din spatele lor. Ușoare atingeri cu degetele sau unghiile duc la o-nălțare a dorințelor în tot membrul și la un freamăt de plăcere în tot trupul care, brusc, se încordează.

Cuisse mon bien, ma joye
Cuisse qui a la chaleur telle
Qu'a y toucher chose est mortelle.[19]

Pulpa este de jur împrejur excesiv de receptivă. Fețele interne și posterioare sunt cele mai rodnice în senzații. Atingând cu inspirație și

19 *Pulpă, al meu bun și bucurie, / Pulpă cu-așa o fierbințeală, / C-atingerea-ți îmi e fatală.* (*N.t.*)

îndemânare aceste zone, amantul declanşează o irezistibilă tulburare în fiinţa iubită, căderea oricărei rezistenţe şi desfacerea picioarelor.

Faţa internă are o piele atât de sensibilă, încât numai dezmierdările uşoare cu vârful degetelor şi unghiile sunt prielnice. Senzaţiile trezite sunt diabolice, căci ajung direct în organele genitale pe care le tulbură.

Faţa anterioară, căreia-i plac stimulii mai puternici şi mai variaţi, constituie un câmp de aplicaţii pentru toate mângâierile: vârfurile degetelor pot desena tot soiul de figuri, schiţa tot felul de paşi, merge ca păianjenul, aluneca precum potcoava sau inelul cingătoare, pot s-o pişte, s-o cuprindă, s-o maseze, s-o frământe. Unghiile o pot zgâria, incrusta, ciupi. Senzaţiile au o nuanţă mai degrabă ludică decât excitantă.

Faţa internă a picioarelor are aceeaşi preţioasă sensibilitate ca şi faţa internă a pulpelor sau genunchilor. Prin urmare, cere aceleaşi subtilităţi care determină o aceeaşi excitaţie a sexului, dar de o mai mică intensitate. Faţa posterioară, sau pulpa piciorului, mai cărnoasă, acceptă toate dezmierdările descrise sau toate acelea pe care vi le veţi imagina. Feţei externe, mai osoasă, nu-i plac decât atingerea uşoară cu degetele şi apăsarea unghiilor. Întregul diedru anterior al piciorului află plăcere într-o mângâiere superficială de tipul potcoavei sau puţin mai apăsată de tipul inelului glisant.

Într-adevăr, este bine să vă ocupaţi de tot membrul inferior, de la şold până la talpă. Căci acesta este o lungă claviatură care cere o mişcare amplă, de la un capăt la celălalt al octavelor: într-un gest amplu, mâna alunecă de sus în jos, legând coapsă, genunchi şi pulpă, descriind spirale de la o faţă la alta, rotindu-se din faţă în spate şi invers; ea uneşte întreaga suprafaţă internă de la pliul inghinal până la călcâie — o aceeaşi delicioasă sensibilitate îl caracterizează — într-o îndelungă atingere uşoară cu vârful degetelor sau al unghiilor, într-un du-te-vino, în arabescuri şi alte figuri; se întoarce pe cealaltă parte şi bate din nou aceeaşi cale, dar îndărăt. Apoi, mâna urcă până-n faţa admirabilului cilindru şi lasă să-i alunece policele şi

indexul aşezate în formă de potcoavă, apoi de inel cingătoare, pişcă, frământă, se strecoară pe faţa externă, cuprinzând în palmă delicioasa coloană, şi dezmiardă fesa, coapsa, genunchiul, pulpa. Este un balet indescriptibil în care alternează toate figurile, la fel de variat şi imprevizibil precum zborul unui stol de anofeli.

Gura o ia pe urma degetelor. Aici, ea aşază uşoare sărutări pline de adoraţie; mai încolo, apasă în săruturi impetuoase. Aici, buzele schiţează profilul membrului; colo, ele împart din plin pupicuri. Pe feţele cărnoase (coapse, partea anterioară şi pulpă), dinţii muşcă adânc sau uşor. Pe feţele sensibile (partea interioară a coapselor, a genunchilor, a piciorului), limba e-n sărbătoare; cu bucurie, îşi oferă bunătăţile şi se pierde şi în zonele limitrofe: plica vintrelor şi călcâiul. Ea trasează desăvârşitele contururi ale membrului, acoperă golurile cu darnice tuşe, împodobeşte suprafeţele cu puncte răzleţe.

Piciorul poate constitui, de unul singur, obiectul unei îndelungi adoraţii. Ca şi mâinile, picioarele sunt un soi de mici animale cu viaţă proprie; sunt sensibile, maliţioase, complexe.

De fiecare parte a călcâiului lui Ahile şi ocolind cele două glezne, înspre sfârşitul pulpelor şi călcâie, se află o linie scobită. Acestor gemene le plac uşoarele atingeri şi zgârieturile. Le place şi să-ţi pui degetul mare într-una şi indexul sau mijlociul în cealaltă şi să ciupeşti călcâiul lui Ahile, ce va tresări cât e de lung. Şi, în sfârşit, le place să fie pupate, sărutate şi linse.

Spatele piciorului e mulţumit dacă vârfurile degetelor îl ating în treacăt, dacă unghiile îl parcurg în voie, îl zgârie sau se implântă. Adoră ca gura să-l acopere de pupicuri ori, nesăţioasă, să i se strivească-n carne. Ca pretutindeni, alternanţa dintre senzaţiile uşoare şi puternice provoacă tremurul.

Marginile externe şi interne freamătă sub dezmierdarea falangelor sau a buzelor. Dar preferă să fie strânse între degetul mare şi index, să fie ciupite între două unghii sau muşcate ca din joacă. Cel mai adesea, planta piciorului este de neatins prin stimulări superficiale, căci se gâdilă, mult prea uşor. Acceptă însă stimuli mai

puternici: apăsare, incrustare, pișcare, săruturi ude cu toată gura, grele ca primii stropi ai unei furtuni. Sub călcâi se află punctul de acupunctură a cărui solicitare exaltă puterea sexuală.

În spațiile interdigitale, arătătorul sau mijlociul se strecoară, gâdilă, pișcă, ciupește. Unul câte unul, degetele de la picioare sunt prinse între police și index, malaxate, răsucite, trase. Carnea le este ciupită și zgâriată ușor, iar unghiile fiecărui deget, pișcate. „El va atinge fiecare deget, va ciupi capetele unghiilor" (26). Apoi, toate degetele de la picioare sunt, rând pe rând, pupate, mușcate, supte. În sfârșit, tot piciorul, într-un gest de unificare, de apropriere, de poftă este prins, masat, îndoit, întins, răsucit, sărutat, lins, mușcat.

Toate acestea nu oferă decât o idee despre nenumăratele jocuri la care se pretează piciorul. Mama adora deja să se joace cu picioruşul bebeluşului ei, iar acesta râdea în hohote de fericire. Pentru îndrăgostit, este o neasemuită dezmierdare, plină de tandrețe. Pentru îndrăgostită, este o stare de bine, oferindu-i siguranța că este iubită de la un capăt la altul al ființei sale.

La rândul lui, bărbatul se bucură de aceleași favoruri, din coapse până-n călcâie. Dacă știe să-și descătușeze sensibilitatea, să-și asculte senzațiile, poate să se desfete la fel de mult. Cât despre femeia care-l mângâie, plăcerea ei este să vadă cum, sub firele de păr, se ițesc și se întăresc mușchii iubitului. Și, mai ales, ea se străduiește să-l învețe pe bărbat propria-i senzualitate care nu este diferită de-a ei, să i-o reveleze cu răbdare și convingere. Nici firele de păr, nici mușchii nu elimină miracolul pielii amândurora: puterea de a crea euforia.

Capitolul 13
Al doilea cerc

Al doilea cerc include zone de o mare eroticitate care tânjesc după organele genitale. Acestea sunt pubisul, perineul, regiunea anală și sânii. Pomenitele zone se află în apropierea vetrei arzânde a iubirii; unii cred că, atingându-le, e ca și cum ți-ai băga mâna în foc, iar trupul întreg îți va fi cuprins de flăcări. Nu-i adevărat, decât în cazul unei strategii obișnuite.

Aici, așa cum deja ați înțeles, nu se pune problema unei anumite mângâieri în vederea atingerii unui anumit scop, după un program stereotip. Aici căutăm dezmierdarea în sine, pentru propria plăcere, pentru destinderea pe care o oferă, tandrețea pe care o inspiră, în clipa prezentă, fără niciun plan.

Astfel, dacă aceste mângâieri dăruiesc inegalabile plăceri, trebuie să le savurăm pentru ele însele; dacă mesajele lor sunt nemaipomenit de plăcute, lucrul acesta nu înseamnă neapărat că sunt niște invitații la alte ospețe. Totuși, este foarte bine dacă festivitățile se prelungesc, dacă dezmierdările devin parte a preludiului și dacă, mulțumită acestei pregătiri, țâșnesc uluitoare focuri de artificii. Cu condiția să nu se cadă de fiecare dată în aceleași automatisme.

Pieptul bărbatului

Mamelonul bărbatului este prea puțin rodnic în plăceri. La 50% dintre ei, stimularea acestuia este chiar dezagreabilă. La cealaltă jumătate, ușoara atingere a mamelonului și a areolei cu degetul ori limba poate să tulbure, dar nu mai mult. Fără îndoială, o subtilă condiționare ar putea să dezvolte eroticitatea locală.

Dimpotrivă, dezmierdările pectoralilor sunt resimțite în mod plăcut de toți bărbații; șanțul subpectoral este cel mai sensibil. Femeilor le place să-l atingă și să-l bată ușor cu degetele, tot ele se dau în vânt să-l zgârie ori să-l pipăie, să-l acopere de gingașe sărutări — toate acestea sunt o bucurie pentru carnea bărbatului. Aceste jocuri feminine, delicate, elegante, pe un tors îi tulbură, prin contrast, pe ambii parteneri; și-l înduioșează pe bărbat, îi dau din nou încredere în propria-i virilitate.

Pieptul femeii

Tétin de satin blanc tout neuf
Tétin qui fait honte à la rose
Quand on te voit il vient à mainz
Une envie dedans les mains.[20]

Sânul feminin este rodnic mai ales în plăceri; bărbatul o poate invidia pe tovarășa sa pentru acest supliment de fericire. Nemaipomenita și irezistibila lui sensibilitate îl transformă într-un loc al desfătărilor; și după cum s-a dovedit, prin plăcerile pe care le ivesc aici, amanții le vrăjesc pe frumoase. Căci mângâierea sânului tulbură sexul femeii, mărturie stând turgescența și lubrificarea sa;

20 *Sân alb de neîntinat satin / Mai dalb decât un trandafir / De jind, tot omu' te-ar cuprinde / Cu mâini flămânde.* (N.t.)

anticii credeau chiar că există o comunicare directă între sâni şi vulvă; de altfel, unele femei pot obţine acmeea prin această dezmierdare. Oricum ar fi, asocierea stimulării mamelonului cu stimulările genitale sporeşte senzaţiile.

Sânul îşi datorează senzualitatea delicateţei tegumentelor protuberanţei şi areolei care beneficiază de o bogată inervaţie; nu este sigur că aici s-ar afla corpusculi ai voluptăţii. Erogenitatea sânului se explică şi prin generoasa-i vascularizare; în timpul excitaţiei, areola, mamelonul şi glanda mamară se umplu de sânge; această congestie ţine de plăcere, aşa cum se întâmplă în orice zonă erogenă.

Fascinaţia bărbatului pentru sânul feminin este universală. Dar de unde vine irezistibila poftă de a-l mângâia? Înţelegerea ei echivalează cu o mai deplină apreciere şi o mai iscusită dăruire a celei mai frumoase dintre dezmierdări.

Dorinţa de a prinde sânul este o reacţie la un semnal sexual. Într-adevăr, sânul este un atribut care, prin văz, declanşează la receptor stimularea instinctului sexual. Toate speciile animale sunt înzestrate cu „declanşatori" — potrivit denumirii lui Lorentz — care emit semnale captate de receptorii specifici şi atâtă instinctul. Aceste semnale se adresează vederii, simţului tactil, auzului ori mirosului.

Odată captat de organele noastre de simţ (ochi, piele, nas, urechi), mesajul este transmis la straturile arheocerebrale, sediu al pulsiunilor noastre instinctive; acesta va declanşa imediat o acţiune în vederea înfăptuirii actului sexual. De pildă, vederea unui sân se reflectează şi se transformă aici într-o dorinţă de a pune mâna nu doar pe sân, ci şi pe femeie; cu atât mai mult cu cât impactul iradiază până la talamus, creierul afectivităţii, şi ne tulbură. Atunci când nu este momentul ori dacă femeia nu este de acord, cortexul — creierul raţiunii — trebuie să ne înfrâneze. Civilizaţia este arta amânării instinctelor.

Desmond Morris afirmă că, înzestrându-le pe femei cu asemenea sâni, evoluţia le-a jucat bărbaţilor un renghi: pentru femelele strămoşilor noştri, maimuţele primate, semnalele sexuale

constau într-o pereche de fese rotunde şi cărnoase, centrate pe buzele trandafirii ale vulvei; la vederea masculului, ele se puneau într-o anumită poziţie, oferindu-i posteriorul — lucru pe care şi acum îl fac, aşa cum se poate constata în grădinile zoologice; apoi, humanoizii s-au ridicat în picioare şi mâinile s-au specializat, fapt care a avut două consecinţe: pe de o parte, poziţia bipedă a escamotat vulva între coapse şi fesele şi-au pierdut rolul de semnal principal; pe de altă parte, prehensiunea a determinat deplasarea centrului de interes de la faţa posterioară la faţa anterioară a individului; prin urmare, natura era silită să redistribuie semnalele, ceea ce a şi făcut prin „autoimitaţie". Roşul rujului îl imita pe acela al vulvei, aşa cum rotunjimea sânilor o imită pe aceea a feselor. Evoluţia a aşezat o copie a semnalelor posterioare pe versantul anterior.

Toate acestea sunt cu atât mai plauzibile cu cât, în forma lor actuală, sânii par inutili din punct de vedere biologic. La animale, alăptarea se face prin mici mamele care se transformă în nişte simple sfârcuri în afara perioadelor de lactaţie. În lumea animală, femeia este singura înzestrată cu sâni permanenţi; mai mult, ei sunt aşezaţi în avanscenă şi sunt clar semnalizaţi de cercul de foc al areolelor, un adevărat lux îngăduit de generoasa natură. Şi-atunci, la ce folosesc, dacă nu pe post de semnale?

Iată de ce educaţia femeilor vizează să le inculce „decenţa", care constă în ascunderea acestui sân pe care bărbatul doreşte prea mult să-l vadă. Dar, în felul acesta, femeia întărâtă pofta bărbatului, pentru că interdicţia îmboldeşte la transgresiune, iar transgresiunea sporeşte deliciile. Fiind interzis, sânul devine şi mai apetisant. Cu atât mai mult cu cât, dacă femeia îşi ascunde farmecele, nu o face prea bine; se joacă pur şi simplu cu focul. Toată moda din toate timpurile a constat în a-i lăsa cât mai la vedere fără a-i arăta ori numai pe sfert sau pe jumătate; numai în vremea Consulatului, „vaporoasele" şi-au oferit sânii în întreaga lor splendoare.

Trebuie oare să ne temem că evoluţia moravurilor şi îndeobşte moda sânilor goi vor banaliza semnalul şi-l vor imuniza pe bărbat

împotriva puterii lor erogene? Nu, pentru că mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși; bărbatul este condamnat să vadă mult și să atingă puțin.

Sânul iubitei tulbură și umple de bucurie, căci trimite la prima experiență erotică, la locurile primelor emoții; sânul este paradisul regăsit; iar iubita, mama care se trezește din nou la viață. Omul prinde „sânul" pe care mama i-l „oferea". În timpul îndelungatei sale legături amoroase, a asociat de mii de ori starea de bine, tandrețea, plăcerea cu sânul; această condiționare s-a înscris într-un mod de neșters în fiecare dintre celulele noastre.

Îndrăgostitul tresare de plăcere și pentru că sânul, în sine, are de ce să-l bucure. Pielea unui sân este de o delicatețe unică, posedă o calitate tactilă incomparabilă care emoționează. În ciuda oricărei fantasme, sânul în întregime are această putere „magică" pe care o au toate zonele erogene. Iar acestea iradiază plăcerea după ce o captează. Să fie vorba pur și simplu despre căldura vasodilatației sale? Să fie oare un magnetism? Niște radiații? La contact ori chiar la apropierea sânului, vârfurile degetelor constituie sediul unor tulburătoare senzații fizice.

Bucuria bărbatului se-mplinește cu încântarea femeii. Orice plăcere este contagioasă; aceea manifestată de femeie este răvășitoare: murmurele, gemetele, bucuriile psalmodiate, gâfâirile, îmbrățișările bruște, unghiile care se implântă, mișcările au de ce să-l impresioneze pe bărbat.

Reacțiile locale, care însoțesc aceste manifestări generale, exprimă eflorescența dorinței: pe domul alb, areola se înalță și se împurpurează, iar mamelonul se umflă și se înroșește. Bărbatul e-n al nouălea cer văzând cum înflorește această floare de sânge și de foc. Buzele sale sunt cuprinse de vălvătăi când culege această floare rară, iar degetele-i sunt ca bete. Nicio tărie, nici chiar absintul, nu poate dărui o asemenea fericire.

Prin dezmierdarea sânului, bărbatul pune în scenă multe dintre fantasmele sale. Apucându-l cu mâinile, cu gura soarbe iubitul și

amanta, și femeia. Absorbind-o pe amantă, el își îndeplinește visul unei iubiri extreme în care îndrăgostiții alcătuiesc o singură ființă, visul fuziunii. Dar demersul lui poate fi egocentric: apropierea dragei sale. Absorbind femeia, el încearcă să acceadă la feminitate. În atracția pe care o simte bărbatul față de femeie, există un soi de curiozitate pentru sexul opus și atributele acestuia. Făcând un pas spre femeie, bărbatul se minunează în fața misteriosului tărâm pe care-l descoperă; privește, dă numai peste surprize, asemenea unui copil care descoperă nisipul și marea.

Apoi, el îndrăznește să atingă, să guste, să adulmece; uluirea i se transformă în vertij; atracția, în poftă. Mâna îi devine mai îndrăzneață, mângâie, se impregnează, frământă; apoi, prinzând sânul în căușul palmei, el duce la buze cel mai frumos rod al pământului, iar gura îl aspiră, înghițind chintesența femeii. Beat de feminitate, vrea s-o aibă, să se împodobească în ea. Dorința devine plăcere, iar în aceasta dorește el să se prăbușească. Preț de câteva clipe, un cutremur îl zdruncină, crede că este femeia contopită cu bărbatul. Apoi, plăcerea dispare și iată-l pe plajă, lângă femeie, eșuat. De sute și de sute de ori, va reface același vis de cucerire a insesizabilei feminități.

În sfârșit, mângâind sânul, bărbatul ajunge la izvorul frumuseții. Rotunjimea sânului, pielea-i ca de satin, cercul stacojiu al areolei îi dăruiesc bărbatului bucurii de estet. Din zorii vieții sale, a învățat frumusețea la sânul femeii: iubirea pentru forma desăvârșită pe care-o reprezintă cercul și sfera; iubirea pentru dealuri și coaste; tandrețea pentru obiectele rotunde, vase, mingi, pe care cu plăcere le ia în mână și le mângâie; farmecul florilor; sânului femeii îi datorează toate acestea. Căci femeia este acea care-i dăruiește bărbatului simțul artistic, iar artistului, vocația. Nu s-a spus oare că pictorul pictează pe trupul mamei sale? De asemenea, ne putem întreba ce-i aduce femeii dezmierdarea sânului ei.

Oferindu-și pieptul, femeia se dăruiește plăcerii. Într-adevăr, prin structura sa, sânul posedă mijloacele procurării satisfacției

și, fără tăgadă, își ține promisiunile, desfătând femeia într-un mod uluitor. La anumite femei aflate la începutul vieții sexuale, sensibilitatea sânului poate fi mai mică; o subtilă condiționare o va dezvolta.

Introiectând-o, femeia se bucură și de plăcerea bărbatului; dar nu atât de satisfacția lui fizică actuală, cât de fantasmatele sale delectări: ea-și retrăiește, punându-se în locul lui, propriile remanențe ale paradisului pierdut; suge de la mamă și regăsește deliciile fragedei pruncii.

Oferindu-și sânul, își oferă și feminitatea. Sânul este, prin excelență, un simbol feminin, înaintea feselor trimise în plan secund și a sexului, pe care natura l-a ascuns. Toate modurile de expresie artistică din toate timpurile au ales sânul pentru a simboliza feminitatea. Cinematograful și arta fotografică au preluat ștafeta, căci își selectează starurile și modelele în funcție de rotunjimi.

Femeia însăși transformă pieptul într-un criteriu de identitate sexuală; din punctul ei de vedere, este un obiect de solicitudine și de mândrie ori de necazuri; chiar și acelea care îl resping (tinerele și femeile care-ar voi să-l amputeze pe cale chirugicală; călugărițele care-l strivesc sub bandaje); căci astfel, ele stau mărturie pentru rolul „sexuant" al acestei podoabe. Să dăruiești ceva ce îți este specific și pe care celălalt nu-l are provoacă satisfacție, cu atât mai mult cu cât ți s-a interzis să oferi și cu cât întreaga strategie feminină constă în a oferi fără să cedeze. Astfel, în ziua când ea face marele pas, sufletul îi tresare din două pricini: plăcerea de a dărui și bucuria de a înfăptui un savuros delict. Aprecierea și pofta bărbatului o confirmă pe femeie în feminitatea sa și o narcisizează.

În sfârșit, în ofranda sânilor lor, la anumite iubite poate să se manifeste o fantasmă de maternaj. Căci nu există oare, în majoritatea femeilor, o mamă care nu s-a trezit încă la viață? Iată-le hrănindu-și și apărându-și bărbatul-copil.

Mângâierile sânului

Multe femei se plâng că partenerul lor nu petrece îndeajuns de multă vreme cu bucuriile acestui loc. Și totuși, câte dezmierdări nu se pot inventa aici!

Admirabil și irezistibil, sânul trebuie mângâiat cu unul sau mai multe degete ușoare ca niște fulgi; vârfurile lor de-abia dacă ating neasemuita piele, așa cum fac cu mușchiul care acoperă copacii bătrâni. Vârfurile alunecă, cu băgare de seamă, imateriale și extrem de atente, pe suprafața atât de netedă, atât de fină, urmând sau cazând tangente pe curbe; ametite, aeriene, degetele improvizează tot soiul de figuri sub inspirația de moment.

Ele descriu cercuri de jur înconjurul sferei; apoi, se deplasează concentric pe convexitatea sa, ajungând la areolă și atingând ușor mamelonul, doar așa, pentru a-l gâdila în treacăt. Dar nu se opresc acolo și se duc să piardă puțin vremea la poalele delușoarelor, desenând niște arabescuri la fel de imprevizibile ca zborul unei libelule, ducându-se și venind, urcând și coborând, stăpânindu-și nerăbdarea, fascinate de incredibila gingășie a satinului. Mâna insistă pe emisfera inferioară pe care o simte atât de sensibilă. Iubita tremură de dorință, amantul tresare de fericire.

Și-atunci, dezmierdările se fac mai largi și mai apăsate, cu mâna devenită scoică. Brusc, nemairezistând, bărbatul prinde sânul în căușul palmei, îl strânge, îl susține, îl apasă și chiar îl frământă ușor, dar fără să-i aducă suferință. Beția lui e pe potriva euforiei amantei sale. Și multă vreme rămâne nemișcat, ca să simtă cu adevărat plăcerea.

Dar, pe culmea sânului, arzându-i căușul palmei, cercul de foc al areolei și erupția mamelonului îl întărâtă. Mâna i se desprinde și plutește deasupra mamelonului de-abia atingându-l; un deget, arătătorul ori mijlociul, s-așază cu vârful pe discul areolar pe care-l urmează, gravitând în jurul sfârcului; pielea caldă, pufoasă, onctuoasă îi sporește tulburarea. Dezmierdat, mamelonul se iteşte de plăcere;

atunci, amantul i se dedică, sâcâindu-l cu un deget care se-nvârteşte viclean în juru-i, apoi gâdilându-l cu rafinament; tânjind, implorând să fie luat, el va fi prins între degetul mare şi arătător, pişcat cu blândeţe, apoi strâns din ce în ce mai tare, întruna sau cu mici pauze, răsucit şi, în sfârşit, tras încetişor şi, după aceea, mai tare. În niciunul dintre aceste momente nu trebuie să i se provoace durere.

Acum, gura nu se mai poate ţine; dacă sfera este pentru mână, mamelonul este pentru buze. În cazul în care nu este inhibat de teama arhaică de incest, de-o falsă demnitate ori de false pudori, bărbatul nu trebuie decât să-şi urmeze instinctul şi deprinderea, pe care se preface c-a pierdut-o odată cu dinţii de lapte. Să frece cu buzele-i umede mamelonul înălţat; să-l hăpăiască, să-l tragă, să-l apese; să lingă areola din când în când, să-şi plimbe-n cerc vârful limbii pe cadranul ei; să lingă mamelonul, să-şi lase limba să rătăcească pe contururile sale şi-apoi să-l lipăie cu lăcomie; să sugă încetişor mugurul muiat, să-l soarbă cu gingăşie, să-l lase, să-l aspire cu şi mai multe putere până când înghite areola şi o parte a domului; să-l răsucească între limbă şi palat, să-l strivească de cerul gurii, să-l muşte cu nişte dinţi la fel de atenţi ca paşii ce încearcă gheaţa — toate acestea se cheamă supt. Este un joc de copil după care, bineînţeles, tot bărbatul se dă în vânt.

Plăcerile pe care le resimte iubita pot fi sporite, dacă ambilor sâni li se acordă aceeaşi atenţie sau dacă i se asociază mângâieri dăruite altor părţi ale corpului. De pildă, în timp ce-o mână este pe sân, bărbatul poate oferi săruturi gurii ori sexului; sau, în timp ce gura alintă sânul, să dezmierde chipul ori sexul ori alt loc. Ori, în sfârşit, atunci când amândoi iubiţii sunt contopiţi prin sex, să-i dăruiască sânului săruturi sau dezmierdări.

Sinergia stimulărilor mamelonare şi clitoridiene provoacă nişte stări cataclismice. Sinergia unei stimulări mamare şi a unei „mângâieri interioare" are nişte efecte răvăşitoare.

Grădinile palatului

Deşi aflate în apropierea locurilor sacre, zonele celui de-al doilea cerc sunt cele mai frustrate. Plica vintrelor, pubisul, faţa internă a coapselor, feţele externe ale vulvei, perineul, regiunea anală şi alte grădini ale palatului nu văd trecând decât nişte mâini — sau guri — grăbite care se-ndreaptă direct spre sex — aşa se plâng prea multe femei (şi prea mulţi bărbaţi); unii vizitatori, ipocriţi, care se cred maliţioşi, avansează un deget pentru a tatona terenul; alţii „adastă" în irezistibile asalturi; pe scurt, în aceste fabuloase grădini nu se-ntâlnesc decât vânători care gonesc, braconieri sau strategi. Dar foarte puţin amanţi bucolici.

Şi totuşi, am putea să ne plimbăm în aceste grădini fără să plănuim neapărat s-ajungem în palat, să considerăm că, în sine, fiecare dintre aceste zone este un ţel şi-o mină de senzaţii, ca orice parte a corpului. Cu cât amânunţim şi savurăm mai mult fiecare faţetă a senzualităţii, cu atât lărgim mai tare câmpul dorinţei şi cu atât spaţiul plăcerii tinde la infinit.

Să ne lăsăm mâna să rătăcească în aceste grădini, să străbată fiecare alee, să ocolească fiecare strat, să exploreze fiecare tufiş. Să ne lăsăm gura şi limba să culeagă miile de flori care le împodobesc. Să ne lăsăm faţa să se-mbete cu sălbaticele miresme care se răspândesc de-acolo.

Mâna, care se plimbă în voie pe suprafaţa netedă a pântecelui, descoperă, de fiecare dată cu uimire, extraordinara mătase a buclelor pubiene; puţine contacte sunt atât de agreabile. Brusc, bărbatul devine grav şi mâna se stăpâneşte: iată triunghiul divin, desişul consacrat, dintre colina abdominală şi valea vulvară; o zonă de frontieră unde nădejdea îl îmboldeşte pe bărbat şi unde teama îl înfrânează, teama de a nu fi oprit, de a nu fi la înălţimea aşteptărilor, dacă nimic nu-i stă în cale.

Astfel, mâna bate pasul pe loc, atât pentru a se desfăta cu inefabila dulceaţă a locurilor, cât şi pentru a-şi da curaj. O femeie nu este

niciodată — n-ar trebui să fie — cucerită dinainte. Mâna își pierde vremea în căldura umedă a lizierei, degetele depărtate își croiesc drumul printre ferigi, unghiile zgârie discret humusul onctuos.

Femeia simte puternic mângâierile care-i tulbură profunzimile; pe acest versant pubian al abdomenului, sensibilitatea se exacerbează și devine mai „sexuală", intrând direct în rezonanță cu organele genitale; motivul este că aici își au rădăcina corpii erectili, cavernoșii. Și pentru ea, aceasta este clipa adevărului și marele moment; novice ori iscusită, aceasta rămâne întotdeauna delicioasa și teribila clipă a iruperii într-o altă lume, cea a intimității.

Bărbatul, asemenea lui Făt-Frumos, se pregătește să dea la o parte desișurile ce-i ascund și-i închid valea regală care duce la palatul unde zace frumoasa din pădurea adormită. Apoi, se răzgândește: de ce mereu aceleași cărări? Părăsind muntele lui Venus, o ia prin vâlceaua plicii vintrelor, se lasă pe povârniș în jos; aici patinează cu vârfurile degetelor, o descâlcește cu o unghie rătăcită, schițează câteva figuri și, urmând panta, ajunge la intrarea brazdei dintre vulvă și coapsă. Cu tandrețe, încearcă să se strecoare în ea, face câteva semne cu prima falangă, iar miracolul se împlinește: doamna deschide larg grilajele parcului.

Dacă n-o face, înseamnă că vizitatorul s-a arătat mai degrabă zorit decât atent. Atunci, el ar trebui să-i flateze pe „paznicii virginității" (*custodiam virginatis*), mușchii aductori care strâng coapsele una de cealaltă; ei se află pe partea internă a coapselor. Mulțumită lui Eros, pielea de aici este atât de fină și de sensibilă, încât subtile și ușoare dezmierdări, pornind dinspre genunchi și urcând în convingătoare arabescuri, îi fac să se predea. În anumite zile de cochetărie, se întâmplă ca bărbatul să fie nevoit să-mpingă canaturile cu o mână galantă, ajutată de câteva murmure incantatorii susurate la urechea iubitei.

O femeie are întotdeauna dreptate când se lasă rugată, valoarea cadoului ei fiind astfel și mai apreciată; dar, adesea, aceasta este ultima rezistență a marilor amante; după, nu se mai zgârcesc cu darurile, iar

minunata lor nerușinare le face și mai de neprețuit. Bărbatul, care nu are decât un apendice sexual exterior, care nu-l implică decât superficial, nu va ști niciodată cu adevărat ce înseamnă acest gest smintit al femeii ce desface picioarele. În felul acesta, ea devine infinit mai respectabilă, iar bărbatul, mai respectuos. Din carnea-i oferită, ea va da viață bărbatului și apoi copilului.

Atunci, mâna drăgăstoasă coboară văiuga dintre vulvă și coapsă; pielea este nemaipomenit de sensibilă, caldă, jilavă, ca și pielea coapsei, din apropiere. Membrele, deschise larg ca într-un evantai, netezesc pliul care se oferă în întreaga lui senzualitate. Dezmierdări superficiale cu vârfurile degetelor și ale unghiilor măsoară fundul văiugii și se-ntind pe versantul vulvar și pe acela al coapsei, în arabescuri și diverse figuri, cu măiestrie cizelate și miniaturizate.

Întorcându-se, mâna ajunge la punctul de joncțiune ale labiilor mari, comisura; între acesta și anus se află perineul, o arie minusculă de o extremă sensibilitate. Atingeri ușoare, la fel de discrete ca acelea ale unui tată pe fruntea întâiului său născut, dezmierdări asemenea, scrijelituri cu unghia la fel de prudente ca atunci când vrei să scoți un fir de praf din ochi, incrustări gingașe, iată atențiile de care e nevoie și care o aduc pe iubită, pierdută cu totul, într-o stare de uimitoare beatitudine. Din când în când, o apăsare cu vârful degetelor sondează fundul perineului și provoacă o plăcere profundă.

Apoi, mâna se întoarce înspre înainte, în șanțul controlateral, pe care îl răsfață în același fel; fericită din pricina fericirii dăruite, va oferi desfătare și desișului pubian. Revenind la vulvă, așezându-și policele într-o văiugă și degetele rămase în cealaltă, mâna presează ansamblul ambelor labii mari și conținutul lor, cu blândețe, de parc-ar fi obrazul unui copil. Apoi, apasă mai tare, le lasă, alternând presiune și destindere, cum se face cu para unui vaporizator de parfum. După, își concentrează acțiunea pe un teritoriu restrâns, prins între degetul mare și cel mijlociu, și se deplasează de la un capăt la altul al vulvei. Mâna îi poate oferi iubitei luxul unei incitări încă și mai bine intenționată: pipăind, dincolo de grosimea labiilor mari,

ea repereză umflătura clitorisului, înainte, și a bulbilor vestibulari, pe verticala vaginului; apăsări ritmice, masaje însuflețite ale acestor nestemate o aruncă pe amantă în încântătoare surprize și surprinzătoare delicii.

Dorința și plăcerea celor doi protagoniști nu-și află perechea decât în ofranda Frumoasei și-n tandrețea Prințului. O fericire asemenea îi inundă. Își contopesc gurile și cânturile. Gravitează într-un același vertij.

Mâna nu mai rezistă și nu mai are răbdare să intre solemn în palat, ale cărui uși se deschid singure. Căci vulva în vâlvătăi, umflată de fluxul sanguin, scăldată de valul izvoarelor sale, se cască spontan.

Dar bărbatul trebuie să știe să se preumble pe-ndelete în grădinile Afroditei; în spatele palatului, se găsește un parc pe care n-are voie să nu-l vadă. Aici va intra cu delicatețea — fizică și morală — a unui musafir primit în mod excepțional în niște locuri tainice și somptuoase de care este demn. Extrema iubire a amantei, încrezătoare în nesfârșita dragoste a iubitului, îi îngăduie acest privilegiu.

Malurile șanțului dintre fese sunt de o sensibilitate explozivă; senzațiile declanșate se răspândesc în tot corpul feminin, ca suflul unei bombe. Aici pot fi înfăptuite toate mângâierile imaginabile, cu prețiozitatea unui gravor în cristal.

Marginea anusului, de nuanța purpurei, cu fine cute ca niște raze, este un astru admirabil încastrat în fundul văii. Toate razele îi sunt sensibile, dar mai ales acelea din cadranul inferior, dinspre perineu; deflagrațiile provocate nu mai sunt de ordinul dinamitei, ci de-acela al fisiunii nucleare. Îndrăgostitul, căruia i se cere deja să fie și estet, și poet, trebuie să se metamorfozeze în artificier ca să aprindă un minim de plăcere, fără să se lase dus în mod irezistibil într-o cataclismică apropiere.

Să rămânem pe teritoriul mângâierii de dragul mângâierii; să savurăm cele mai nebunești plăceri fără să ne lăsăm aruncați în mod automat în coit. Să fim niște zei ai plăcerii nesfârșite și nu niște biete marionete sacrificate cu fiecare ofrandă pe mocnitul foc de paie.

Iubirea profundă, sinceră șterge limitele pudorii, căci suprimă toate limitele dintre ființe. Iubiții vor să-și dăruiască mai mult, să-și aparțină mai din plin. În ardoarea lor de a fi cât mai aproape, în căutarea extremă a contopirii, a unității, în disperata goană după sincronism și acordul conștiințelor, existențelor, ei o apucă pe calea plăcerii și a corpului. Plăcerea, mai degrabă mijloc decât scop, leagă, amestecă, contopește ființele într-un același creuzet. Trupul, mijlocul cel mai îndemână, cel mai tangibil, concretizează accesul la celălalt.

Toți am vrea să fim încă și mai apropiați, să fim în celălalt. De ce nu poate acesta să-și desfacă pielea, de la pubis la bărbie, ca să ne primească, așa cum se dă la o parte o pelerină… Ah! Să ne strecurăm în el, în ea și să ne cuibărim acolo… Din păcate, ca să pătrundem în trupul acela, nu dispunem decât de scurte dehiscențe: gura, urechile, ochii, vaginul și anusul.

Astfel, când amantul își introduce degetul în astrul anal și-apoi în canal, el oferă și-și oferă o plăcere extremă, firește, dar trăiește acest gest îndeosebi ca pe-o fuziune cu celălalt.

Gura și limba — mai ales aceasta din urmă, o, deliciu al delicilor — se duc acolo pe unde au fost degetele. Trecerea lor prin văiuga dintre coapsă și vulvă o încântă cu totul pe iubită, prin nenumăratele sclipiri de plăcere pe care le provoacă. Pe perineu, pe povârnișul feselor, bucuria se-nvecinează cu euforia. Cât despre dezmierdările astrului anal și-apoi ale peșterii, mai ales când acele închipuitului ceasornic arată ceasul șase — oră solară —, ele slobod niște plăceri amețitoare.

După cum susțin toți sexologii și cei interesați, canalul anal este, la femeie, o autentică zonă erogenă; stimularea sa cu degetul sau vârful limbii este acceptată, dorită și agreabilă, prin urmare, licită.

Degetul se introduce progresiv după ce-a fost, dacă este necesar, umezit cu salivă; vârful mângâie ușor mătasea intimă. Sunt astfel solicitate mucoasa canalului, dar și vaginul aflat în vecinătate (un perete despărțitor de cinci milimetri, elastic, separă cele două spații) și țesuturile pelvisului. Plăcerea este totală și viscerală; cuprinde măruntaiele și urcă spre inimă.

Această intruziune în viscere, în corp este trăită de către cei doi iubiți ca o sublimă tentativă de interpenetrare. Viciul sălășluiește în minte, iar nu în gest.

Dezmierdările gurii îi aduc în plus, celui care le dăruiește, beția olfactivă. Este un talmeș-balmeș de inextricabile miresme în care domină, de la un loc la altul, anumite componente. Mirosuri sălbatice pe pubis: izuri aspre de frunze din codri, în seri de toamnă, ori neîmblânzitele efluvii ale haitei. Parfumuri de ocean în cutele externe ale vulvei: în zori, marea care urcă și poartă povara lumii trezește varecul din estuarul d'Auray. Miresme dulcege, de flori, în partea dinapoi: ambră, mosc, santal și vetiver, amestecate din piețele antileze, sau parfumuri încăpățânate din altare, în zilele de rogatoriu, când, peste cascadele de trandafiri, se târăsc volutele unei cădelnițe.

Lăsând deoparte toate diferențele anatomice, iubitul se poate bucura de aceleași mângâieri, cu aceeași desfătare. Mai mult, deosebirile reprezintă o tentație mai mare la nivelul pubisului, un plus de plăcere la nivelul perineului și o mai mică fericire la marginile puțului anal.

Dezmierdându-i pubisul, iubita îi oferă amantului niște plăceri savuroase, unghiile sale grăpându-i pielea caldă dintre rădăcinile perișorilor; ea însăși resimte deliciile tentației de-a merge mai departe, cu atât mai mult cu cât sexul bărbatului îi este aproape de mână și de gură și cu cât el își manifestă, fără reținere, prezența și mulțumirea.

Stimularea apăsată a perineului declanșează niște plăceri intense și o revenire a energiei genitale și generale. Totul se datorează faptului că aici se ivesc corpii erectili; presiunea rădăcinilor acestora susține erecția și relansează nevoia de penetrare. De asemenea, regiunea aceasta este, pentru orientalii adepți ai tantrismului, sediul primei „chakra" sau „chakra rădăcină"; este centrul de bază al energiei biopsihice la om; este o adevărată priză cu împământare care-și ia forța din energia telurică, atunci când bărbatul este așezat pe pământ, și care o răspândește în tot corpul; milenii de-a rândul, sute

de milioane de orientali și-au stimulat, prin yoga sau acupunctură, libidoul (atât în sensul de pulsiune de viață, cât și de instinct sexual) tocmai prin stimularea acestui punct; de ce nu vreți să țineți seama de acest lucru?

Dimpotrivă, dacă povârnișurile feselor sunt îngrozitor de sensibile, marginea anusului și peștera oferă niște plăceri variabile și uneori mediocre. Fie bărbatul este o ființă predestinată să penetreze și nu să fie penetrat; fie cei mai mulți resping posibilitatea unei plăceri anale de teama de a nu fi considerați niște pederești. Această mângâiere vizează însă nu atât plăcerea, cât fuziunea simbolică a două ființe, prin carnea lor. Faptul de a se dărui într-atât unul celuilalt face ca femeia și bărbatul să fie de nedespărțit.

Capitolul 14
Primul cerc al bărbatului

Dacă mă refer în primul rând la sexul bărbatului, n-o fac din lipsă de curtoazie şi din falocraţie, ci din cauza unui demers logic, demers care merge dinspre maxima simplitate înspre maxima complexitate.

Cea mai somptuoasă dintre mângâieri, cea care catapultează bărbatul pe culmile plăcerii, este cea pe care o primeşte penisul său din mâna sau gura amantei. Este o dezmierdare dăruită mai des decât altădată, dar, fără îndoială, încă nu atât de des şi nici atât de bine pe cât îşi doresc bărbaţii. Este, cel puţin, părerea celor care s-au destăinuit sau care au răspuns la diversele anchete, printre care şi cele ale lui Pietropinto. La întrebarea: „Ce poate face partenera dvs. pentru a vă excita mai mult?", 34,4% răspund: „să fie mai activă", 24,3%: „mai multe raporturi buco-peniene", 17,8%: „să mângâie mai mult penisul".

În imensa lor majoritate, bărbaţii deplâng faptul că femeile neglijează sau nu dau prea mare atenţie acestui tip de mângâieri; îşi doresc ca ele să li se consacre cu mai multă tandreţe şi rafinament şi fără să se uite la ceas.

Mângâierea penisului

Penisul nu este doar un berbec menit să le provoace orgasme celor doi protagonişti (cele ale femeii, cele ale bărbatului) şi nici un instrument balistic numai bun să culiseze în patul vaginal. Nu este nici un organ a cărui soartă este exclusiv aceea de a fi mişcat până la ejaculare. În sfârşit, nu este o zonă sensibilă numai bună să fie atinsă în timpul preludiului cu un obiectiv sistematic: coitul. Nu, membrul viril este în sine o zonă erogenă demnă de mângâiere şi foarte doritoare de răsfăţuri. Bogăţia-i erotică, numărul şi suavitatea punctelor de plăcere nu-şi au egalul decât în imaginaţia partenerei.

În domeniul mângâierii gratuite, atenţia ce i se acordă nu are decât o singură limită: cunoaşterea pragului dincolo de care să nu se treacă; neaducerea lui la un nivel de excitaţie prea înalt, apropiat de tensiunea de ejaculare. Dacă se atinge „punctul de dificilă întoarcere" şi dacă totuşi bărbatul trebuie să se liniştească, acesta poate simţi o penibilă neplăcere. În acest caz, este mai bine ca stimularea să fie dusă mai departe, prin dezmierdare sau coit, până la ejaculare. Dacă se ajunge la „punctul de imposibilă întoarcere", irezistibilul orgasm se declanşează.

Şi-ntr-unul, şi-n celălalt caz, acesta-i sfârşitul mângâierii şi, din cauza a tot ceea ce ştim despre faza postorgasmică la bărbat, sfârşitul sărbătorii. Mângâierea trebuie dozată, cu mare atenţie la manifestările şi declaraţiile amantului; dacă dorinţa pare să crească prea mult, stimularea trebuie diminuată sau oprită ori chiar schimbată. Căci numai ştiind cum să te opreşti la timp vei face plăcerea să dureze. Să mângâi un penis este ca şi cum ai umbla cu dinamită.

Această tandreţe este foarte benefică, deoarece membrul se obişnuieşte astfel să nu se grăbească, să nu ceară de la bun început penetrarea; ea-l determină pe bărbat să-şi controleze excitaţia; îl învaţă să aştepte, în cadrul preludiilor, intumescenţa progresivă a femeii, condiţie a împlinirii acesteia. O femeie subtilă şi un bărbat stăpân pe sine pot prelungi multă vreme dezmierdarea penisului.

Există situaţii în care mângâierea penisului nu este un simplu joc, ci vizează un scop precis. La început, ea poate fi un îndemn; prin acest gest, femeia arată că vrea să facă dragoste. Poate fi şi un preludiu la împreunare; amanta are în acest caz ca scop să-i ofere un maxim de excitaţie şi de plăcere bărbatului, astfel încât să mărească plăcerea reciprocă a coitului şi a orgasmului, dacă acesta din urmă va avea loc. În alte cazuri, mângâierea este menită să relanseze o erecţie ce şi-a pierdut tăria: căci, în timp ce bărbatul, care-şi stăpâneşte propria excitaţie, prelungeşte dezmierdările pe care i le oferă iubitei tocmai pentru a o aduce la o plenitudine a excitaţiei, erecţia lui nu se poate menţine în permanenţă; când dorinţa de intromisiune îşi face apariţia — la unul, la celălalt sau la ambii parteneri —, mângâierea membrului îi redă vigoarea. Erecţia poate să nu fie tocmai pe măsură şi atunci când bărbatul este obosit sau preocupat, dar dezmierdarea îi vine în ajutor. De asemenea, mângâierea încearcă să îmblânzească un penis prea nerăbdător: în timp ce excitaţia feminină se înalţă încet şi maiestuos, câteva delicate atenţii îl mulţumesc. În sfârşit, mângâierea poate avea ca ţintă declanşarea orgasmului; penisul este dezmierdat până la ejaculare. Este un joc la care cuplurile recurg în mod excepţional; căci dacă ar fi să aleagă, atât bărbatul cât şi femeia preferă „mângâierea interioară".

Epicentrul „eului"

Bineînţeles că, atunci când îşi oferă membrul, bărbatul încearcă să juiseze, dar trebuie să se ştie că el cere nu doar atât... Desigur, juisarea pe care o aduce stimularea peniană este dintre cele mai puternice, încărcătura erotică a acestei zone fiind extraordinar de condensată; ea se poate compara cu aceea a clitorisului obişnuit cu desfătarea, cu singura diferenţă că plăcerea se situează aici, dintr-odată, fără nicio pregătire, la un nivel foarte înalt; şi îi poate face pe mulţi bărbaţi să-şi piardă controlul.

Ceea ce-i cere în plus bărbatul femeii este să-i recunoască şi să-i valorizeze virilitatea, să-l narcisizeze. Narcisismul, sau iubirea faţă de imaginea de sine, este investirea propriului libido asupra sinelui; un minim de narcisism este necesar, căci trebuie să te iubeşti pe tine pentru a iubi viaţa. Şi cum, mai mult sau mai puţin conştient, penisul este pentru bărbat o parte esenţială a imaginii eului, a se iubi înseamnă pentru el a-şi iubi virilitatea oferindu-şi spre iubire organul viril. Cu atât mai mult cu cât această virilitate a fost ameninţată şi rănită de mai multe ori.

În copilărie, băiatul descoperă că pubisul fetelor este neted; creează fantasma că ele sunt castrate şi îl cuprinde teama, căci îşi iubeşte mama (acesta este complexul lui Oedip sau ansamblul dorinţelor amoroase pentru părintele de sex opus, în cazul acesta, mama); dintr-odată, el fantasmează că rivalul său, tatăl, îl va castra pentru a-l pedepsi şi trăieşte în teroarea de a fi castrat (complexul de castrare). Din fericire, în jurul vârstei de şapte ani, băiatul îşi „rezolvă" Oedipul şi-şi lichidează complexul de castrare. Totuşi, la mulţi bărbaţi, rămâne din toate acestea o devalorizare şi o culpabilizare a propriului sex; gestul de a-l oferi amantei îi poate reabilita.

La vârsta adultă, bărbatul poate fi rănit în propria-i virilitate printr-un avatar sentimental sau un accident de insuficienţă erectilă, numit „fiasco", care l-au fragilizat; el se poate simţi devalorizat şi imaginându-şi sau constatând că membrul său este prea mic sau nu tocmai viril. Faptul de a-l oferi amantei are semnificaţia speranţei că aceasta îl va obloji şi-i va reda siguranţa.

Aceste fapte capătă o extraordinară dimensiune atunci când cunoaştem valoarea simbolică a sexului bărbatului. Şi nu doar penisul, organul masculin, ci mai ales falusul, valoarea simbolică a organului, se află-n joc.

În Antichitate, falusul a fost un obiect al veneraţiei; anticii se închinau unor zei itifalici, adică înzestraţi cu un colosal penis erect. Falusul reprezenta puterea suverană, principiul luminos, virilitatea transcendentă şi mistică. Or, se ştie că toate legendele şi religiile sunt

inspirate de inconştientul oamenilor şi mai ales de inconştientul colectiv. Şi putem fi siguri că, chiar şi-n zilele noastre, penisul este mai mult decât un simplu penis, că are o semnificaţie supranaturală, deşi mintea noastră nu vrea să ştie de aşa ceva.

De aici şi rolul capital al femeii în viaţa unui bărbat; în funcţie de atitudinea ei în faţa penisului, ea-l poate răni, termina sau salva. Femeile extrem de îndrăgostite şi inteligente nu ezită să adore membrul iubitului lor, aşa cum şi el le venerează vulva; şi nu este vorba despre o acceptare a întâietăţii sexului masculin, de proslăvirea unei falocraţii, ci, în egalitatea recunoscută a sexelor, de a-i dărui sexului bărbatului iubit valoarea proprie, de a-i aduce un omagiu însoţit de o nebunească tandreţe şi de o nesfârşită recunoştinţă.

Prin acest gest, femeia trebuie să facă mai mult decât să se joace, să detalieze; ea trebuie să îmblânzească, să giugiulească penisul; iar cu glasul, să-l flateze, să-l încurajeze, să-l admire. Chiar dacă nu crede nicio vorbă din ceea ce aude, bărbatul căruia i se spune că are „cel mai frumos penis din lume" este nemaipomenit de revalorizat şi o adoră pe aceea care i-a adorat centrul eului. Femeia care dezmiardă penisul îşi acordă o plăcere sigură, dar nu numai atât: făcând aceasta, ea se dovedeşte activă şi dăruieşte o mare dovadă de iubire.

Plăcerea însăşi este mai complexă decât ar putea părea la prima vedere, căci femeia juisează atât în minte, cât şi prin piele, cea a mâinilor şi a gurii sale. Apucarea sexului masculin înseamnă supunerea la o pulsiune biologică şi la dorinţa pe care aceasta a ivit-o; reducând tensiunea excitaţiei, trecerea la act aduce plăcere. Mai mult, apucarea penisului înseamnă încălcarea unei interdicţii ce-a urmărit-o o lungă perioadă a vieţii; din transgresiune se naşte juisarea. Şi, în sfârşit, plăcerea vine prin contagiune: apucând penisul, femeia intră în contact cu o zonă erogenă excitată care are puterea de a excita, la rândul ei, tot ceea ce atinge; plăcerea resimţită de penis este transmisă mâinii şi gurii; de asemenea, se transmit şi manifestările generale ale plăcerii (mişcări, sunete etc.) ale partenerului, care o tulbură şi o bucură pe amantă.

Mângâind penisul, femeia participă în mod activ la schimbul sexual: astfel pune ea capăt pasivității din alte vremuri când se mulțumea să fie un loc de trecere ori un somptuos receptacul; ea devine oficiantă și stăpână a plăcerilor și a stăpânului plăcerilor. Ea își poate verifica, „de visu" și cu „dovezi la mână", capacitățile-i de amantă, puterea erotică, posibilitățile de a comanda erecția și detumescența.

Mai mult, prin această dezmierdare, femeia oferă un remarcabil zălog de iubire. În ciuda eliberării moravurilor, contextul sociocultural în care a crescut femeia a lăsat un fond de neîncredere sau chiar de dezgust pentru penis și urme de culpabilizare. Reticența și aversiunea anumitor femei sunt roadele fobiei sociale față de membru.

În sfârșit, apucând această parte a bărbatului, femeia își satisface „invidia de penis"; cu alte cuvinte, nu doar dorința față de organul masculin care o face să juiseze, ci și dorința față de falus, dacă ar fi să ne-ncredem în concepția psihanaliștilor. Fetița descoperă că pubisul băieților este împodobit cu un apendice, acolo unde ea nu are nimic; se crede lezată, castrată de către mamă; acesta este complexul de castrare bazat pe fantasma că absența penisului este cauzată de o tăiere. Acest prejudiciu, pe care ea încearcă să-l compenseze, este „invidia de penis".

Să nu uităm că penisul este trăit — atunci și mai târziu — ca un obiect detașabil pe care oricine și-l poate procura și administra în locul penisului. Diferența dintre sexe nu constă în faptul că unii oameni au un penis, iar alții, un vagin, ci în acela că unii nu au un penis: primatul falusului determină organizarea genitală și, într-un plan mai general, pe cea psihică.

Fata speră să obțină de la tatăl ei, de care este îndrăgostită, penisul (acesta este complexul lui Oedip) și, mai precis, prin înghițire. După rezolvarea acestui complex, invidia de penis care, potrivit lui Freud, persistă întreaga viață se îndreaptă în trei direcții: fie se transformă într-o dorință de bărbatul întreg ca apendice al penisului; fie devine dorință de un copil care este asimilat atunci cu

SCHEMA 4
SEXUL MASCULIN

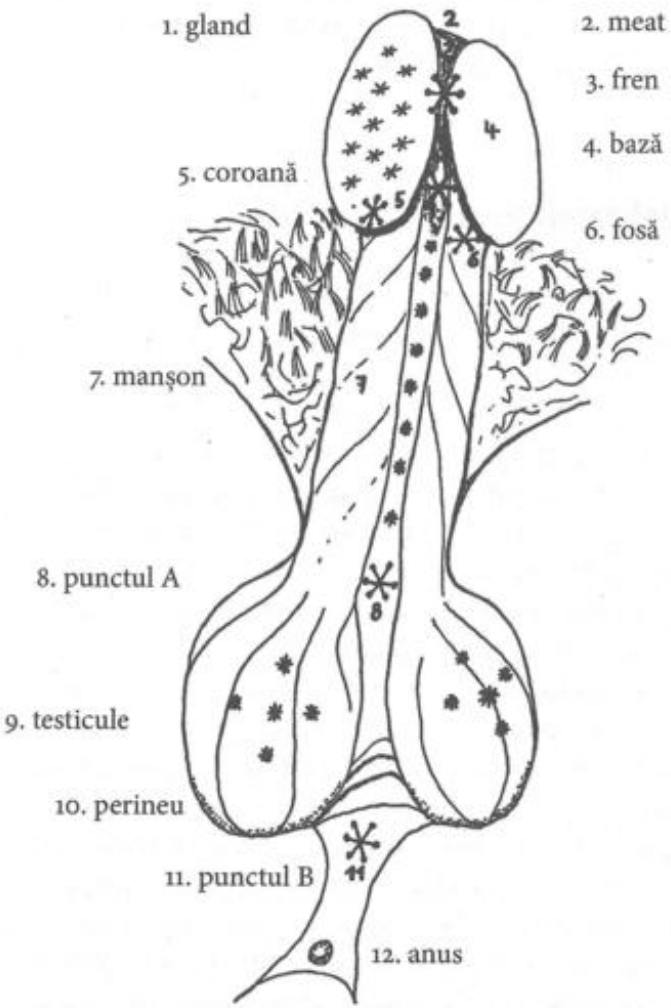

un penis ţinut în sine; fie este dorinţă de a se bucura de penis prin coit şi mângâieri.

În cazul în care concepţiile freudiene sunt exacte, înţelegem de ce este important pentru femeie să dispună de penisul iubitului ei. Totuşi, feministele şi anumiţi psihanalişti contemporani refuză primatul falusului care, în concepţia lor, nu este decât o ipoteză de şcoală, eronată fără îndoială.

Delicatele puncte ale plăcerii

Glandul este acoperit de o piele fină, un epiteliu lipsit de strat cornos; el este plin de corpusculi ai voluptăţii — corpusculii Krause —, mai ales la nivelul coroanei, frenului şi laturilor frenului (vezi schema). Este sensibil la frecare.

Pielea penisului este făcută dintr-un tegument subţire; este sensibil la presiune: strictiune în inel sau în manşon. La bază, pe faţa inferioară, există un punct hipersensibil: stimularea sa prin apăsare punctuală determină o revenire a erecţiei. Acesta este punctul A; el corespunde, în coit, locului unde se strânge orificiul vaginal. Admirabilă natură! Minunată femeie!

Pielea testiculelor — sau scrotul — este făcută dintr-un epiderm subţire pe un derm fără grăsime, dar înzestrat cu muşchi, tunica dartos; mai mult, un muşchi subţire parcurge suprafaţa aflată imediat de sub piele, muşchiul cremaster. Contracţia acestor muşchi adună şi ridică testiculele, dându-le un aspect mai estetic. Scrotul este sensibil la atingerile uşoare. Dincolo de testicule, degetele palpează perineul şi simt o coloană dură care prelungeşte membrul: aceasta este baza de implantare a corpilor erectili (corpi spongioşi şi corpi cavernoşi). Zona este foarte sensibilă la apăsare, presiune determinând o relansare a erecţiei: acesta este punctul de erecţie B.

Mângâierile mâinii

Glandul se bucură de cea mai delicată, cea mai irezistibilă sensibilitate din întregul trup masculin. Punctele delicate sunt stimulate cu vârfurile degetelor, umezite şi subtile; ele mângâie uşor, continuu şi cu conştiinciozitate glandul, învârtindu-se în jurul liniei sale de creastă; sau îl stimulează atingându-l din când în când, în mici tuşe; sau se concentrează pe fren şi laturile sale, dezmierdându-l.

Pielea penisului poate fi stimulată prin tot felul de contacte, cu vârful degetelor ori prin apăsarea inelului format de police şi arătător sau cu întreaga mână care apucă membrul viril ca pe o prăjină de drapel. Presiunea, fie continuă ori discontinuă, se poate exercita pe loc ori să se deplaseze prin mici salturi de-a lungul membrului.

Penisul întreg poate fi aţâţat: inelul degetelor sau corsetul mâinii strânge penisul; şi, fără să slăbească în vreun fel apăsarea şi, prin urmare, fără să întrerupă contactul cu pielea, alunecă de la gland spre rădăcină şi invers. De fapt, cea care culisează pe corpii erectili extrem de tensionaţi este pielea, care nu aderă la corpul penisului; aceasta este o stimulare a coitului. La bărbat, mişcarea este instinctivă şi, sub o aparentă simplitate, înglobează nuanţe pe care numai el le poate surprinde; femeia nu o realizează din instinct — cu excepţia, se spune, a orientalelor — şi n-o va face niciodată la fel de bine ca bărbatul însuşi; acesta este un aspect al disimetriei erotismelor; vom vedea că, invers, bărbatul este încă şi mai puţin înzestrat pentru stimularea clitoridiană decât femeia pentru cea peniană.

Amantul va trebui să explice locurile, poziţia, presiunea, mişcarea potrivite, amplitudinea, ritmul şi durata optimă; iar iubita va fi nevoită să fie o bună elevă; este o chestiune nu atât de îndemânare, cât de tandreţe senzuală şi de silinţă.

În sfârşit, stimularea se poate concentra pe punctul A: punctul de erecţie de la baza tunicii se stimulează printr-o presiune punctuală cu vârful unui deget; sau prin apăsări ritmice; sau prin rotiri

pe culmea dură a corpului cavernos; vârful degetului declanşează o plăcere locală care se transmite în perineu şi penis şi-l întăreşte. Nu e uşor să cauţi acest colţ de paradis.

Pielea scrotului apreciază atingerile uşoare, scărpinatul, ciupiturile (ale pielii, nu ale conţinutului!). Bărbatul simte o mare satisfacţie atunci când iubita îi cuprinde în căuşul palmei, cu o mână blândă şi fermă, scrotul şi testiculele. Este un gest liniştitor, unificator, nesfârşit de tandru şi de valorizant.

Rădăcina membrului se situează în perineu, între scrot şi anus; ea conţine punctul de erecţie B; apăsându-l, se declanşează o plăcere ce străbate tot bazinul şi o măreaţă, plăcută erecţie. Presiunea trebuie să fie fermă, fie intermitent ca pe o sonerie, fie prin rotirea degetelor pe rădăcină, ca într-un fel de masaj digital.

Tandreţea gurii

Este acel *nec plus ultra* al mângâierii, plăcerea supremă; gura este cea mai înzestrată şi mai adaptată pentru aceste dezmierdări; buzele, limba şi cerul gurii sunt gingaşe, onctuoase, calde, subtile, învăluitoare.

Această plăcere fizică este exacerbată de bucuria mentală de a vedea cum tandreţea amantei îngăduie împlinirea unui vis: visul de a o vedea pe iubită înduioşată, prosternată în faţa sexului drag; căci acesta este locul dorinţei sale, aşa cum propria-i vulvă este locul dorinţei bărbatului; această dorinţă care îi străbate viaţa, din care îi izvorăsc gândurile, suflet al acţiunilor sale; care o metamorfozează în femeie seducătoare, ademenitoare; această dorinţă, replică a celei bărbăteşti, care dă un sens existenţei sale, o împinge spre întâlnirea cu bărbatul, jumătatea ei, complementul ei; această dorinţă, simetrică cu cea a bărbatului, care-i aduce lumii armonie şi îi conferă

perpetua mişcare. Iat-o încântată, la picioarele obiectului dorinţei sale, iat-o înduioşată, la capătul căutării ei, iat-o răvăşită, la sfârşitul cuceririi sale.

Gura amantei dezmiardă penisul aşa cum ar face-o cu o gură ori un mamelon. Limba începe prin a linge domul glandului, prea puţin sensibil; apoi, ea alunecă spre zonele explozive: coroana pe care o înconjoară lovind-o uşor cu un vârf complice; apoi, se roteşte iar; apoi, rotiri menţinând contactul, fără să se mai dezlipească defel; în sfârşit, limba se opreşte pe fren şi, lipăindu-l, dezmierdându-l, provoacă una dintre cele mai vii, cele mai grozave plăceri; aceasta este, pe lângă coit, cea mai puternică juisare de care are parte bărbatul. Limba declanşează euforii aproape la fel de mari stimulând glandul peste tot. Atunci, se poate desfăşura şi apuca de un lins gurmand al întregului gland, asemenea pisicilor care-şi ling blana.

Apoi, limba îşi îndreaptă pofta spre corpul membrului, îl linge pe toate părţile, apoi se consacră faţetei inferioare, cea mai sensibilă; ea-l răsfaţă în prelungi lipăiri, plimbându-se dinspre gland spre bază şi invers; în fine, părăsind aceste ample acorduri, limba, cu vârful, interpretează fiecare notă, tatonând asemenea unui compozitor, de-a lungul unei linii ce duce de la frenul balanic la scrot. Este Bizanţul: de ici, de colo, clapele răsună desăvârşit, fuga îşi află începutul, bărbatul vibrează până-n rărunchi şi cântă în contrapunct. Beţia dionisiacă sălăşluieşte în înaltul claviaturii, în prelungirea frenului. Şi-atunci, buzele se prind în horă. Închise, dar umezite, îi dau culmii glandului un pupic ştrengăresc; apoi, un altul mai înflăcărat. După aceea, bosumflate, alunecă pe el tangenţial, de la o comisură la alta, ca şi cum glandul ar fi un ruj, cu deosebirea că aici buzele sunt acelea care se mişcă.

Mai îndrăzneţe, îşi trec glandul dincolo de tivul cărnos şi plin de salivă şi-l pun în contact cu partea dinăuntru; cum glandul este prins între cele două buze, acestea se distrează strângându-l în mici ciupituri succesive; apoi, când capul se mişcă de la dreapta la stânga

și înapoi, ele îl lasă să pătrundă în fanta oblongă; mai târziu, când capul se deplasează înainte și-napoi, buzele îl fac să-alunece în etuiul lor cărnos, sugându-l ca pe-o acadea.

În sfârșit, bulimică, gura înhață glandul și membrul, le înghite mai mult sau mai puțin adânc și chiar până în fundul gâtlejului, le face să culiseze într-un du-te-vino ritmic între limbă și palat, le suge, le soarbe. Limba se-nvârte în jurul glandului prizonier, îl linge, îl zdrobește. Dinții se eschivează în timpul mișcărilor ca să nu-i provoace suferință gingașei mucoase; dar, în fazele de odihnă, ei îl mușcă cu o nesfârșită delicatețe, de parc-ar fi vorba despre un balon de săpun.

Gura sloboade membrul și se pregătește să coboare în jos de-a lungul coloanei peniene; îl copleșește pe întreaga-i suprafață cu sărutări ample și zgomotoase, apoi cu mii de pupicuri. Apoi, se concentrează asupra feței inferioare, cea mai deșănțată: cele două buze închise, dar umede, o ating ușor, de la fren până la scrot, într-o mișcare continuă, se întorc, pornesc din nou la drum; după aceea, se desprind din când în când de piele, țintuind-o cu pupăceli. Și iar se întredeschid, se răsfrâng și, umede, fierbinți, alunecă de la gland la testicule, într-un alt du-te-vino; ici și colo, buzele modulează o pișcătură, limba dezvăluie o suptură, dinții improvizează o ușoară urmă.

Totul alcătuiește o somptuoasă compoziție pentru flaut, lentă și tulburătoare ca un adagio. Bărbatul, care nicicând nu și-a închipuit o asemenea fericire, îi mulțumește lui Eros și binecuvântează soarta care i-a scos în cale o femeie atât de inspirată, atât de primitoare. Nu va putea s-o părăsească.

Dar iată că gura îi coboară pe testiculele prinse într-una dintre mâini și le sărută, le linge, le alintă, le drăgălește; și le șoptește neștiute cuvinte.

Iar bărbatul, topit de tandrețe și arzând de dorință, nu mai are decât s-o adore pe această adoratoare.

Capitolul 15
Primul cerc al femeii

Source d'amour, fontayne de douceur
Petit ruysseau appaysant toute ardeur
Mal et langueur, ô lien solacieux
Et gratieux, séjour délicieux.[21]

Despre neștiința bărbaților

Prea mulți bărbați nu știu să se delecteze cu dezmierdarea delicatelor mătăsuri intime ale femeii și să-i ofere uluitoare bucurii. Fără îndoială, nu dispun de informații despre senzualitate, în ciuda faptului că lucrările de sexologie sunt pe toate drumurile. „Majoritatea bărbaților ignoră complet senzualitatea feminină."

21 *Al dragostei izvor, fântână de plăcere / Părâu alinător de boale rele, / De jaruri și toropeală, o, loc de soare plin / Și-n farmece scăldat, senin. (N.t.)*

Dar nu-i de-ajuns să cunoști anatomia, mai trebuie și „să simți" femeia. „Îți dau impresia că știu toate punctele sensibile, dar rămân în planul teoriei, nu simt femeia. Prea le lipsește «senzitivitatea» și imaginația ca să detecteze punctele sensibile ale femeii."

Prin urmare, este de dorit ca bărbații să se ocupe mai mult de ceea ce le face plăcere partenerelor lor și să se străduiască să surprindă nuanțele sensibilității acestora. „N-am găsit niciun bărbat capabil să mă mângâie așa cum se cuvine... A făcut-o numai după ce i-am spus, ba chiar i-am arătat cum îmi place. De ce nu se iau lecții de clitoris, de vagin sau de penis; că lecții de vioară se dau..."

Așa este, de ce nu?

Un omagiu sexului femeii

Tandră și atentă cu mâna, plină de admirație cu ochii, pioasă și fierbinte cu gura, dezmierdarea sexului femeii valorizează o zonă care, paradoxal, este dorită, dar și disprețuită.

Dacă ar fi să ne luăm după ce ne-arată artele, diversele civilizații străvechi au reprezentat întotdeauna în mod inegal sexul femeii și pe cel al bărbatului. Cel puțin, din câte știu eu... În sculptura egipteană, cretană și greco-latină, sexul masculin apare în mod natural și neacoperit.

În plus, în aceste civilizații, ca și la multe popoare primitive în cadrul cărora falusul constituia obiectul unui adevărat cult, membrul viril capătă, la statui, niște dimensiuni considerabile (zei itifalici); uneori, statuia întreagă nu mai este decât un falus înălțat. În aceste cazuri, bineînțeles, figura nu mai reprezintă penisul, organ al plăcerii, ci falusul, simbol al puterii și al fertilității.

Invers, statuile mediteraneene antice nu reprezintă nici măcar ceea ce este vizibil din sexul femeii; frumoasa ridicătură a muntelui lui Venus, emoționanta-i lână și perspectiva vulvei. *A fortiori*, după

ştiinţa mea, nimeni nu a sculptat vreodată vulva şi rafinamentele-i intime, aşa cum s-a întâmplat cu falusul.

Cuprinzând tot Occidentul, civilizaţia iudeo-creştină a introdus noţiunea de păcat al cărnii; încă din primele secole, creştinismul a aruncat anatema asupra sexului, iar artiştii şi-au învăluit nudurile în văluri sau le-au angelizat. Cei care, readucând la viaţă arta antică ori încercând să-şi descătuşeze creativitatea, au încercat să le smulgă, au continuat să cenzureze sexul feminin. Chiar şi cei mai apropiaţi de noi, un Manet, un Rodin, un Renoir, care au scandalizat totuşi prin anumite nuduri feminine, nu le acordă femeilor decât un sex de înger ori de fetiţă.

În prezent, nu e bine, ba chiar e interzis să expui în public ori să prezinţi în mass-media o pictură care înfăţişează sexul feminin aşa cum este el. Prin urmare, avem de-a face cu un fenomen universal care escamotează organele genitale externe ale femeii. Pudoarea aceasta să fie ea dictată de respect sau de ruşine? Putem răspunde cu „ruşinea" în ceea ce priveşte ţările atinse de creştinism: mama Dumnezeului său a rămas virgină şi a dat viaţă fără să păcătuiască; sub influenţa acesteia, primii anatomişti au considerat că organele genitale sunt nişte „părţi ruşinoase" şi au denumit nervii şi arterele care duc la ele „ruşinoase".

Din păcate, în veacul nostru de libertate, un bărbat, totuşi genial, Freud, avea să menţină în ruşine sexul feminin. Pentru părintele psihanalizei, organul femeii este organul masculin tăiat, femeia fiind un bărbat castrat. El a pretins chiar că vederea vulvei le provoacă bărbaţilor teroarea de castrare, în timp ce priveliştea vulvei le dă femeilor „complexe" şi „invidii". La mutilarea organului, el a adăugat deprecierea estetică, afirmând apăsat că, situate fiind *inter urinas et faeces*, organele genitale nu ţin de nicio frumuseţe. Faptul acesta, alăturat altora dintre teoriile sale, îl transformă pe Freud în cel mai mare misogin.

Nu trebuie, aşadar, să ne mirăm că sexul lor, atât de devalorizat, continuă să fie o povară psihică pentru femei. Cu atât mai mult cu cât

raţiuni naturale nu le incită să-l placă în mod spontan. El este ascuns, invizibil, deci necunoscut ori chiar misterios; este o zonă complexă, comună altor orificii. Când se manifestă la pubertate, anatomic şi fiziologic, tot ceea ce se întâmplă — pilozitatea, sângele — nu o poate seduce pe fetiţă; pentru adult, menstrele rămân, potrivit unei vechi expresii, o murdărie sau o corvoadă. Şi încă e bine, căci pot să survină şi faimoasele „uşi albe" (sau leucoreele), uneori verzui, determinate de anumite infecţii genitale. Pe scurt, pentru femeie — dar şi pentru bărbat —, sexul feminin este perceput ca ceva murdar, care miroase, care pătează; e bun numai pentru presantele nevoi ale penisului.

Astfel, înţelegem ce fel de tandreţe va simţi femeia pentru bărbatul care, fără nicio silă pentru această zonă, va pune cu tandreţe şi admiraţie mâna, ochii, gura. Femeia, narcisizată în miezul intimităţii sale, este mândră de feminitatea ei; mângâierile o „revelează" nu doar din punct de vedere psihologic, ci şi erotic. „M-am simţit pe deplin recunoscută şi acceptată ca femeie din clipa-n care mi-a sărutat această parte, cea mai tabu a fiinţei mele. De când o iubeşte, îmi iubesc şi eu feminitatea."

Multe femei consideră că acordul bărbatului de a-şi lipi gura de acest loc este cea mai mare dovadă de dragoste pe care le-o poate el oferi; şi, în ceea ce le priveşte, să accepte acest gest este marca unei imense încrederi. „Să-şi pună chipul pe acel loc este cel mai frumos dar pe care-l oferă un bărbat femeii." Trebuie să spunem că adoraţia amanţilor nu este rezultatul cecităţii iubirii.

Nu este adevărat că sexul feminin ar fi murdar, cu excepţia cazurilor în care apar anumite infecţii, banale ori veneriene, dar întotdeauna vindecabile. Este un loc perfect curat şi aseptic; cei câţiva germeni care se află aici sunt utili şi nu patogeni. Este incomparabil mai curat decât o gură care conţine milioane de germeni, dintre care unii sunt patogeni. Cât despre menstruaţie, nu-i nimic nesănătos în acest fapt: ce poate fi respingător într-o hemoragie?

Nu este adevărat nici că ar mirosi urât, mai puţin atunci când există unele infecţii sau se constată o lipsă de igienă; mirosurile *sui*

generis, amestecate cu moscul, sunt agreabile şi fermecătoare. Heri al IV-lea, numit „Galantul", îi scria metresei sale: „Iubita mea, te implor, nu te spăla".

Şi nu-i nimic mai neadevărat decât că ar fi urât! Oare nu aud ele, femeile, cum iubiţii lor, fascinaţi de sângerarea trupurilor, răvăşiţi de sânge şi de foc, şoptesc cât de frumoasă este dorinţa feminină; nu aud ele cânturile acestor adoratori ai feminităţii: „O, Femeie, am pătruns în inima continentului tău, în această grădină tropicală ale cărei miresme şi căldură jilavă mă îmbată. Cu degetele, cu buzele, cu limba, adun şi culeg, îţi înfloresc şi-ţi desfrunzesc, îţi adulmec şi-ţi gust trupul îmbobocit. Calicii rumene, corole purpurii, petale trandafirii, sepale coralii şi ciucuri roşiatici, mă ameţiţi cu esenţele voastre. Corimb îmbătător a ambră mirosind, muguri stacojii umflaţi şi semeţi, minţile mi le răpiţi cu ale voastre înflorescenţe.

O, Femeie, o, florilegiu, înmiresmează-mă cu ale tale parfumuri, învelește-mă cu mătăsurile-ţi de roibă. O, Femeie, am ajuns la izvoarele vieţii. Apa iubirii, apa feminină, apa ţâşnită din stânca ta de bărbat lovită, ţâşneşte din adâncuri, şiroieşte, scânteiază şi sapă ascunzişuri. Apa sorbită e-mbelşugată, stropi de viaţă. O, chintesenţă a feminităţii care mă rebotează în fiecare noapte… O, Femeie, cât de frumoasă ţi-e plăcerea."

Da, bărbatul poate venera sexul feminin, căci acesta este locul conceperii şi naşterii sale şi cel al desfătărilor supreme, într-atât de intense, de fermecătoare, încât trupul femeii îl aruncă într-un vertij de dincolo de plăcere, îl proiectează în visul unui imaterial, îi oferă tentaţia unui univers.

Mângâierea vulvară este un act major care îi onorează pe ambii parteneri, şi pe cea care o primeşte, şi pe cel care o oferă; şi îndeosebi săruturile alungă ruşinea de ea legată şi vindecă rănile falselor castrări ce aici au fost scornite.

Mângâierea de dragul mângâierii

Această carte ar dori să abolească o anumită tiranie care vrea ca orice apropiere dintre femeie şi bărbat să se încheie sau, mai rău, să se rezume la un coit în cursul căruia cei doi parteneri trebuie să aibă orgasm. Din principiu, mângâierea de dragul mângâierii este aceea care nu vizează neapărat nici coitul, nici orgasmul.

Nu vreau să înlocuiesc o tiranie cu un sectarism şi o obligaţie cu o interdicţie. Mângâierea de dragul mângâierii nu este un sistem, ci o stare de spirit. Subiectul programat, îndreptat numai spre imperativul obiectiv — coitul, orgasmul — îşi îngustează sensibilitatea şi se-nglodeşte în rutină. Dimpotrivă, dacă postulăm că un contact nu este în mod automat un scop şi că ne putem atinge pentru simpla plăcere a dezmierdării, lărgim câmpul dorinţei şi registrul senzaţiilor.

Totuşi, e foarte bine dacă femeia are orgasm sau dacă ea cere coitul, cu sinceritate şi nu ca un mijloc de a pune cât mai repede capăt unui raport penibil. Căci cele mai multe femei duc dorul unui orgasm; iar orgasmul femeii nu reprezintă sfârşitul unei relaţii. Se ştie prea bine că este multiorgasmică şi că juisările sale nu sunt urmate, ca la bărbat, de o perioadă refractară mai lungă sau mai scurtă, în timpul căreia dorinţa şi capacitatea orgasmică să regreseze; orgasmul femeii nu încheie acel duo, ci o interminabilă suită de urmări.

La bărbat, orgasmul este o concluzie, un final fără urmări; gata cu frumoasa iubire, iar doamna rămâne frustrată. Prin urmare, în cazul lui, obţinerea sistematică a unui orgasm va trebui evitată. De asemenea, femeile trebuie să fie atente, căci acesta poate surveni intempestiv. Se produce cu uşurinţă, la comandă, în câteva minute, prin stimulări simple. Această facilitate în accederea la acmee este un argument în favoarea cererii de a-şi amâna, ba chiar renunţa la orgasm în anumite zile.

Dar dacă, din joacă, din plăcere, cu deplina cunoaştere a urmărilor evenimentelor — sau, mai degrabă, a lipsei lor —, orgasmul bărbatului a fost hotărât, prin iscusinţa mâinii ori a trupului, tot e

bine. Anumiți bărbați, mai ales tinerii, nu-și pierd nici dorința, nici atotputernicia după o primă ostoire.

În ceea ce privește femeia, principiul mângâierii de dragul mângâierii — această atitudine detașată în raport cu orgasmul — îi permite să se elibereze de o tiranie care îi scotomizează senzualitatea și o împiedică să-și extindă posibilitățile senzuale; și, astfel, este favorizată apariția fortuită a unui orgasm, rod al purei plăceri. „Orgasmul este o primă pentru dezinteres."

Există oare obiecții la această concepție despre relațiile senzuale? În primul rând, este ea realizabilă? Unii vor spune că bărbații, alții vor zice că femeile nu știu ori nu le place să mângâie. Sper că prin această lucrare să le ofer modalitatea și gustul.

Mulți vor fi de părere că bărbații nu sunt capabili să-și mențină dorința și să-și rețină orgasmul. Cred că achiziția unei noi stări sufletești va permite acest lucru; dacă postulăm că, într-o bună zi, contactul nu va mai fi o cursă spre ejaculare, bărbații vor putea să-și tempereze înflăcărarea și, aflându-și răsplata în ceea ce vor descoperi, vor fi convertiți la această nouă mentalitate.

Pentru a-i ajuta pe bărbați să se înfrâneze, este necesar ca femeile să știe să nu meargă prea departe; să înceapă cu dezmierdările celui de-al treilea și celui de-al doilea cerc și să păstreze pentru mai târziu mângâierile primului cerc. Dacă dezmiardă penisul, să fie conștiente că se joacă cu o bombă și să-și concentreze atenția pentru a nu atinge pragul exploziei; să vegheze să-și întrerupă la vreme stimulările și să se ocupe atunci de destinderea iubitului prin mângâierile dăruite trupului.

„Unii susțin că pipăielile sunt imature, că e vorba despre ceva care este practicat numai de aceia ori acelea ce nu pot merge până la capăt. Din vremuri imemoriale, mângâierile au constituit o formă extrem de importantă a sexualității, dar legile iudeo-creștine le-au condamnat" (27).

Așa-numitul „petting" sau „flirtul avansat", care se practică printre adolescenți, este radical diferit: exclude total penetrarea și

ejacularea. El rezultă dintr-o imposibilitate de a merge mai departe și nu dintr-o alegere deliberată.

Onan a fost unul dintre acei păcătoși împotriva cărora tună și fulgeră Vechiul Testament; el se deda juisării fără să se supună obligativității coitului. Locuitorilor Sodomei le plăcea amorul anal; iar lui Samson, să-i fie mângâiat părul. Dumnezeul Răzbunării i-a pedepsit pe toți în diferite feluri. Osândiți au fost și femeia adulteră, și ceilalți păcătoși într-ale desfrâului din Noul Testament.

Oare de ce este nevoie ca religiile iudeo-creștine să continue s-arunce oprobriul asupra dezmierdării, în condițiile în care aceasta este cântată în *Cântarea cântărilor*:

> *„Sărută-mă cu sărutările gurii tale, că sărutările tale sunt mai bune ca vinul. [...] Stânga sa este sub cap la mine și cu dreapta lui mă cuprinde. [...] Ale tale buze miere izvorăsc, iubito, miere curge, lapte curge, de sub limba ta [...]. Ca finicul ești de zveltă și sânii tăi par struguri atârnați în vie. În finic eu m-aș sui — ziceam — și de-ale tale crengi m-aș apuca [...]. Că iubirea ca moartea e de tare [...]. Săgețile ei sunt săgeți de foc [...]"*[22].

Iar Iisus Hristos a lăsat-o pe Maria Magdalena să-i spele și să-i dezmierde picioarele?

Este trist că termenul de onanism se utilizează cu o conotație peiorativă și că plăcerile extracoitale sunt, în mod prostesc și sordid, considerate drept o masturbare în doi, fiind de aceea reprimate. În felul acesta, este culpabilizată o formă de tandrețe care alege să prelungească plăcerea, să ridice dorința la rangul de plăcere continuă și să încerce să-l aducă pe celălalt la o mai mare senzualitate.

Dacă mângâierea nu este un păcat, așa cum pretind unii, ea nu este nici o primejdie, cum susțin alții. Stimulările provoacă în

22 *Cântarea Cântărilor*, 1, 1; 2, 6; 4, 11; 7, 8—9; 8, 6, în *Biblia sau Sfânta Scriptură*, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1994, pp. 673—676. (*N.t.*)

zonele erogene o stare de excitație ori „fază de intumescență" care se caracterizează printr-o vasodilatație sau congestie și o tensionare a mușchilor, două fenomene resimțite ca fiind agreabile. Această congestie și această tensiune sunt menținute în platou un anumit timp în care zonele erogene și corpul în general se încarcă cu energie ca un condensator.

La un moment dat, fie prin însumarea excitațiilor, fie prin apariția unei excitații mai puternice, energia atinge un prag exploziv: congestia fiind maximă, iar tensiunea musculară extremă, se manifestă atunci niște contracții involuntare și perineale; aceasta este faza de contracție involuntară. Din această clipă, sunt posibile două eventualități:

- fie stimulările încetează din voința celui care le oferă sau a celui care le primește; progresia spre explozie se oprește la „punctul de dificilă întoarcere"; este momentul imploziei; evenimentele sunt parțial, dar greu reversibile. Senzațiile devin mult prea intense: agreabila vasodilatație se transformă într-o neplăcută congestie, iar plăcuta tensiune într-o dureroasă contractură.
- fie stimulările persistă și ating „punctul de nonîntoarcere", ireversibil, care nu se mai supune voinței; se produce explozia care eliberează energia: acesta-i empireul și apoi vine destinderea. Congestia se decomprimă, contracțiile dispar. Energia se restaurează automat în tot corpul prin autoîncărcare.

De îndată, implozia se traduce prin iritație, disconfort, lehamite, lacrimi; organele genitale pline de sânge și în spasme creează o senzație neplăcută și chiar dureroasă de tensiune neușurată. Pe termen lung, se pot instala tulburări psihice cronice (iritabilitate, anxietate, tendință depresivă), o stare de oboseală, o congestie cronică ale cărei manifestări sunt anumite dureri, algii pelviene și lombare.

Toate acestea pot fi prevenite. Dacă orgasmul nu este dorit, partenerii nu trebuie să ajungă la „punctul de dificilă întoarcere",

dozându-și stimulările. Să știe, așa cum am spus, să nu meargă prea departe. Dacă acest punct de „dificilă întoarcere" este atins, stimulările trebuie împinse până la declanșarea orgasmului, după acele mijloace care, de obicei, sunt eficiente: coit, stimulări digitale efectuate de către parteneră sau autostimulare. În niciun caz, bărbatul nu întrerupe unilateral stimulările: dacă este nevoit să-și scurteze dezmierdările pentru că este cuprins de un orgasm intempestiv, el restabilește echitatea străduindu-se s-o satisfacă pe iubită.

Dacă, la femeie, punctul culminant nu este obținut (ori pentru că femeia este „revelată", dar își ratează accidental decolarea, ori fiindcă nu este astfel și încă n-a cunoscut orgasmul), bărbatul trebuie să facă totul pentru a-i aduce destinderea, dovedindu-i o mare tandrețe și dezmierdându-i trupul, acel *nec plus ultra* fiind masajul californian.

Dacă cei doi parteneri nu au adoptat de comun acord starea sufletească a mângâierii de dragul mângâierii; dacă nu știu să rămână dincoace de „punctul de dificilă întoarcere"; dacă, atingându-l, nu-și descarcă extrema tensiune; dacă, în sfârșit, din pricina unui stupid sectarism, nu țâșnesc niciodată împreună; într-un cuvânt, dacă trădează pur și simplu spiritul mângâierii, absența paroxismului este frustrantă. Dar aceia care rămân dincoace de zona de posibilă, deși grea întoarcere plutesc într-un ocean de tandrețe și binefacere. Cea mai importantă este însă dorința ca plăcere, plăcerea prin dorință. Iubiții trebuie să savureze plăcerea care arde mocnit, iar nu să fie spulberați într-o plăcere-fulger.

Capitolul 16
Ținuturile primului cerc al femeii

Odinioară, sexul femeii era, pentru majoritatea bărbaților, un simplu orificiu: în zilele noastre, ei știu că este o formațiune fastuoasă, dar complexă și sunt dezorientați. Vulva este ansamblul sipetului femeii ale cărui principale bijuterii sunt clitorisul și vaginul. Schemele care urmează ne permit să le admirăm detaliile.

Mângâierile vulvei

Din punct de vedere histologic, labiile mari, pe fața lor externă, sunt făcute dintr-o epidermă cu strat cornos și un derm a cărui pană adipoasă consistentă le conferă o grosime potrivită. Dimpotrivă, fața internă a labiilor mari, ca și labiile mici și vestibulul, pe scurt, tot epidermul intim al vulvei, are o mucoasă fără strat cornos și fără grăsime; prin urmare, este o piele fină. Aici se află numeroși nervi (terminații nervoase libere în derm, corpusculi în hipoderm), dar

se pare că nu există corpusculi Krause. Tot aici abundă și vasele de sânge. Bogăția inervației și a vascularizării este caracteristică pentru o zonă erogenă. Bulbii vestibulari sunt o concentrație vasculară care formează un corp erectil și care se umple de sânge în timpul excitației; ei comunică cu clitorisul și cu plexurile perivaginale.

Degetul care mângâie aceste fine mucoase este ușor, delicat, urmărind detaliile topografiei, din tandrețe și pentru a da naștere unor savuroase senzații. Vârful trece o dată și încă o dată peste vasta suprafață a labiilor mari, emoționante și pline asemenea unor obrăjori, alunecoase ca satinul, fierbinți precum pâinișoarele de-abia scoase din cuptor. Nicio mângâiere nu este atât de onctuoasă, tandră și totodată intimă. Dacă atingerile durează, voluptoase plăceri capătă formă, invadează trupul iubitei care le dă glas în fervente cânturi de iubire. Cea mai fertilă zonă este aceea care acoperă bulbii, tari sub apăsarea degetului, plini de sânge.

Degetul urmează și adânciturile deasupra și dedesubtul labiilor mici, le netezește pe față și pe dos, între police și median. Acești ciucuri sunt apucați, pișcați ușor, urmați de la un capăt la altul. Acestea nu sunt decât niște exemple; amantul este acela care trebuie să inventeze miile de atenții de care sunt demne aceste orhidee.

Gura preia ștafeta; ea sărută vulva de parc-ar fi o gură: „Pentru sărutarea lui Yoni, se va imita sărutul pe gură" (28). Este, într-adevăr, un sărut intens, extrem de intens atât pentru cel care-l oferă, cât și pentru cel care-l primește.

Nu este oare emoționant pentru bărbat să se întoarcă la izvoarele sale, să se mai nască o dată? Nu este oare emoționant pentru femeie să dea naștere acestui bărbat-copil? Iar acest bărbat care-și linge iubita precum pisica puiul nu este oare plin de tandrețe? Și nu-i încrezătoare femeia care se transformă într-un pisoiaș? Trebuie că legile au fost create de niște bieți nevrozați, din moment ce, în anumite state americane, această scenă admirabilă este un delict!

Gura este aici agentul cel mai plăcut. Buzele se plimbă, alunecă pe suprafața labiilor mari, le pișcă, le sorb; apoi, ele urmează labiile mici, le trasează marginile, le înșfacă, le sug, le ciupesc.

Limba, cu latu-i larg și suplu, lipăie cu poftă suprafețele dolofane, pline de sânge, tensionate de dorință ale labiilor mari. Vârful ei, precis, estet, desenează liniile, dantelele; curioasă, ascunsă, se fofilează într-o gropiță, ocolește o papilă sau o strâmtoare, ridică o labie mică, se strecoară într-o adâncitură; zglobie, gâdilă pe ici, pe colo; pofticioasă, gustă nectarul feminității; îndrăzneață, înainte-mergătoare, se hazardează în adâncurile vestibulului. Mai apoi, se poate ca, într-un mod delicat, dinții să se prefacă a o mânca pe cea pe care iubitul o adoră.

Amantul, cu chipul cufundat în picăturile de rouă ale corolelor desfăcute, adulmecă miresme care-i iau mințile. Beție de mosc și alte arome, desigur, dar și efectul perfid al mirosurilor remanente dintr-o altă vârstă, atunci când, bebeluș fiind, el trăia, cu femeia, o înfocată apropiere a trupurilor, atunci când, copil fiind, trăia, cu femeile, la înălțimea pubisului lor; un autor celebru mărturisește cât de mult îl tulbura parfumul mamei sale atunci când își pitula capul între coapsele ei, prin rochie. Un altul, Montagner, a demonstrat printr-o serie de experiențe că mirosul mamei joacă un rol esențial, dar inconștient pentru copil. Femeia însăși care își simte trupul răspândind miresme în timpul actului iubirii este cuprinsă de emoție. Bărbatul născut din deschiderea coapselor sale se întoarce aici pentru a muri de iubire.

Iar el continuă s-adune, fără să uite nici cel mai mic deliciu, întârziind asupra celor mai sensibile puncte: papila meatului urinar, fața anterioară a vestibulului, fețele sale laterale unde se reliefează bulbii congestionați și, mai ales, despicătura de o sublimă eroticitate.

Da, iată un jăratic care, înflăcărat de pupici, răscolit de lingeri, atât de sărutări, se aprinde brusc, cuprinzând-o pe femeia iubită. Zwang susține că ar fi vorba despre o „zonă-clopoțel", vestigiu al epocii când hominizii erau patrupezi. Pentru a cuceri acest versant, era nevoie de un chibrit care s-aprindă pulberea.

Iar amantul ar fi inspirat dacă ar face scurte incursiuni de mângâieri spre clitoris, vagin, anus, în așteptarea clipei în care li se va consacra pe deplin. Își va ferici peste măsură iubita dacă

SCHEMA 5
VULVA

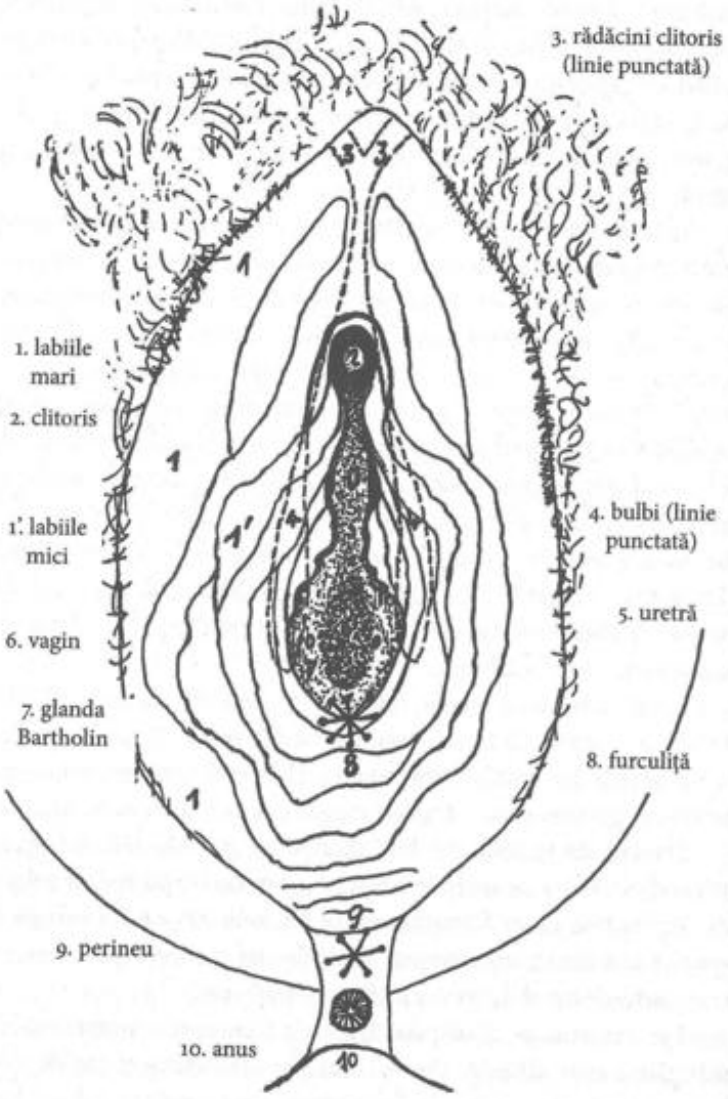

degetele s-ar ocupa, în același timp, de sâni și de întreaga suprafață a trupului îndrăgit.

Mângâierile clitorisului

Bărbatul poate mângâia clitorisul fără un alt scop decât acela de-a oferi plăcere sau cu o țintă bine determinată, și anume declanșarea orgasmului.

Când femeile își stimulează ele însele clitorisul, obțin juisarea în 95% dintre cazuri; când cel care le mângâie este un bărbat, juisarea nu survine decât în 44% dintre cazuri, potrivit statisticilor lui Shere Hite. Cum aceasta s-a adresat unui eșantion de femei despre care putem crede că aveau clitorisul bine „antrenat" (multe dintre ele erau celibatare și lesbiene), putem estima că această cifră de 44% este mult în favoarea bărbaților și că, în realitate, într-un eșantion mai mare de femei, mult mai puține ar obține orgasmul prin strădaniile iubitului. Prin urmare, este din nefericire evident că cei mai mulți dintre bărbați nu știu să dezmierde clitorisul și au totul de-nvățat.

Bărbații și clitorisul

Mulți bărbați habar nu au de existența clitorisului. Am încremenit atunci când un bărbat, profesor, căsătorit de mai bine de zece ani, a spus că nu știe ce este acela un clitoris. Alertat, aveam să-mi dau seama de amploarea proastelor relații dintre bărbați și clitoris.

Unii cunosc clitorisul, dar ignoră existența unui organ clitoridian sau nu știu foarte multe despre importanța sau legitimitatea lui. „El mă mângâie ca să mă excite, nu ca să-mi ofere un orgasm. Aș vrea ca el să continue și să-mi permită să mă las în voie până la

orgasm. De ce n-aș avea și eu dreptul la acmee, la destindere, ca și el, chiar dacă îl obțin prin clitoris?"

Cei mai mulți dintre bărbați nu cunosc mângâierea „gratuită" a clitorisului, prin „gratuit" înțelegând-o pe aceea care nu duce la coit. „Ei mă stimulează doar ca să fiu gata pentru ei, nici nu le trece prin minte să mă mângâie pentru propria-mi plăcere."

Regăsim aici stricăciunile modelului tradițional al sexualității.

Există bărbați care cunosc importanța clitorisului, dar refuză să i se „dedea", fie din dezgust fizic, căci sexul feminin le repugnă; fie din lipsă de atracție, căci sexul femeii nu le place; fie, în sfârșit, din prejudecată sau tabu. Există și nefericiții care nu găsesc clitorisul; nu-i cunosc localizarea, nici morfologia și nu reușesc să-i dea de urmă. Își petrec vremea căutând unde se poate cuibări „blestemata de moviliță". „După douăzeci și trei de ani de căsătorie, ți-e la fel de greu să-mi găsești clitorisul și n-ai avansat deloc. Ți-o fi oare frică de el?"

Prea mulți amanți nu știu să-l stimuleze: „Îl freacă prea tare, ca și cum ar vrea să-l șlefuiască și mă irită; nu știe ce-i aceea măsură. Apasă mult prea direct, exact deasupra și mă chinuiește. Este mult prea sacadat sau mult prea încet; nu-și găsește ritmul; și nu mă excită îndeajuns de multă vreme".

Femeile cer să fie mângâiate mai mult și mai bine. Ar trebui să se hotărască, în ciuda falselor pudori și a timidității lor, să-și exprime nevoia de mângâieri și de orgasm clitoridian.

Femeia nu se trage din bărbat

Unii falocrați, printre care Freud și câțiva dintre succesorii săi, au acreditat ideea conform căreia clitorisul este un membru mai mic, un organ vestigiu. Dar să susții că clitorisul este un penis mai mic este o prostie la fel de mare ca atunci când ai spune că tubul schnorkel,

SCHEMA 6
CLITORISUL

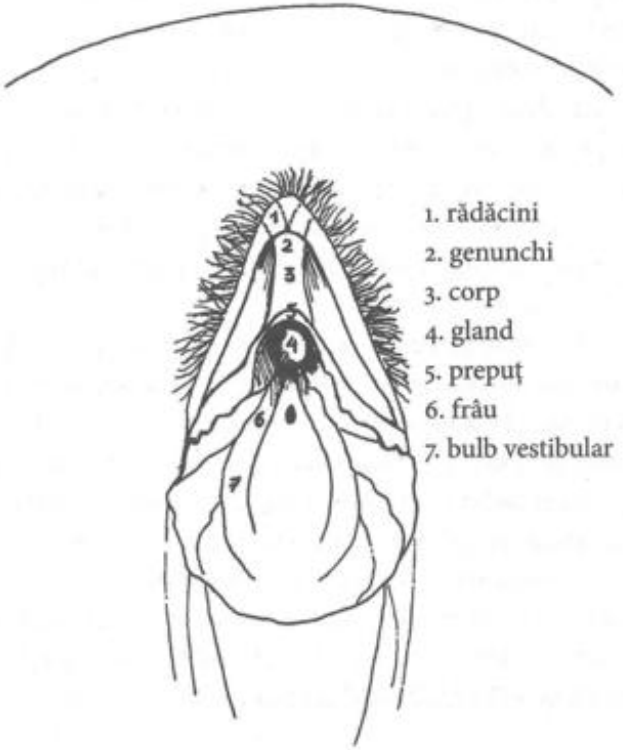

1. rădăcini
2. genunchi
3. corp
4. gland
5. prepuț
6. frâu
7. bulb vestibular

care se ridică la suprafață de pe un submarin în imersiune, este un mic pachebot. În plus, este o dovadă de falocrație și de misoginism să consideri mădularul drept o unitate de măsură și de referință.

Să afirmi că este un organ „vestigiu" sau „rudimentar" este total neștiințific: avem de-a face cu un vestigiu atunci când evoluția a modificat un organ la doi indivizi dintr-o aceeași descendență, dar care sunt separați printr-un spațiu temporal considerabil; coccisul, de pildă, este un vestigiu al cozii strămoșilor noștri, maimuțele. Însă, din câte știu, femeia nu „se trage" din bărbat, ea-i este contemporană; între penis și clitoris nu există o diferență evolutivă, ci o diferențiere sexuală.

Într-adevăr, glandul clitorisului este extremitatea vizibilă și perceptibilă a unui vast și complex ansamblu erectil, restul fiind intern: corpul, cei doi corpi cavernoși și bulbii vestibulari, ei înșiși legați de plexurile vasculare ale labiilor mici și mari și de plexurile vaginale. Partea vizibilă a clitorisului nu reprezintă decât 4% din sistemul erectil.

Acest sistem se umple de sânge în timpul fazei de excitație. Cu privirea sau degetul, se constată înroșirea și umflarea clitorisului, a labiilor mici și a labiilor mari și mărirea vestibulului; mai mult, prin atingere se observă și turgescența țesuturilor. În total, afluxul de sânge este superior celui al penisului; dar pe când erecția acestuia din urmă este spectaculoasă, intumescența femeii este pe de-a-ntregul internă subjugându-i însă pe-aceia care știu s-o măsoare. Prin urmare, clitorisul nu este decât partea de la suprafața aisbergului, nestemata centrală a unei neprețuite bijuterii; și un organ de o sensibilitate și de o eficacitate fără pereche.

O plăcere divină

Disprețuind clitorisul, Freud și unii dintre moștenitorii săi au cântat în struna secolelor de misoginie și culpabilizare; în același stil, au denigrat și plăcerile clitoridiene; *a priori*, orgasmul clitoridian este discreditat. Femeile care se dedau acestor bucurii nu puteau fi decât imature sau nevrotice, căci altfel ar fi recurs doar la plăcerea vaginală, întru totul superioară! Din fericire, aceste afirmații care au devalorizat atâtea femei timp de o jumătate de secol au fost înlăturate.

Așa cum organul își are propria-i existență, incomparabilă și admirabilă, la fel și plăcerea pe care el o oferă este valabilă în sine, nefiind, cu alte cuvinte, succedanee unei plăceri vaginale — cu nimic mai bună —, nefiind doar preliminariul acestei plăceri vaginale, ci fiind, în mângâierea gratuită, de o intensitate, de o acuitate, de o tonalitate superioare tuturor plăcerilor corpului, inclusiv celei dăruite de sâni și de vagin; și față de-aceasta din urmă, are superioritatea de a apărea mult mai repede. În sfârșit, aceasta este, în mângâierea orgasmică, de o intensitate și de o calitate superlative, invadând trupul și acaparând conștiința; orgasmul clitoridian este la fel de bun ca cel vaginal, între ele existând simple diferențe cromatice, geografice și psihice.

Clitorisul își datorează extraordinara sensibilitate erogenă structurii sale: o piele fină, fără strat cornos; o considerabilă bogăție vasculară care îi permite o intensă congestie; o incomparabilă bogăție nervoasă care îi conferă o sensibilitate „explozivă", mulțumită mai ales abundenței de receptori ai voluptății, corpusculii Krause; iar punctul cel mai încărcat cu acești faimoși corpusculi nervoși este fața posterioară a glandului, acolo unde se inserează frâul clitorisului.

Corp erectil și zonă plină de captatori ai plăcerii, clitorisul este un organ erogen cu drepturi depline. Sensibilitatea-i este superlativă și incomparabilă, de așa natură, încât senzațiile create se află la jumătatea drumului între voluptate și durere; astfel încât a fost comparat

cu un detonator. Poeții îl cântă ca pe un minunat rubin, încastrat în cel mai somptuos sipet, adevărată piatră de-ncercare a tuturor plăcerilor, autentic Sesam al tărâmului miracolelor.

În căutarea clitorisului

Cuibărit în fundul unei văi, ea însăși ascunsă de crângurile unor păduri parfumate, sexul femeii îi apare bărbatului ca un palat misterios, cu numeroase labirinturi, cu comori de negăsit și cu mult prea prețioase podoabe. Și n-are curajul să pătrundă aici. Dacă o face, Frumoasa din Pădurea adormită are impresia că Făt-Frumosul ei se poartă asemenea unui pachiderm, orb pe deasupra.

Prin urmare, ar fi de dorit ca femeia să-l învețe pe bărbat planul palatului său. Dar ar mai trebui ca ea însăși să-l cunoască. Și iată cum, mai întâi, va întocmi inventarul pentru ea însăși și-apoi, ca o stăpână, i-l va arăta vizitatorului. Dacă ea n-o va face, vizitatorul se va inspira din cele ce urmează.

Pentru ca privirea să poată repera clitorisul, este nevoie de lumină. Dacă iubirile sunt bucolice, comoara va părea încă și mai demnă de admirație în strălucirea soarelui. Odată coapsele larg deschise, labiile mari trebuie îndepărtate, apoi cele mici, pentru ca privirea și degetele să urce de-a lungul lor; în înaltul fantei, ele se întâlnesc într-un pliu ca o mică glugă de pelerină: este „capișonul" clitorisului; încet, foarte încet, capișonul acesta trebuie dat la o parte, iar un rubin se ițește, de mărimea unei mici coacăze sau a unui sâmbure de muscat: este clitorisul.

Pentru ca degetul să descopere clitorisul, coapsele fiind desfăcute, labiile mari și mici trebuie date la o parte; pe culmea fantei, sub pubis, se simte o mică umflătură sub un pliu: este clitorisul. Atunci când este foarte dezvoltat, i se pot simți detaliile: o mică extremitate sferică (glandul) așezată pe un bastonaș care, sub acțiunea degetului,

se rotește (corpul). Dacă femeia este cea care se explorează, ea resimte o senzație tulburătoare atunci când îl atinge. Dacă bărbatul este acela care descoperă, își vede partenera reacționând violent. Femeia poate, prin vorbe și gesturi, să-și ajute iubitul în căutările sale.

Dezmierdările clitorisului

Dificultatea provine din disimetria dintre stimularea cu care este obișnuit bărbatul, cea a penisului, grosieră, amplă, puternică, și exigențele nuanțate ale clitorisului, pe care bărbatul nu le-a trăit. O altă dificultate se datorează variabilității, de la femeie la femeie, a punctelor extrem de plăcute, a mișcărilor și a ritmurilor necesare: căci nu există două femei asemenea.

Punctul de maximă plăcere, presiunea, mișcarea, ritmul sunt determinate prin tatonare, ținând cont de reacțiile femeii: respirația, gemetele, cuvintele, mișcările sale, toate îi indică bărbatului intensitatea plăcerii, absența plăcerii sau neplăcerea.

Femeia care, prin autostimulare, și-a descoperit punctele precise și modalitățile lor de excitare ar trebui să i le arate și bărbatului. Iar tot ce poate face el mai bine este să o imite. Femeia nu trebuie să se teamă că va fi considerată o „vicioasă" sau o lesbiană; ei nu trebuie să-i fie frică nici că va destrăma farmecul poetic prin indicații concrete („mai sus, mai jos, la stânga, la dreapta, mai repede, mai încet, mai tare, mai cu blândețe"). Nu trebuie să ezite să apuce mâna iubitului pentru a o călăuzi, pentru a-i da mișcarea și tempoul. Există o modalitate de a o spune și a o face: jocul.

Dacă bărbatul este incapabil să-și satisfacă partenera și-o face să rateze orgasmul, nu trebuie să se mire dacă o vede întristându-se sau chiar „turbând" de furie: ea resimte o crampă perineală, o crispare nervoasă și angoasă. O dată, de două ori, de cinci ori mai merge, dar dacă bărbatul își înfăptuiește de prea multe ori stângăciile, femeia

începe să-l dispreţuiască şi poate să-i dispreţuiască pe toţi bărbaţii în general. Dezamăgită, ea refuză pe viitor mângâierea şi grăbeşte împlinirea coitului şi sfârşitul corvezii. Poate că se satisface singură sau apelează la surorile-i de suferinţă. Dacă nu chiar se îmbolnăveşte de o maladie psihosomatică.

Nu cred că bărbatul este greoi, prea puţin senzual sau egoist. Fineţea, sensibilitatea, generozitatea i-au fost trunchiate de educaţie. Devenind tandru, delicat, senzual, atent cu vârfurile degetelor sale, cu trupu-i întreg şi cu urechile, bărbatul trebuie să găsească punctul-cheie care o catapultează pe iubita lui pe o orbită cerească. Este important ca bărbatul să ştie să mângâie clitorisul şi, dacă vrea, o poate face. Pentru ca să înţeleagă, prin analogie, extrema sensibilitate a clitorisului, să o compare cu cea a frâului glandului său.

Punctul cel mai sensibil este accesibil din diverse unghiuri. Fiecare femeie îşi are modul preferat de a fi atinsă: unele pe gland, altele pe corpul clitorisului, iar altele pe rădăcina acestuia. Localizarea punctului este foarte precisă, depinzând de numai câţiva milimetri. Dacă depăşeşte acest epicentru microscopic, stimularea nu mai este eficientă. Locul potrivit este cunoscut de parteneră, care l-a descoperit prin autostimulare; dacă ea nu i-l indică, bărbatul va trebui să-l detecteze plimbând uşor un vârf de deget prin ţinuturile clitorisului.

Potrivit femeilor, acest punct se află la coordonatele următoare:

- pe partea de sus a glandului, pe muchia diedrului pe care-l formează capişonul;
- pe partea de sus a corpului clitorisului, acolo unde se unesc labiile mici sau chiar mai sus, în apropierea osului pubian;
- pe partea clitorisului, în faţa părţilor laterale ale capişonului; degetul se găseşte atunci în adâncitura dintre capişon şi labiile mari;
- dedesubtul clitorisului, uneori chiar la doi centimetri mai jos; degetul se află între gland şi meatul urinar;
- în coroană, de jur împrejurul glandului; degetul îi dă ocol.

Dată fiind dimensiunea redusă a clitorisului (şi chiar şi mai redusă a punctului „electric") şi grosimea relativă a vârfului degetului, bărbatului îi este greu să-şi dea seama dacă stimulează rădăcina, corpul sau glandul. Cel mai adesea, excitaţia este globală; mai mult, ea nu este imediată, există întotdeauna o anumită distanţă între punctul precis şi punctul de impact şi, adesea, o interpunere de ţesut, ceea ce, de altfel, este de dorit, căci contactul direct cu clitorisul determină iritaţii şi dureri. Este de preferat să-l mângâiaţi prin capişon, labiile mici sau chiar labiile mari, făcându-le să alunece deasupra lui.

Clitorisul preferă ca stimularea să fie realizată pe o suprafaţă relativ largă, mângâierea fiind atunci mai delicată, mai puţin punctuală. Oricum, suprafaţa va trebui să fie lubrifiată. Ceea ce urmează este mai degrabă de-o precizie elveţiană decât poetică; dar trebuie să-i ajutăm, cu precizie, pe bărbaţi.

Mângâierea cu un deget:

- indexul: deşi clasic, nu este cel mai capabil;
- medianul: este preferatul, căci este cel mai delicat şi amplasat în mijloc (prin definiţie), ceea ce permite o bună centrare a mâinii în axa vulvei, cu palma pe muntele lui Venus; indexul şi inelarul, rămase libere, mângâie simetric labiile mici şi faţa internă a labiilor mari;
- policele: este îndreptat în jos, aşezat pe regiunea clitoridiană; cele patru degete se află pe pubis.

Mângâierea cu mai multe degete:

- indexul şi medianul: fiecare deget se aşază pe fiecare faţă externă a clitorisului;
- indexul, medianul şi inelarul: indexul şi inelarul se află pe faţa externă a clitorisului, medianul este pe muchia capişonului.
- indexul drept şi indexul stâng: prind şi freacă, dar uşor, capişonul şi clitorisul, mişcarea fiind asemenea celei a mâinilor atunci când freacă un spic de grâu;

- patru degete: cele două degete centrale (medianul și inelarul) freacă între ele capișonul și clitorisul; cele două degete laterale (indexul și auricularul) se plimbă pe labiile mici;
- policele și indexul (sau medianul și inelarul) prind ușor ca într-un cleşte capișonul și clitorisul (sau chiar labiile mici, capișonul și clitorisul) și mângâie, cu vârfurile, clitorisul;
- palma: fața-i cărnoasă se rotește asupra regiuni clitoridiene;
- toată mâna: palma și fața palmară a degetelor „surfează" pe clitoris.

Presiunea variază, de la femeie la femeie, de la ușoară (delicată atingere) la destul de puternică; nu trebuie nici să „răzuiți", nici să striviți. Dacă femeia însăși îndeplinește uneori acțiuni puternice, o face în cursul unor stimulări cu coapsele lipite sau de-a lungul vulvei. Aici, amantul se află în contact cu clitorisul. Oricum, el începe printr-o apăsare delicată, pe care o intensifică treptat, lin, pe măsură ce plăcerea crește pentru ca să devină puternică în pragul și în timpul orgasmului; o menține fără încetare până când femeia cere îndurare.

Mișcarea pe care o apreciază cele mai multe femei este una circulară, asemenea unei rotații a acelor de ceas: degetul sau degetele se învârtesc în jurul clitorisului în mici cercuri. Pentru a se deplasa, degetul nu trebuie ridicat, vârful nu trebuie desprins de pe punctul de aplicație, mucoasele fiind acelea care alunecă și culisează (cele ale capișonului, ale labiilor mici). Amplitudinea este de ordinul a câtorva milimetri.

Sunt posibile și alte mișcări. Dintr-o dorință de eficacitate, le voi prezenta schematic:

- un du-te-vino în axa vulvei;
- delicată apăsare a clitorisului prin capișon între police și index; cleștele degetelor se strânge și se desface alternativ sau rotește cu mare atenție corpul erectil;

- ușoară clătinare a clitorisului între cele două degete: police și indexul (sau medianul) sau indexul și medianul;
- rotire transversală sub degete.

Cea mai potrivită viteză depinde de fiecare femeie în parte; important este însă ca aceasta să fie constantă, fără pauze. Anumitor femei le place un *crescendo*: mângâierea, lentă la început, se accelerează progresiv pe măsură ce plăcerea crește pentru a deveni destul de rapidă la apropierea și în timpul acmeei; și aici, întreruperile trebuie evitate.

Ritmul trebuie să fie regulat, susținut fără încetare, fără cezuri, pentru a întreține cât mai bine excitația și pentru ca amanta să se poată abandona. Constanța asigură însumarea, acumularea de stimulări și creșterea excitației. Orice schimbare de presiune, de mișcare, de tempo determină prăbușirea nivelului de excitație. Prin urmare, nici mâna și nici poziția nu trebuie schimbate în mod intempestiv.

Durata mângâierii clitoridiene este hotărâtă de femeie. Dezmierdarea nu se va opri niciodată înainte ca femeia să ceară acest lucru; nu va trebui niciodată suspendată atunci când survine orgasmul. Atunci clitorisul se retrage și dispare; dar amantul nu va trebui să piardă doar din acest motiv contactul cu punctul sublim, nici să reducă presiunea, nici să încetinească ritmul. Multe femei își alipesc coapsele atunci când plăcerea se intensifică; amantul va trebui să continue, oricum, mângâierea. Asocierea de mângâieri și de sărutări a celorlalte părți accesibile ale trupului (buze, sâni, anus) mărește plăcerea.

Mult mai subtilă decât cel mai subtil dintre degete, gura permite niște fabuloase dezmierdări ale clitorisului. Astfel, aceasta este mângâierea preferată a celor mai multe dintre iubitele noastre.

Pe plan erotic, ea este excitantă la modul superlativ, oferind plăcere și orgasm senzaționale; totuși, deși plăcerea este superioară mângâierii digitale, posibilitățile de orgasm sunt oarecum mai mici: 42% dintre femei ar aștepta acmeea datorată dezmierdărilor cu gura

față de 44% care au orgasm dacă sunt astfel mângâiate cu degetul. Nu este de mirare, căci avem de-a face cu întâlnirea a două sensibilități la fel de sublime și subtile: mucoasa vulvară și mucoasa bucală; *summum*-ul teoretic și real fiind întâlnirea dintre vârful limbii și punctul de maximă plăcere, cele mai sensibile două zone ale corpului.

Pe plan fizic, ea este agreabilă, căci femeia, întinsă cel mai adesea pe spate, poate să se relaxeze și să se abandoneze plăcerii. Pe plan psihologic, este cel mai frumos omagiu pe care un bărbat i-l poate aduce iubitei sale; este gestul care o narcisizează în cel mai înalt grad. Invers, este cel mai frumos dar pe care o femeie îl poate face bărbatului ei, cel al tainicei sale feminități. Însă este o mângâiere care cere ca între amanți să existe o mare încredere reciprocă.

Femeile își doresc ca bărbații să le ofere mai des această dezmierdare și să le-o ofere din pură tandrețe, fără să o limiteze la preliminariile coitului. Datorită ei, le-ar plăcea când să plutească într-o delicată plăcere, când să se-nalțe până la orgasm, în funcție de zile.

Buzele și limba sunt organele cele mai potrivite pentru a stimula o zonă atât de sensibilă. Buzele și încă și mai mult limba sunt delicate, ușoare, umede, onctuoase, plate (mai puțin vârful limbii); motilitatea lor fină și complexă le face îndemânatice, subtile, precise. Vârful limbii, mult mai priceput decât limba, este agentul ideal pentru explorarea și identificarea cu precizie a punctului „electric". Iar acest calificativ este în dublă măsură justificat în acest caz: pe de o parte, în momentul contactului cu punctul ei extrem de delicat, femeia resimte o plăcere „punctuală", enervantă, fulgurantă; pe de altă parte, atingând acest punct, vârful limbii resimte o foarte ușoară pișcătură și un gust amar, asemenea celor pe care le simte la contactul cu o pilă electrică. După ce a reperat acest punct, limba este mijlocul cel mai precis pentru a-l stimula în mod electiv.

Ca și în cazul degetului, amantul își va aminti că mângâierea trebuie să fie delicată, regulată, fără întreruperi, menținută în timpul orgasmului, prelungită până ce femeia îi cere să se oprească. Aici,

contactul poate fi exercitat direct asupra clitorisului, căci mucoasele bucale sunt onctuoase.

Buzele prind cu delicatețe clitorisul cu sau fără capișon până la baza corpului (loc extrem de sensibil) sau apucă doar glandul. Ele apasă ușor nestemata, o rotesc, o sorb discret, o sug, pe scurt, se comportă ca și cum ar fi un mamelon de mici dimensiuni.

Limba, cu latul, realizează ample lipăituri; cu vârful, explorează cu precizie glandul, adâncitura dintre gland și capișon, capișonul, în căutarea punctului și-l atinge apoi punctual.

Ca și în cazul degetului, trebuie să se știe că clitorisul se retrage în timpul orgasmului, că multe femei își strâng coapsele pentru a-și intensifica plăcerea, că juisările sunt și mai puternice atunci când bărbatul mângâie în același timp și alte locuri (vaginul, anusul, mameloanele sau întreg trupul). Și chiar și numai din tandrețe, această dezmierdare trebuie asociată cu alte jocuri trupești între cei doi amanți, altfel ei se simt, paradoxal, departe unul de celălalt.

Mângâierile vaginului

Cea mai potrivită mângâiere a pielii vaginale nu poate fi oferită decât de penis; reciproc, cea mai bună dezmierdare a penisului este cea dăruită de vagin; este o lege a naturii și o evidență împotriva cărora nicio altă elaborare nu poate avea întâietate. Totuși, degetele și gura pot aduce bucurii, mai ales bucurii mentale.

Mângâierile oferite de mână adâncesc intimitatea amanților. Femeia, care se lasă penetrată și descoperită din „interior" și posedată „înăuntru", aduce realmente ofranda trupului său și dăruiește cea mai mare dovadă de încredere și iubire. Bărbatul, care își introduce tandru mâna, pășește pe treptele regatului feminin și ajunge în Sfânta Sfintelor.

Atunci când cel care intră este penisul, senzațiile erotice farmecă simțurile și rațiunea bărbatului; dar el nu se gândește prea mult la dimensiunea efracției sale. Penisul este un organ de juisare, nu de cunoaștere; mai mult, se află în locu-i „firesc". Mâna însă, organ de apucare și de cunoaștere, măsoară întinderea gestului ei; pătrunzând în adâncurile femeii, bărbatul accede la misterele ei; vrăjit, simte ce se întâmplă în aceste străfunduri feminine și le descoperă viața interioară; tulburată peste măsură, femeia știe că el simte din afară ceea ce ea simte dinăuntru și o emoționează faptul că-i dezvăluie propriile-i secrete.

Prin mângâiere, el descoperă peretele fierbinte și umed, striurile sale circulare, apăsarea și, în adâncuri, conul dur al colului uterin înconjurat de fornixul vaginal. Brusc, stupefiat, simte, dacă femeia-i oferă cu ajutorul degetelor, prin dezmierdările-i excitate, acest dar, vaginul strângându-se într-un inel; în timp ce, la capătul său, fornixul se dilată într-un dom a cărui boltă ar fi colul.

Astfel, pe prag, femeia se închide pentru a-l reține pe bărbatul iubit; astfel, în străfundurile ei, femeia se adâncește pentru a-i face loc; și astfel se pregătește ea pentru a-l primi.

Bărbatul descoperă contracția mușchilor circulari ai vaginului și a mușchilor perineului la orificiul de intrare, contracție care va stimula baza, foarte erogenă, a penisului; și „balonizarea" fornixului menită să-l lase să respire, să-i creeze spațiu glandului dilatat și congestionat; două fenomene care sunt o admirabilă adaptare a celor două trupuri contopite și o manifestare a dorinței-plăcere feminine.

Nimic nu este mai tulburător decât descoperirea faptului că această parte a femeii își are propria-i viață și că se mișcă, asemenea unei anemone marine, ancorată în marea-i interioară, care se deschide și se-nchide ca o inimă, grefată în adâncurile ei, în sistolă și diastolă.

Nimic nu este mai uimitor decât să găsești în ea ceva ce și ei îi este necunoscut, precum bătăile inimii și mișcările pupilei sale, dar pe care ea o simte ca pe o dorință, o chemare, o nevoie de a

fi împlinită. Este trupul ei, în profunzimile sale, trăindu-și în felul propriu iubirea, dorința, chemarea bărbatului, iminența orgasmului. Este în carnea sa, în materie, echivalentul gândurilor sale, al cuvintelor sale: „Te iubesc, te doresc, te sorb, umple-mă, înalță-mă".

Nimic nu este mai impresionant decât să constați că, dacă femeia nu are, asemenea bărbatului — în afară —, o triumfală erecție care cere penetrarea, ea are, în ea însăși, manifestări la fel de grandioase care o stilizează după imaginea penisului, care sunt negativul erecției, care au nevoie de deplină satisfacere. Acest strigăt sublim, imperativ, pe care ea-l poartă în sine, tulburătoarele pregătiri, imperioase, pe care le cuprinde, sunt fastuoase.

Nimic nu este mai tulburător, din punct de vedere erotic și metafizic, decât să constați, prin această mângâiere, că femeia este întru totul făcută pentru bărbat, iar bărbatul, pentru femeie, doar ea și doar el; să constați că acest adevăr nu este doar anatomic, ci și fiziologic. Hora iubirii, hora vieții nu-s deloc gata să se oprească, și cu atât mai puțin umanitatea, umanitate formată din două ireductibile jumătăți ce se caută mereu pentru efemere contopiri pe care trebuie fără-ncetare să le ia de la capăt. Feministele radicale și creatorii de modă vor putea șlefui fese și sâni pentru o modă unisex, dar nu vor putea niciodată împiedica femeia, în chiar miezul trupului său, să cheme bărbatul, iar acesta să se lase prins.

Însă toate aceste bucurii sunt mai ales mentale. Cât despre bucuriile hedonice pe care le-aduce mâna, ele sunt de o calitate medie, căci degetele, prin neadecvarea configurației, lungimii, gabaritului lor, sunt incapabile să asigure o plăcere valabilă de contact și cu atât mai puțin de îndestulare; ele nu pot stimula, așa cum ar trebui, „ploturile" erogene: punctul G al orificiului vaginal (fața anterioară) și punctele fornixului. Nu pot nici să întindă corect tunica erectilă și musculară. Totuși, la anumite femei, impactul psihic este de asemenea natură, încât obțin frumoase juisări și chiar acmeea.

Mângâierea interiorului vaginului se face cu degetul median, alăturat adesea indexului și mai rar inelarului. Degetele întinse

realizează un du-te-vino fără să aibă pretenția de-a imita penisul; apoi, cu falangele îndoite, vârfurile lor ating ușor mucoasa; în sfârșit, această dezmierdare fiind cea mai apreciată, degetele oferă mângâieri circulare, uneori chiar destul de apăsate, ca în masajul ginecologic; fornixul află în ea o deosebită plăcere.

Altă dată, policele va fi cel care va împărți plăceri; căci volumul său îl face să fie cel mai potrivit pentru acest efect. Femeia fiind întinsă pe spate, vârful degetului este introdus cu pulpa în jos, ceea ce plasează celelalte degete în spațiul dintre fese, în contact cu anusul pe care îl pot stimula. Același police poate fi introdus și cu pulpa în jos, ceea ce așază celelalte degete în fanta vulvară și pe clitoris, pe care le pot excita. În ambele cazuri, vârful policelui masează fornixul, dăruindu-i o indubitabilă fericire.

În timp ce o mână răspândește mana plăcerii în adâncuri, cealaltă mână sau gura pot desfăta toate părțile accesibile ale trupului: clitorisul, anusul, sânii, buzele..., ceea ce mărește plăcerea și o propulsează la incredibile altitudini. Limba nu poate merge foarte departe în vagin, dar mângâierile ei sunt foarte plăcute: lipăire a orificiului, atingere punctuală — și, mai ales, a feței anterioare —, un du-te-vino pe furiș în intrarea adâncului.

Toate acestea aduc o notă de tandrețe în diminețile ploioase, în sufocantele după-amiezi sau în serile mohorâte petrecute în fața televizorului. Și apoi, în acest Palat, ca la Versailles, există și zile de mare sărbătoare. Atunci, iubita îi oferă iubitului care-i dăruiește la rândul său cea mai minunată dintre mângâieri, cea a concavității trupului ei convexității ființei sale. Minunată, căci căușul cald, onctuos și suplu este făcut pentru a primi excrescența fierbinte, dulce, rigidă care a fost creată pentru a o umple. Minunată, căci este o mângâiere reciprocă și simultană. Minunată, căci este cea mai profundă, cea mai fuzionantă.

Capitolul 17
Mângâierea interioară

El este-n ea. Ea-l învăluie. El se mișcă-n ea. Ea-l însoțește. Trupurile li se abandonează imperativelor și maiestuoaselor mișcări, ritmurilor sincrone și armonioase ale unui talaz lent și adânc. „Te iubesc", spune un val. „Te iubesc", rostește următorul. Ea-i spune lui asemenea. El îi zice și ei. Iar respirațiile lor o repetă. Iar ochii lor și-o jură.

Își opresc mișcarea. El o contemplă. În noaptea violină, luna se ivește dintr-un nor întunecat și-i luminează goliciunea. Doar câteva ochiuri de-argint aurit, ce-i cuprind gâtul, îi îmbracă trupul atât de feminin, trupu-i fin, trupu-i alungit de care el nu se mai satură, trupu-i de nesecat, trupu-i drag pe care el îl descoperă la nesfârșit, trupu-i flacără, trupu-i felin.

El își potrivește căușul fierbinte al mâinilor pe umerii fragezi și cuprinde cu privirea fiecare linie, fiecare rotunjime, fiecare unghi al fetei iubite. Le cunoaște cu inima și sufletul și le adoră ca la-nceput. Ea, de obicei atât de misterioasă, atât de pudică, îi oferă chipul, îi oferă ochii. Tandrețea îi purifică frumusețea, iar dorința o face gravă. Prin chihlimbarul sclipitor al privirii sale, el o străbate la nesfârșit.

Își reiau mișcarea. El în ea. Ea în jurul lui, cu privirile îngemănate. Se întrepătrund și prin priviri. Chipul îi este acum transfigurat de plăcere; iar frumusețea-i este de o altă natură, de pe-o altă lume. Talazul se transformă-n râu de lavă, izbindu-le trupurile, invadându-i, moleșindu-i. Și înainte ca aceasta să nu le aprindă în vâlvătăi mințile, ca să nu moară într-un delir de foc și aur, ei se opresc.

Se-opresc pentru a asculta. Este minunata clipă în care plăcerea brută vă oferă celuilalt, vi-l oferă pe celălalt. Vârtejul insuportabilei plăceri, beția unor senzații puternice ne răpesc și ne transformă uneori în niște singuratici. Iar în această tăcere comună, își dau seama de cât de extraordinar este momentul.

El este în femeie, iar femeia îl ține. În jurul penisului său, simte înăuntrul cald al femeii; se percepe pe deplin în membrul său, a devenit mădular. Adâncul femeii îl ține, îl strânge, îl apasă, adâncul fascinant al femeii; îi simte arsura, pulsațiile, încolăcirile; percepe cum propria-i căldură se contopește cu a sa, cum vibrează laolaltă, cum tresaltă răspunzându-i; comunică, își vorbesc, se schimbă, prin sexele lor împreunate. Căci o simte întreagă în jurul vaginului ei și în această totalitate el se răspândește. Este pe deplin cuibărit în trupul femeii, iar ființa-i întreagă se pierde în centrul celuilalt continent.

Ea l-a înșfăcat, înghițit, nu-i dă drumul. Îi simte incandescența și zvâcnirea; primește căldură și sânge; se simte plină și vastă. Un soare ce răsare se ivește în pântecele ei, razele lui o îndepărtează de-ntunericul lăuntrului; un arbore, în ea, crește, străbătând-o de la pelvis până la piept.

S-au alipit unul celuilalt. Formează un tot. „Iubește-mă ca să nu mă mai simt singură", imploră ea. Și își reiau calea, împreunându-și sexele ca două mâini. Mângâierile blânde și lente le aduc pe buze murmure și gemete. Uneori, un elan mai înflăcărat, mai profund, ce are nevoie de un loc de o aparte sensibilitate, declanșează un fulger de plăcere și-i smulge un strigăt.

Apoi, întrerupându-și din nou pașii, se îmbată cu mozaicul miresmelor ce se-nalță din trupurile lor; iar el îi admiră părul, gura, corpul. Și-i mângâie chipul, sânii, șoldurile. Și-și vorbesc, atât de

aproape, încât se înțeleg. Și au spart entitatea, comunică. Și au deschis „eul" și, pentru o vreme, au intrat în „noi"; „noi" care este contrariul singurătății.

Un nou val îi duce cu sine. El este înăuntrul ei cu membrul, în jurul ei cu mâinile. Ea este în jurul lui cu trupul, cu mâinile. Pământul se cutremură și iese din eclipsa-i. Ea se cabrează pe solul ce-i fuge de sub șolduri. Iar el îi stă deasupra. Universul se transformă-n Iubire, dăruindu-le un petic de eternitate.

„Mângâierea interioară" este mai degrabă plăcerea care aduce și nu cea care duce, plăcerea de cursă lungă și nu plăcerea de-o clipă, plăcerea-soare și nu cea fulger, dialog, iar nu monolog. Mângâierea interioară este plăcerea în sine ca o dorință fără de sfârșit!

Mângâierea interioară este dezmierdarea pe care și-o dăruiesc unul altuia organele genitale; penisul i-o oferă vaginului, iar acesta i-o întoarce. Nu este vorba despre niște banale raporturi sexuale, un du-te-vino intens și expeditiv, un fel de masturbare intravaginală în care plăcerea este solitară, fiecare fiind doar pentru sine. Este vorba despre o mângâiere prelungă în care sunt împărtășite plăcerea și tandrețea. Este dezmierdarea deplină, căci este cu desăvârșire complementară între două ființe unipolare.

Complementară este pe planul dorinței: dorința feminină este trăită ca o senzație de vacuitate și o nevoie de a fi penetrată; trupul golit aspiră spre îndestulare; este foamea de penis. În schimb, dorința masculină este resimțită ca o tensiune ce pulsează, o nevoie imperioasă de a penetra; este foamea de vagin. Mângâierea interioară este punctul de convergență a pulsiunilor instinctive ale celor două jumătăți omenești.

Complementară este și pe planul erotic, deoarece fiecare dăruiește plăcerea desăvârșită, cea a zonei genitale, și primește simultan plăcerea în sfera sa genitală. Fiecare este de două ori activ: donator și primitor de plăcere. Și este mai mult decât o simplă însumare de senzații, este o multiplicare, asemenea imaginilor din două oglinzi. Este mai mult decât un cerc de voluptate, este o spirală. Complementară este încă

și din punct de vedere morfologic: împreunarea poate ajunge atât de departe pentru că anatomia lor diferită îi predispune la contopire, femeia concavă primindu-l pe bărbatul convex.

Vaginul este receptaculul cel mai bine adaptat penisului, asigurând presiunea și contactul optime. Presiunea se exercită mai ales la nivelul treimii inferioare a adâncului vaginal: prin rețelele vasculare perivaginale care se-adună într-un manșon, prin fibrele musculare circulare și în ochiuri ale vaginului care zvâcnesc spasmodic și prin mușchii perineali (ridicător al anusului, constrictor al vulvei) care se contractă și strâng penisul la bază. Anumite femei — și, dacă încearcă de mai multe ori, toate — pot să-și contracte în mod voluntar acești mușchi, întru plăcerea mădularului. În momentul orgasmului, acești mușchi se strâng în cadență, incitându-l în mod irezistibil.

Contactul și frecarea se realizează pe întreaga suprafață a adâncului vaginal în cele mai bune condiții: este cald, lubrifiat, elastic, dar tonic. În străfunduri, glandul atinge așa-numitul *cul-de-sac* posterior, care, extensibil și onctuos, constituie cel mai delicios dintre obstacole. De fapt, bărbatul are impresia că femeia l-a prins în ea și-l reține cu tandrețe.

Penisul este unealta cea mai potrivită pentru vagin, atât prin suprafața, cât și prin forma, volumul, lungimea sa. Frecarea este plăcută din cauza suprafeței sale netede, calde, lubrifiate și datorită umflării coroanei glandului ce intră în vibrație cu striurile peretelui vaginal. Presiunea radială este asigurată de calibrul penisului care dilată cilindrul vaginal; această apăsare, alături de frecări, stimulează zonele erogene ale vaginului, printre altele și punctul G. Presiunea longitudinală este asigurată de lungimea penisului care apasă asupra fornixului vaginal posterior și-l lărgește; atingerile ferme ale glandului stimulează „ploturile" (termenul îi aparține lui Zwang) erogene ale domului vaginal, provocând plăcerea femeii și smulgându-i strigăte și imnuri.

Plăcerea vaginală se explică prin structura sa; vaginul este constituit din trei tunici concentrice: o tunică profundă formată din

fibre elastice, o tunică mediană formată din fibre musculare netede (circulare, longitudinale şi în ochiuri), o tunică internă, „pielea" vaginului, care este un epiteliu fără strat cornos, deşi subţire şi elastic; acesta din urmă cuprinde puţini receptori senzitivi şi nici măcar un corpuscul al voluptăţii, de unde şi reputaţia de insensibilitate generală şi erotică ale cărei victime sunt vaginul şi colul uterin. În realitate, ele sunt înzestrate cu o sensibilitate generală (tactilă, termică, algică), dar mai mică. Cât despre sensibilitatea erotică, ea este incontestabilă şi compozită:

- sensibilitate erotică superficială: deşi nu are corpusculi Krause, mucoasa posedă receptori tactili (terminaţii nervoase libere) care trebuie că au o conotaţie erotică; ei sunt dispersaţi pe întreaga suprafaţă şi concentraţi în ploturile fornixului vaginal şi în punctul G; sunt stimulaţi de frecarea penisului.
- sensibilitatea erotică profundă: este sensibilitatea proprioceptivă a fibrelor musculare şi viscероceptivă a vaselor de sânge ale vaginului; congestia vaselor de sânge — şi mai ales ale plexurilor erectile — şi contracţia fibrelor musculare determină înăuntru o anumită juisare resimţită sub forma unei dorinţe-plăceri. Atunci când penisul pătrunde şi începe să acţioneze, vasele de sânge şi fibrele sunt dilatate şi stimulate: aceasta-i excitaţia-plăcere. Acolo unde sângele vine din belşug, plăcerea îşi face şi ea apariţia, acolo unde muşchii se contractă, juisarea cuprinde totul.

Aşa cum bine ştim, aceste fenomene vasculare şi musculare se extind la întreaga regiune pelviană şi la întreg pântecele: uterul, ovarele, peritoneul, viscerele intră în transă; apoi, se prind în horă când penisul se dezlănţuie, declanşând pretutindeni unde erotice. În creuzetul supraîncălzit care este trupul femeii, mângâierea membrului transformă sângele în aur.

Complementaritatea instinctelor, a organelor şi a plăcerii se împlineşte, în mângâierea interioară, într-o simetrie erotică: ceea ce este bun pentru femeie este bun şi pentru bărbat şi invers. Dorinţei de a penetra şi de a biciui a penisului îi corespunde dorinţa de a lua şi de a înghiţi a vaginului. Această simetrie corespunde unei armonii a mişcărilor, unui sincronism al cadenţelor: este la fel de desăvârşită ca o sonată pentru pian şi violoncel.

Mângâierea interioară este cu atât mai bine apreciată cu cât femeia este mai mult „revelată"; vom vedea în capitolul următor cum se erotizează vaginul; deja, putem afirma că mângâierea interioară este cel mai bun mijloc de a obţine o erotizare optimă a vaginului, fie că este sau nu însoţită de stimulări clitoridiene.

Bineînţeles, mângâierea interioară nu-şi atinge acel „rinforzando" (într-o partitură = întărind sunetul într-un rapid crescendo) decât după un preludiu de tandreţe şi un anumit „crescendo" de penetrări (este contrariul amorului brutal).

Visuri de femei

Femeilor le place să primească penisul şi să-l păstreze adânc în ele, mult timp şi fără ca acesta să se mişte; ele resimt astfel o senzaţie de plenitudine şi de strânsă apropiere. „Îmi place să simt penisul înăuntrul meu şi încă mult timp; trupul îmi este invadat de fantastice unde. Îmi place să-l simt în mine, să-i simt pulsaţiile şi să rămână astfel fără să se mişte. Ce intimitate! Mă simt cel mai aproape de soţul meu atunci când sunt în braţele lui, când penisul lui mă pătrunde, nemişcat."

Femeilor le mai plac şi mişcările membrului, dar acestea trebuie să fie armonioase şi prelungi. „Mi s-a luat de amorul de tipul «bing-bang şi la revedere»; să faci dragoste înseamnă împreunare la nesfârşit, nemişcat sau mişcându-te."

Femeile visează la un bărbat care le-ar mângâia interiorul trupului cu penisul: care, în loc de a le „străpunge", le-ar colinda și-ar adăsta străbătându-le; care, în loc să „sprinteze", s-ar plimba ca un îndrăgostit, cu membrul în ele. „Îmi place cum se-mplântă în mine, când superficial, când adânc. E așa de bine că nu-mi pare deloc rău că n-am avut orgasm."

Rolul bărbatului

Scopul este prelungirea mângâierii vaginului de către penis și, prin urmare, pentru bărbat, de a se menține erect în vagin cât mai mult timp posibil și de a-și amâna ejacularea sau chiar de a și-o refuza câteva zile. Arta mângâierii interioare se află în întregime în stăpânirea plăcerii: partenerii trebuie să rămână la faza excitației numită „în platou", limita care nu trebuie trecută fiind nu doar „punctul de imposibilă întoarcere", ci chiar „punctul de dificilă întoarcere". Din momentul în care el simte că excitația i-a ajuns la un nivel mult prea înalt și, *a fortiori*, senzațiile preejaculatorii (un fel de fibrilații agreabile sau acute resimțite în perineu și la baza penisului), bărbatul trebuie să-și întrerupă mișcările și să-i ceară partenerei să facă la fel.

Ei fac o pauză, soi de mângâiere statică în timpul căreia vaginul și penisul rămân laolaltă. După câteva clipe, își reiau dezmierdarea dinamică. Și așa mai departe.

Bărbatul își poate diversifica mângâierile. Le poate varia profunzimea: membrul poate să pătrundă mai mult sau mai puțin adânc; când dezmiardă orificiul, când sondează o parte a vaginului, când se aruncă în străfundurile fornixului. Cel mai bine este să alterneze mângâierile superficiale și mângâierile profunde; ritmul cel bun este cel de o penetrare adâncă la trei, cinci sau nouă penetrări superficiale, acesta din urmă fiind cel preferat.

Bărbatul poate, de asemenea, să diversifice rapiditatea și forța mângâierii: fie mișcări lente, tandre, maiestuoase (*largo*) ce trezesc dulci voluptăți; fie incursiuni destul de rapide, îndeajuns de adânci, regulate (*allegro*) ce întreține o plăcută beție; fie adevărate implântări, profunde, ferme, repezi (*presto*) care țintesc ploturile erogene și declanșează o plăcere fulgurantă. Toate *tempourile* sunt posibile, este de-ajuns ca bărbatul să se inspire din arta muzicală: *adagio*, *andante*, *moderato*, *scherzo*, *vivace* etc. *Tempourile* trebuie alternate; cele mai bune alternări sunt de 1—3, 1—5 sau 1—9, aceasta din urmă fiind cea mai apreciată.

În sfârșit, amantul poate să diversifice direcția mângâierii: deplasându-și bazinul, îi poate conferi glandului traiectorii care vizează diferite fețe ale vaginului: stânga, dreapta, fața interioară, fața superioară și chiar toate fațetele tunelului vaginal. „Toate mișcările pot fi lente, tandre, suple, lipsite de orice tensiune. Ele pot fi chiar întrerupte în orice moment pentru ca plăcerea să capete alte nuanțe" (29).

Aceste descrieri sunt schematice, fiecare își urmează inspirația, imaginația; mângâierea interioară este o operă de artă. Durata totală a unui *continuum* amoros nu poate fi normalizată; sigur este însă că trebuie să depășească infamele durate ale coiturilor obișnuite (potrivit anchetelor, de la cinci la zece minute); o adevărată mângâiere interioară nu poate să se mulțumească cu mai puțin de un sfert de oră (*madrigal*) și se poate împlini într-o oră sau chiar mai mult (*fugă*).

Cum să controlăm ejacularea? Anumiți bărbați se controlează cu ușurință încă de la început, alții vor trebui să dobândească această capacitate în mod progresiv înainte de a o exercita cu măiestrie. Încă de la primele semne preejaculatorii, bărbatul trebuie să înceteze orice mișcare; să-și retragă penisul la marginea orificiului vaginal, lăsându-i înăuntru doar capătul; dacă toate acestea nu sunt de-ajuns, să respire profund pe nas, umflând abdomenul (cu alte cuvinte, să efectueze o respirație abdominală prin coborârea forțată a diafragmului), ceea ce determină o scădere a tensiunii nervoase.

Dacă este necesar, trebuie să reducă sau să elimine excitația cerebrală (senzorială, afectivă sau fantasmatică), excitație care o exacerbează pe cea peniană, stăpânindu-și sau deviind cursul gândurilor sale: să se concentreze cu convingere asupra importanței nonejaculării în satisfacerea partenerei și să facă plăcerea să dureze; dacă trebuie, să se gândească la lucruri străine de amor și chiar aducătoare de tristețe (inflație, impozite, cheltuieli zilnice, șeful de la birou etc.). Este mai bine să se retragă mult prea devreme decât mult prea târziu; progresiv, orice bărbat ajunge să-și cunoască al său „punct de imposibilă întoarcere".

Pauza este continuarea mângâierii fără mișcare. Aici, senzațiile sunt la fel de valabile, de o altă calitate, mai interiorizate; iar dialogul, tacit, dar intens, emoționant, se prelungește între trupurile împletite; experiența senzațiilor murmurate între căușul feminin și convexitatea masculină este de neînlocuit. Uneori, fără a-și mișca trupurile, amanții își dau de știre: partenera își contractă ușor mușchii orificiului vaginal, strângând tandru membrul; partenerul își contractă mușchii penieni, ceea ce determină o puternică zguduire. Tandre și malițioase manifestări de conivență.

De pauze trebuie să profitați și pentru a contempla și admira chipul și trupul ființei iubite. Și să stați la taifas: este o modalitate destul de senzațională și atât de complice de a discuta; îi puteți spune cât de mult o apreciați și iubiți.

În sfârșit și mai ales, interludiile vor fi folosite pentru a mângâia iubitul(a), trupul, chipul, mâinile, picioarele sale. În anumite poziții, mâinile sunt libere, iar sensibilitatea lor este mereu mult mai mare, ca și aceea a întregii suprafețe cutanate. Prelungirea excitației genitale — și, prin urmare, generale și cerebrale — erotizează într-un mod uimitor pielea: receptivitatea sa și, invers, „magnetismul" său, „puterea" sa erogenă sunt exacerbate. Mâinile poartă în ele puhoi de mângâieri; ele manifestă o incredibilă foame de pielea celuilalt; ele o dezmiardă cu poftă, cu largheță și insistență; aviditatea le poate fi satisfăcută chiar și cu masaje sau frământări ale părților cărnoase:

umeri, sâni, șolduri, coapse, pulpe; îndestulate, mâinile se pot deda atunci cizelării unor părți mai delicate — față, mameloane — sau chiar incrustării unor adevărate bijuterii: clitorisul, anusul.

Ființa iubită simte înflăcărarea, apetența, arsura mâinilor: având ea însăși pielea „excitată", extrem de sensibilă, înfometată, fermecătoare, el(ea) atrage dezmierdările și extrage din ele o superlativă juisare. Eroticitatea trupurilor, în totalitatea lor, atinge un foarte înalt nivel, și unul, și celălalt fiind în deplină armonie. Cuplul, înflăcărat atât dinăuntru, cât și din afară, nu mai este decât o torță în care individualitatea dispare fără de urmă. În toate acestea, există ceva supranatural. Înțelegem cum cei din vechime, mai ales orientalii, au asociat erotismul și misticismul; și de ce autori contemporani, precum Georges Bataille, au realizat o paralelă între ele. Trebuie sau nu să aibă loc ejacularea? Ea nu este indispensabilă la fiecare apropiere, căci mângâierea interioară oferă, așa cum vom vedea, foarte mari plăceri. Nu este de dorit de fiecare dată, căci venirea sa creează un reflex condiționat (coit = ejaculare) care o face de neevitat și automată; și, mai ales, reținerea ei ameliorează momentele de „după iubire". Dar atunci când se produce, plăcerea îi este de o nemaipomenită intensitate; iar când femeia o cere, trebuie să i se ofere.

În funcție de vârstă și de context, frecvența optimă a ejaculării variază: la douăzeci de ani, o ejaculare la patru apropieri, la treizeci, una la șapte, la patruzeci, una la nouă, la cincizeci, una la douăsprezece. Aceste frecvențe sunt adaptate firilor indivizilor și împrejurărilor: oboseală, boală, lungă despărțire etc.

Rolul femeii

Dacă bărbatul se mișcă, femeia poate rămâne nemișcată, concentrându-se asupra puternicelor ei senzații. De asemenea, ea poate să acompanieze, în mod sincron, mișcările partenerului; dar atunci,

trebuie să fie atentă ca însoţirea să nu mărească prea mult excitaţia masculină şi să nu declanşeze ejacularea.

Dacă bărbatul stă nemişcat, femeia poate fi activă prin mişcări lente ale trupului şi ale bazinului care, deplasând vaginul asupra penisului, creează o culisare a tecii pe spadă; sau fără să se mişte, prin strângerea voluntară şi ritmată a orificiului său vaginal. Intrarea vaginului este încercuită de muşchiul constrictor al vulvei (pe care Meignant l-a numit „muşchiul fericirii", pentru că înşfacă mădularul şi, în timpul orgasmului, îi induce ritmul) şi de muşchiul ridicător al anusului. Contractându-şi aceşti muşchi, femeia apasă asupra penisului cu mici lovituri complice, prieteneşti. De altfel, ea poate învăţa să contracte aceşti muşchi şi în afara coitului pentru a-i conştientiza, pentru a-i întări, a-i face mai capabili de orgasm (antrenamentul lui Gögel).

Pentru ca plăcerea partenerului ei să fie desăvârşită, femeia „va trebui întotdeauna să se străduiască să-şi închidă şi să-şi strângă al său Yoni în aşa fel încât să se muleze *lingam*-ului, dilatându-se şi comprimându-se după bunu-i plac. Într-un cuvânt, asemenea lăptăresei Copola care mulge vaca... Şi-atunci, soţul său o va prefera tuturor femeilor şi nu o va părăsi nici pentru cele mai frumoase regine ale celor trei lumi: atât de nepreţuit este acel Yoni care strânge" (30). Constatăm la hinduşi şi arabi, popoare cu un erotism atât de bogat, că această dezmierdare a femeii este extrem de apreciată.

Dar contemporanii noştri se dovedesc la înălţime: „El se-ntinde pe spate, eu m-aşez asupra lui; fără să mă mişc, îmi strâng vaginul încetişor, apoi mă-nalţ, cobor şi invers. Mă opresc, îl dezmierd unde vreau. Mă uit ţintă în ochii lui. Mai târziu, o iau de la capăt: strâng, mă mişc, mă joc cu el. Juisez. El savurează. Eu sunt cea care face dragoste cu el. Îi redau însutit plăcerea pe care mi-a oferit-o."

Bineînţeles, activitatea femeii nu este posibilă decât în situaţiile în care este liberă să se mişte: femeia deasupra partenerului, femeia în genunchi, sprijinindu-se pe coate.

Plăcerea bărbatului

Vorbesc mai întâi despre aceasta pur şi simplu pentru că bărbatul este acela care trebuie adus înspre mângâierea interioară, femeile fiind de la bun început cucerite. Problema crucială constă în a şti dacă mângâierea interioară îi procură bărbatului o suficientă plăcere sau dacă el este nevoit să se resemneze cu o plăcere mai mică.

Se poate afirma că bărbatul, ieşind din modelul sexual obişnuit, poate să obţină mai multă plăcere şi să-şi extindă posibilităţile erotice. Ejacularea este un punct culminant al plăcerii, dar nu este singura plăcere; orgasmul a fost supraevaluat şi a umbrit toţi arborii pădurii plăcerii; imperativul ei transformă amorul într-o cursă, deşi ar trebui să fie un joc. Pentru a-l obţine, bărbatul se dezlănţuie ca şi cum ar voi să termine odată cu el. Prin mângâierea interioară, bărbatul se transformă dintr-un mâncău într-un rafinat, dintr-un beţiv într-un degustător.

Plăcerea masculină comportă trei etape succesive: plăcerea-dorinţă, preorgasmul şi orgasmul.

Plăcerea-dorinţă se situează în timpul fazei de excitaţie; este crescândă; în cadrul ei, putem analiza patru componente: pe de o parte, plăcerea acută a frecării mucoasei glandului pe tunica vaginală (sensibilitate superficială); pe de altă parte, plăcerea stringentă a tensiunii penisului datorată congestiei vaselor de sânge (sensibilitate proprioceptivă); la acestea se adaugă plăcerea agreabilei tensiuni a întregului corp, unii dintre muşchi fiind încordaţi, iar sistemul cardiovascular, sub tensiune; în sfârşit, se alătură şi beţia creierului, farmecul discret al dorinţei. Se pare că, în creier şi în sânge, îşi fac apariţia nişte mediatori chimici ai plăcerii erotice, alcoolii dorinţei.

Voluptatea provine din dorinţa-plăcere a fazei de excitaţie, a cărei durată se prelungeşte şi a cărei intensitate creşte. Plăcerea constă în augmentarea excitaţiei şi menţinerea ei la un înalt nivel continuu; în controlarea evoluţiei în aşa fel, încât să se evite scurtarea ei printr-o acmee finală. Juisarea înseamnă să păstrezi minunata tensiune a

dorinței, să o faci să crească fără să o reduci pe neașteptate printr-o destindere ejaculatorie care i-ar pune capăt. Înălțarea spre orgasm este o delicioasă plăcere care ar putea fi apreciată și prelungită dacă n-ar escamota-o imperioasa necesitate a unei cât mai rapide eliberări. Deliciile acestei voluptăți pașnice sunt mult mai îmbătătoare și infinit mai variate decât scurta explozie ejaculatorie.

Plăcerea aduce o destindere psihosomatică satisfăcătoare și nu trebuie să ne temem de fenomene patologice precum acelea descrise de Reich. De altfel, iată ce spune acest autor despre faza de excitație: „După mărturisirile concordante, făcute de bărbați și femei potenți, senzațiile de plăcere sunt cu atât mai puternice, cu cât mai lente și mai line sunt fricțiunile și cu cât mai bine se acordă ei unul cu celălalt. Aceasta presupune însă în mare măsură capacitatea de identificare cu partenerul"[23].

Bărbații, pentru care abandonul înseamnă feminitate, sunt întotdeauna bolnavi din punct de vedere orgasmic. În această fază, întreruperea frecării este ea însăși agreabilă. Ea este datorată senzațiilor aparte de plăcere care apar atunci când partenerii se odihnesc. Întreruperea poate să se realizeze fără efort mental. Ea prelungește actul sexual. Atunci când partenerii se odihnesc, excitația descrește puțin, fără să dispară complet... Întreruperea actului sexual prin retragerea penisului nu este, din punct de vedere funcțional, dezagreabilă.

Numesc „preorgasm" o plăcere puternică, asemănătoare ca intensitate și calitate orgasmului, pe care bărbatul o resimte în stadiul superior al excitației sale. Acesta corespunde, pe diagrama plăcerii, fazei A reversibile — de contracție involuntară a tuturor mușchilor orgasmului, mai ales a veziculelor seminale.

Este o culme a plăcerii preejaculatorii; spre deosebire de orgasm, poate apărea de mai multe ori. Nu este urmat de vreo perioadă refractară, adică de o mai mică sensibilitate a organelor genitale și

23 Wilhelm Reich, *Funcția orgasmului*, traducere de Aurelian Cojocea și Reiner Wilhelm, Editura Trei, București, 1997, p. 40. (*N.t.*)

de o pierdere a dorinței. Poate că este un orgasm fără ejaculare. Știm că orgasmul poate exista și fără ejaculare; acesta este cazul copiilor, a celor care au suferit o operație de vasectomie. După părerea mea, preorgasmul nu este un orgasm fără de ejaculare, căci plăcerea este, în acest caz, mai puțin cotropitoare. Preorgasmul este altceva care își are propria existență.

Orgasmul se află, dacă pot spune astfel, la îndemâna tuturor mădularelor; dar atunci când survine la un bărbat care practică mângâierea interioară, el este de o intensitate fantastică.

Plăcerea femeii

Femeia este făcută pentru mângâierea interioară. Deja, *Ananga Ranga* sublinia: „Dorințele femeii deșteptându-se mai lent decât cele ale bărbatului, o singură împreunare de-abia dacă o poate satisface; mai slabele sale capacități de excitare cer cu stăruință îmbrățișări prelungi..., dar, la al doilea act, pasiunile îi sunt de-a dreptul dezlănțuite, orgasmul îi este mai violent și este pe deplin satisfăcută. Această stare de fapt este tocmai contrariul a ceea ce se petrece în bărbat: într-adevăr, acesta, deși e numai foc și pară în timpul primului act, se răcește în cel de-al doilea și lâncezește mai apoi fără chef în cel de-al treilea".

Mai departe, citim: „Dacă orgasmul venerian al femeii nu-l precede în mod expres pe cel al bărbatului, împreunarea va fi fost vană... De aici, rezultă că una dintre principalele îndatoriri ale bărbatului, în această viață, este să învețe să se rețină cât mai mult posibil..." Plăcerea femeii este, prin urmare, dublă: mai întâi plăcerea-dorință, apoi paroxismul.

În sine, excitația crescândă și dorința din ce în ce mai mare sunt, în cazul bărbatului, niște plăceri supreme, așa cum am arătat. Prelungirea stimulării este cu atât mai importantă la femeie cu cât

ea se excită mai greu. Iar plăcerea-excitație este, pentru cele care nu cunosc încă orgasmul, o remarcabilă compensație, un uluitor mijloc de a cunoaște plăcerea și destinderea.

Mângâierea interioară este singura modalitate de a o duce spre orgasm vaginal pe femeia care încă nu a ajuns până acolo. Din raport în raport, ea-și erotizează progresiv vaginul (pentru a-l erotiza încă și mai mult, vom putea să-i asociem o stimulare clitoridiană, despre care vom mai vorbi); în timpul aceluiași act, ea este aceea care determină creșterea excitației până în pragul orgasmului.

Mângâierea interioară corectează disimetria erotică, motiv al decepțiilor feminine: la bărbat, nevoia de coit este instantanee, iar orgasmul i se declanșează printr-o frecare a membrului de 1—3 minute; fapt care-l predispune unor raporturi rapide. La femeie, procesul este mai lent, orgasmul fiind atins, în cele mai bune condiții, în mai mult de opt minute.

Mary Sherley a afirmat că femeia are niște posibilități orgasmice superioare celor ale bărbatului, dar că nu și le poate realiza din cauza scurtimii raporturilor, de vină fiind bărbatul. Feministele declară, iar sexologii confirmă, că frigiditatea este cel mai adesea o pseudofrigiditate cauzată de incapacitatea bărbatului de a avea niște raporturi prelungite. Toți autorii sunt de aceeași părere, iar statisticile, elocvente: între mângâiere și obținerea orgasmului, există o proporționalitate: cu cât dezmierdările preliminare durează mai mult timp, cu atât orgasmul intervine mai frecvent. Cu cât actul — adică mângâierea interioară — este mai îndelungat, cu atât orgasmul apare mai des.

Dacă raportul durează prea puțin, femeia nu are nici satisfacția plăcerii-mângâiere, nici fericirea orgasmului. Ea se simte jignită pentru că a fost utilizată ca o simplă unealtă de eliberare și profund rănită pentru că a fost privată de propria-i plăcere. La început frustrată, ea se revoltă, furioasă și înlăcrimată. Mai apoi, se resemnează, dar absența unei împliniri sexuale îi compromite echilibrul psihosomatic și de cuplu.

Mângâierea interioară permite uneori orgasmul simultan al femeii și bărbatului: bărbatul care își stăpânește ejacularea o eliberează numai în momentul în care simte că partenera este gata să se-nalțe. Ceea ce nu trebuie să fie un scop obsesiv, ci o experiență nemaipomenită: este visul împlinit al contopirii emoționale, urmat de o nirvana comună; a fi împreună în cea mai mare dintre plăceri și în cea mai mare dintre seninătăți.

Capitolul 18
Spre o armonie a contopirii

Cuplurile care practică mângâierea interioară obţin o apropiere optimă şi o plenitudine a plăcerii. Calitatea împreunării este întru totul specială. Cu sau fără orgasm, actul prelungit induce o intensă participare afectivă şi o indubitabilă conotaţie poetică şi metafizică. Amanţii, cufundaţi într-o baie de tandreţe, căldură şi delicii, trăiesc o comunicare apropiată de fuziune. Această comunicare se revarsă asupra întregii omeniri; se simt mai buni şi solidari cu toate fiinţele, iubind într-un fel de tandreţe universală. Ea se răsfrânge şi asupra universului; căci iau parte la grandoarea şi frumuseţea naturii şi a vieţii.

În timp ce femeia iubită se contopeşte cu dvs., nu simţiţi oare că trăiţi asemenea copacilor la venirea primăverii când seva îi străbate, asemenea păsărilor care cântă atunci când soarele le dăruieşte o nouă zi? Şi-n aceste clipe, nu vă uluieşte scânteierea unui lac în miezul zilei? Extazul amoros transcende eul şi le conferă fiinţelor o altă dimensiune.

Cât de departe suntem de masturbarea în doi (a bărbatului în femeie sau a femeii cu bărbatul) sau de cea a individului singur! Aceste solitare atingeri, aceste spasme egoiste, roade ale unor mişcări mecanice, nu vizează decât organul sexual.

Căci din mângâierea interioară se nasc din ce în ce mai multe dezmierdări. Slobozind mâinile (şi sufletul), ea permite mângâieri simultane dăruite întregului trup, mai ales în timpul pauzelor, mângâieri ale primului, ale celui de-al doilea şi de-al treilea cerc. Clitorisul poate fi atunci uşor dezmierdat, ceea ce întăreşte plăcerea şi contribuie la o mai bună erotizare a vaginului. Dar sunt posibile mai ales mângâierile tuturor suprafeţelor cutanate accesibile, ceea ce face ca întreaga piele să ia parte la înflăcărarea erotică; şi cu atât mai mult cu cât stimularea prelungită prin interpenetrare persistentă a penisului şi vaginului o răvăşeşte.

Partenerii se pierd în toate nuanţele artei dezmierdărilor, fără să uite nimic, nici chipul, nici picioarele, nici mâinile şi cu atât mai puţin sânii. Gura însăşi îşi dăruieşte mângâierile gurii şi sânilor. Posibilităţile le sunt nelimitate. Căci timpul le aparţine.

Eflorescenţa senzualităţii

Mângâierea interioară permite o deplină apreciere a sensibilităţii tuturor simţurilor. Atunci când mintea este obnubilată de orgasm, ea scotomizează celelalte senzaţii. Aici, conştiinţa este liberă, disponibilă, iar ceasul nu mai măsoară clipele. Cum tocmai am spus, cel care iubeşte se bucură de atingere, dar şi de capacitatea-i de a vedea, de a auzi şi a mirosi, toate simţurile care nu participau — sau o făceau doar pe furiş — la îmbrăţişări, la schimburi.

Prin văz, el(ea) redescoperă de fiecare dată părul, ochii, chipul şi corpul fiinţei iubite. Iar privirile lor au multe să-şi spună. El(ea) va fi numai urechi, el(ea) va auzi cuvintele, imnurile, gemetele iubitului(ei) sale.

Prin miros, el(ea) surprinde şi se-mbată de ale sale o mie şi una de miresme: fermecătorul parfum al părului celuilalt, al pielii, al transpiraţiei sale; izul respiraţiei sale, aromele sexului său. Beţiei acestor mirosuri naturale, femeia adaugă miresmele îmbătătoare ale loţiunilor, cremelor, fardurilor, rujurilor, săpunurilor şi vraja parfumurilor. Trupul unei femei este o simfonie olfactivă. Iar fiecare femeie îşi are propria operă. Dar şi bărbatul, prin mirosurile sale, trebuie să-şi farmece iubita.

Contopiţi unul cu celălalt, cu membrele încolăcite, învăluiţi de miresmele propriilor trupuri, cu mâinile împreunate, privire în privire, legaţi prin cuvinte, ei comunică pe deplin. Cât de departe suntem de iubirea „bing-bang"!

Mângâierea interioară asigură permanenţa dorinţei şi a iubirii prin absenţa fazei refractare masculine. După orgasm şi ejaculare, bărbatul trece printr-o fază refractară; sensibilitatea-i erotică scade, puterea-i erectilă se prăbuşeşte, dorinţa-i îndestulată a ajuns la capăt; uneori, îl cuprind o anumită tristeţe şi o evidentă oboseală. Mulţi se-adâncesc într-un somn adânc. Dacă rămâne treaz, este mai puţin iubitor, dezinteresat, distant. Momentele de „după iubire" sunt adesea pline de singurătate pentru femeie; şi de-a dreptul pline de suferinţă atunci când n-a fost satisfăcută, simţindu-se abandonată, trădată.

Prin mângâierea interioară, femeia cunoaşte plinătatea: în timpul împreunării, a resimţit mii de plăceri; după, bucuria-i persistă, căci iubitul ei rămâne plin de dorinţă, de tandreţe, de vitalitate. Iar dacă ea o voieşte, el o poate avea din nou, potolindu-i setea atât de feminină de alte orgasme.

Dacă mângâierea interioară ar fi fost descoperită de îndepărtaţii noştri strămoşi, femeia, fiinţă multiorgasmică (insaţiabilă, devoratoare de bărbaţi şi, potrivit acestora, factor perturbator al societăţilor

și familiilor), nu i-ar fi înspăimântat; iar sexualitatea sa nu ar fi fost reprimată așa cum a fost vreme de milenii. Mângâierea interioară, permițând nesfârșite raporturi ca durată și număr, creează armonia cuplului și armonia lumii.

Mai mult, această dorință și această tandrețe durează zi de zi, totdeauna. Femeia are, alături sau la picioare, un bărbat curtenitor, dorind-o mereu, deci îndrăgostit. Este bine ca bărbatul să nu fie niciodată pe deplin satisfăcut; unii cinici afirmă că iubirea nu este decât dorința travestită și că dorința, această tensiune a întregii ființe, nu este decât presiunea spermei în veziculele seminale; ceea ce nu-i foarte romantic. În orice caz, este adevărat — o lege a vieții spune că este mai bine să aștepți decât să împlinești dorința. În general, libidoul, în sensul de pulsiune sexuală, crește în abstinență (relativă); mulți artiști (pictori, poeți etc.) nu pot crea, striga decât de dorință inspirați, decât dacă iubita îi evită.

Acestor avantaje esențiale ale mângâierii interioare se adaugă și câteva avantaje practice. Pe de o parte, este compatibilă cu stările de mai mică rezistență; un bărbat obosit, bolnav sau în vârstă poate să practice amorul fără să se teamă pentru sănătatea sa; el își drămuiește mângâierile, mulțumind-o totuși pe femeie. Pe de altă parte, ea poate fi un mijloc contraceptiv atunci când este asociată cu metoda calendarului; prin urmare, evită intoxicarea cu hormonii oestroprogestativi.

Un cer fără de nori

Obiecțiile care pot fi aduse împotriva mângâierii interioare nu țin de analiză. Afirmația că ejacularea este indispensabilă orgasmului feminin este o minciună. Ejacularea nu declanșează seismul femeii. De altfel, oare femeia nu-și dăruiește orgasme clitoridiene sau vaginale în lipsa bărbatului? Este posibil ca anumite femei să simtă în mod agreabil țâșnirea spermei calde și puternice și să le placă dezlănțuirea

orgasmului masculin. Acestea nu-și pierd plăcerea, căci ejacularea nu este proscrisă; dar ele învață repede că senzațiile agreabile și nelimitate și accesul la orgasm pe care-l oferă mângâierea interioară sunt avantaje superioare.

Este, de asemenea, greșit să se creadă că femeia are nevoie de ejaculare ca dovadă a irezistibilului său farmec și a puterii sale erotice. O femeie își va judeca feminitatea după irezistibila dorință pe care o provoacă: pentru a se simți pe deplin feminină, trebuie să-l facă pe bărbat să-și piardă controlul. Dar, vai!, bărbatul poate ejacula în câteva clipe în brațele vreunei ciume sau în căușul propriei sale mâini. Dimpotrivă, oferindu-i unei femei plăcerea supremă, el îi dăruiește o mai mare dovadă de adorație decât dacă s-ar lăsa în voia dorinței.

Absența ejaculării nu provoacă tulburări de implozie dacă cei doi parteneri au înțeles așa cum trebuie mângâierea interioară.

Dacă se-ajunge prea departe pe platoul (panta) de excitație, până la atingerea „punctului de dificilă întoarcere", dar fără a se merge până la explozie, intumescența se „absoarbe", face „implozie" și cauzează unele stări de rău. Plăcerea pe care o oferă congestia se transformă în neplăcere și chiar durere, fericitele contracții musculare devin crispări, exaltarea nervoasă și psihică capătă forma unei penibile tensiuni; energia care nu a fost eliberată se anihilează.

Dintr-odată, subiecții pot deveni irascibili, agitați sau pot cădea într-o stare de prostrație. Pe termen lung, se instalează o congestie a organelor pelviene; la femeie: congestia uterului, a trompelor, a ovarelor, a vezicii care se traduc prin dureri, false salpingite, false cistite, ca de fiecare dată când femeia rămâne nesatisfăcută. La bărbat: congestia prostatei, a testiculelor duce la o serie de tulburări ale micțiunii; în mod excepțional, se produce o ejaculare retrogradă, sperma urcând în vezică. Atât la bărbat, cât și la femeie se instalează tulburări ale dispoziției și maladii psihosomatice.

În realitate, în mângâierea interioară bine înțeleasă, nimic din toate acestea nu se întâmplă. Bărbatul se poate sustrage acestor rele

acordându-şi câteva ejaculări de decompresiune atunci când vrea; mai mult, stăpânirea mângâierii interioare pe care o dobândeşte îi permite să ştie cât de departe să meargă. Dimpotrivă, îşi vede membrul crescând în dimensiune şi putere, iar juisarea-i pelviană şi generală se măreşte.

Cât despre femeie, ea nu suferă de niciuna dintre aceste stări pline de neplăcere dacă iubitul ei posedă arta şi stăpânirea mângâierii interioare; fiecare le poate dobândi. Desigur, dacă mângâierea interioară nu este dăruită aşa cum trebuie, nu îndeajuns de mult timp sau cu prea puţină stăpânire de sine, lăsând să survină o ejaculare neaşteptată, ea o poate lăsa pe femeie în pragul crizei, într-o penibilă insatisfacţie.

Iată de ce mângâierea interioară trebuie întotdeauna să se realizeze cu acordul ambilor parteneri. Iar dacă femeia nu a aflat plăcerea şi o destindere suficientă, bărbatul trebuie să risipească adevărate comori de dezmierdări şi tandreţe pentru a o consola; şi să ia parte, dacă este necesar, la o „recuperare clitoridiană".

Mângâierea interioară este o modalitate de contopire a bărbatului şi femeii care a existat, cu alte nuanţe, prin alte locuri şi-n alte vremuri. Şi este bine să ne interesăm de aceste diverse feluri de a iubi nu din dorinţa de ezoterism sau exotism, ci pentru că în ele aflăm o transcendenţă şi o poetică pe care Occidentul nu le are, Occidentul mecanizat de gândirea scientistă, degradat de materialism şi asexuat de religia iudeo-creştină. Prin acele locuri, în acele vremuri, spiritul era viu, chiar şi-n materie de senzualitate.

Taoismul

Taoismul este o filosofie religioasă care-a apărut în China, cu mii de ani înainte de Iisus Hristos. Tao este nesfârşita energie a naturii, izvorul oricărei vieţi, elanul vital. În univers, fiinţele umane sunt

făpturi fragile. Pentru a trăi şi încă pentru mult timp, omul trebuie să fie în armonie cu Tao. Filosofia taoismului este aceea de a dura; legile sale sunt precepte de prudenţă; prin urmare, taoismul este înţelepciune, cruţare de sine. Dar este şi o nemărginită iubire pentru Univers şi pentru tot ceea ce trăieşte în el.

Într-o minunată lucrare (31), Jolan Chang a arătat cum concepe taoismul relaţiile dintre femeie şi bărbat: el consideră actul sexual ca o parte a ordinii naturii, iar scopul său este acela de a realiza armonia dintre *yin* (principiul feminin) şi *yang* (principiul masculin). Prin actul sexual armonios, elementul feminin, care îşi are originea în Pământ, şi elementul masculin, provenit din Cer, se contopesc într-un Tot. Această deplină unitate le aduce fiinţelor o pace interioară, o seninătate şi îi face să ia parte la infinita energie a naturii.

Invers, lipsa contopirii şi armoniei duce la violenţă, ură, lăcomie, nevoia de putere şi ceea ce determină aceasta: război, distrugere, droguri, sinucideri şi alte rele. „Aproape orice distrugere şi autodistrugere, orice ură şi suferinţă, orice lăcomie şi orice spirit de posesiune se nasc dintr-o lipsă disperată de iubire şi de contact sexual. Şi nu există vreo soluţie posibilă pentru nicio problemă fără o abordare sănătoasă a iubirii şi a sexualităţii."

Constatăm că taoiştii afirmau, acum sute de ani, ceea ce Freud a enunţat la începutul acestui secol: mai precis că sănătatea mentală este legată de o viaţă sexuală satisfăcătoare şi că orice nevroză determină apariţia unor perturbări sexuale.

Pentru a obţine armonia dintre *yin* şi *yang*, taoismul fundamentează relaţiile pe câteva principii:

- amanţii sunt destinşi, naturali, fără artificii, pentru a lua parte la energia nesfârşită;
- în timpul apropierilor, senzualitatea trebuie să vizeze întregul trup, prin rafinamentul dezmierdărilor şi al săruturilor;
- apropierile trebuie să fie frecvente: o dată sau de două ori pe zi;
- apropierile trebuie să dureze foarte mult;

- ejacularea trebuie să aibă loc rar;
- orgasmul femeii este un scop sacru; în aceste condiţii, el se obţine cu uşurinţă.

Amorul taoist a fost practicat mai mult de două mii de ani în China antică fără ca progenitura să aibă de suferit, fără ca la nivelul sănătăţii fizice a rasei să se înregistreze vreo perturbare. Absenţa oricărei culpabilizări a sexualităţii şi, prin urmare, a vreunei represiuni a făcut ca viaţa sexuală să fie sănătoasă. Această civilizaţie a fost scutită de perversiunile sau aberaţiile de tipul celor pe care le găsim în Occident (fetişism, sadism, masochism etc.).

Raporturile prelungite, aşa cum atrăgeau atenţia taoiştii, permit armonia între cele două naturi diferite: femeia, de esenţă *yin*, este mai rezistentă, mai calmă, forţele i se dezlănţuie mai greu, iar eforturile îi sunt mai îndelungate; sexualitatea sa este mai înceată, dar mai persistentă. Bărbatul, de esenţă *yang*, este mai puţin robust, mai activ, mai prompt, eforturile-i durează mai puţin; sexualitatea i se aprinde instantaneu într-o vâlvătaie, dar scade repede. Aceste diferenţe dintre cele două sexe sunt în detrimentul femeii, pe care relaţiile sexuale prea scurte nu o mulţumesc.

Arta taoistă de a iubi îi aduce femeii delicii mai mari şi plăceri mai profunde. Şi îi permite bărbatului să o satisfacă pe deplin; femeia este mai puternică decât bărbatul prin constituţia sa, iar bărbatul mai fragil este încă şi mai slăbit din cauza nevoilor femeii. Dacă sămânţa îi este prea des răspândită, risipită, el se epuizează. Raporturile care durează mai mult timp o satisfac pe femeie, iar ejaculările rare îl cruţă pe bărbat. Regăsim aici principiul de economie a forţelor al acestei filosofii.

Este remarcabil să constatăm cum a soluţionat Orientul problemele disimetriei feminine şi masculine; în timp ce Occidentul nu a făcut decât să-i opună pretinsei insaţiabilităţi feminine o represiune atât a femeii, cât şi a sexualităţii.

Bărbatul obţine şi alte avantaje din reţinerea ejaculării: un trup întărit, o sănătate solidă, un auz mai fin, un văz mai pătrunzător, o minte înveselită, o mai mare longevitate.

Frecvenţa ejaculării depinde de vârstă, de anotimp, de temperament, de starea fizică; pentru un raport sexual cotidian, ea este de ordinul unei ejaculări o dată la patru—treizeci de zile. În realitate, o frecvenţă optimă este cea care menţine exaltarea de a trăi. Pentru unii maeştri, ejacularea s-ar putea produce numai o dată la o sută de raporturi sau chiar niciodată; astfel, ei ajung la o treaptă superioară de spiritualitate.

Prin taoism, bărbatul şi femeia obţin armonia dintre *yin* şi *yang* şi fiecare beneficiază pe deplin de esenţa celuilalt. Bineînţeles, scientiştii zâmbesc superior auzind toate acestea. Şi dacă ar practica astfel amorul, ar vorbi, pentru a explica acordul şi schimbul dintre cele două fiinţe, despre fenomene electrice, chimice şi osmotice. Dar eu nu cred că am putea reduce euforia şi completitudinea acestor momente la nişte simple fenomene ştiinţifice. Aici există nişte extraordinare profunzimi.

Tantrismul

Numim *Tantra* un tratat religios care are forma unui dialog între un zeu şi o zeiţă. Tantrismul este o metafizică din India (brahmanismul) şi China (budismul). Ea se axează pe concepţia lui Shiva, zeu unic cu doi poli şi două chipuri: imuabilul Masculin şi eternul Feminin sau Shakti; ea vizează sublimarea polului feminin din sufletul masculin şi a polului masculin din sufletul feminin.

Tantrismul se bazează pe dualitatea fiinţelor. În femeie, există doi poli dinamici: instinctul sexual şi partea masculină sau virilitatea interioară. Un psihanalist, Jung, va relua la începutul secolului

al XX-lea această idee de bipolaritate a ființelor. El va numi *animus* partea masculină inconștientă, forța virilă inconștientă a femeii. În bărbat, există doi poli dinamici: instinctul sexual și partea feminină, feminitatea interioară. Jung va numi *anima* partea feminină a inconștientului bărbatului.

Tantrismul încearcă să se folosească tocmai de această bipolaritate. În cazul femeii, scopul său este de a-i mări, de a-i împlini *animus*-ul și de a o metamorfoza într-un bărbat interior, fără trup, un fel de entitate fluidă masculină care dublează forța erotică a eului. În cazul bărbatului, ținta tantrismului este de a-i crește, de a-i împlini *anima* și de a-l transforma într-o femeie interioară, fără trup, care să contrabalanseze forța sexuală a eului. Jung afirmă că, pentru a evolua, trebuie să ne acceptăm *animus*-ul și *anima* și să le dezvoltăm. Invers, eclipsarea lor duce la nevroze.

Erotica tantrică este o „etică, sau artă de a trăi, a cărei țintă este sublimarea prin arta dorinței erotice" (32); ea cuprinde acceptarea polilor, nunțile alchimice, împreunarea, introversiunea erotică și transmutația.

Pentru a ne echilibra ființa (și a ne armoniza cuplul), trebuie ca femeia să-și accepte polul masculin, iar bărbatul, polul feminin, pentru a le opune pulsiunii sexuale. Dacă polul feminin se atrofiază în bărbat, apare erotomania; dacă se hipertrofiază, se ivește homosexualitatea. La fel se-ntâmplă și-n cazul femeii cu polul ei masculin. Nunțile alchimice sunt „fuziune, dar fără confuzie între *anima* și eul masculin sau *animus* și eul feminin". Sunt o căsătorie, într-o sexualitate ce depășește realul, între bărbat și femeia sa interioară sau între femeie și bărbatul său interior.

Pentru a-și dezvolta *anima* — bărbatul — și *animus*-ul — femeia —, ființele umane vor face apel la cuplu. De pildă, bărbatul, pentru a-și mări *anima* într-atât încât aceasta să devină o femeie fără trup, „nu va avea alte mijloace decât de a o contempla... într-o oglindă; în acest cop, el va apela la omologul acestei *anima*, femeia exterioară. Cu alte cuvinte, el își va proiecta feminitatea inconștientă

asupra partenerei alese..., iar femeia, folosindu-se de capacitățile-i de medium..., va capta reflecția *animei* și o va ilustra". Același lucru este valabil și pentru femeie. Tantrika se va-nălța până la divinitate sprijinindu-se pe sexul interior opus; iar partenera — partenerul — îi va fi oglindă. În cadrul tantrismului, cuplul se întemeiază pe imitarea dualității divine Shiva care asociază imuabilul Masculin și eternul Feminin.

Iar actul sexual trebuie să fie lent pentru că este suport al unui metabolism deloc grăbit, al unui schimb între *anima* și femeie și *animus* și bărbat. Prin această îngemănare progresivă, tantrika socotește că perechea va forma încetul cu încetul un „tulku"; acesta este forța cosmică supremă care formează cuplul contopit într-o unitate. Dar această unitate este, într-o oarecare măsură, un „menaj în patru", o piesă ce se interpretează la patru mâini, din moment ce este coexistența sau, mai bine chiar, acordul între bărbat și *anima* sa și femeie și *animus*-ul său.

Cuplul atinge o culme a plăcerii, numită beție dionisiacă. „Juisarea erotică și chiar spasmul nu rezidă tocmai în organele sexuale sau în celelalte puncte erogene ale corpului, ci în energia sau fluidul erotic care le scaldă, ca și cum acest curent plin de vibrații ar fi viu și sensibil." În tantrism, nu există aproape niciodată nici ejaculare, nici orgasm fiziologic.

Prin interiorizarea dorinței, energia orgasmului care nu se risipește se întoarce în ființă și se introvertește. „Concentrându-se în timpul actului, bărbatul va face ca organele-i sexuale să se-mpovăreze de un enorm potențial de flux nervos care le va întări."

Introversiunea îl feminizează pe bărbat și o masculinizează pe femeie, dar în niciun caz în detrimentul propriei lor naturi; bărbatul masculin prin sexul său a devenit feminin în mintea sa, iar femeia feminină prin sexul său a devenit masculină în mintea sa.

Actul de a face dragoste, de obicei și mai ales în Occident, are ca finalitate orgasmul; actul este, prin urmare, regizat de egoism și impus prin voință, fiind juxtapunerea a două căutări egoiste și

voluntariste a unei plăceri maxime. Extazul este o scurtă pierdere a conștiinței, solidară și terminală. În niciun moment al căutării, mentalul nu se poate relaxa, energia sexuală fiind blocată.

În actul de iubire oriental, bărbatul și femeia abandonează orice voință de orgasm și, făcând abstracție de propriul eu, se lasă călăuziți spre împlinirea firească a contopirii. Atunci, toate schimburile de energie magnetică se fac în mod liber, iar energia sexuală se poate transforma. Ființele, descătușate de acțiunea voinței, pătrund într-o arie contemplativă unde senzațiile nu se mai mărginesc doar la organele sexuale, ci se extind la întreg trupul și chiar dincolo, la spațiul în totalitate. Ele devin niște receptaculi ai mișcării universale în care corpul lor se va pierde; devin niște manifestări ale Totalității prin intermediul celor două unelte cosmice: trupurile.

Și atunci, iubirea nu se mai mărginește doar la sine și la trupul celuilalt, ci este vibrație la unison cu lumea; ființa devine asemenea mișcării fundamentale a lumii. Este beție, fericire deplină, extaz infinit, înainte de orgasm, fără orgasm.

Inițiații pot chiar să obțină fuziunea sexuală cosmică împreunându-se în postura numită „Maithuna"; femeia și bărbatul stau față în față, așezați în lotus, cu pubisele lipite, bărbatul fiind în femeie; nu fac niciun fel de mișcare voluntară; fericirea vine din ea însăși. În acest fel sau într-altul, „cuplul divin, reunit în armonia totală, este atunci înălțat prin iluminare. Amândoi pătrund în Nirvana... Această supremă împlinire este însăși eternitatea strecurată în miezul ființei umane" (33).

Erotica trubadurilor

În civilizațiile occitane, a înflorit, în secolul al XIII-lea, „cultul Doamnei" și al „eternului feminin". Era o asceză apropiată de tantrism în care erotismul, înțeles ca o forță, este de natură cosmică și noninstinctivă.

În relațiile cu Doamna, erau diferențiate patru etape:

- *assag*: întâlnirea și uluirea;
- îndrăgostirea: perioada în care trubadurul, singur, își trăiește în gând iubirea, dorința;
- *joi*: apropierea celor doi iubiți, contopiți într-o mare de erotism, dar fără contact; juisarea erotică își are substanța într-o bucurie extatică;
- *fin-amors*: unirea. Sunt întinși, goi, unul lângă celălalt; el o dezmiardă cu privirea, cu mâinile, cu buzele („stăpânirea de ultimă clipă"). Apoi, ei se pot împreuna, dar fără să acceadă niciodată la spasm.

Dorința extrem de subtilă este un scop în sine, este esența însăși a senzualității. Actul se anulează pe plan organic, „glandular", pentru a se împlini pe plan „magnetic"; „*anima* și *animus*-ul partenerilor fac dragoste folosindu-se de propriile trupuri ca de niște altare". Refuzându-și eliberarea, forța se interiorizează, se înalță și procură o juisare mentală. Este o experiență excepțională, supranaturală, dar autentică, o experiență care depășește orice altă plăcere.

Această spiritualizare a sexului amintește de erotismul oriental, unul dintre tratatele acestuia purtând chiar titlul *Carnea precum un covor de rugăciune*, și de misticismul lui Teilhard de Chardin care vorbea despre iubire ca despre o „mesă asupra lumii".

Această interiorizare a dorinței pe care o întâlnim în Orient și-apoi în Occident nu trebuie să fie confundată cu „refularea" pulsiunilor. De asemenea, nu este nici un masochism în care individul ar încerca o amară juisanță a privațiunii și un chin perpetuu; nu, tantrismul și cultul Doamnei sunt deplină plăcere.

Obiecțiile reale sunt de două tipuri: pe de o parte, hipertrofia *animei*, la bărbat, și-a *animus*-ului, la femeie, riscă să anestezieze și să atrofieze sexul și să inducă o nebunie mistică; pentru a evita o asemenea evoluție, trebuie ca din când în când să se practice și relații „banale". Pe de altă parte, femeia adevărată nu mai are o realitate

proprie; ea nu mai este decât oglinda *animei*, mijlocul pentru tantrika sau trubadur de a juisa cu propria sa *anima*. Putem spune același lucru și despre bărbat și *animus*-ul femeii.

Din Orient în Occident

- Imsak: este o practică amoroasă specifică țărilor arabe. Este retenția („imsak" înseamnă „a păstra") lichidului vital și controlul nesfârșit al erecției, menite să prelungească împreunările.
- „Coitus reservatus": este un coit întrerupt, care a bântuit vreme de mai multe secole în Occident. Este o restricție impusă actului iubirii, o practică plină de privațiuni și nu o artă a înmulțirii și înălțării plăcerii.
- Continența masculină: este taoismul adoptat de comunitatea din Oneida — Statele Unite ale Americii, la sfârșitul secolului al XIX-lea.
- Carezza: este un coit extrem de calm și de pasiv, fără eliberarea spermei, elaborat de Marie Stoper la începutul secolului al XX-lea.
- Îmbrățișarea reținută, inventată de un autor creștin, Chamson, cu scop contraceptiv, este o concepție mai degrabă restrictivă decât aducătoare de împlinire.
- Masters și Johnson: celebrii sexologi americani au studiat fiziologia sexualității folosind mijloace științifice dintre cele mai moderne, fără să-i neglijeze însă aspectul psihologic și afectiv. Ei preconizează întreruperea frecventă în timpul coitului, în scopul controlării și amânării ejaculării și, prin urmare, a prelungirii penetrării, ceea ce-i permite femeii să acceadă la orgasm. Cercetările și experiențele lor au confirmat faptul că, în coit, satisfacția femeii cere un penis erect vreme

îndelungată. Ei admit că bărbatul nu are obligația de a ejacula la fiecare raport sexual.

Este o fericire să constatăm că preceptele unora dintre cele mai îndepărtate civilizații se alătură sfaturilor sexologilor contemporani. Și de ce-ar fi greșită o artă care a adus deplină satisfacție timp de milenii cuplurilor din Orient?

Dar, mulțumită uceniciei mângâierii (mai ales celei a mângâierii interioare), nu vom mai putea citi cuvinte precum: „Europenii, care nu cunosc arta și practica, sunt cu dispreț comparați de către femeile hinduse cu niște cocoși de țară: astfel că nu există niciun caz în care vreo fată de la noi să fi iubit cu adevărat vreun străin" (34).

Dincolo de mângâiere, ca artă, erotismul oriental ne va fi reînvățat valoarea spirituală a împreunării femeii și bărbatului. Nu poate fi tăgăduit faptul că apropierea dintre cele două ființe creează o bulversare a conștiințelor acestora: este un fenomen universal, care a existat dintotdeauna și pretutindeni.

Civilizațiile orientale și occitane l-au acceptat cu sensibilitatea lor specifică și l-au integrat în filosofia și religia lor. Occidentali, scientiști și materialiști, noi putem zâmbi cu superioritate în fața anumitor naivități și să ne răzvrătim față de un ezoterism pe care-l vom considera obscurantism. Dar nimeni nu ne cere să ne convertim la taoism sau să ne transformăm în trubaduri; nu trebuie să judecăm la fundamentul acestor credințe, ci să le considerăm o simbolistică în stare să exprime, în stil propriu, fenomenul universal al transcendenței cuplului. Și nimeni nu i se poate sustrage, într-o bună zi sau mereu, acestei metafizici. Noi toți am cunoscut această creștere înspre celălalt, această expansiune în lume pe care o aduce iubirea numită „fizică".

Să fim modești, „progresul" nostru este doar tehnologic, dar în niciun chip etic sau politic și cu atât mai puțin spiritual, așa cum proclama o banderolă în filmul *Hiroshima, dragostea mea*. Între masacrarea catharilor și exterminările contemporane, progresul este

doar... tehnic. Îi prefer pe taoişti sau pe trubadurii vremurilor de odinioară, iar nu pe asasinii moderni, cu sau fără uniformă.

Singurul nostru izvor de spiritualitate, încă sigur, ţâşneşte din apropierea dintre un bărbat şi-o femeie. Şi pe el se întemeiază umanitatea, o animalitate care, datorită acestor două fiinţe, devine spiritualitate.

Capitolul 19
Al nouălea cer

Convingerea că, pentru a ajunge în al nouălea cer, nu există decât o singură cale, cea a orgasmului, este una dintre consecinţele terorismului exercitat de o anumită sexologie. Scopul erotismului nu este orgasmul sistematic; este fericirea simţurilor, plenitudinea sufletului, într-un cuvânt, un fel de beatitudine. Or, această plăcere superlativă se poate obţine şi prin dezmierdări şi nu doar prin orgasm.

Totuşi, totul trebuie să fie astfel îndeplinit pentru ca fiecare fiinţă să aibă posibilitatea de a cunoaşte seismul orgasmic. La bărbat, obţinerea acestuia este de un automatism atât de evident, încât nu a putut vreodată să-şi imagineze că totul se petrece altfel cu partenera sa: aşa că nici n-a înţeles-o şi nici n-a ajutat-o întotdeauna.

Dreptul la orgasm

Dreptul la orgasm este o revendicare legitimă pentru oricare femeie. De altfel, este surprinzător să constatăm că înfăptuirea unui fenomen firesc poate să devină obiectul unei controverse.

La origine, plăcerea femeii şi *a fortiori* plăcerea ei supremă au fost culpabilizate; din aceasta, există şi acum urme. În zilele noastre, cele mai multe femei întâmpină, o vreme sau aproape totdeauna, greutăţi în a accede la orgasm prin intermediul coitului. Atunci, unele dintre ele, descurajate, se resemnează; iar altele, incontestabil sexiste, îşi spun: „Dar la ce bun?...", subînţelegând „paroxismul femeii nu are nicio importanţă şi nu este deloc necesar, sexualitatea sa fiind inferioară". „Este sexism atunci când un sex se bucură de privilegii şi puteri refuzate celuilalt sex, atunci când un sex are întâietate în faţa celuilalt, când se acceptă inegalitatea dintre sexe... La antipozii sexismului se află feminismul. El se întemeiază pe credinţa în egalitatea dintre bărbat şi femeie şi pe o dreaptă împărţire a puterii" (35).

Accesul la orgasm este un drept al femeii, aşa cum este şi al bărbatului şi încă din mai multe puncte de vedere. Este un drept logic şi o necesitate fiziologică şi psihică. Orgasmul este împlinirea firească — dacă nu sistematică — a raportului sexual, atât pentru femeie, cât şi pentru bărbat. Este un drept politic. Capacitatea de a obţine o plăcere firească, aşa cum o face şi bărbatul, libertatea de a se comporta după cum o cere obţinerea lui par, la prima vedere, nişte drepturi evidente. Totuşi, exercitarea tuturor drepturilor se loveşte de contextul socio-cultural; în acest caz, drepturile naturale ale femeii se lovesc de politica elementelor dominante: bărbaţii. Am văzut cum religia şi societatea s-au aliat pentru a reprima şi devaloriza femeia şi propria-i sexualitate. Orgasmul nu i se poate întâmpla unei fiinţe inferioare, cu o senzualitate inexistentă şi vinovată.

Şi s-a ajuns la această situaţie dublu inegalitară: în societate, femeia este condiţionată să-şi refuze sexualitatea; în pat, ea nu

poate obține ceea ce-și dorește, dar trebuie să execute ceea ce îi cere bărbatul. Raporturile sexuale sunt, în realitate, câmpul unei bătălii pentru putere a cărei miză depășește sexualitatea. A-i recunoaște femeii dreptul la plăcere, la activitate, la orgasm înseamnă a recunoaște egalitatea dintre sexe.

Avantajele pe care femeia le poate aștepta de la orgasm sunt numeroase. Din punct de vedere afectiv, experiența acmeei, în cadrul cuplului, îmbogățește și dă profunzime relației. Ea apropie elementele de un punct de fuziune, oferă împărtășirea unui eveniment emoțional de mare factură; creează o recunoștință reciprocă și o remarcabilă complicitate.

Din punct de vedere psihosomatic, ea aduce o destindere printr-o eliberare a tensiunii acumulate înainte și în timpul actului sexual. Ea restaurează o nouă vitalitate redistribuind într-un mod armonios energia eliberată. „Ceea ce noi numim eliberarea tensiunii și o trăim ca pe o descărcare motrică (partea descendentă a curbei orgasmului) este, în mod predominant, rezultatul unui reflux al excitației organului genital spre corp. Acest reflux este resimțit ca o diminuare bruscă a tensiunii. Prin urmare, acmeea reprezintă punctul în care excitația își schimbă direcția; până la atingerea acmeei, ea se îndrepta spre organul genital. Dincolo de acmee, ea se-ntoarce într-o direcție opusă, adică spre întregul trup. Refluxul complet al excitației spre întregul corp este ceea ce constituie satisfacția. Satisfacția înseamnă două lucruri: deplasarea direcției fluxului de excitație spre corp și delestarea organului genital" (36).

Per total, orgasmul îi asigură femeii un bun echilibru psihic și o sănătate înfloritoare. Invers, ratarea orgasmului poate duce la o serie de tulburări: în loc să explodeze și să se repartizeze în mod armonios, energia face implozie și sfâșie trupul și sufletul. Știm că, mai apoi, imediat își fac apariția dureri locale (congestie și crispare a organelor genitale și pelviene) și tulburări nervoase (irascibilitate cauzată de frustrarea prin „răpirea" plăcerii lor, tristețe provocată de un sentiment de ratare, de devalorizare).

Dacă implozia se produce la fiecare raport, se instalează tulburările cronice: tulburări organice (congestie dureroasă a uterului, ovarelor și a vezicii); tulburări psihosomatice (colită, gastrită, astm, contracturi ale mușchilor rahidieni care provoacă dureri cervicale, dorsale sau lombare, mult prea adesea considerate niște reumatisme ale gâtului, spatelui, șalelor); tulburări psihice (complexul de a nu fi normal, stare depresivă, tulburare a caracterului).

Mângâierea evită aceste rele. Dezmierdările exterioare ale trupului destind aproape la fel de mult ca un orgasm, indiferent dacă sunt oferite în lipsa oricărui coit sau ca postludiu; mângâierile-masaje sunt cele mai indicate și, cu atât mai mult, masajul californian. Mângâierea interioară, însoțită de dezmierdări exterioare, permite atingerea paroxismului.

Terorismul orgasmului

Dreptul la orgasm este o facultate și nu o obligație. Or, răsturnând mișcarea de represiune a sexualității feminine, eliberarea femeii, alături de eliberarea moravurilor și descoperirile sexologiei, au înlocuit interdicțiile prin dictate. Acum, o femeie cinstită trebuie să aibă orgasme; sunt contabilizate. Cea care „nu explodează" de fiecare dată și de mai multe ori este anormală.

Astfel, femeia nu mai caută orgasmul în mod spontan, ca pe o plăcere ce trebuie trăită, ci ca pe un scop pe care trebuie să-l atingă cu orice preț. Orgasmul a devenit obsesia femeii și a bărbatului.

Presiunile exercitate de bărbatul contemporan sunt permanente. El vrea să-i ofere un maxim de plăcere femeii; și ar fi foarte bine dacă ar face-o din pur altruism. În realitate, cei mai mulți nu caută, în fericita înălțare a partenerei lor, decât brevetul de bun mascul, bun amant; pentru ca bărbatul să se simtă viril, trebuie ca femeia să juiseze; orgasmul femeii supradimensionează ego-ul bărbatului, îi

dă încredere în sine. Bărbatul trebuie să știe că, dacă are o parte de responsabilitate în juisarea femeii, nu este totuși singurul creator al operei, partenera sa având și ea propria-i parte. De altfel, ceea ce o ajută pe femeie să se îndrepte spre culmi sunt tandrețea și înțelegerea afectivă, dar și forța și tehnica „virilității" sale.

Presiunile care se ivesc din femeia însăși sunt adesea relative pentru bărbat; ea vrea să-i arate partenerului că este o femeie „normală", o femeie împlinită. Această demonstrație poate fi motivată de teama de a nu fi îndeajuns iubită și abandonată, mai ales dacă iubita se simte în competiție cu alte femei. În sfârșit, supunându-se pe ele însele unor presiuni, anumite femei vizează, prin obținerea acmeei, să-și demonstreze că sunt niște femei „adevărate", normale; căci absența orgasmului este, potrivit normelor sexologiei, caracteristica femeilor nevrozate sau ratate, într-un cuvânt, a frigidelor.

Orgasmul trebuie reașezat la locul ce i se cuvine. Este o fericită împlinire, dar nu este singura activitate sexuală valabilă; în *continuum*-ul erotic, orgasmul nu este decât un element. Să-ți trăiești sexualitatea ca pe o cursă înspre orgasm înseamnă să dai dovadă de o minte îngustă și de o totală lipsă de imaginație. Această cursă nebunească pe o unică pistă îngustează relația sexuală. Căci mai există și mângâierile. La urma-urmelor, orgasmul fiziologic nu este decât un reflex spinal aflat la îndemâna oricărei ființe vii; în timp ce tandrețea și dezmierdarea sunt niște activități cerebrale caracteristice omului evoluat, iar beatitudinea care decurge de-aici, o stare corticală specifică oamenilor. Mai mult, în plăcerea extremă suntem singuri, concentrați asupra propriei noastre persoane, a propriei noastre plăceri; orgasmul este egocentric.

În sfârșit, obsesia orgasmului este sancționată prin ea însăși, căci contribuie la eșec.

Obstacole în calea orgasmului

Spre deosebire de bărbat, la majoritatea femeilor acmeea prin coit nu se produce în mod automat, de fiecare dată și în câteva minute.

Intumescența feminină se instalează mai încet decât cea masculină. În faza de platou, pragul de la care pornind femeia își poate lua „zborul" se situează mult mai sus decât cel al bărbatului. Dacă partenerul practică niște preludii și penetrări scurte, femeia nu are timp să acceadă la un nivel suficient de excitație pentru a resimți orgasmul. Toate anchetele și studiile (Masters și Johnson, Shere Hite, Pietropinto, Gebhardt etc.) o demonstrează: cu cât preludiul este mai lung și cu cât coitul durează mai mult, cu atât femeia are mai multe șanse să ajungă la împlinire.

Ținta, punctul de impact sunt adesea prost alese, iar stimularea, inadecvată. Bărbatul nu alege intrarea adecvată sau încurcă cheia. Dovada: în eșantionul lui Shere Hite, prin masturbare, 95% dintre femei ating orgasmul în câteva minute (82% dintre femeile prinse în eșantion se masturbează); prin coit, doar 30%.

Orgasmul femeii este la fel de ușor de obținut ca și cel al bărbatului, neavând nimic misterios sau irealizabil; este de-ajuns să se aplice o stimulare adecvată. Bărbatul ar trebui să ia în considerare ceea ce-i aduce femeii plăcere atunci când se masturbează la nivelul clitorisului sau vaginului și să tragă concluziile; căci masturbarea este viața sexuală primară, experiența de bază.

Dar, în loc să facă toate acestea, bărbatul îi aplică femeii „procedura" care-i permite lui să juiseze. „Să vrei cu orice preț ca femeia să aibă orgasme, atunci când o iubești, folosindu-te doar de penis, înseamnă s-o constrângi să-și adapteze trupul unei stimulări inadecvate" (37). „70% dintre femei considerau că limitarea doar la mișcările de du-te-vino ale penisului este un mijloc aproape infailibil de a nu ajunge la orgasm" (38). De asemenea, atunci când bărbatul practică

stimularea clitoridiană, el o face în stilu-i de bărbat, care nu-i tocmai cel mai potrivit. Vom vedea, puţin mai departe, soluţia problemei.

La nivelul problematicii personale a femeii sau al structurii sale psihice, numeroase sunt piedicile în calea abandonului necesar împlinirii orgasmice. Stările depresive, nevrozele, tulburările de personalitate şi isteria sunt cele mai frecvente obstacole psihice. Pe de altă parte, orice alterare a climatului afectiv îngreunează accesul spre plăcere. Femeia are nevoie de iubire, de încredere şi de respect; şi de o ambianţă favorabilă.

Colosala şi multimilenara interdicţie a plăcerii feminine n-a dispărut încă pe deplin; îşi exercită şi acum efectele potrivnice în alcov în momentul în care femeia ar trebui să se lase în voia adevăratei sale firi. Aici, erotismul feminin este sabotat de ultime şi perfide idei de păcat, ruşine şi inferioritate.

Ucenicia plăcerii

După ce am reaşezat orgasmul la locul cuvenit şi după ce am identificat capcanele ce-i stau în cale, trebuie să facem tot ce ne stă-n putinţă pentru a-i permite femeii să cunoască marea învolburare.

Femeia nu se poate abandona plăcerii decât dacă se simte respectată, îndrăgită sau, mai bine chiar, iubită de amantul ei care trebuie să-i ofere, cu înflăcărare, rafinament şi fără grabă, toate dezmierdările pe care şi le-nchipuie, atât la nivelul întregului trup, cât şi la cel al clitorisului şi vaginului.

Orgasmul prin stimulare clitoridiană poate fi deculpabilizat şi revalorizat. (Este un extaz la fel de valabil ca şi cel vaginal, atât din punctul de vedere al juisării pe care o oferă, cât şi al destinderii pe care o procură.) Este echivalentul orgasmului vaginal.

Pentru o femeie, cel mai potrivit mijloc de a învăţa să aibă orgasme este autostimularea şi, pentru început, autostimularea

clitoridiană. Toţi autorii — Masters şi Johnson, Shere Hite, Carmen Kerr, Meignant, Zwang etc. — sunt unanimi: femeia află calea orgasmului prin masturbare. Cele mai multe femei au descoperit spontan stimularea şi orgasmul clitoridian, adesea încă din copilărie sau adolescenţă, şi îl practică instinctiv, mai mult sau mai puţin regulat. Cele care încă nu i se dedau trebuie să înceapă s-o facă. Cărţile lui Shere Hite şi Carmen Kerr prezintă cele o sută de feluri ale autoexcitaţiei.

Şi pentru că a dobândit, prin ea însăşi, orgasmul clitoridian, femeia îl introduce în relaţia cu iubitul ei. Stimularea clitoridiană este realizată fie de femeia însăşi (iar amantul profită pentru a învăţa ceea ce trebuie făcut), fie de către bărbat. Acesta pune în practică ceea ce am prezentat pe larg în capitolul 16.

Mângâierea clitoridiană al cărei scop este atingerea orgasmului poate să se situeze în afara coitului, prin joc, sau înaintea acestuia, pentru a trezi dorinţa vaginului. Pentru femeile care nu acced la orgasmul vaginal, este un „avans" de plăcere, un „dar" prealabil (căci adevărata caritate începe cu tine însuţi). Pentru cele care îl obţin, este o savuroasă „gustare".

În timpul coitului, pentru cele care nu ajung la orgasmul vaginal, felul de a cunoaşte orgasmul, bărbatul fiind în ele, este mângâierea clitorisului. Ca femeia să-şi stimuleze clitorisul în timpul actului este un gest perfect „licit"; doar un bărbat egoist şi ignorant poate să se simtă jignit din acest motiv (este, aşa cum vom vedea, şi o modalitate de a-şi educa vaginul). Pentru cele care acced la orgasm, este o plăcere rodnică, o plăcere care adânceşte beţia.

După coit, pentru cele care nu au ajuns la orgasmul vaginal, această plăcere este un act de dreptate: fiecare la rândul său; dar, uneori, este imperativ, pentru „a prinde din urmă" un orgasm vaginal ratat. Pentru cele care l-au cunoscut, este un desert pe care anumite femei gurmande nu-l disprețuiesc.

Femeia este o fiinţă bifocală: are două vetre ale orgasmului, clitorisul şi vaginul. Dacă orgasmul clitoridian este uşor de obţinut, cel

vaginal, prin masturbare sau coit, survine cu mult mai multă greutate la majoritatea femeilor, de unde și reputația de hiposensibilitate a vaginului. Și totuși, vaginul poate juisa și încă juisa până la orgasm; și poate să aibă poftă, și încă foarte tare, de penis. Însă trebuie să i se ofere o educație erotică.

Până la vârsta de doisprezece sau treisprezece ani, femeia nu este conștientă de vaginul său: inaccesibil ochiului, inaccesibil degetului (din cauza himenului sau al tabuului), tăcut în ceea ce privește senzațiile (ea nu-l „simte"); el nu se revelează decât prin menstruații. Femeia îl descoperă în timpul primelor autoexplorări, urmate sau nu de autostimulări; sau prin intervenția digitală sau peniană a primul ei iubit. La început, este prea puțin sensibil, dar sensibilitatea lui erotică se va deștepta și se va mări până la a-i oferi plăcerea supremă. Autostimularea de către femeie este mult mai rar practicată decât stimularea clitoridiană (adesea, fiind asociată cu ea); și, indubitabil, induce aptitudinea vaginului de a juisa.

Diversele și multiplele mângâieri ale celor trei cercuri pe care le oferă partenerul contribuie la excitarea vaginului: lubrifiere, intumescență vasculară, încordare a mușchilor. Nimic nu trebuie uitat: săruturi date gurii, mângâieri ale sânilor, hoinăreală prin grădinile palatului etc., dar și răsfățarea clitorisului. Dezmierdarea clitoridiană este condiția *sine qua non* pentru abordarea vaginului; căci aceasta-i cea mai potrivită pentru a-l înfierbânta, pentru a-l aduce până la un prag adecvat de excitație.

Amantul o obișnuiește pe femeie să se simtă „golită" și-apoi „împlinită", să-și conștientizeze propria-i vacuitate feminină, propria nevoie de îndestulare și încă de îndestulare prin mângâieri ale gurii, buzelor și limbii oficiind la intrare și cucerind orificiul vaginal; prin dezmierdările oferite de degetele care nu vor avea vreo altă ambiție decât aceea de a îmblânzi cu tandrețe intrândul; și prin mângâierile penisului care formează întreaga artă a dezmierdării interioare, cea mai bună erotizare posibilă a vaginului.

Condiționarea clitoridiano-vaginală este mângâierea simultană a vaginului și a clitorisului pentru a crea o condiționare, o asociere,

între penetrarea vaginală și plăcerea clitoridiană. Clitorisul devine intermediarul juisărilor vaginale. Plăcerea se transmite de la unul la celălalt. Se pot practica trei tipuri de asocieri: mângâierile vaginului cu gura asociate cu mângâieri ale clitorisului cu degetele (până la orgasm). Mângâierile vaginului cu degetele asociate cu mângâierile clitorisului cu celelalte degete ale aceleiași mâini sau cu cealaltă mână (până la orgasm); sau asociate cu mângâierile clitorisului cu gura. În aceste prime două cazuri, femeia este cea care poate, cu propriile-i degete, să-și stimuleze vaginul sau clitorisul, în timp ce bărbatul se ocupă de celălalt pol. În sfârșit, a treia posibilitate, mângâierea vaginului cu penisul sau „mângâierea interioară", asociată cu o stimulare a clitorisului de către bărbat sau de către femeie.

Pozițiile amanților care facilitează accesul la clitoris și le eliberează mâinile sunt cele mai convenabile. Printre altele, acestea sunt: poziția laterală (femeia cu spatele la bărbat), poziția femeie pe burtă, poziția femeia în rugăciune mahomedană, poziția femeia așezată peste bărbat. Aceasta, punând femeia deasupra, o face mai activă și o transformă în stăpâna jocului: ea-i imprimă propriului trup balistica propice satisfacerii sale, cuprinde penisul cu vaginul pe care-l conștientizează ca organ de apucare și nu doar receptacul pasiv; îi conferă intrândului ei mișcările necesare plăcerii proprii; și transformă penisul într-un pivot al întregului corp erotizat; își stimulează clitorisul și totodată sânii.

Erotizarea progresivă a vaginului poate dura ani. Dar, odată revelată, femeia se bucură de vaginul ei cu bucurie, cu ușurință și rapid, fără o participare clitoridiană concomitentă, iar, uneori, chiar și fără pregătire. În paralel, se dezvoltă o adevărată poftă a vaginului; o adevărată foame vaginală își face apariția.

Încă o dată, amanții și-au oferit empireul prin mângâiere. Și tot prin mângâiere, a tuturor simțurilor, fericirea îi cuprinde pe îndrăgostiți.

III.

Dincolo de mângâiere

Capitolul 20
Mângâierile sufletului

„Fără de mângâiere, sufletul tău piere", spune proverbul. Am văzut că, atunci când nu sunt mângâiaţi, puii animalelor îşi pierd puterile şi slăbesc până ajung să moară; în plus, prezintă tulburări psihice. Crescătorii ştiu acest lucru, oamenii de ştiinţă l-au demonstrat. Mai mult chiar, trebuie ca felul în care sunt îngrijiţi să comporte o anumită nuanţă afectivă şi personală; contactele mecanice trebuie date uitării, căci privarea emoţională are un rol la fel de important ca aceea senzorială. La fel se întâmplă şi cu odraslele oamenilor, aşa cum au demonstrat-o medicii şi psihologii, mai ales Spitz, în legătură cu nou-născuţii crescuţi în incubator, cu bebeluşii din orfelinate etc.

Totul se petrece ca şi cum stimulii ar activa sistemele nervoase şi neuroendocrine. Există o adevărată poftă de stimulare, la fel de importantă pentru viaţa şi supravieţuirea copilului ca şi pofta de mâncare. Alimentaţia şi igiena nu-i sunt de ajuns ca să se dezvolte, are nevoie să i se asigure o intimitate fizică şi o afecţiune personalizată. Ceea ce, de cele mai multe ori, i se şi întâmplă.

Dar atunci când ajunge la vârsta adultă, omul păstrează aceleași nevoi originare și imperative; or, nicio intimitate, nicio dezmierdare de tip infantil nu-i pot fi oferite din motive psihologice și sociale. Astfel, potrivit lui Berne (39), adultul adoptă un compromis: acela al sublimării acestor nevoi într-una mai subtilă, mai simbolică, într-un cuvânt, într-o „nevoie de recunoaștere". Această poftă este de asemenea natură, încât întreaga-i viață este o căutare a unor semne de recunoaștere, adică a unor manifestări ale celuilalt valorizante și personale. Poate fi o privire, un zâmbet, un contact, o frază: acestea sunt mângâierile sufletului.

Mângâierile trupului și mângâierile sufletului sunt într-atât de necesare, încât prizonierii întemnițați, aflați singuri într-o celulă, sfârșesc prin a se prăbuși în demență și cașexie, distruși fiind de privarea senzorială și afectivă.

Iubirea de sine

Groddeck amintește că iubirea de sine este primul principiu indispensabil oricărei ființe. El subliniază că inclusiv delincvenții, marginalii și nebunii nu pot trăi fără să iubească. Își găsesc tot felul de scuze și nutresc tot soiul de speranțe. El mai subliniază și că Iisus Hristos a spus: „Iubește-l pe aproapele tău ca pe tine însuți" și nu „mai mult decât pe tine însuți"; el știa că cel mai mult ne iubim pe noi înșine; descoperise înaintea lui Freud narcisismul.

Or, cel mai mult ne expunem „eul" în relația amoroasă: ne oferim personalitatea psihică fără nicio podoabă (sau cu mai puține podoabe decât în viața socială) și ne oferim trupul dezvălit. Eul este, într-adevăr, gol, la propriu și la figurat. Putem face față acestei situații numai dacă sufletul și trupul ne sunt iubite, apreciate sau chiar admirate.

Cât despre senzualitate, ea aduce-n scenă personalitatea psihică în ceea ce are ea mai tainic (domeniul dorințelor, al fantasmelor, al

plăcerii) și trupul în ceea ce are el mai intim (diversele zone erogene, mai ales organele genitale). Cu alte cuvinte, femeia, dar și bărbatul nu-și pot împlini senzualitatea decât dacă le sunt recunoscute calitățile psihismului și fizicului lor. Căci nu pot exista mângâieri ale trupului fără mângâierile sufletului.

Mai mult, apropierea de celălalt sex, dincolo de mobilurile sentimentale și libidinale, are și motivații narcisice: întâlnirea cu celălalt nu trebuie să distrugă individul, ci, dimpotrivă, să-i creeze o stare de bine. Căci el se-așteaptă la o reasigurare a iubirii sale de sine. Celălalt este o oglindă în care ne punem întrebări despre noi înșine și-n care sperăm să descoperim o bună reflectare a propriei noastre ființe. Ceea ce iubim în celălalt este buna imagine de sine pe care acesta o trimite înapoi.

De aici până la a spune că amorul nu este niciodată decât amor-propriu, nu este decât un pas; aș fi tentat să-l fac atunci când citesc răspunsurile unor bărbați la întrebările lui Pietropinto: „Ce vă atrage cel mai mult la o femeie?"

- „Să se comporte ca și cum aș fi persoana cea mai importantă pentru ea";
- „Să fie realmente interesată de ceea ce spun";
- „Trebuie să-i pese mai mult de mine decât îi pasă de sine însăși".

Iar în acest joc al lui Eu, unde se află iubirea față de celălalt? De altfel, să privim în jurul nostru, cu luciditate, și în noi, cu cruzime, și ne vom da seama cât de mult intervine iubirea de sine în iubire. Totuși, să nu fim asemenea cinicilor care trag de-aici concluzia că iubirea nu există; să fim indulgenți cu ființa umană și să reținem doar că nu poate trăi fără să se iubească și că, pentru a se iubi pe sine, el trebuie să fie iubit.

Înainte de a o dezmierda pe ființa iubită sau chiar în clipa în care o dezmierdați, faceți-o să simtă cât de mult o iubiți și o apreciați, că ați ales-o și că încă o preferați; amintiți-i calitățile; spuneți-i cât de bine vă este lângă ea, cât de minunate-i sunt mângâierile; mulțumiți-i

întotdeauna; nimeni nu datorează nimic nimănui, nici chiar după cincizeci de ani de căsătorie. Nu lăsați să treacă vreo zi fără să-i dezmierdați, măcar o dată, sufletul.

În ciuda aparentei sale puteri, bărbatul se simte și el în întregime analizat atunci când întâlnește o femeie; și este la fel de sensibil la aprecierile ei. „Micșorați-i *ego*-ul unui bărbat și penisul lui va suferi aceeași transformare", scrie Pietropinto. Odinioară, susține el, bărbatul era virilizat de bărbat și activitățile-i sociale; acum, el este astfel de către femeia sa și activitățile lor sexuale; femeia i-a devenit judecător și oglindă.

La întrebarea autorului: „Când vă simțiți cel mai viril?: când faceți dragoste cu o femeie, în relațiile dvs. sociale cu alți bărbați, când faceți sport sau la locul de muncă?", cei mai mulți răspund: „Mă simt viril atunci când sunt cu o femeie foarte feminină, când fac dragoste cu o femeie și ea apreciază toate gesturile mele".

Un act de încredere

„Principalul obstacol în calea plăcerii este, într-adevăr, teama: teama sub toate formele ei, teama de a nu fi rănit fizic sau afectiv; teama de a nu fi în greșeală, de a nu comite o greșeală, de a nu fi pedepsit sau batjocorit, teama de a nu părea urât, neîndemânatic, ridicol, incompetent, insensibil, indezirabil... iar lista continuă la nesfârșit, căci cuprinde toate ideile dezagreabile pe care fiecare ființă umană și le poate face despre ea însăși" (40). Și, efectiv, este nevoie de o încredere nebunească pentru a te lăsa în seama cuiva, cu trup și suflet, căci această abandonare înseamnă să te expui judecăților sale. Iubirea este un act de credință.

Mai întâi, judecat va fi felul în care arată chipul și trupul. Am văzut că pudoarea are o origine mai degrabă estetică decât etică. Judecate vor fi și „capacitățile sexuale". Aici, teama se preschimbă în

teroarea de a fi neîndemânatic, neputincios, frigid, insuficient, prea precoce, prea tardiv etc. Judecate vor fi, în cele din urmă, trăsăturile de caracter, defectele, slăbiciunile, fragilitatea, nevoile senzuale, cererile afective.

Suntem atât de vulnerabili în relația amoroasă, încât este absolut necesar ca celălalt să se dovedească un aliat ce nu pune condiții, înțelegător, care ne acceptă așa cum suntem. Cu cât ființele se simt mai acceptate, cu atât mai mult se atrag; cu cât își mărturisesc mai pe față fragilitatea, cu-atât se apropie; cu cât se cunosc mai bine, cu-atât sunt mai mult laolaltă. Invers, „cu cât unul îl bănuiește pe celălalt că-l judecă și cântărește tot ce a făcut și ce a gândit, cu atât se îndepărtează mai mult de partener" (41).

Să te încredințezi nu-nseamnă numai să încredințezi ceea ce ești, ci și ceea ce aștepți și ceea ce speri: siguranță, tandrețe și satisfacție sexuală. Să te încredințezi înseamnă să ai încredere că vei fi pe deplin satisfăcut. În sfârșit, încrederea unei femei și, din ce în ce mai mult și mai adesea, a unui bărbat înseamnă speranța că va fi ales(ă) pentru totalitatea-i și nu doar pentru sexul său. Femeile au trăit întotdeauna în fobia de a nu fi decât o pereche de fese; bărbații trăiesc acum teama de a nu fi decât un penis. De-acum, ființele au în comun temerea de a nu fi decât niște obiecte sexuale de consum care, după folosire, sunt numai bune de aruncat.

Cântul cuvintelor

Relația erotică nu începe la căpătâiul așternuturilor, ci ar trebui să dureze ziua-ntreagă: nu poți fi tiran la amiază și să faci pe galantul la miezul nopții; nu poți provoca ranchiuna în timpul zilei și să ceri încredere la apusul soarelui.

Mângâierea sufletului este necesară de-a lungul întregii zile. Aici, cuvântul este de aur: trebuie să știi să vorbești. Schimbul senzual

începe la amiază prin cuvinte; şi continuă seara în sporovăieli. E necesar să ştii să-ţi păstrezi timp pentru discuţii, pentru a fi împreună doar din plăcerea de a fi astfel, fără să faci nimic altceva, atât ziua, cât şi noaptea. Dar a nu face nimic nu-nseamnă să pierzi timpul. Senzualitatea nu este o slujbă cu jumătate de normă sau una singuratică; este o modalitate de a te exprima care reprezintă acordul sublim al relaţiei din timpul zilei. Cuvintele zilei pregătesc cânturile nopţii.

Şi, oricât de mulţi ani veţi fi petrecut împreună, dezvăluirea propriei intimităţii rămâne întotdeauna o încercare. Ar fi o bădărănie să vrei să te bucuri de toate roadele iubirii fără să le-aduci nici măcar un cuvânt de laudă. Da, este posibil ca, atunci când mângâi o gură, un sân, un sex, să alături cuvântul gestului şi să-i murmuri cât de frumos, de dezirabil este, şi încă altele asemenea pe care le voiţi. Valorizarea trupului şi, mai ales, a organelor genitale, este una dintre frumoasele dezmierdări ale sufletului.

Pozitivismul

Nu este vorba aici despre filosoful Auguste Comte, ci despre o atitudine mentală deliberată care constă în căutarea, în oricare fiinţă, a calităţilor şi în punerea lor în valoare. Este un optimism de principiu care face minuni în relaţiile dintre oameni, împlineşte indivizii şi îi face să progreseze.

Mulţi ar crede că dezmierdările — ochilor, mâinii, gurii — sunt privilegiul femeilor sau al bărbaţilor care au un chip şi-un trup perfecte, că nu pot fi oferite decât unor fiinţe extrem de frumoase. Este o greşeală. Orice femeie — s-o luăm ca exemplu — merită să fie mângâiată, chiar şi numai pentru că este femeie. În sine, feminitatea pe care aceasta o încarnează, specificitatea, esenţa, puterea ei sunt demne de adoraţie.

Mai mult, fiecare femeie, în particular, posedă calităţi fizice care o valorizează, atrag şi reţin: acestea pot fi părul, ochii, zâmbetul, sânii,

talia, picioarele ei şi mai ştiu eu ce... Calităţile erotice sunt cele care leagă: anumite femei prea puţin avantajate de un fizic ingrat se dovedesc nişte amante extraordinare prin senzualitatea lor, atât atunci când oferă, dar şi când primesc mângâieri. În sfârşit, calităţile psihice, afective şi culturale sunt cele mai importante. Dacă de un trup frumos te poţi plictisi, de tandreţea unei femei însă, de generozitatea, de liniştea pe care o aduce echilibrul ei sufletesc niciodată; aşa cum nu te vei plictisi vreodată cu o femeie sensibilă, creativă, cultivată.

Mângâierea nu-nseamnă numai atingerea unui obiect frumos; este un schimb de la suflet la suflet în care afectivitatea şi intelectul sunt preponderente. Orice femeie care iubeşte este emoţionantă, orice femeie iubită străluceşte, orice femeie iubită şi care iubeşte se transformă. Iar în timpul iubirii, orice femeie este transfigurată: încrederea, bucuria, deliciile, tandreţea o fac să acceadă la o stare de conştiinţă extatică, stare care-i conferă chipului ei această fascinantă expresie reprezentată perfect de statuile din templele hinduse şi ilustraţiile lui Paule Messiant. Toate răspândesc o seninătate fericită şi, paradoxal, o intensă viaţă interioară. În spatele pleoapelor închise sau prin ochii larg deschişi, fiinţa priveşte în sine şi, dincolo de sine, contemplă o altă lume.

Nu există, aşadar, femei urâte, nu există decât femei ale căror trup şi suflet n-au fost bine dezmierdate. Totuşi, două lucruri pot urâţi feminitatea: urâţenia interioară — agresivitatea, anxietatea, cupiditatea. Dar şi aceste „defecte" trebuie mai degrabă îndreptate decât blamate — şi neglijenţa; fiecare fiinţă umană are datoria de a se înfrumuseţa, de a se pune în valoare. Şi nu este o chestiune de bani, ci de voinţă. O siluetă agreabilă şi o ţinută armonioasă sunt rodul unui efort zilnic. Chipul, părul trebuie zi de zi îngrijite, împodobite cu rafinament; trupul, ca şi gura, nu trebuie să exale decât mirosuri naturale proaspete. Cât despre îmbrăcăminte, nu toate femeile îşi pot oferi haine de lux sau şic; dar toate pot avea un „look"; toate pot evita mediocritatea. Nu există femei urâte, ci numai femei neglijente.

În această privinţă, permiteţi-mi să adaug câteva rânduri referitoare la femeile ce-mi sunt dragi: femeile plinuţe, dacă nu chiar,

uneori, obeze. Din cauza tiraniei supleței care bântuie și a rasismului antigrăsime care o însoțește, ele își detestă propriul trup. Unele mi-au mărturisit că nu mai îndrăznesc nici să se privească într-o oglindă, nici să se dezbrace în fața soțului. Fapt cu atât mai trist cu cât femeile grăsuțe nu sunt adesea responsabile pentru greutatea lor, așa cum am arătat într-o lucrare precedentă (42). De fapt, sunt victime ale unei dereglări metabolice a cărei principală cauză este o mare anxietate și puternice contrarietăți.

Dar aceste femei să-și aducă aminte de faptul că, dacă bărbații preferă femeile subțirele, ei se-ntorc acasă la cele plinuțe, căci acestea din urmă sunt mai senzuale, iar opulența formelor, simbol al feminității și maternității, împlinesc fantasmele masculine. Dezmierdările sunt și pentru ele.

Chiar dacă cineva se dovedește a fi mai libertin, chiar dacă trăiește cândva vreo aventură, există întotdeauna o clipă-n care își întâlnește sufletul în vreun ascunziș al ființei. Deja, doar dacă n-are a face cu vreo prostituată, are nevoie, vorba cântecului, de multă salivă pentru a separa câteva grame de nailon de cincizeci de kilograme de carne. Apoi, chiar dacă își dorea o aventură pur fizică, nu va putea scăpa de propria-i ființă, ce nu poate fi despărțită de trup, de organele genitale. Căci în jurul sexului, există o întreagă personalitate, cu temerile, visurile, complexitatea sa; mai târziu sau mai devreme, o întâlnim cu toții. Iată de ce e pasionantă și, adesea, fericită carnea pe care nu doar unul o numea tristă: gustul de cenușă de după actul sexual nu este perceput decât de-aceia care n-au aprins decât focul de paie al plăcerii. Carnea este bucuroasă, iar flăcările își continuă dansul jucăuș pentru aceia ce iubesc femeia și sufletul ei.

Iar dacă voiți ca mângâierile cu care dezmierdați pielea să aibă vreun sens, vreo intensitate, vreo căldură, sufletul acesta va trebui să-l mângâiați.

Capitolul 21
Iubirea de mâine

Cuplul uman nu este doar o adunare, este o înmulțire, nu este doar o unitate, ci o totalitate. Ca nicio altă relație posibilă între oameni, împreunarea senzualității lor îl transformă într-un „mare tot" pe măsura universului. Or, ce vedem? ce înțelegem?

Potrivit diverselor anchete, femeile suspină: „Bărbații nu știu să ne mângâie trupurile; ne pun dintr-odată mâna pe sex; și nici măcar nu știu să-l dezmierde mai bine, nu-l ating decât pentru a-l penetra. Să ne mângâiem singure, nimeni nu te poate satisface mai bine decât o faci tu însăți!" Anumite femei merg chiar mai departe: „Să ne mângâiem între noi, nimeni nu știe mai bine decât o femeie ce-i place unei femei".

La rândul lor, bărbații se lamentează că femeile se duc direct la țintă — membrul —, neluând în seamă chipul și trupul; unii trebuie să-și aline nevoia de mângâieri alături de profesioniste interlope sau alți bărbați. Astfel, umanitatea rămâne spartă în două fragmente.

Printre problemele pe care și le pun locuitorii Pământului, cele mai multe vor fi rezolvate în secolele următoare prin progresele

tehnicii: foamea, boala, energia. Altele, care țin de un progres psihic și etic, vor avea nevoie de mai mult timp pentru a-și găsi vreo soluție: violența și războiul. Dar ce se va-ntâmpla oare cu această problemă fundamentală: relațiile dintre cele două jumătăți ale umanității, între femeie și bărbat?

Oamenii se apropie unii de alții în trei circumstanțe: pentru a coabita — iată cetatea; pentru a lucra — iată întreprinderea; pentru a se iubi — și acesta-i cuplul. În coabitare și colaborare, ființele umane se obișnuiesc unele cu altele. În cuplu, raporturile, mai dense, sunt și mai dificile; căci cele două ființe merg cât mai departe cu putință în cunoaștere, acceptare, adaptare a celuilalt și dăruire de sine.

Iubirea și dorința sunt forța de atracție care unește nucleii existențiali. Cuplul evoluează întotdeauna între fuziune și fisiune. Pentru ca fuziunea să fie mai puternică, poate că trebuie să regândim sexualitatea.

Patru mii de ani de civilizație iudeo-creștină au țintuit de pat stăpânul și sclava (chiar și atunci când aceasta devine metresă), masculul omnipotent și fecioara întotdeauna blândă. De mai bine de patru mii de ani, ambii joacă niște roluri impuse de contextul socio-cultural.

Femeia de-odinioară, ființă inferioară, trebuia să fie fragilă, sensibilă, sentimentală, tandră, pudică, pasivă, fără satisfacții sexuale și fidelă. Bărbatul de altădată, ființă superioară, trebuia să fie puternic, autoritar, insensibil, nici sentimental, nici tandru, întreprinzător, activ, să aibă satisfacții sexuale și putea să fie infidel.

Scopul relațiilor sexuale era juisarea bărbatului prin penetrare și ejaculare (a penisului în vagin). Femeia era un receptacul întotdeauna dorit, nu mereu respectat, prea puțin interesat; puțin sensibilă prin fire și erotismul fiindu-i interzis, ea putea să primească doar câteva rămășițe de plăcere, dar orgasmul îi era inaccesibil.

Dar a venit revoluția sexuală a anilor 1960: femeilor li se recunoaște faptul că simt plăcere și că pot chiar să aibă pretenții la

orgasm. Totuşi, rămân pasive. Neapărat expert în materie şi învăţat încă de la naştere, masculul conduce balul; are rolul de a-şi satisface partenera şi de a-i oferi orgasmul. Bărbatului i se cere să înfăptuiască minunata ispravă de a-şi aduce partenera pe culmile plăcerii în cinci minute şi de fiecare dată...

În anii 1970, bărbaţii, aflaţi la capătul puterilor, sfătuiţi de psihologi şi sexologi, au declarat femeia responsabilă pentru plăcerea şi orgasmele ei. Dacă nu ajunge la plenitudinea senzuală, înseamnă că este blocată; în acest caz, să consulte specialişti care vor şti să-i ofere ajutorul necesar.

În anii 1980, înfruntarea încetează, începe fuga. Femeii de altădată îi urmează o femeie de tranziţie, al cărei prototip este femeia din California: această amazoană divorţează, îşi ia un serviciu cu jumătate de normă şi-şi consacră cealaltă parte a zilei cultului propriului trup. Muşchii ei ajung să semene cu cei ai unui bărbat prin aerobic şi *bodybuilding*; masculinizată, se poate lipsi de masculi; dacă îi vine cheful să facă dragoste, agaţă, apoi pleacă, fără să se-ntoarcă, la serviciu şi la draga-i musculatură. Bărbatul îşi pierde busola; avea obiceiul să culeagă fructul şi să arunce coaja; acum, el este cel luat şi-apoi abandonat. La început, penisul lui se refuză: iată impotenţa; apoi, proprietarul este acela care o ia la fugă, îngrozit. Şi temeri ancestrale faţă de femeia devoratoare de bărbaţi renasc. Umanitatea este pe cale să se rupă-n două şi încă în mod radical.

Din fericire, creierul nostru veghează: atâta vreme cât vor mai exista bărbaţi, vor fremăta în faţa femeilor; atâta vreme cât vor mai fi femei, se vor înfiora în faţa bărbaţilor. În jurul minunatelor noastre instincte, totul se poate redistribui. Radicalii şi marginalii fac societăţile să progreseze; ne vom întoarce la excesele de-acum, dar nu şi la greşelile de altădată. O femeie nouă şi un bărbat nou se vor naşte şi va apărea o nouă formă de sexualitate. Pentru aceasta, fiecare trebuie să devină ceea ce este.

Bărbatul este cel care trebuie să se schimbe cel mai mult: bărbatul nou îşi acceptă *anima*, această parte feminină, atât de bogată, a

personalităţii sale. Are dreptul de a fi sensibil, sentimental, vulnerabil; are dreptul de a fi tandru; şi dreptul de a cere şi de a primi; dreptul de a nu se excita, de a nu penetra şi de a nu ejacula. Are dreptul să mângâie şi să fie mângâiat. Nu este obligat să aibă întotdeauna iniţiativa, să ştie totul, să facă totul, să-i reuşească totul. Căci bărbatul trebuie reumanizat.

De altfel, femeia nouă vrea să aibă de-a face cu o persoană adevărată, capabilă să simtă, să se exprime, să-şi împărtăşească emoţiile şi nu cu un bărbat ascuns şi blindat de virilitate. Aceste dispoziţii sunt, poate, indicate pe un teren de rugby sau în jungla afacerilor, dar nu în luntrea iubirii. Femeia vrea un prieten capabil să simtă, să se minuneze, să se distreze, să tachineze şi să-şi acorde răgazul de a fi senzual.

Femeia nouă îşi lasă *animus*-ul să iasă la iveală: este activă, are iniţiative, inventează dezmierdări: are dreptul de a cere şi de a primi plăcere; nu este obligată să accepte sau să solicite sistematic penetrarea. Femeia nouă nu se mulţumeşte să fie disponibilă, nici chiar să reacţioneze, ci acţionează. Rolului din ce în ce mai important al femeilor în societate îi corespunde un rol mai de anvergură în activitatea senzuală.

De fapt, pe bărbaţii de tip nou îi bucură emanciparea sexuală a femeii şi înscăunarea egalităţii sexuale. Această evoluţie îi eliberează de rolul apăsător de *leader* şi de excesiva şi exclusiva lor responsabilitate. Noul comportament senzual se bazează pe colaborare şi reciprocitate a plăcerii şi a acţiunii.

Drepturile şi îndatoririle fiecărui sex sunt egale, căci nevoile sexuale şi sexele sunt egale: dreptul la plăcere, la dezmierdări şi la dorinţă; îndatorirea de a asculta, de a fi activ şi de a satisface. Regăsindu-şi şi asumându-şi adevărata natură, eliberaţi de artificii, de piedici, de rolurile impuse de societate, femeia şi bărbatul îşi vor regăsi asemănările într-ale senzualităţii, afectivităţii şi spiritualităţii: se vor recunoaşte, se vor înţelege şi se vor simţi mai aproape unul de celălalt.

Trebuie oare să ne temem de uniformizarea sexelor și de pierderea complementarității? Și, prin urmare, de neutralizarea interesului unuia față de celălalt? Egalitate și asemănări nu înseamnă similitudine. Căci, între sexe, vor exista întotdeauna diferențe fundamentale pentru a le apropia: acestea sunt particularitățile biologice, morfologice, senzuale și psihice care creează atracția dintre ființe, asigură funcționarea libidoului și realizează complementaritatea structurilor organice și psihologice.

Nemaifiind un macho, bărbatul trebuie să rămână în mod autentic viril; o forță musculară care să nu excludă delicatețea, o tărie de caracter care să-și asume slăbiciunile și să renunțe la autoritarism, o ardoare senzuală care să nu-l împiedice să fie stăpân pe propria-i erecție și ejaculare, un control al emoțiilor care să nu-i interzică sensibilitatea. Trebuie ca bărbatul de tip nou să găsească o dreaptă măsură între ale sale *animus* și *anima*.

Noua femeie trebuie și ea să mențină echilibrul dintre ale sale *anima* și *animus*; bărbatul are mai multă nevoie de a fi feminizat decât femeia de a fi masculinizată; lumea, dominată vreme de milenii de masculi — o lume a violenței și a exploatării —, nu este un exemplu demn de urmat. Tot ceea ce eliberează și împlinește femeia este un progres; tot ceea ce o masculinizează este o aberație. Desigur, prevenite fiind de Simone de Beauvoir, femeile nu mai trebuie să-și reducă la tăcere senzațiile și sentimentele, plăcerea și iubirea; mult prea adesea prinse în capcana simțurilor, femeile se îndrăgostesc prea repede și se regăsesc mai apoi părăsite. Byron și-ar putea afla dezmințirea — „Pentru bărbat, iubirea nu-i decât o parte a vieții, pentru femeie, este viața în întregime" — nu cerându-le femeilor să-i maimuțărească pe bărbați, ci bărbatului să acorde mai multă importanță iubirii.

Este de dorit ca femeia să învețe să nu se mai încreadă în propriile-i sentimente și să se bucure în deplină libertate de trupul ei; căci dac-ar copia cinismul bărbaților, unde-ar fi atunci progresul? În general, femeile nu progresează imitându-i pe bărbați. Da, bărbatul

este acela care trebuie să se schimbe redevenind el însuși. Dacă „femeia este viitorul bărbatului", este și acela al umanității numai fiindu-i pildă.

Dezmierdarea, feminizând iubirea, aduce o notă de blândețe în toate relațiile dintre oameni. Fiind deja, în ea însăși, o comunicare — nonverbală —, va induce în plus un dialog mai amplu între sexe; ea obligă la o ascultare atentă cu ochii, urechile, mâinile, corpul întreg, a dorințelor și reacțiilor ființei iubite; și la o supunere pentru a-i satisface cât mai bine cu putință nevoile senzuale. Astfel, ea învață să-i asculte și să-i înțeleagă confidențele, să-i răspundă nevoilor sale afective. „Cine tace moare nespovedit", spune proverbul. Multe cupluri trăiesc drama de a-și vedea senzualitatea înglodându-se și agonizând fiindcă nu comunică. O falsă rușine de a nu părea prea senzual, teama de a nu-l vexa pe celălalt sau de a nu fi înțeles, un romantism de operetă impun tăcerea. Astfel, se adună insatisfacții și ranchiune; astfel, se instalează dezinteresul pentru senzualitate și amara resemnare. Dimpotrivă, cel care cere primește și este satisfăcut. Iar cel care știe ce vrea celălalt, nefiind obligat să-i descifreze dorințele sau să-i extorcheze voile, poate să se destindă și să se simtă bine. Și ambii își află împlinirea.

Bărbații, eliberându-se de vechile lor prejudecăți și de complexul de macho, își vor oferi bucuriile de a da și de a primi mângâieri și le vor dărui prietenelor lor. Femeile, de-abia ieșite din pasivitate, vor trebui să evite „complexul gheișei" și „complexul obiectului" care le interzic, în numele unui anumit feminism, să fie folosite una drept maseuză, cealaltă drept bibelou. Și vor mai trebui să știe că, într-un cuplu de tip nou, nimeni nu este nici servitor, nici obiect. Dezmierdarea le permite unora și celorlalți să-și asume adevărata lor natură, tandrețea instinctivă, eliberată de orice deformare și amputare; și să guste momentele privilegiate de abandon. Mângâierea este anti-sexistă, căci femeia și bărbatul sunt, în cadrul ei, maeștri în egală măsură; în egală măsură răspunzători pentru inițiative, desfășurare

şi creativitate, femeia şi bărbatul sunt, în cadrul ei, fără deosebire, cel care oferă şi cel care primeşte.

Mângâierea eliberează cuplul de „specializarea muncii în pat" şi de obligaţii; bărbatul nu mai are datoria de a conduce cu-ndemânare manevrele, de a se excita la momentul oportun şi de a atinge anumite performanţe. Femeia nu mai trebuie să se mulţumească să urmeze îndeaproape acţiunea bărbatului şi să se chinuiască să-l recompenseze pentru tăria erecţiei sale printr-un frumos orgasm. Unul sau celălalt poate începe mângâierile, le poate înlănţui, varia, inventa, înceta. Mângâierea înseamnă libertate.

Dar este anti-sexistă şi pentru că nu înseamnă efracţie, posesie, violenţă, ci recunoaştere, creaţie, blândeţe. A mângâia, a îmbrăţişa nu se reduc la simţirea unei plăceri; înseamnă admiraţie, valorizare, narcisizare a trupului şi a fiinţei.

Dezmierdările lărgesc câmpul senzualităţii. Pentru a putea mângâia, este necesar ca creierul nostru superior (cortexul), cel al umanizării şi al raţionalizării, să păstreze controlul asupra creierului arhaic — cel al instinctelor —, dar nu pentru a le stinge, căci ele sunt tot ce avem mai adevărat în noi, ci pentru a le oferi o paletă mai vastă de împlinire. Dacă, în loc de a căuta dintr-odată îndestularea prin coit, ne acordăm răgazul de a explora în amănunt senzualitatea, de a ne interesa îndelung de toate semnalele sexuale, de toate suprafeţele erogene, înmulţim influxurile emoţionale şi ne hrănim forţa pulsională.

Mângâind cu ochii pupilele, cu buzele sânii, cu mâna şoldurile, ne delectăm cu semnale sexuale şi întreţinem vibraţiile creierului nostru. Instinctul nu ne oferă decât un comportament şi o plăcere stereotipe; erotismul ne prezintă o bogăţie infinită de atitudini şi, prin urmare, de senzaţii. Şi fiindcă suntem oameni, trebuie ca sexualitatea noastră să difere de cea a galinaceelor.

Nu există o împlinire senzuală optimă fără o participare afectivă mai mare sau mai mică. Femeilor, ca şi bărbaţilor, le este foame

de tandreţe, această dorinţă a inimii. Atât unii cât şi ceilalţi caută în contopirea trupurilor atât exaltarea afectivităţii lor, cât şi exaltarea simţurilor lor. Vor să fie iubiţi, dar şi mângâiaţi.

Cu excepţia unor Don Juani şi amazoane, cele mai multe fiinţe umane vor ca aceia care le iubesc trupurile să le arate sentimente adevărate şi respect; occidentali obişnuiţi cu această dihotomie suflet—trup, noi vrem întotdeauna să facem diferenţa între ceea ce este afectiv şi ceea ce este strict senzual. Dar în van am încerca să disociem sufletul de piele în această nevoie crescândă de a lua pe cineva în braţe, de a-l mângâia şi de a se lăsa mângâiat; este o nevoie, a întregii fiinţe, de alinare, de comuniune şi de re-creaţie.

Un val de eliberare a trecut peste sexualitate; tabuurile şi miturile care o oprimau şi o deformau trebuiau înlăturate. Dar diferite grupuri şi-au însuşit această sexualitate proaspăt slobozită: afaceriştii au degradat-o; pornografia câştigă de pe urma cărnii greutatea-i în aur. Medicii au banalizat-o, sexologia transformând plăcerea într-o funcţie cum este respiraţia sau digestia. Materialiştii au făcut-o aseptică; iată sexul-sport, care consideră plăcerea o activitate igienică din care sunt excluse sentimentele. Iubirea zisă fizică s-a mutat din confesional în cutia cu medicamente sau gimnaziu.

Comercializată sau medicalizată, sexualitatea s-a strâmtorat la organele genitale, adică la câţiva centimetri pătraţi de piele, deşi întreaga suprafaţă cutanată e parte din aceasta. Deculpabilizată sau demistificată, s-a desacralizat şi restrâns la statutul de corp-obiect, deşi în ea apare şi sufletul.

Prin dezmierdare, opera de artă care umanizează materia, sexualitatea cuprinde întregul trup şi-şi regăseşte adevărata dimensiune. Această sexualitate glorificată este senzualitatea. Este rodul tandreţei, al sensibilităţii şi al inteligenţei. Ea preaslăveşte trupul.

Acest corp glorios este nu doar unealta nespusului, ci este locul preaspusului. Limbaj, desigur, dar şi scară somptuoasă a transcendenţei. Căci în faţa trupului dezvelit al femeii, fermecată de

mângâiere, în fața acestui celălalt el însuși, răpit de juisare, niciun bărbat nu se poate sustrage acestei escapade spre infinit care-i străpung noaptea, cum razele de soare o fac prin ploile de aprilie.

IV.

Capitolul 22
Fericirea trece prin piele

Ascultându-mi pacientele şi pacienţii sau persoanele care au asistat la conferinţele mele, citind numeroase scrisori care mi-au fost adresate, am înţeles încă şi mai bine importanţa simţului tactil în viaţa fiecăruia.

Reacţiile pacienţilor

Primele persoane care mi-au împărtăşit gândurile lor în privinţa *Tratatului de mângâieri* au fost, bineînţeles, pacienţii şi pacientele mele; şi au continuat s-o facă în anii ce-au urmat. Clientela mea fiind formată 80% din femei, am cunoscut, prin urmare, mai ales reacţiile feminine. Ele, care-mi încredinţau cu uşurinţă suferinţele inimii lor, au devenit încă şi mai încrezătoare. Unele au vrut să-mi confirme importanţa atingerii relatându-mi povestea lor.

Doamna M., 37 de ani: „Acum câteva săptămâni, am suferit de-o vaginită. Ginecologul mi-a recomandat să nu am niciun fel de raporturi sexuale, nici chiar cu prezervativ — căci acestea, deşi apără de microbi, nu împiedică iritarea cauzată de frecări —, până la vindecare. Atunci, soţul meu, spre marea mea uimire, a început să-mi mângâie întreg trupul, din cap până-n picioare. Era aşa de bine, încât nu-mi părea cine ştie ce rău că nu mai pot face dragoste. Totuşi, mă temeam că o să înceteze cu dezmierdările atunci când, din nou, am fi putut avea raporturi sexuale. Din fericire, a continuat s-o facă. Binecuvântată fie acea vaginită!"

Domnişoara L., 21 de ani: „Aveam o mastoză (este o afecţiune dureroasă a sânilor). Am cunoscut atunci un băiat care îmi mângâia bine, foarte bine chiar, tot corpul şi mai ales sânii. Mastoza a dispărut. Apoi, m-am despărţit de-acel băiat şi am avut un alt prieten, dar acesta din urmă nu mă mângâia. Am făcut iar mastoză. Tocmai m-am împăcat cu primul meu prieten şi m-am vindecat din nou. Acum, avem de gând să ne mutăm împreună."

Doamna T., 47 de ani: „Soţul meu, meşteşugar, este împovărat de griji (impozite, plăţi, neplăţi, restricţii bancare etc.). Nu se gândeşte la nimic altceva, nu vorbeşte despre nimic altceva. Aşa că nu-i mai stă mintea la dragoste: au trecut deja câteva luni de când nu m-a mai răsfăţat. Adesea, îi spun: «Mai uită şi tu de griji câteva clipe, lasă-te în voie, eu am nevoie de tine şi ţie o să-ţi facă bine; hai, vino, o să te-ajut să te destinzi». Dar nici nu vrea s-audă. Atunci, mi s-a luat de toate şi m-am hotărât să-mi iau un câine, cineva care s-ar lăsa mângâiat şi care mi-ar întoarce dezmierdările."

Am făcut o apropiere între această declaraţie şi o informaţie pe care-am auzit-o chiar în dimineaţa aceasta la radio: în Franţa, există opt milioane de pisici şi tot atâţia câini. Să existe oare şaisprezece milioane de fiinţe care nu au parte de mângâieri?

Uneori, povestea este şi mai amară. Doamna D., 55 de ani: „După ce oprim televizorul, facem dragoste în felul următor: soţul meu, fără să-mi spună o vorbă, se caţără pe mine, îşi dă drumul în câteva

minute, apoi coboară, tot fără vreun cuvânt, îmi întoarce spatele şi adoarme. Face dragoste ca o vrabie. Când i-am atras atenţia că nu rezistă prea mult, mi-a replicat: «Aşa-s bărbaţii». Nu-i de mirare că, de mai bine de treizeci şi cinci de ani, credeam că aşa sunt toţi bărbaţii. Acum, după ce v-am citit cartea, ştiu că lucrurile stau altfel. Cum să-l fac să accepte?"

Doamna H., 60 de ani: „N-am avut niciodată parte de mângâieri, aşa că mi s-a făcut o teribilă lehamite atunci când v-am citit cartea; n-am putut s-o termin. Dar am cumpărat trei exemplare, câte unul pentru fiecare dintre copiii mei, pentru ca ei să nu-şi rateze viaţa."

Doamna L., 50 de ani: „În urma unei arterite, soţul meu a rămas impotent. Prin urmare, nu mai facem dragoste. Dar m-aş lipsi de raporturile sexuale dacă măcar m-ar lua în braţe. Iată însă că nu m-a mai îmbrăţişat de mai bine de trei ani, nici măcar nu m-a mai atins."

Multe femei mi-au mărturisit că această carte le făcuse să nu se mai simtă vinovate. Înainte de a o citi, practicau anumite tipuri de mângâieri sau aveau anumite dorinţe, dar le era ruşine din cauza lor. După, le-au pus în practică simţindu-se mai bine faţă de ele însele sau, mai mult chiar, întru totul frumoase. Faptul acesta a fost un alt izvor de bucurie pentru mine. Căci întotdeauna am crezut, ca şi Paul Géraldy, că „în iubire nu există păcat, nu există decât greşeli în materie de gusturi". Unul dintre scopurile mele era tocmai acela de a reconcilia sexualitatea şi frumuseţea interioară.

În sfârşit, cele mai multe dintre femei au deplâns faptul că soţul lor refuză să citească *Tratatul*. Unii pretindeau că „ştiu totul şi nu au nevoie să citească o carte", deşi soţia frustrată nega această pricepere. Alţii, fără să fi deschis măcar cartea, o respingeau sub pretextul că este „pornografică". Aceste păreri, deloc întemeiate, mi-au atras atenţia. Foarte repede, m-am gândit că revelează teama pe care bărbatul o nutreşte faţă de femeie şi faţă de propria-i feminitate interioară. Reflecţiile şi munca de documentare pe care le-am întreprins de-atunci mi-au confirmat supoziţiile, ceea ce m-a determinat să scriu *Le Mâle Peur*.

Și, că veni vorba, care au fost reacțiile bărbaților? Înainte de publicarea *Tratatului*, singurele confidențe pe care mi le făceau se refereau la tulburările lor de erecție, ca și cum problemele pe care le-ar fi putut avea cu soția se reduceau la acest fapt. După apariția cărții, unii bărbații, dintre care câțiva îmi păreau totuși „înguști" sau deloc interesați de subiect, s-au deschis. Mi-au descris felul în care le place să fie mângâiați; au fost unii care chiar s-au plâns că partenera lor nu-i dezmierda îndeajuns; și ei se simțeau frustrați. Cu toate acestea, în ansamblu, bărbații au rămas rezervați.

Mărturii în timpul conferințelor

E atât de reconfortant să vezi că într-o sală în care se vorbește despre mângâieri s-au adunat o sută sau patru sute de persoane! Iar umanitatea nu-i încă pe vecie pierdută din moment ce aceste persoane au ales să părăsească televizorul sau orice altă ocupație debilitantă numai ca s-audă vorbindu-se despre tandrețe. Titlul era cel mai adesea: „Mângâierea: o plăcere, un limbaj, o terapie". La sfârșitul prelegerii, avea loc o discuție, care era întotdeauna pasionantă și care se prelungea adesea. După discuții, femeile care nu îndrăzniseră să vorbească veneau să-mi mărturisească anumite lucruri și să-mi ceară sfaturi. Când mă gândesc la toate aceste ființe, mi-e inima plină de căldură. Aș vrea ca prin aceste rânduri să le arăt afecțiunea mea.

În anii '80, auditorii erau în proporție de 80% femei și doar ele puneau întrebări sau veneau să-mi vorbească. După anii '90, bărbații au început să se miște: reprezintă acum 50% dintre auditori și 50% dintre cei care pun întrebări... dar încă nu vin să se destăinuiască.

Scrisorile

Vă împărtășesc aceste scrisori nu pentru laudele pe care le conțin, ci pentru că sunt mărturie pentru ceea ce simt și așteaptă oamenii: cât de importante sunt mângâierile și tandrețea pentru armonia cuplului, cât de important este ca fiecare să-și lase *anima* să se împlinească, această parte feminină prezentă atât la bărbat, cât și la femeie, cât de important este să-l asculți pe celălalt.

Doamna B.: „Mi-a plăcut foarte mult cartea dvs. Este pentru prima oară când aud un bărbat vorbind așa de frumos despre plăcere și despre femeie. Este o reabilitare a trupului-plăcere, este un omagiu tandreței-mângâieri, este o odă închinată frumuseții, vieții, bucuriei. Este o invitație la fericire, la senzualitate, la deliciile firii. Vă mulțumesc pentru aceste bulversante clipe de lectură."

Domnul D.: „Am 30 de ani. Îmi permit să vă scriu pentru a vă spune ceea ce am simțit încă de la primele pagini ale *Tratatului de mângâieri*: am plâns. Ca bărbat, poate că nu trebuia să o spun, dar îmi face bine, căci eu cred că bărbatul are tot atâta profundă tandrețe, sinceră și dezinteresată, ca și femeia.

Trebuie să vă spun că m-am uitat de două ori ca să știu cine este autorul cărții. Am fost foarte uimit, dar fericit, să văd că este un bărbat. Dar trebuia oare să fiu astfel? Trăim într-o lume machiavelică. Și e oare o utopie să-ți dorești o lume mai feminină, cu mai multă tandrețe, amabilitate, afecțiune, generozitate; o lume mai altruistă. Toate calitățile pe care eu încerc din răsputeri să le ofer."

Doamna L.:

„Dragă domnule și prieten,

Permiteți-mi să vă spun astfel. Căci mă simt întru totul de acord cu ideile cuprinse în atât de frumosul text pe care l-ați scris. Evident, ca femeie, nu pot să le înțeleg decât instinctiv. Dar sunt aproape uluită, trebuie s-o spun, că un bărbat a putut parcurge acest drum atât de complex prin sensibilitatea și senzualitatea feminine. Într-adevăr, sunt pe deplin de acord cu dvs. atunci când afirmați că

și în bărbat există această polaritate feminină și că bărbatul total, cel al mileniului trei, va fi acela care va reuși să o dezvolte.

Și fiindcă și eu am putut să pătrund în străfundurile sufletului celorlalți, am ajuns la concluzia că numai o femeie poate să-l ajute pe un bărbat să înțeleagă ce așteaptă, dar cu multă răbdare, blândețe și tandrețe, calități pe care noi, femeile, le-am cam uitat în timpul revoltelor noastre feminine de după '68: eu însă, încerc din răsputeri să le redescopăr și să-l fac și pe soțul meu să le redescopere.

De altfel, mă gândesc că pentru cuplurile actuale nu mai există alte soluții. Unora li s-a luat de divorț și vor reuși până la urmă să înțeleagă că în dialog — o adevărată comunicare, un schimb profund — se află rezolvarea pozitivă enormei dificultăți pe care o reprezintă viața în doi. În această privință, cartea dvs. este prețioasă, căci o face pe femeie să provoace această tandrețe în bărbat, ceea ce noi nu mai știm să facem aproape deloc, tot așteptând un bărbat ideal și fiind mai dornice de a lua decât de a oferi. Dar lumea noastră de consum a dezvoltat un formidabil egoism care este cauza tuturor eșecurilor noastre.

Dvs. aduceți o nouă lumină asupra complexității nevoilor ființei de a trăi în armonie cu celălalt. Iar faptul acesta necesită mai multă răbdare și înțelegere. Și acceptarea realității sale. Personal, eu nu mai cred în acel *alter ego* (celălalt eu), am învățat să iubesc o ființă fantastic de diferită. Însă iubirea nu este oare plămădită din toate aceste mici daruri cotidiene? Soțul meu — puțin cam macho, foarte sârguincios când trebuie să-și ascundă rezervele de tandrețe, străduindu-se din toate puterile ca nu cumva să-i scape, mi-a mărturisit, pe când citea cartea dvs., că este cea mai frumoasă pe care a citit-o vreodată.

Astfel, să ne petrecem toată viața învățând să-l iubim pe celălalt. Dumnezeule, cât e de greu! Iată de ce îmi doresc ca această carte, care le este de folos celorlalți, să fie citită cât mai mult."

Doamna H.: „Am citit deja multe lucrări referitoare la acest subiect. Totuși, mi-a plăcut teribil felul în care îl prezentați... Foarte

estetic, niciodată vulgar, în niciun caz pornografic, deloc afectat, un stil nou. Mi-a plăcut faptul că, dincolo de inevitabila tehnică, ați vizat iubirea și tandrețea. Și mi-a plăcut acest accent de filosofie orientală.

E chiar destul de surprinzător faptul că această carte a putut să fie scrisă de un bărbat. Într-adevăr, cei mai mulți bărbați sunt atât de neștiutori în ale femeii și, pe deasupra, mai și refuză să știe mai multe. Cel mai adesea, mi se pare că numai o femeie poate realmente să-și dea seama ce este agreabil pentru o femeie... și spun toate acestea fără să mă gândesc la vreun context homosexual. Da, sunt uimită și încântată să citesc, în sfârșit, aceste rânduri scrise de un bărbat care pare să știe cum «funcționează» o femeie. Mai mult, în ele se întrezărește în filigran o adevărată adorație față de femeie și un gust pentru ceea ce este lent, prelungit, voluptuos, care s-ar dori dincolo de timp, nesfârșit. Și nimic nu este mai plăcut pentru o femeie decât să vadă că are lângă ea, dacă nu chiar în ea, un bărbat al cărui scop nu este o juisare grăbită și unilaterală, ci o juisare dorită în doi, împărtășită.

Oare bărbații vor rămâne pentru totdeauna la fel de incompetenți în fața femeii sau se vor schimba? Dar, pentru aceasta, ar trebui ca, în locul stupidelor romane polițiste, să le punem la căpătâi cartea dvs.!"

Numeroase sunt scrisorile în care cititorii îmi spun că *Tratatul* le-a schimbat viața. Surprinzătoare putere a scrisului!

Doamna L.: „Cartea dvs. ar trebui să fie cunoscută de marele public. Ar permite o diminuare a numărului de divorțuri care devine din ce în ce mai neliniștitor."

Doamna T.: „Vă mulțumesc mult pentru că ați îndrăznit să scrieți asemenea frumoase adevăruri care le permit bărbaților să învețe din nou să ne iubească pe noi, femeile, să ne respecte, să ne revalorizeze."

Doamna B.: „Zilele acestea, ne-am apucat, eu și soțul meu, să vă recitim *Tratatul de mângâieri*. Este o carte minunată: nu numai că ne ajută și ne luminează în multe lucruri pe care de-abia dacă le bănuiam, dar mă bucur că le voi putea da copiilor noștri să citească

o asemenea carte. Nu peste multă vreme, căci astăzi au treisprezece și unsprezece ani."

Domnul V.: „Trupul meu, mintea mea, inima mea, toate vă mulțumesc de un milion de ori pentru al dvs. *Tratat de mângâieri* și mai ales pentru capitolul «Mângâierea interioară». Datorită dvs., iată-mă la șaizeci și șase de ani capabil să-i ofer soției mele de patruzeci și unu de ani mai multe orgasme pe zi. Nici nu se pune problema că le numărăm, nu, pur și simplu trăim bețiia iubirii noastre. Iar toate acestea merită să vă mulțumim de un milion de ori."

Doamna E.: „Voiam să vă spun cât de mult mi-a plăcut *Tratatul de mângâieri*. L-am citit ca pe un roman, cu pasiune. Iar ceea ce m-a făcut să-mi placă atât este calitatea textului, sensibilitatea cu care vă exprimați și partea rezervată tandreței.

Am treizeci și unu de ani, sunt căsătorită de mai bine de zece, iar viața mea sexuală era mai degrabă de tipul «lumea a treia». Dar, de când cu cartea dvs., ea devine «o țară în curs de dezvoltare»."

Doamna C.: „I-am oferit *Tratatul de mângâieri* soțului meu care l-a citit chiar în acea seară, deși detestă genul acesta de cărți și preferă revistele de bridge. *Tratatul* dvs. l-a făcut să descopere multe lucruri a căror aplicare nu a fost decât în avantajul cuplului nostru.

Pentru mine, *Tratatul de mângâieri* constituie cel mai prețios breviar de iubire exemplară, prețios pentru toate căminele. Este, într-adevăr, poezia Iubirii."

Doamna N.: „*Tratatul* dvs. a picat cum nu se putea mai bine. Suntem încă în tatonări după ce am trăit niște momente dificile: acum un an, soțul meu era să mă părăsească pentru o femeie de treizeci și cinci de ani (eu am cincizeci și doi). Știam de multă vreme că tot caută în stânga și-n dreapta împlinirea sexuală pe care, cu mine, n-o găsea. Am suferit mult și încă nu-s pe deplin vindecată.

Încercăm acum să creăm ceva nou. Astfel, cartea dvs. este o grozavă gură de aer proaspăt și de speranță. Îi faceți pe oameni să-și dorească să trăiască lucruri simpatice. Este o carte plină de poezie, de finețe, de delicatețe."

Domnul L.: „*Tratatul de mângâieri* a dat un sens nou vieții mele. Am optzeci și doi de ani. Cartea dvs. m-a învățat atâtea lucruri pe care ar fi trebuit să le știu acum șaizeci de ani! Din punct de vedere sexual, am devenit ineficient în urma unei operații pentru un cancer de prostată și a unui tratament chimic. Dar sunt încă un bărbat foarte senzual. Așa că mă răscumpăr cu mângâierile. Cum femeile sunt mult prea rar dezmierdate așa cum se cuvine, prea mulți bărbați negândindu-se decât să le aibă în cât mai scurt timp, sunt nebune de fericire atunci când sunt mângâiate în cele mai diverse feluri."

Domnul B.: „Suntem un cuplu de șaizeci și patru și cincizeci și nouă de ani, căsătoriți de treizeci și trei. De-a lungul întregii noastre vieți sexuale, ne-am confruntat cu o problemă de impotență masculină (erecții prea slabe, absența ejaculării) care ne-a împiedicat să avem copii. Din fericire, am rezolvat această ultimă problemă înfiind trei copii. Eram obsedați de scopul pe care trebuia să-l atingem, scop care, în mintea noastră, nu putea fi altul decât penetrarea, coitul. Și cum ajungeam din ce în ce mai rar în acest stadiu, raporturile noastre sexuale s-au rărit și ele încetul cu încetul.

Și s-au rărit atât de bine, încât, de vreo doi sau trei ani, au dispărut cu totul. Stabilisem între noi un echilibru fragil, nu mai îndrăzneam să ne vorbim despre toate acestea, de teamă să nu-l punem în pericol. Trăiam ca niște buni prieteni, ca niște confidenți, dar din ce în ce mai puțin ca iubiți.

Într-o zi, am dat din întâmplare peste cartea dvs. *Tratat de mângâieri*. M-a bulversat. I-am vorbit despre ea soției mele care, la început, nici n-a vrut s-audă, temându-se tocmai că va pune totul sub semnul întrebării și că va face mai mult rău decât bine. Apoi, a înțeles că simțeam o dorință foarte intensă, dar refulată, de tandrețe și contacte trupești. Cum, în adâncul sufletului, și ea simțea același lucru, a acceptat să vă citească lucrarea.

De-atunci, viața noastră s-a schimbat cu totul. Și-acum, când copiii nu mai stau cu noi, când amândoi ne-am pensionat, când ne regăsim astfel față în față, am aflat din nou bucuria de a fi unul

în brațele celuilalt, de a ne spune și de a ne arăta tandrețea. Ne-am îndrăgostit din nou nebunește unul de celălalt.

Iar lucrul acesta dvs. vi-l datorăm. Și nu putem să trăim această nouă primăvară a iubirii noastre fără să vă mulțumim. Vă mulțumim din inimă. Și ne dorim din tot sufletul ca lucrarea dvs. să fie citită și de alte cupluri, cât mai multe cu putință."

Domnișoara S.: „Am norocul de a iubi și de a fi iubită de un bărbat minunat. Între noi, sunt douăzeci și unu de ani diferență, iar prietenul meu este căsătorit. Prin urmare, nu putem să locuim împreună și să ne vedem atât de des pe cât ne-am dori. De curând, a fost operat de un cancer de prostată și m-a anunțat că profesorul i-a spus că va rămâne impotent. Strigătul meu din inimă a fost: «N-o să te părăsesc niciodată».

Am trăit cu nebunească speranță că vom continua s-atingem inaccesibila stea. Atât de mult mi-aș fi dorit să-i fac acest dar minunat! Încă nu am reușit, dar ce contează, important este ca el să trăiască. Îl iubesc foarte, foarte mult, și fac tot ce-mi stă-n putință ca să-l ajut, să-i fac viața fericită. Acest bărbat are nevoie de multă tandrețe și iubire, iar soția lui nu i le-a putut oferi niciodată; așa este ea. El n-a vrut să divorțeze ca să n-o facă să sufere, căci este un om foarte bun, foarte sensibil.

Așa că, în ciuda handicapului său, ne-ncearcă multă fericire atunci când ne iubim și nespusă plăcere când ne mângâiem. Iubirea nu se reduce la sex. Pentru mine, sentimentul este foarte important. Iar sentimentul, așa cum o spuneți dvs., trece mai ales prin piele."

Doamna C.: „Aș vrea să vă spun cât de mult mi-a plăcut cartea dvs. despre mângâieri. Din păcate, nu am descoperit-o decât la cincizeci și șase de ani, puțin cam târziu, căci două luni mai apoi soțul meu murea (o operație nereușită pe inimă).

Având trei copii deja la casele lor, i-am cumpărat fiecăruia cartea dvs., spunându-le că este o carte de căpătâi care se citește mereu. Sunt încântați; aveți un fel așa de poetic de a vorbi despre acest trup care nu cere decât să se minuneze și să vibreze.

Vă mulțumesc pentru că mi-ați permis să-i dăruiesc din plin soțului meu toată tandrețea pe care o aștepta de la mine în cele două luni dinaintea morții sale. Dacă noi n-am «profitat» de ea decât târziu (dar pentru nimic nu este prea târziu), atunci măcar copiii o vor face, și încă din plin, pentru fericirea lor."

Doamna F.: „*Tratatul* dvs. mă emoționează într-atât, încât, deși încă nu l-am terminat, vă trimit această scrisoare pentru a vă mulțumi că ați scris «cu voce tare» ceea ce eu mă învinovățesc că gândesc în șoaptă. Pentru că am trăit paisprezece ani cu un bărbat bolnav de-o eczemă, am suferit din cauza unei profunde lipse de tandrețe și de relații sexuale pline de căldură. Acum, sunt singură, dar tot cu lipsurile mele.

Cum să nu te înăcrești, să nu cauți diverse compensații și s-ajungi să ai fel de fel de simptome (căderea părului, lombalgii etc.) atunci când nu ai prilejul de a fi mângâiat și de a dezmierda? M-am cufundat în artă (pictura) și poezie în care îmi exprim suferința. Dar nu-mi este mereu de-ajuns. Durerea este profundă, viscerală, permanentă. Să fii iubită și să iubești cu toată ființa ta este fundamental, vital; este cel mai important lucru. Dar, vai!, societatea noastră materialistă, formată din frustrați care refuză să accepte că sunt astfel, neagă toate acestea.

Vă mulțumesc pentru cartea dvs. care este una dintre acelea ce vor face umanitatea mai bună. Vă mulțumesc din toată inima și cu toată pielea care se simte din ce în ce mai «normală», frumoasă și necesară."

Reacții ale credincioșilor

În vreme ce mă așteptam la o reacție favorabilă din partea celor progresiști din punct de vedere „politic", nu mică mi-a fost uimirea să văd cum cartea era excelent primită de acei oameni și de acele

medii numite „conformiste". Am găsit un neașteptat acord la niște persoane militante, ba chiar la preoți catolici. Spun „neașteptat" pentru că mă gândesc la îndrăznețele descrieri ale anumitor mângâieri, dar este adevărat că, ținând cont de spiritul și felul în care au fost descrise („înălțare întru trup"), nu puteau să inspire decât respectul celuilalt.

Nu-l voi uita niciodată pe un anumit bărbat care a ținut neapărat să mă vadă. Era un intelectual rafinat (absolvent al unor universități americane, președinte—director general al unei importante societăți) și un credincios desăvârșit (militant catolic și rudă cu câțiva membri ai episcopatului). Era un fel de mistic. După ce mi-a împărtășit blocajele sale sexuale și trecutu-i trist din punct de vedere senzual, a făcut elogiul *Tratatului* și a concluzionat: „De-acum înainte, pentru mine, a face dragoste este un act de credință!" Ceea ce îmi pare a fi rezumatul perfect al cărții și o consacrare a lucrurilor în care cred. În sfârșit, cu cinci mii de ani în urma orientalilor, occidentalii recunoșteau că a face dragoste înseamnă împlinirea „Marelui Tot", ființei ultime, unității.

Acest bărbat mi-a scris mai apoi: „V-am citit cartea pe nerăsuflate. Este profetică. Alături de *Cântarea Cântărilor* și operele sfântului Louis Grignon de Montfort (pentru rolul Mariei, primul gând al lui Dumnezeu în istoria umanității), aveți Almanahul bărbatului însurat și salvat."

Iată acum ce mi-a scris o cititoare care conduce o revistă de inspirație catolică: „V-am citit cartea pe când soțul meu era plecat într-o călătorie. La întoarcerea lui, a fost o sărbătoare! Relația noastră amoroasă s-a transformat total. Tabuurile au dispărut. Petrecem îndelungi momente împreună, într-o deplină armonie, fără nicio regulă și fără nicio obligație. Mi se pare că încep o a doua viață, deși soțul meu nu mai are mult până la pensie (eu am cincizeci și șapte de ani, el, cincizeci și nouă)... Desigur, îl dezmierdam, dar fără prea multă imaginație și cu o oarecare reținere. Am avut niște părinți rigizi... Sper că numeroase cupluri vor citi această carte și se vor

schimba, așa cum ne-am schimbat și noi. O să le-o dau și celor din redacție...

P.S.: 1. Călugărițele nu-și mai înfășoară sânii în bandaje. Am trei surori care sunt călugărițe în diferite ordine. Una dintre ele are niște sâni planturoși, cealaltă, un piept frumos, iar cea de-a treia nu prea are de ce se mândri, dar așa-i trupul ei. Asemenea metode erau folosite, poate, în secolul trecut."

Am reținut.

2. Femeia adulteră nu a fost condamnată de Iisus. Dimpotrivă, i-a spus: „Eu nu te voi condamna".

Așa este. Îmi cer scuze pentru această greșeală grosolană.

Iată, în sfârșit, extrase dintr-o scrisoare de la un medic sexolog catolic, director al unei asociații de ajutorare a cuplului și a familiilor și al buletinului acesteia.

„Tocmai am terminat de citit *Tratatul de mângâieri*. Îl voi recomanda cititorilor revistei noastre și o să-l folosesc în cadrul consultațiilor de sexologie, căci sunt întru totul de acord cu concepția dvs. despre iubire. Pe de altă parte, stilul poetic folosit îmi place în mod deosebit.

Dimpotrivă, îmi exprim dezacordul cu privire la felul în care descrieți influența bisericii... Cu atât mai mult cu cât, în cadrul ei, există și greșeli.

Pagina 202: condamnabil în actul lui Onan nu este că «se dedă juisării fără obligatoriul coit», ci faptul că încalcă legea Leviratului care îi cere să-i facă un copil femeii lui Er, fratele său mort.

Pagina 203: femeia adulteră este amenințată cu lapidarea de evreii virtuoși. Hristos a iubit-o și nu a condamnat-o. Ba chiar i-a salvat viața.

Vă mulțumesc încă o dată pentru ajutorul pe care îl oferiți în construirea a ceea ce este cel mai frumos lucru de pe pământ și care este însăși imaginea lui Dumnezeu: iubirea dintre un bărbat și o femeie."

După un timp, același cititor, într-o altă scrisoare, îmi spunea:

„Părerea mea că nu trebuie să vă încredeți în ceea ce spune mass-media despre cuvintele Papei... Prin urmare, să încercăm să nu-i facem un proces de intenție... Căci nu este în spiritul lui Ioan Paul II să condamne plăcerea... Cred că trebuie să vorbim despre «o anumită concepție despre morală» care are căutare prin Biserică, așa cum și dvs. o arătați (iar eu, la rândul meu, îi constat ravagiile). Cu siguranță, aceasta nu a fost dorită de Dumnezeu care, după ce i-a creat pe Adam și Eva sexuați și, așadar, cu organe genitale (și tocmai pentru ca ei să le folosească), «a văzut că este bine», potrivit chiar cuvintelor din Facerea."

Capitolul 23
Răspunsuri la întrebările cititorilor

În afara acestor cuvinte, care confirmau tema *Tratatului*, cititorii mi-au adresat, verbal sau în scris, multe întrebări. Este momentul de a le răspunde mai pe larg.

- *Cum explicați interesul publicului pentru o carte despre mângâiere?*

Setea cititorilor pentru o carte despre mângâieri demonstrează că, în ciuda eliberării moravurilor, emancipării femeii și apariției sexologiei, pe scurt, a triumfului sexului, acestora le lipsea ceva. De fapt, împlinirea sexuală nu este încă, nici pe departe, universală; de altfel, această constatare este cea care m-a determinat să scriu *Tratatul de mângâieri*.

Sexologia a dezamăgit pentru că abordează sexualitatea într-un chip mult prea îngust. O reduce mult prea adesea la cei câțiva centimetri pătrați ai organelor sexuale, la felul în care trebuie împreunate, la modalitățile de a obține, prin ele, dar cu orice preț, un orgasm. Ea a creat, astfel, obsesia coitului, cultul pozițiilor, terorismul orgasmelor.

Or, corpul omenesc mai înseamnă și 18 000 cm² de piele în care 1 500 000 de receptori așteaptă să fie atinși. Femeile și bărbații au și un chip, un spate, picioare etc. Dacă relația fizică se restrânge la organele genitale în loc de a se extinde la toată suprafața trupului, ea nu poate duce decât la insatisfacție. Invers, atunci când schimbul cuprinde întreg corpul, rezultatul este o reală stare de bine, izvor de armonie între iubiți. Pe scurt, fericirea!

Mângâierea ne eliberează din ghetoul unei sexualități grosolane pentru a ne permite accesul spre senzualitate, domeniu subtil și nemărginit; căci, dincolo de simțul tactil, toate simțurile participă la aceasta: văzul, gustul, mirosul. Ne regăsim în erotism, în cea mai vie și mai strălucitoare formă a sa, în cel mai frumos și mai creativ sens al său. Erotismul ca artă de a imagina la nesfârșit și de a rafina emoțiile prea pline de plăcere.

De asemenea, mângâierea îi conferă relației amoroase o dimensiune afectivă autentică. Ea este cea mai bună mărturie a afecțiunii pe care o simțim pentru ființa iubită. De altfel, cele mai des întâlnite nemulțumiri se referă mai mult la lipsa de tandrețe decât la deficiențele de tehnică sexuală. Căci cea care creează insatisfacția este nu atât incompetența sexuală, cât carența afectivă. Să ne amintim de cuvintele lui Louys: „Iubirea omenească nu se deosebește de stupidul rut al animalelor decât prin două divine funcții: mângâierea și sărutul".

O altă cauză a decepției provocate de sexologie: ea a contribuit la banalizarea și, prin urmare, la devalorizarea iubirii. Or, o plăcere privată de componenta sa sufletească este o plăcere săracă. „Trebuie să spunem, scria Marguerite Yourcenar, că în Occident, iubirea nu a fost niciodată o plăcere sacră. Era un păcat sau un sentiment". În zilele noastre, din păcat iubirea tinde să se transforme într-o gimnastică, cu ajutorul contextului materialist; or, tocmai că mângâierea, prin subtilitatea și dăruirea sa, nu este lipsită de spiritualitate. Valéry a spus-o: „În piele își are omul adevărata profunzime". Iar Antonin Artaud a prezis: „Prin piele va pătrunde metafizica în om".

• *„Soțul meu nu mă mai mângâie. Ce pot să fac?"*

Este întrebarea cel mai des auzită din gura femeilor. Ia te uită, și dvs. mi-o adresați? Ei bine, dacă dvs. vă face plăcere să-l mângâiați, aveți deja parte de fericire, căci e tot atâta bucurie în a dărui cât în a primi (și, adesea, chiar mai multă). De altfel, a iubi cu adevărat înseamnă a dărui. Ceea ce nu înseamnă că nu trebuie să încercați să vă aduceți bărbatul înspre dezmierdare. Nu-l luați la refec cu reproșuri și acuzații de genul: „Nu mă mângâi niciodată. Nu-ți place să dezmierzi. Ești egoist. Nu ești cel pe care l-am visat. Din cauza ta sunt nefericită. Etc.". Acești „tu" acuzatori nu vor avea drept rezultat decât să-l acuze, să-l facă să se simtă incapabil, nesatisfăcător, chiar crud, și, prin urmare, să se încăpățâneze și să se retragă încă și mai mult. Este de preferat să-l convingeți în mod subtil, dar concret că mângâierea este importantă. Profitați, de pildă, de faptul că-l doare gâtul, spatele sau capul pentru a-i masa aceste zone. Sau spălați-i părul atunci când face o baie. Nu pierdeți niciun prilej pentru a-l face să conștientizeze că mângâierea este bună atât pentru sănătate, cât și pentru plăcere; însoțiți-vă gesturile cu câteva argumente, luate din această carte, potrivit cărora toate ființele vii — copii, dar și bărbații sau animalele — au nevoie de dezmierdări pentru a se simți bine și că acestea sunt nemaipomenite împotriva stresului, oboselii sau durerii. Determinați-l să creadă în ele înainte de a-l determina să le și aplice. Și, într-o bună zi, veți pretexta că vă doare gâtul sau spatele, îi veți pune o loțiune în mâini și-i veți cere să vă maseze. Mai ales, nu uitați să-l felicitați prin niște „Hmm" de plăcere și ușurare. „Muștele nu se prind cu oțet", spunea bunica mea, izvorul înțelepciunii mele.

Bineînțeles că, dacă cel care ar pune întrebarea ar fi un bărbat frustrat din cauza soției sale, răspunsul ar fi același: să-și afle plăcerea în a dărui, să dăruiască fără să contabilizeze. În iubire, nu există prioritate, nici umilire, dimpotrivă; cel cu adevărat măreț este cel care dăruiește. Apoi, să încerce să-și îmblânzească și să-și convertească partenera în același fel.

• *„Soțului meu nu-i place să-l dezmierd. Ce pot să fac?"*

Și această întrebare, mai dificilă, mi-a fost pusă, iar bărbatul, atunci când era și el de față, spunea: „Nu-mi place deloc, mă enervează, mă scoate din minți", adăugând uneori: „Mă atinge tot timpul". În asemenea cazuri, femeia se întoarce adesea spre copii sau un animal de casă.

Ce să faceți atunci când partenerului nu-i place să fie atins? Întrebați-vă dacă nu sunteți prea gurmandă, una dintre acele femei care își ating tot timpul partenerul, care „nu-și iau mâinile" de pe el, riscând astfel să-l „sufoce". Atunci, deveniți mai subtilă, atingeți-l mai rar. Mângâiați-l în doze homeopatice, chit că veți mări progresiv doza. Fiți atentă la reacțiile lui pentru a ști când să vă îndepărtați mâinile, să vă opriți la timp. Între nevoia dvs. intensă de a-l atinge și spaima lui de a fi atins, există o cale de mijloc, un posibil acord. Și pentru a-l îmblânzi, alegeți-vă momentele, folosiți-vă de vicleșugul unui masaj cu prilejul unei dureri de cap, de picioare... Și încercați să regăsiți elementul care, încă din copilărie, i-a creat acest blocaj, dacă nu chiar blindaj al pielii. Faceți-l să vă povestească trecutul, ajutați-l să se elibereze.

• *Stăpânirea ejaculării*

Doamna E.: „În legătură cu coitul fără ejaculare: mi se pare că multe femei au nevoie de așa ceva, că acesta are pentru ele o importanță fizică și, încă și mai mult, una simbolică".

Domnul P.: „Am patruzeci și opt de ani. Încerc să vă urmez sfaturile și să mă abțin să ejaculez la fiecare raport, nefăcând-o decât o dată la treisprezece—paisprezece raporturi, dar nu reușesc, deși înțeleg cât de importantă este această conduită. În plus, mă simt frustrat. Aș avea nevoie de-un ajutor din afară: există oare produse (pomezi sau pastile) care să facă glandul mai puțin sensibil? Astfel, mi-ar fi mult mai ușor să mă rețin, iar frustrarea ar fi mai mică.

Fac parte dintre bărbații care se abțin cu greutate la primul raport, rezist cinci—zece minute, nu mai mult. Sunt prea excitat, plăcerea

este excesivă (mai ales dacă femeia este atrăgătoare). Dimpotrivă, la al doilea raport, cincisprezece sau douăzeci de minute mai târziu, odată ce excitația aceea puternică a trecut, ejaculez numai atunci când îmi doresc.

Din dorința de a face totul bine și de a mă cruța, v-aș fi recunoscător dacă ați binevoi să mă ajutați oferindu-mi acea soluție care să-mi permită să ejaculez doar atunci când vreau.

În sfârșit, o altă problemă: e tare greu să-i explici femeii că, dacă nu ejaculezi, o faci pentru binele ei. Căci, dacă n-o faci, întrebările vin unele după altele: «Nu-ți mai plac?» etc."

Nu, nu există nici pastile, nici pomezi. Da, reținerea ejaculării este, uneori, nu tocmai bine primită de femeie. Unele femei pot s-o interpreteze ca o lipsă a dorinței. Este ușor să le explicați că nu „dezirabilitatea" lor este de vină, că scopul comportamentului este de a prelungi contactul voluptuos dintre penis și vagin pentru a le oferi răgazul necesar de a ajunge la orgasm și apoi de a-l reînnoi. Alte femei, cărora le place să-l simtă pe bărbat juisând înăuntrul lor și care au nevoie de acest lucru pentru a juisa la rându-le, se pot simți frustrate; și acestora trebuie să li se explice scopul comportamentului, dându-le asigurări că orgasmul lor poate la fel de bine să survină și fără ejaculare. Trebuie, de asemenea, să afle că bărbatul resimte, chiar și numai atunci când se mișcă (inteligent) înăuntru, o plăcere durabilă și intensă ajungând să aibă un „preorgasm", ceea ce nu-l împiedică să le dăruiască o ejaculare atunci când ele și-o doresc realmente.

Da, stăpânirea ejaculării nu este ușoară pentru toți bărbații. Contracția veziculelor seminale care alungă sperma este un reflex înscris în genele noastre, pe care le moștenim de la strămoșii noștri, maimuțele prehominide. În acele vremuri, trebuia ca monta să dureze foarte puțin, în medie cincisprezece secunde, tocmai pentru a nu cădea în ghearele prădătorilor care dădeau târcoale. Unii bărbați, cei care ejaculează prematur, au păstrat această scurtime; la polul opus,

alți bărbați au, spontan, o mare ușurință în a-și controla reflexul. Un rol în rapiditatea ejaculării îl joacă și vârsta: bărbații tineri resimt nevoia unor eliberări imperioase, bărbații mai vârstnici întârzie. Importante sunt, în sfârșit, și situația fizică, oboseala, boala, anxietatea, depresia, sentimentele mult prea intense, noutatea partenerei.

Pentru ejaculările premature, vă recomand să citiți *Le Traité du désir*, în care, printre altele, expun metoda *squeeze*.

În plus, vă propun să recitiți cu atenție în tratatul de față capitolul consacrat mângâierii interioare. Și voi adăuga următoarele: stăpânirea se dobândește printr-un efect și un efort de conștiință. Pur și simplu, încă înainte de a începe, trebuie să vă fixați în minte obiectivul și să-l urmați: nu trebuie să căutați, pentru sine și în cel mai scurt răgaz cu putință, juisarea supremă a ejaculării, ci să-i oferiți partenerei o fericire prelungită; altfel spus, trebuie să vă situați în iubirea-dăruire, în depășirea de sine.

De fiecare dată când reflexul amenință să debordeze conștiința, trebuie să-i dați cuvântul acestei conștiințe, ajutându-vă de unele mici trucuri:

- opriți orice mișcare și retrageți-vă spre intrare, oferindu-vă astfel răgazul liniștirii reflexului;
- luați-vă gândul de la imaginile și senzațiile excitante (reale sau fantasmate), îndreptați-vă privirea spre imagini de țară, apusuri de soare etc. ample și liniștite (reale sau închipuite);
- practicați respirația în patru timpi: inspirați adânc pe nas timp de opt secunde, expirați profund pe gură golind abdomenul, rămânând în expirație vreme de opt secunde; refaceți de opt ori. Important este să vă branșați conștiința pe circulația fluxurilor de aer de-a lungul nasului, gâtului, toracelui, abdomenului și pe mișcările abdomenului.

În zilele în care vă este de-a dreptul imposibil să vă abțineți, îngăduiți-vă să ejaculați prima oară, așa cum o face cititorul meu.

Apoi, odată ce tensiunea a fost eliberată, dorința dvs. va fi mai puțin presantă.

• *Ce poate face femeia în cazul în care partenerul nu are erecție?*

Există nenumărate cauze ale insuficientei erecții: oboseala, anxietatea (și există nenumărate cauze ale anxietății), uzura cuplului, bolile etc. Nu doresc să vorbesc aici despre fondul problemei, ci numai să le arăt femeilor care este, după părerea mea, atitudinea ce trebuie adoptată în asemenea împrejurare. Adesea, mi s-a părut că femeile sunt dezorientate. Totuși, lipsa erecției le oferă șansa unei fabuloase misiuni în care iubirea, inteligența, erotismul lor ar putea să se desfășoare.

Femeia nu se ocupă îndeajuns de bine de bărbatul care nu are erecție pentru că ea interpretează această nereușită ca o absență a dorinței pentru ea. Și crede că nu mai este dezirabilă. Și își face tot felul de gânduri: „Nu se mai excită, deci nu mă mai dorește, deci nu mă mai iubește, deci nu-i mai plac, deci nu mai sunt seducătoare, poate că o dorește pe alta etc." Atunci, atentă numai la propriile ei neliniști, nu se mai gândește să-i vină în ajutor bărbatului.

La rându-i, el se împotmolește într-o amară devalorizare, profund neliniștit: „Ea o să creadă că nu mai sunt bărbat, am s-o pierd etc." Astfel, față în față, se regăsesc două ego-uri dezumflate ca două baloane sparte. Incapabile să reacționeze inteligent.

În loc de toate acestea, fiecare să-nceapă prin a-și liniști partenerul! Bărbatul să-i spună femeii: „Bineînțeles că te doresc, că ești frumoasă, că ești femeie. Nu e vina ta, ci a mea, căci sunt obosit sau neliniștit sau… etc." Iar femeia să-i spună bărbatului: „Știu prea bine că ești viril. Dar ești obosit, ai atâtea griji… Stai liniștit. Te iubesc și-așa".

Să nu dramatizați, să liniștiți, să revalorizați, iată ce trebuie să faceți. Bineînțeles că, mai târziu, veți realiza o analiză mai profundă a situației și, înainte de toate, veți examina relația în cadrul cuplului, uzura adusă de ani (vezi *Le Traité du désir*).

Este bine să cunoașteți câteva „trucuri" care pot să recreeze erecția sau să satisfacă în astfel de împrejurări dorința fiecăruia. Și este bine să le aplicați din toată inima, cu subtilitate și răbdare, ca în joacă și nu în crisparea unei reușite imperative. Orice tensiune predispune la eșec. Încercați, simțiți-vă bine; dacă n-o să vă reușească acum, o să vă reușească data viitoare.

Pentru început, uitați de penis. Mângâiați-i tot trupul, pentru a-l destinde, pentru a-i oferi plăcere. Apoi, atunci când teama de ratare sau obsesia de a reuși s-au risipit, adică atunci când tensiunea a scăzut, abordați din nou în manieră ludică netrebnicul penis. A venit clipa să aplicați tot ceea ce ați putea ști despre mângâierile penisului: ceea ce făceați de obicei, ceea ce ați învățat din această carte, ceea ce inventați pe moment. Cu mâna sau cu gura. Dar cu artă, cu suflet, cu răbdare. Jucându-vă. Cunoașteți mișcarea de oscilare. Faceți-o, așadar, dar cu îndemânare, într-un ritm adecvat, apăsând cum trebuie, atâta timp cât trebuie. Și cu amor, și cu umor. Cunoașteți și clasica sugere a glandului, așa că înfăptuiți-o cu talent. Dar să știți că tot lingerea frenului, mai ales acolo unde se leagă de prepuț, produce excitația ce-aduce cu sine erecția. Nu uitați că este foarte indicat să combinați jocul mâinilor la baza penisului și acțiunea gurii asupra glandului.

Ocupați-vă și de punctul A și punctul B, pe care le-am descris (vezi în capitolul „Primul cerc al bărbatului: Punctele sensibile"). Dacă le apăsați descriind o mișcare circulară cu vârful unui deget, veți vedea cum membrul se întărește din nou.

La fel de bine, ați putea să practicați o ușoară strictiune a bazei penisului strângându-l într-un inel format de policele și indexul dvs. îndoite. Când membrul se întărește, strângeți-l de data aceasta cu toate degetele, fără să-l mișcați, fără să-l rotiți.

Dacă penisul rămâne fără vlagă, aflați că, și flasc fiind, poate aduce bucurie sexului femeii: pentru aceasta, ea trebuie să-l prindă, să-l dezvelească și să-și atingă cu el clitorisul, cu frenul glandului masculin pe pubisul feminin. O adevărată măiestrie! Sau să-l așeze

între cele două mari nimfe, să-l mențină acolo și, prin mici mișcări ale bazinului, să-și lase neprețuitele bijuterii ale somptuoasei sale fante — vreau să spun clitorisul, meatul, buzele mici și vestibulul vaginului — să alunece într-un du-te-vino. Faceți-o cu poftă. Nu vă fie teamă să vă faceți o plăcere. Căci numai astfel îl veți aduce la juisare. Și numai propulsându-vă până la extaz îl veți face să se excite din nou.

În sfârșit, să știți că și un membru flacid poate fi introdus în vagin. Veți putea pe deplin face aceasta, cu condiția să fiți umedă (puteți folosi, dacă este necesar, salivă și vaselină) și deloc strâmtă, ba chiar largă (sarcinile măresc trecerea). Amintiți-vă că punctul G nu se află decât la trei centimetri de la intrare, fiind, prin urmare, sensibil și la un mădular mai timid; astfel, dacă v-ați descoperit acest punct, vă veți bucura întru totul și de acest membru de-abia introdus.

Dacă totuși penetrarea nu este posibilă într-o asemenea zi, fiecare îi poate oferi celuilalt somptuoase plăceri fără de penis. Bărbatul poate aprinde în sexul femeii focuri de artificii erotice care duc la împlinire, prin mijlocirea și a mâinilor, și a gurii. Femeia, de asemenea, îi poate oferi bărbatului ei un orgasm prin aceleași mijloace. În sfârșit, atât femeia, dar și bărbatul îi pot oferi partenerului splendide juisări ale pielii și o minunată plăcere printr-un joc al mângâierilor oferite întregii suprafețe a trupului.

Așadar, nu există niciun motiv pentru ca lipsa unei erecții să se sfârșească printr-o penibilă stânjeneală, plină de frustrare, devalorizare și ranchiună. Și încă o dată, inteligența și iubirea au câștig de cauză.

- *Există mângâieri despre care nu ați vorbit?*

Fiecare își are propriile preferințe și știți prea bine, gusturile și culorile... Vă voi vorbi totuși despre câteva dezmierdări prea puțin uzitate și, cu toate acestea, delicioase. Și care aduc atâta plăcere și intimitate într-un cuplu!

Mângâierea feței

Este o mângâiere fermecătoare, ce trebuie practicată cu farmec. O mângâiere delicată, ce trebuie dăruită cu delicatețe. O mângâiere primejdioasă, ce trebuie propusă cu prudență. Fermecătoare și delicată, căci pielea feței este sensibilă. Sensibile sunt mai ales buzele și comisurile lor, pleoapele și înconjurul lor, șănțulețele dintre nas și gură, spațiul dintre ureche și ochi. Aici nu se pot înscrie decât blânde atingeri cu vârful degetelor, ușoare precum înfiorările trasate de un singur deget. Schiță de mare finețe, degetul redesenează contururile feței, înconjurul ochilor, ieșindul nasului, buzele.

Un singur loc acceptă și adoră — o atingere oarecum mai apăsată: tâmplele. Acolo, vârfurile unuia sau a două degete pot presa cu totuși o oarecare reținere — rotindu-se încet.

Mângâierea feței se dovedește uimitoare și în mod subtil agreabilă. Cât despre ușoarele masaje ale tâmplelor, ele aduc o imprevizibilă destindere și alungă durerile de cap.

Fermecătoare, delicată *și* primejdioasă pentru că fața este o regiune într-o oarecare măsură „de neatins". Este primejdios să riști să o atingi, dar este minunat dacă reușești s-o faci. Să mă explic: această suprafață, singura care se oferă dezgolită, adică neacoperită de vreun veșmânt (cel puțin în Occident), este și cea pe care se exprimă din plin emoțiile noastre, ba chiar gândurile și intențiile noastre, prin jocul mimicii; trăsăturile, gura, privirea, sprâncenele, nasul, totul ne trădează aici fluxul conștiinței, sentimentele noastre bune și rele: bucurie și tristețe, simpatie și antipatie, chiar agresivitatea, calmul și mânia, dorința și repulsia etc. Mai rău, trăsăturile ne trădează personalitatea și rostesc dintr-odată ceea ce suntem: jovialii sau înăcriții, puternici sau fragili, sinceri sau perverși, tandri sau reci etc. De fapt, atunci când întâlnim pentru prima oare pe cineva, știm de-ndată cu cine avem de-a face: „Prima impresie contează", se spune. Și, de cele mai multe ori, este adevărat. Iar atunci când

întâlnim oameni pe care-i cunoaştem, vedem, de la prima privire, dacă sunt sau nu binedispuşi, fericiţi sau îngrijoraţi.

Ştiind cât de mult ne trădează chipul, ne străduim din răsputeri să-i stăpânim expresiile, astfel încât să fie mai greu lizibile, din motive personale sau sociale. Nu este întotdeauna indicat, de pildă, să-i arătăm vreunui semen resentimentele noastre, nici unui rival sau unui patron că ne temem de el, dar nici unui îndrăgostit intensitatea iubirii noastre. Nu-i cuviincios să râzi la o înmormântare, să fii trist la o nuntă sau să-ţi baţi joc de un reprezentant al ordinii publice etc. Astfel că, încă din copilărie, învăţăm să ne înăbuşim spontaneitatea şi ne confecţionăm o mască, aşa-numita „persona". Pentru aceasta, ne contractăm muşchii feţei şi mai ales pe cei ai pielii, finele lame musculare ce se găsesc sub epidermă: strângem din dinţi, ne muşcăm buzele, ne înăsprim privirea, ne încruntăm sprâncenele, ne încreţim fruntea. În timp, aceste crispări se vor transforma în riduri de expresie.

Atunci când ne dăruim mângâierii, se produce, sub efectul stimulării cutanate şi a destinderii nervoase, o relaxare a muşchilor feţei, astfel încât trăsăturile şi ridurile de expresie se estompează. Iar masca se risipeşte. Chipul care se înfăţişează atunci este cel al unui copil. Acela pe care nu-l arătam decât mamei noastre, acela pe care nu-l oferim decât fiinţei iubite atunci când o merită. Şi este un gest la fel de impudic să-ţi arăţi acest chip ca acela de a-ţi dezvălui sexul. Poate chiar mai mult. Da, faţa care este locul ce pare cel mai superficial şi cel mai vizibil este, în realitate, cel mai profund, cel mai intim şi mai tainic. Astfel, ce dovadă de încredere şi de iubire este aceea de a-ţi lăsa masca să cadă şi de a-ţi oferi chipul! La câtă recunoştinţă şi la câtă iubire dă dreptul acest gest!

Dezmierdarea aceasta este într-atât de emoţionantă şi tulburătoare, încât conferă o impresie de beatitudine şi eliberează emoţii puternice, amestec de bucurie şi lacrimi. În sfârşit, această dezmierdare înfrumuseţează. Sub acţiunea ei, vasele de sânge se deschid, arterele aduc un sânge nou, bogat în oxigen şi substanţe nutritive,

venele duc sângele folosit, încărcat de bioxid de carbon şi toxine. Muşchii, aşa cum am văzut, se relaxează, ceea ce estompează ridurile. Chipul pare proaspăt, fericit, întinerit.

Mângâierea capului

Dincolo de plăcerea pe care o aduc, mângâierile şi masajele pielii acoperite de păr a capului alină durerile de cap şi destind nervii. Gândurile rele dispar, iar sufletul se linişteşte. Prin urmare, sunt extrem de indicate în cazul firilor nervoase, depresive sau suferind de insomnii.

Mângâierea spatelui

Spatele, în sens larg, cuprinde gâtul, spatele propriu-zis şi lombele (sau „şalele" pentru marele public). Este un teanc de cuburi osoase, vertebrele, fixate de muşchi. Este axa corpului. Suportă presiunea gravităţii şi, mai precis, greutatea trunchiului şi a capului; este supusă unor mişcări intense. Astfel, muşchii dorsali sunt adesea contractaţi; cu atât mai mult cu cât se crispează şi sub efectul factorilor de stres, al temerilor, al emoţiilor. De aici vin expresiile curente: a fi „prea strâns în spate", „a fi împovărat de griji" etc. Aceste contracturi sunt însoţite de dureri.

Iată de ce mângâierile şi masajele spatelui fac atât de mult bine: relaxând muşchii, alină nu doar algiile, ci, în plus, oferă o destindere generală. Masajele muşchilor trapez sunt în mod aparte binefăcătoare. Aceşti muşchi ai gâtului care pornesc de la ceafă şi ajung până la umeri şi omoplaţi asigură susţinerea capului; prin urmare, sunt obosiţi şi dureroşi seara, cu atât mai mult cu cât cristalizează

întreg stresul. Putând fi cu uşurinţă atinşi, le plac masajele, frămân-tările care alină durerea şi tensiunea nervoasă; iar oferindu-i acest gest fiinţei iubite, îi faceţi un dar superb.

Dar, o să-mi spuneţi, unde este erotismul în toate acestea? În primul rând, este întotdeauna plăcut să atingi şi să fii atins. În al doilea rând, a iubi înseamnă şi să alini, să destinzi. Iar în al treilea rând, gesturile care aduc linişte pregătesc întâmpinarea dezmierdă-rilor cu iz erotic; pentru a pătrunde în tărâmul plăcerii, va fi de-ajuns ca, progresiv şi pe furiş, să depăşiţi zonele dureroase îndreptându-vă spre cele erogene. Un masaj al muşchilor trapez, de exemplu, poate, în mod subtil şi progresiv, să cuprindă şi sânii: mai întâi, simple de-abia atingeri cu toate degetele a contururilor, apoi blânde mângâ-ieri cu toată palma a rotunjimii şi, în sfârşit, apăsare, uşoară, dar înflăcărată, a întregului sân, după pilda frământării muşchiului, dar cu un ton mai sus. Mâna, a cărei poftă a fost trezită de pielea spatelui, va rămâne gurmandă pentru carnea sânului, deşi mai puţin dori-toare de mari îmbucături.

Dacă masaţi „şalele", călătoriile dvs. se vor îndrepta spre fese, în stilul unei atingeri uşoare cu toate degetele, combinate cu apăsă-rile palmei întregi. De aici, ca să alunecaţi spre diversele falii şi albii mai mult sau mai puţin adânci care împodobesc locul nu-i decât un pas pe care câteva falange jucăuşe îl vor putea face. Şi-atunci, toate plăcerile pline de bucurie se vor contopi: cele ale muşchilor alinaţi, cele ale pielii încântate şi cele ale mucoaselor surprinse. Adio, dureri, trăiască fericirea!

Se poate ca primele contacte cu o zonă contractată să fie dure-roase. Insistaţi, căci, paradoxal, numai făcând rău veţi alunga durerea: este un fenomen fiziologic binecunoscut. Mai mult, acest supliment de durere provocată vă poate procura o paradoxală senzaţie de plăcere, deoarece satisface rămăşiţele de sadomasochism ce se află în fiecare dintre noi, într-un mod pe cât de legitim, pe atât de erotic.

Mângâierea piciorului

Masajele piciorului produc o fabuloasă stare de bine, o senzaţie de inimaginabilă destindere. Acela care nu a avut nicicând parte de ele ignoră o întreagă faţetă a fericirii de a fi pe acest pământ. Iar acela care le descoperă nu-şi poate crede... degetelor picioarelor!

Încă o dată, ca pentru oricare altă mângâiere, trebuie să o faceţi ca la carte: din toată inima, fără să vă grăbiţi, urmându-vă intuiţia, cu îndemânare. Faceţi-o aşa cum v-ar plăcea dvs.

Efectele benefice obişnuite asupra sănătăţii sunt aici augmentate de faptul că talpa conţine, concentrate pe o mică suprafaţă, punc-tele reflexe corespunzătoare tuturor aparatelor şi organelor corpului: sistemul nervos, aparatul respirator, tubul digestiv etc. Prin urmare, este posibil ca stimularea lor să amelioreze funcţiile. În materie de erotism, este bine să ştiţi că zona care corespunde glandelor genitale este călcâiul, iar cea corespunzătoare organelor sexuale este adânci-tura dintre călcâi şi planta piciorului, sub versantul intern, adică spre partea dinspre degetul mare. Pentru a afla mai multe, mergeţi la un practician care se ocupă de podo-reflexologie.

Vă reamintesc faptul că talpa nu prea suportă atingerile uşoare, care gâdilă, şi preferă o atingere directă, apăsată, de tipul masa-jului. Plăcere îi fac şi săruturile înflăcărate, apăsările cu fruntea sau atunci când partenerul o sprijină pe abdomen. Da, este necesar ca acestui biet picior, care nu cunoaşte decât închisoarea încălţărilor şi contactul dur cu solul, să i se aducă ofranda tuturor părţilor trupului. Am putea scrie pagini şi pagini de partituri pentru un concert pentru picior şi orchestră trupească. Iată, vă încredinţez crearea acestei opere: într-o bună zi (dimineaţa, după-amiaza, seara, nu există o oră anume), hotărâţi-vă să vă consacraţi, preţ de un ceas, piciorului partenerului dvs. şi să inventaţi tot ce se poate face cu el numai cu mâna şi gura. Regula este ca totul să dureze cel puţin o oră, dedicată exclusiv piciorului.

Într-o altă zi (conform aceloraşi reguli), consacraţi-vă tot piciorului partenerului dvs., dar, de data aceasta, inventaţi tot ceea ce puteţi face plimbându-l pe diferitele părţi ale trupului dvs. Altfel spus, inventaţi toate mângâierile pe care faţa, sânii, pântecele, sexul dvs. etc. le pot oferi piciorului fiinţei iubite.

În sfârşit, altă dată, cereţi-i să vă dezmierde doar cu piciorul întreaga suprafaţă a pielii dvs.: genunchii, coapsele, sexul, pântecele, toracele, faţa, fesele, spatele etc. Desigur, piciorul este destul de stângaci, dar concentraţi-vă, iar el îşi va afla nebănuite subtilităţi. În alte zile, partenerul dvs. vă va înlocui.

Mângâierea penisului şi a scrotului

Mângâierea pe care femeia i-o oferă membrului este, mult prea adesea, stereotipă: mişcare de du-te-vino în inelul unei mâini sau sugere mai mult sau mai puţin inspirată cu gura. Adevăraţii artizani în materie sunt rarisimi. Totuşi, sexul bărbatului merită mai multă atenţie şi rafinamente decât clitorisul. Şi numai pentru a dezlănţui imaginaţia feminină am descris în acest *Tratat* diverse cizelări şi incrustaţii; am adăugat altele în *Le Traité du désir*.

De obicei, testiculele sunt rudele sărace ale dezmierdării. Fără îndoială, femeile se simt dezorientate în faţa acestor comori care le se par misterioase şi care au reputaţia de a fi sensibile, dacă nu chiar dureroase. Totuşi, atunci când este bine înfăptuită, mângâierea scrotului este o minunată dezmierdare, ce-i creează bărbatului o deplină stare de bine şi îi reîncarcă bateriile. Şi apoi, câtă bucurie s-o vadă pe femeie îndreptându-şi întreaga atenţie, dacă nu chiar adoraţie, spre ceea ce este inima virilităţii sale.

Bineînţeles, acestea sunt nişte mângâieri care cer o anumită delicateţe; totuşi, dacă sunt bine ţinute în mână, scrotul şi testiculele se vor bucura de o anumită fervenţă fermitate. Chiar şi atunci când

sunt ţinute şi păstrate un anumit timp în palmă, scrotul şi ceea ce se află înăuntru tresar; iar dacă palma, încet, uşor, alunecă şi le dă ocol făcându-le să se învârtească pe nesimţite în căuşul ei, bucuria le este încă şi mai mare.

După câteva clipe de asemenea preafericit contact, un sărut înaripat dat pielii scrotului este un gest de pietate care, pentru o femeie încântător de înflăcărată, va fi o fericire să-l îndeplinească. Sărut uşor care se va multiplica împrejur, se va întări în săruturi mai apăsate date spaţiului dintre testicule, se va însoţi de adulmecarea unui nas aflat în căutarea aromelor, de un suflu cald al unei guri flămânde, de amplul lipăit al unei limbi iubitoare. Şi în timp ce chipul femeii îl celebrează şi îmbată pe bărbat, părul-i răvăşit pe coapsele şi pântecele masculine îi măresc beatitudinea. Există clipe în care credem că mai mult de-atât nu se poate, că am ajuns în paradis.

Punctul G al vaginului

Existenţa sa este neîndoielnică. Toate femeile sunt înzestrate cu aşa ceva, dar, cel mai adesea, el trebuie trezit pentru a se dezvălui. Prin urmare, este de dorit ca bărbatul să înveţe unde se află pentru a-l putea „antrena" prin mângâierile sale digitale şi-apoi, mai târziu, când punctul îşi va fi atins maturitatea, să-şi îndrepte într-acolo acţiunea penisului. Femeia, la rândul ei, va învăţa să-l repereze pentru a-şi acorda automângâieri de trezire şi fericire şi, apoi, pentru a călăuzi membrul spre acest epicentru.

Pentru iniţierea completă, trimit cititorul la descrierea detaliată a punctului G, a explorării şi a celor mai favorabile poziţii, descriere pe care am realizat-o în *Le Traité du désir*.

Se mai pot inventa mii de mângâieri şi fericiri cu miile. De ce nu o facem, de ce nu îndeajuns? Pentru că oamenii cred că nu este

ceva important sau serios, că nu sunt neapărat necesare ori că pot fi dăruite în grabă sau în mod neglijent, într-un cuvânt, că pot fi rasolite. Or, sunt foarte importante, foarte serioase. TREBUIE SĂ FIE BINE FĂCUTE. Așa cum ne ocupăm de hrană, muzică, grădină. TREBUIE SĂ FIM SERIOȘI. Dacă nu, nu merităm să avem o piele. Atât de frumoasă și de generoasă.

- *Ce este masajul californian?*

În introducerea acestei cărți, aminteam de masajul californian. Acesta a stârnit curiozitatea cititorilor: o scrisoare din trei mă întreba în ce constă acest masaj și unde poate fi practicat. Este adevărat că, în momentul apariției primei ediții, în 1983, practicanții acestor masaje erau pe cât de rari, pe atât de „suspecți" în ochii muritorilor obișnuiți, tactilul fiind încă un tabu. Cred că *Tratatul de mângâieri* a contribuit la reabilitarea pielii și la dezvinovățirea mâinilor. Oricum ar fi, atingerea și nevoia de a fi atins, până atunci înfrânate de o cultură ambiantă culpabilizatoare și dezactivate de era audiovizuală, au spart barajele. În ultimi ani, o multitudine de metode de masaj au văzut lumina zilei sau au fost introduse în Franța. Maeștrii sunt recunoscuți ca atare, iar emulii lor preaslăvesc gloria mâinilor.

Fără îndoială că vă întrebați ce legătură există între aceste masaje și viața erotică. Și de ce i-ar viza pe îndrăgostiți. Știu ca și voi, o, cât de bine, că doar simpla atingere a vârfurilor degetelor ființei iubite ne umple de voioșie, iar simplul fapt de a o lua în brațe ne scufundă în cea mai mare dintre fericiri. Dar mai știu, din păcate, și că toate acestea nu durează decât atâta vreme cât, la zenit, ard în flăcări iubirea și dorința, atâta vreme cât durează starea de grație a dragostei. Într-o zi, atât sentimentele, cât și chemarea simțurilor vor putea fi mai puțin înflăcărate, iar senzațiile, mai puțin profunde. Atunci va fi venit clipa să reînnoiți și să introduceți gesturile unor masaje.

Sunt totuși convins că, în timpul acestei stări de grație, gesturile acestea ar aduce și un „plus". Cei care au gustat binefacerile acestor tehnici o știu prea bine. Ce-aduc ele? Ansamblul beneficiilor

mângâierii, pe care le-am expus mai devreme, dar înălțate la un nivel optim: destindere nervoasă, relaxare musculară, alinare a diverselor dureri, reîncărcare energetică, stare de bine, ba chiar euforie. Cine nu ar voi să ofere aceste daruri ființei iubite sau să le primească din partea-i?

Variind în funcție de metodă, și alte beneficii se alătură: ne conștientizăm pe deplin propriul trup, dacă nu chiar ne-mpăcăm cu el, îi trezim la viață senzualitatea și i-o extindem la întreaga suprafață a pielii, ne dezlegăm gesturile mâinilor, ne dezvoltăm imaginația, învățăm să ne concentrăm asupra a ceea ce facem, învățăm să-l ascultăm pe celălalt.

Iată o sumară descriere a câtorva dintre metodele de masaj, urmate de numele celui mai cunoscut practician:

- masajul californian, numit și *Sensitive Gestalt Massage*, a fost inventat de Margaret Elcke la Ensalen, în California. După părerea mea, este tehnica prin care ne bucurăm de cele mai multe dintre beneficiile așteptate: destindere, stare de bine, augmentarea conștiinței corporale, integrarea neurosenzorială. Se realizează pe baza principiului Gestaltv: aici și acum. Practician: Pierre Grimbert.
- masajul senzitiv cuprinde în plus presiuni asupra anumitor mușchi, întinderi ale unor articulații și mobilizări specifice pentru facilitarea circulației venoase și limfatice. Practician: Claude Camilli.
- masajul metamorfic, creat de Robert Saint John, ține seama de influențele corporale înregistrate în cele nouă luni ale sarcinii. Prin ușoare masaje ale „zonelor-cheie", el le eliberează.
- așa-numitul masaj strech este un masaj cu întinderi, indicat în situațiile de stres și mai ales pentru pregătirea sportivilor, dansatorilor și actorilor. Practician: Joël Savatovski.
- masajul taoist a fost pus la punct de maestrul taoist Mantak Chia. Prin acupresură (apăsarea centrilor din acupunctură cu

vârful degetelor), aplicată mai ales în regiunea peri-ombilicală, amplifică fluxul energetic al organelor, în special al creierului, sistemului nervos şi glandelor. Această mobilizare a fluxurilor creşte energia vitală a întregului nostru corp fizic, emoţional şi mental. Practician: Rose-Marie Weibel.

- masajul tradiţional indian le oferă trupului şi sufletului forţa de a-şi elimina vibraţiile negative. Practician: Kiran Vyas.
- Rakshana Tirumu este o tehnică de longevitate din Kerala. Rakshana înseamnă „protecţie", Tirumu, „masaj". Este un masaj copleşitor, care vizează mai ales sacrumul şi pubisul. Practician: François Lorin.
- masajul Kshatriya este masajul războinicilor castei hinduse cu acelaşi nume. Practician: André Riehl.
- să mai amintim: masajul tibetan, fasciaterapia, masajul ritmic, masajul iniţiatic.

În cursul stagiilor de masaje la care am participat, dacă femeile s-au simţit întotdeauna în largul lor, unii bărbaţi au reacţionat destul de puternic. Din zece sau cincisprezece „elevi", cel puţin un bărbat a prezentat, la contactul cu mâinile, diverse tulburări: palpitaţii, plânsete, stări de vomă, tendinţă de a leşina. Toate sunt cauzate de reactualizarea unor faze din copilărie, perioadă în care a fost pe nedrept privat de mângâieri sau chiar expus unor brutalităţi.

O altă constatare în cazul bărbatului care masează o femeie: el prezintă, aproape întotdeauna, o erecţie „intempestivă". Prin urmare, bărbatul n-ar avea, asemenea femeii, capacitatea de a separa senzualitatea de sexualitate? Ceea ce se adaugă nemulţumirii exprimate de multe femei: „De fiecare dată când mă apropii de soţul meu pentru a-l mângâia, aşa cum aş face-o cu unul dintre copiii mei, el crede că vreau să fac dragoste". Trebuie să spunem că natura a concentrat în penis întreaga putere libidinală masculină; el este cel care vânează femeile, erecţia sa trebuie să fie un reflex incontrolabil. De asemenea, mai trebuie să spunem şi că, multă vreme, cultura i-a

interzis bărbatului să fie tandru şi l-a apreciat după măsura erecţiei sale: un mascul trebuie să se excite. Un specialist în masajul californian mi-a zis că, pentru a evita această soartă (erecţia intempestivă), este de-ajuns să maseze chipul şi mai ales obrajii bărbatului; atunci, penisul i se-nclină şi, foarte adesea, lacrimi îi inundă ochii. Acest contact de o nesfârşită tandreţe îl readuce pe bărbat înspre propria-i inimă... şi mamă.

Căci, în realitate — şi aceasta-i o fericită descoperire realizată în cursul stagiilor —, bărbaţii resimt aceeaşi nevoie de a mângâia şi de a fi mângâiaţi ca şi femeile. Şi sunt capabili să o facă cu multă atenţie şi delicateţe. Am participat la o serie de experienţe în cadrul cărora ochii celui masat erau acoperiţi: nu se poate face vreo diferenţă între îndemânarea masculină şi cea feminină.

În sfârşit, să subliniem această reconfortantă evoluţie: participarea bărbaţilor la aceste seminarii a ajuns de la 20% în anii '80 la 50% în anii '90.

- *La vârsta lor, mai sunt ei de mângâieri?*

În timp ce toate simţurile se degradează şi, mai ales, văzul şi auzul, sensibilitatea tactilă, dimpotrivă, rămâne intactă până la moarte. Cu alte cuvinte, mângâierile vor căpăta din ce în ce mai multă importanţă odată cu vârsta. Cu atât mai mult cu cât, contrar prejudecăţilor, inima nu se zbârceşte. Putem să ne-ndrăgostim, şi chiar nebuneşte, până şi la bătrâneţe. Cât despre dorinţă, ea poate rămâne vie până la nouăzeci de ani şi chiar mai mult.

La femeie, menopauza poate să aibă chiar efecte fericite asupra vieţii sale sexuale: eliberată de teama de a nu rămâne însărcinată, izbăvită de fazele menstruale şi despovărată de constrângerile-i materne, femeia este mai disponibilă pentru iubire. În plus, libidoul şi capacitatea sa orgasmică se măresc adesea, din motive fiziologice: hormonul care conduce dorinţa, atât la femeie cât şi la bărbat, este cel masculin (sau testosteronul); el este secretat la ambele sexe de glanda suprarenală (şi, în plus, la bărbat de testicule); la femeia

ajunsă la menopauză, acest hormon devine preponderent, căci antagonistul său, hormonul feminin, diminuează pe măsură ce ovarul se degradează, de unde și reîntoarcerea dorinței. Atunci, se constată adesea că clitorisul devine mai sensibil și mai exigent.

Singurul inconvenient al menopauzei este riscul de uscăciune și induratie a mucoasei vaginale din cauza deficitului de hormoni feminini; rezultă de aici dureri și mici sângerări la atingere sau în timpul raporturilor sexuale. Din fericire, această tulburare poate fi cu ușurință remediată: este de-ajuns să utilizați creme vaginale pe bază de hormoni feminini sau să urmați o hormonoterapie generală cu pastile sau gel percutanat. Este important să mențineți mucoasele sexuale suple și umede pentru a le păstra întreaga putere de-a oferi plăcere, mai ales în cazurile în care, penisul nefiind tocmai tare, degetelor li se cere să ofere mângâierile lipsă. Bineînțeles, membrul sau degetele nu vor pătrunde în aceste minunate locuri decât după ce vizitatorul le va fi dăruit din plin împrejurimilor somptuoase dezmierdări, astfel încât să creeze o frumoasă lubrifiere. Dacă este necesar, săruturile date cu gura și limba vor aduce și saliva celui priceput pentru ca totul să fie pe potrivă.

Cât despre bărbat, libidoul și erecția sa, chiar dacă își pierd din tărie, rămân operaționale. Și nu rar se-ntâmplă ca bărbații să-și păstreze înflăcărate dorințe și erecții până la împlinirea unui veac. Vârsta aduce cu sine chiar și beneficii: ejacularea nemaipetrecându-se atât de repede, bărbatul îi poate oferi partenerei sale această faimoasă mângâiere interioară care îi procură o îndelungă plăcere vaginală înainte de a o propulsa în extaz.

Invers, dacă vârsta sau abuzul de tutun, alcool ori zahăr au cauzat vreo maladie cu repercusiuni asupra vaselor de sânge din zonele sexuale (diabet, arterită etc.) sau boli generale (hipertensiune, cardiopatie, insuficiență respiratorie etc.) care jenează activitatea fizică, nu trebuie, doar pentru atât, să renunțați la fericirea simțurilor: dezmierdările dăruite sexului, dar și trupului vă vor veni în ajutor. Ceea ce nu va putea oferi penisul o vor face degetele și gura. Acum

ori niciodată, bărbatul trebuie să-și dezvolte creativitatea și dexteritatea. Atunci, își va putea satisface partenera așa cum, poate, n-a fost vreodată satisfăcută. Cunosc un octogenar, impotent, de altfel, din cauza unei boli, ale cărui numeroase succese la tinerele femei se datorează capacității sale de a le oferi, pielii și sexului lor, supreme bucurii prin grația mâinilor și a gurii.

Dincolo de zona sexuală și *a fortiori* atunci când sexul își pierde tăria, dezmierdarea devine, la o anumită vârstă, o desfătare regească. Astfel că aici trebuie aplicate, în lung, în lat și de-a curmezișul, lecțiile de muzică din acest *Tratat*. Cu atât mai mult cu cât plăcerea, stimulările cutanate își revarsă într-un mod, o, cât de judicios toate binefacerile: împotriva durerilor și a oboselii, tranchilizant etc. Pe scurt, această vârstă nu numai că nu este sfârșitul senzualității, dar îi poate fi chiar înflorirea deplină. Cu mai puțină genitalitate și mai multă complicitate, tandrețe, durată și rafinament, se ajunge la transformarea acesteia într-o capodoperă, pe măsura Olimpiadelor de odinioară, dacă vreodată vor fi existat.

Din păcate, există prejudecăți care pretind că iubirea, mângâierile „nu-s pentru bătrâneți". Iar aceia care, în vârstă fiind, continuă să caute deliciile iubirii, sunt considerați niște „moși depravați" sau „libidinoși bătrâni". Nenorocirea este că acest dispreț este interiorizat de persoanele în vârstă care, dintr-odată, se simt ridicole sau perverse dacă resimt iubire sau dorință. Nenorocirea este și că, în prea multe azile de bătrâni, pensionarilor li se neagă dreptul de a dezmierda și juisa. Aici, trupurile le sunt transformate în niște obiecte și sunt desexualizate. Igienă, siguranță, moralitate, câte crime psihice nu se comit în numele vostru! Și totuși, ce păcat să renunți la fericirea simțurilor atunci când durata de viață crește și când, la șaizeci de ani, încă avem în față alți treizeci de trăit. Ce absurditate să te resemnezi vreme de o treime din viața-ți adultă să nu mai trăiești ca o ființă umană în totalitate. Cu atât mai mult cu cât vârsta din ce în ce mai mică la care te poți pensiona ne lasă mult timp liber. Și cu cât progresele medicinii și ale dieteticii asigură majorității o sănătate satisfăcătoare.

Atunci, atât cât durează viața, să lăsăm să strălucească focul dorinței și să se avânte acest elan al dorinței care ne-mpinge spre apropierea de semenii noștri pentru a le oferi sau a primi de la ei plăcere și afecțiune. Atât cât durează viața, această nevoie de tandrețe, ca și nevoia de a comunica, persistă; iar dezmierdarea este ceea ne permite cel mai bine să le satisfacem.

Mulți oameni mi-au spus: „La vârsta a treia, corpul nu mai este întotdeauna apetisant". Dar, adesea, n-avem oare trupul pe care-l merităm? Dacă avem o bună igienă a vieții (fără toxine, o alimentație sănătoasă, un pic de exercițiu, o anumită curiozitate intelectuală, un hobby și o mare deschidere spre ceilalți și lume), corpul rămâne atractiv. Iar dincolo de riduri și zbârcituri, ceea ce atrage este miezul ființei. Și apoi, trebuie, în sfârșit, dacă încă nu am făcut-o, să ne depășim propriul ego și să trecem dincolo de aparențe pentru a accede la iubirea cea adevărată care este dăruire de sine.

- *Cum se face că, în Occident, tactilul este atât de îngrădit, în timp ce-n Africa sau în Orient, el este atât de spontan?*

Este adevărat că, în Occident, ne atingem puțin. Căci civilizația occidentală a secretat, de prea multă vreme, tabuuri împotriva atingerii (împotriva mângâierii, împotriva tandreței). La rândul ei, civilizația industrială a multiplicat obstacolele în fața folosirii mâinilor în cadrul comunicării afective. Denunțând inamicii tacticului, putem spera să-l salvăm de la dezafectarea în care riscă să se scufunde încă și mai mult.

Responsabilitatea civilizației occidentale

Morala iudeo-creștină a condamnat plăcerea și a transformat-o într-un păcat; iar mâinile, agenți ai păcatului, n-au nicio aură de sfințenie. Să atingi, să te atingi, toate acestea miros a pucioasă. Mama

mea, crescută într-un pension catolic pe la 1925, n-avea dreptul să se spele decât o dată pe săptămână, prin mizericordia unui lighean cu apă rece și numai pe sub cămașă. Un pacient, pensionar prin anii '40, trebuia să utilizeze un băț de lemn ca să-și bage cămașa în pantaloni; mai mult, buzunarele aceluiași pantalon trebuiau să fie cusute; mâinile trebuiau apărate de orice fel de contact cu zonele interzise.

Bineînțeles, interdicțiile care se abat asupra sexualității nu figurează în cărțile sacre (Biblia, Evanghelia). Acestea sunt creații ale unor bărbați atinși de ceea ce eu numesc „Frica masculină", care constă în temerea că puterea le-ar putea fi zdruncinată de plăcere și astfel contestată de femei.

Cultura occidentală a întărit oprobriul atingerii afectuoase, mai ales în cazul bărbatului. În numele unei anumite „virilități", a unui anumite „demnități", bărbatului îi este interzis să fie sensibil și tandru, să-și exprime emoțiile prin cuvânt și *a fortiori* prin gest (atingerea, sărutul, mângâierea, îmbrățișarea). Întreaga educație a bărbatului are ca scop să-i înăbușe sensibilitatea, să-i reprime emoțiile, să-l transforme într-un dur. Puritanismul epocii victoriene este sinteza acestei morale și a acestei culturi duse la extrem. Machismul le este aplicația la genul masculin. Bărbatul macho este dacă nu arhetipul, cel puțin caricatura bărbatului occidental. Jucând rolul insensibilului, invulnerabilului, negând orice tandrețe, afectând un dispreț pentru femeie pe care o consideră inferioară, silindu-se să nu vadă în ea decât un obiect sexual, refuzând să se supună iubirii pentru că aceasta ar însemna să se supună femeii, el fuge de mângâieri și tandrețe. În realitate, bărbatului macho îi este oroare de feminitate, aceea a femeilor și aceea a lui, proprie.

Suntem îndrituiți să ne întrebăm de ce civilizația occidentală a făcut din plăcerea atingerii și, dincolo de aceasta, din fericirea simțurilor, un păcat. Pentru că această civilizație nu este decât o formă de societate patriarhală, adică o organizare socială inventată, pusă la punct și apărată de bărbat pentru a-și asigura puterea asupra femeii și pentru a o păstra. Pentru aceasta, el trebuia să-i

interzică femeii orice acces la influență și cunoaștere și să-i reducă „puterile magice" care îi conferă prea mult ascendent: capacitatea sa de a da viață și puterea-i sexuală. În ceea ce privește maternitatea, bărbatul se va strădui din răsputeri să și-o anexeze (prin monogamie, prin căsătorie etc.); cât despre sexualitate, el va utiliza degradarea, transformând plăcerea într-un păcat, adică ceva urât și demn de pedeapsă, după modelul păcatului originar care, din vina femeii, a prăbușit omenirea în nenorocire. Căci senzualitatea feminină este o amenințare pentru bărbat și pentru societatea lui: voluptatea pe care o simte în brațele unei femei îl smulge din sine însuși, dorința pe care o are de a se întoarce acolo și sentimentul care se naște, pe scurt, atașamentul care se creează, riscă să-l supună femeii, să-l ducă spre alienare. Și-atunci, acesta ar fi capătul libertății și autorității sale. Ca și iubirea, toate acestea îl lasă fără de vlagă, îl obosesc, îl epuizează. Și, mai mult chiar, prin rivalitățile și conflictele provocate, perturbă ordinea socială. *In fine*, refuzul mângâierii este teama de a pierde puterea.

Responsabilitatea civilizației industriale

Născută în secolul al XIX-lea, aceasta este acum triumfătoare. La rândul ei, a făurit arme împotriva atingerii: obsesia igienei, efectele perverse ale freudismului, bulversarea familiei.

La sfârșitul secolului precedent, se descoperă microbii și se inventează igiena, adică un comportament care evită contactul cu acești minusculi, dar redutabili dușmani. Bineînțeles, cei care trebuie apărați împotriva acestei contaminări sunt mai ales bebelușii și copii. Prin urmare, de-acum înainte se recomandă ca bebelușul să nu mai fie atins: să nu mai fie luat în brațe sau numai atunci când este neapărată nevoie, să nu mai fie mângâiat, să nu mai fie îmbrățișat, să nu mai fie legănat; să nu mai fie hrănit la sân, ci doar cu biberonul.

Este epoca bonelor rigide și distante în bluzele lor albe apretate, a pătuțurilor-cușcă cu zăbrele, a leagănelor adânci asemenea mormintelor, toate acestea fiind niște născociri menite să-i țină la distanță pe micuți. Dar, dincolo de frica de microb, cum să nu bănuiești dincolo de această atitudine o teamă de atingere? Oare nu în această epocă puritanismul era în floare? Nenorocirea este că aceste interdicții au fost dezvoltate de un pediatru, Emmer Holt, o adevărată autoritate a vremii. Tratatul său (*Les soins et l'alimentation de l'enfant*), publicat în 1894, a fost un bestseller până în 1935. Gândiți-vă câte generații au căzut pradă tabuurilor sale. Iar urmele se mai văd și acum, fie și numai în această rezervă din atitudinile multor oameni față de copii.

Un alt medic avea să sădească tulburarea în suflete: Sigmund Freud. El acordă sexualității o parte preponderentă în dezvoltarea psihică a copilului. În special, el pretinde că băiatul încearcă dorințe sexuale față de propria-i mamă (acesta este complexul lui Oedip), iar fata, față de tată (complexul lui Electra, denumirea datorându-i-se lui Jung). Foarte repede, aceste noțiuni sunt adoptate și prost interpretate de anumiți emuli care le răspândesc în marele public. De acum, copilul nu va mai fi privit decât prin intermediul acestei ipotetice sexualități; și vor fi create fobii, precum această frică de a atinge și de a alinta, amenințarea uzitată fiind riscul de a-i provoca micuțului tot felul de nevroze, complexe refulate și devianțe sexuale. Astfel că mama care își dezmiardă băiețelul îl împiedică să-și rezolve conflictul oedipian și-l condamnă să-i rămână legat sufletește. Cât despre tatăl care este mult prea apropiat cu fiul său, el riscă să-l transforme într-un homosexual etc. Asemenea idei eronate au ucis tot atâtea gesturi tandre ca și frica de microbi. Și nu uitați că au trecut mai bine de o sută de ani de când Occidentul trăiește într-o supunere oarbă față de gândirea freudiană. Gândire unică a cărei domnie începe să fie contestată. Mitologie cu atât mai contestabilă cu cât autorul ei era departe de a-și fi rezolvat propriile probleme legate de sexualitate și femeie. Din ce în ce mai mulți autori neagă existența, la copilul mic, a oricărei dorințe sexuale pentru părinții săi și consideră

că atașamentul care se naște este de ordin pur afectiv și senzual. Oricum, cred că lipsa contactului dintre părinți și copil determină nesfârșit de mai multe tulburări psihice decât pretinsele excese.

O altă nelegiuire a civilizației industriale: îndepărtarea mamei și distrugerea familiei lărgite. Faptul că mamele lucrează și, mai ales, că-și reiau rapid lucrul după ce nasc — ceea ce, în plus, împiedică prelungirea alăptării la sân — reduce considerabil contactele mamă—copil. Viața femeilor care au un serviciu este o cursă nebunească: se trezesc devreme, uneori foarte devreme, se pregătesc și-și pregătesc bebelușul, îl duc la bonă, parcurg un drum stresant de una sau două ore, lucrează alte șapte, parcurg același drum în sens invers, iau bebelușul de la bonă, se ocupă de el, gătesc cina, fac ceva treburi prin casă, se culcă la unsprezece seara și, eventual, se trezesc noaptea dacă bebelușul plânge... Adăugați la toate acestea cumpărăturile, spălatul și călcatul rufelor, curățenia etc. Ce timp mai rămâne pentru dezmierdări și jocuri? O civilizație care reușește să-i impună femeii un asemenea surmenaj și să frustreze în asemenea hal copilul, riscând să le provoace amândurora tulburări mentale, este o civilizație inumană, dacă nu chiar primejdioasă.

Dispariția familiei lărgite nu ajută cu nimic. Altădată, trei generații trăiau sub același acoperiș sau măcar pe aceeași stradă: bunicii, părinții și copiii. Mai mult, familiile erau numeroase. Cu alte cuvinte, copiii erau răsfățați, căci bunicii și cei mari le dăruiau și ei afecțiunea lor, puneau și ei mâna la împlinirea tandreței. Acum că familia este „nucleară", adică redusă la părinții cu unul sau doi copii, mana mângâierilor a scăzut pe măsură.

Economia este prioritatea civilizației industriale. Iată de ce reprimă plăcerile și mai ales plăcerile iubirii, căci acestea deturnează trupul de la utilizarea-i economică: el nu trebuie să fie decât o unealtă, un mijloc de producție a unei cantități mai mult sau mai puțin considerabile de obiecte și materiale. Mângâierea, tandrețea? Nimicuri! De altfel, producătorilor „nici nu le mai trece prin minte așa ceva", se plâng femeile vorbind despre soțul surmenat sau preocupat. Cu cât

se vorbește mai mult despre dragoste (în ziare, la televizor, la radio), cu atât mai puțin se face. Așa că hotărâți-vă ca, în anumite seri, să uitați de afaceri și să scoateți televizorul din priză pentru a vă ocupa de voi, de ființa ce vă este alături, de întâlnirea epidermelor dvs., de cuvintele tandre, în căușul cald și dulce al intimității. Aici se află adevărata fericire. Nicio avere, nicio glorie nu-i sunt pe măsură. Iar dacă nu aveți de lucru, în așteptarea unor zile mai bune, oferiți-vă această bogăție de care nimeni nu vă poate priva: dezmierdări, aici și acum. Aceasta-i adevărata înțelepciune.

În zilele noastre, suntem cufundați într-o eră „audiovizuală", o epocă în care întâietate au auzul și văzul. Audio, telefonul care a înlocuit scrisoarea migălită de mână; audio, radioul care a înlocuit melodia fluierată sau cântată în timp ce mâna compania; audio, combina *hi-fi*, difuzoarele ce-au împânzit totul. Audio în mod pasiv. Vizuale sunt imaginile supraabundente ale unei mass-media imposibil de evitat, ecranele omniprezente (Informatica, televiziunea, cinema etc.). Mult prea adesea, vizuale în mod pasiv. Ne lăsăm ochii și urechile la voia lor. Ne lăsăm mâinile golite.

Iar în viața de zi cu zi și profesională, mâinile sunt din ce în ce mai puțin utilizate. Acasă, dar și la birou sau în uzină, lucrul manual se reduce pe măsură ce robotizarea se extinde. Singurul lucru pe care-l mai au degetele de făcut este să apese pe un buton sau pe o tastatură. Să împingă și să bată vor fi în curând singura lor misiune. Dacă ne putem bucura pentru că mâinile nu mai sunt nevoite să îndeplinească munci grele care le distrugeau, putem, de asemenea, deplânge faptul că, delăsate, își pierd îndemânarea, creativitatea. În curând, ființa umană nu va mai ști ce să facă cu cele zece degete ale sale cărora le-au trebuit totuși zece milioane de ani ca să ajungă la acest grad de perfecțiune și care l-au transformat în cea mai evoluată specie. Private de îndatoriri, private de sens, mâinile noastre vor dispărea într-o zi. Funcția creează organul, spune o implacabilă lege a biologiei. Mutațiile se vor îngriji de această transformare. Pentru început, mâna se va reduce la un singur deget, cel care apasă pe

tastaturi și butoane. Apoi, când îi vom oferi creierului capacitatea de a comanda direct (prin intermediul undelor provenite din simplul gând) tastele aparatelor (calculatoare și roboți), mâinile și brațele însele vor dispărea.

Așa că, vă implor, haideți să ne folosim mâinile: să frământăm aluatul pâinilor noastre, să ne stoarcem portocalele, să ne curățăm morcovii, să ne sădim verzele în grădini, să modelăm lutul oalelor, să ciupim corzile chitarelor, să gonim pe clapele pianelor, să tricotăm, să brodăm, să țesem, să pictăm, să sculptăm... Jocuri ale mâinilor, jocuri omenești. Și, bineînțeles, să mângâiem, să masăm, să dezmierdăm, să pipăim, să ciupim, să zgâriem... pielea celor pe care îi iubim.

Capitolul 24
Reabilitarea tactilului

Pentru a-i ajuta pe occidentali să-şi regăsească gustul de a atinge şi mai ales de a atinge cu tandreţe, ar trebui să li-l inculcăm încă de la naştere, dacă nu chiar încă din viaţa intrauterină. Masarea femeii însărcinate şi masarea bebeluşului sunt nişte excelente şcoli de mângâieri.

Femeia însărcinată

Masajul făcut unei femei însărcinate este minunat. Trebuie rezervat tatălui; prezenţa copilului face ca gestul să fie extrem de intim, cu atât mai mult cu cât atunci când mâinile se pun pe pântece, bebeluşul vine şi el adesea în contact. Atunci se realizează trinitatea creaţiei.

Masajul o va ajuta pe mamă să se simtă bine în pielea-i întinsă datorită sarcinii. Aici, el este preţios prin faptul că devine o mărturie

a atenţiei soţului care, astfel, asigură că această operă este una comună. Ea este cea care poartă povara cea grea şi nobilă, dar el o susţine. Recunoscută şi valorizată în starea sa de graviditate, femeia o va duce la bun sfârşit cu mai multă bucurie. Mai mult, desigur, atingerea îşi va aduce efectele benefice bine-cunoscute: destindere nervoasă, ameliorare a circulaţiei, relaxare a contracturilor musculare etc. O altă consecinţă fericită: pentru că a gustat din plăcerea mângâierilor şi masajelor, mamei îi va plăcea încă şi mai mult să i le ofere copilului.

Cât despre bebeluş, va simţi şi el starea de bine, destinderea şi fericirea mamei sale. Va simţi, de asemenea, şi mâna celui care atinge, căci, aşa cum vedem la ecografie, bebeluşul se apropie cât mai mult de această mână lipindu-se de peretele anterior al uterului ce-l poartă. Fără îndoială, acesta este un bun semn care-i prevesteşte capacitatea viitoare de a intra în contact cu celălalt prin intermediul pielii sale.

Bebeluşii noştri

Zorii vieţii sunt fundamentali pentru sănătate, mai ales pentru sănătatea psihică. Căci în funcţie de gesturile mamei sale mai întâi şi-apoi de cele ale tatălui şi ale tuturor celor ce-o ating se stabileşte echilibrul psihic al unei fiinţe şi se dezvoltă aptitudinea sa de a iubi. Un bebeluş bine mângâiat se va transforma într-un adult fericit în propriu-i trup şi propria-i piele, capabil să aibă bune relaţii cu ceilalţi.

Bebeluşul trebuie mângâiat cu delicateţe şi legănat încă din primele ore pentru a-l ajuta să suporte trecerea de la viaţa intrauterină la cea terestră. În uter, bebeluşul trăia într-un paradis marin: în întuneric, la cald, plutind fără să-şi simtă greutatea în lichidul amniotic, legănat de liniştitul talaz creat de respiraţia şi mişcările mamei, dezmierdat de pereţii atât de moi, cu urechea mângâiată de tic-tacul

inimii şi vocea înăbuşită a mamei, bebeluşul era fericit asemenea unui peşte în apă. Brusc, se-ntâmplă un cataclism, copilul simte de pretutindeni apăsare şi este expulzat într-o lume înspăimântătoare: o lumină orbitoare, un frig pătrunzător, o greutate ca de plumb (gravitaţia), rapide deplasări, contacte atât de dure, zgomote asurzitoare. Pe scurt, infernul. Şi, în curând, în el însuşi, o senzaţie atât de dezagreabilă, ceva care-l scurmă şi-l vlăguieşte: foamea. Angoasa este completă. Iar bebeluşul nu poate face nimic. Ba da! Să urle!

Atunci, se simte ridicat şi, într-o clipită, regăseşte paradisul pierdut: între braţele şi sânul mamei, el redescoperă căldura, plutirea, legănările; moliciunea, bătăile inimii şi vocea de odinioară; iar în adâncul trupului său se naşte o altă voluptate: îndestularea. Dintr-odată, viaţa redevine plăcere, iar angoasa încetează. Mama îl alăptează, dar îl şi îngrijeşte (îl spală, îl schimbă etc.). Iar între toate acestea, mai importante sunt dezmierdările de tot soiul, legănările şi jocurile epidermelor. Mulţumită acestor secvenţe, bebeluşul se va adapta puţin câte puţin noii sale condiţii. Iată care este importanţa mângâierilor şi masajelor în această perioadă. Şi cu atât mai mult cu cât pielea bebeluşului este pe deplin sensibilă şi funcţională încă de la naştere, în timp ce alte simţuri (văzul, auzul) vor avea nevoie de timp pentru a se impune. Prin urmare, pielea este singurul mijloc eficient de receptare a lumii exterioare şi de comunicare cu ceilalţi. Dintr-odată, pielea înţelege şi ştie.

Pe de altă parte, cu cât este mai stimulată pielea, cu atât mai mult se vor dezvolta creierul şi psihismul copilului. Am văzut în paginile precedente că senzaţiile sunt acelea care „creează" într-o anumită măsură funcţiile şi înseşi ariile cerebrale. Or, creierul nou-născutului este imatur şi se va maturiza cu atât mai bine cu cât neuronii săi vor fi stimulaţi prin solicitări ale organelor de simţ, ale pielii în special. A atinge, a mângâia sunt, aşadar, modalităţi de a împlini sensibilitatea şi intelectul fiinţei umane.

Cum să îmbunătăţim contactele cu bebeluşul? Îndeplinind din tot sufletul „gestul" matern; multiplicând jocurile (legănări, sărutări,

gâdilări, mângâieri) oferite lui pe când îl îngrijim. Şi masându-l. Nu ştiţi să masaţi? Vă este teamă? Este totuşi un gest foarte firesc, foarte simplu, căci aveţi totul în dumneavoastră. Ascultaţi-vă instinctul matern (sau patern) şi lăsaţi-vă mâinile să acţioneze. Ascultaţi-vă tandreţea, mâinile dumneavoastră vor face restul. Fiţi spontan(ă) şi totul se va crea.

La început, mângâierea va fi superficială (simple atingeri) şi nu va dura mai mult de cinci–zece minute. Apoi, va fi mai puternică şi va dura treizeci de minute. Nu vă grăbiţi, atingeţi bebeluşul, întoarceţi-l, mişcaţi-l încet. Vorbiţi şi cântaţi atunci când îl masaţi şi spuneţi-i ce veţi face. Ascultaţi-l, există lucruri care-i plac, altele care-i displac; în acest ultim caz, nu insistaţi!

Până la ce vârstă pot fi astfel mângâiaţi copiii? Nu există vreo limită. Oricum, când copilul nu-şi va mai dori aceste dezmierdări, va şti să v-o spună. În orice caz, uitaţi prejudecăţile potrivit cărora prea multă tandreţe riscă să-l transforme pe copil într-un hipersensibil, papă-lapte sau homosexual. Dimpotrivă, tandreţea ajută la structurarea personalităţii. Şi totuşi, ea trebuie să respecte libertatea copilului şi să nu fie niciodată unealta supunerii sale.

Concluzie
Ce va să vină

Mângâierea este mai mult decât ceea ce pare. Pentru individ, ea traduce ceea ce este fiecare în străfunduri sau ceea ce este silit să fie. În cuplu, e o mărturie a nivelului relației și a împărțirii sau neîmpărțirii puterii. În societate, reflectă natura raporturilor dintre oameni.

Multă vreme, bărbatului i-a fost interzisă mângâierea — s-o ofere, s-o primească; vorbesc aici despre dezmierdările din iubire și nu despre simplele mișcări ale mâinii al căror singur scop este excitația. Dar lucrurile se schimbă, și încă repede: de zece ani încoace, data primei ediții, bărbatul, eliberându-se de miile de ani de represiune ale *animei* sale (partea sa feminină) și-a dobândit dreptul de a fi sensibil, tandru și mângâietor. Mulți au profitat cu înflăcărare de această oportunitate. Unii sunt încântați, alții își pierd iluziile, căci proaspăta lor tandrețe se lovește de o lume tot aspră și care se-năsprește încă.

Femeia, care a fost prototipul tandreței, nu avea nimic de-nvățat în această privință. Din păcate, mult prea adesea, ea chiar a uitat

unele lucruri. Ea trebuia să-şi elibereze *animus*-ul (partea sa masculină); dar totul se petrece ca şi cum ar fi fost nevoită să-şi uite a sa *anima*. Iat-o că-i copiază pe bărbaţi: intră-n afaceri şi producţie, practică dominarea şi exploatarea celorlalţi, se războieşte... În cuplu, îşi neagă tandreţea (confundând mângâierile cu comportamentul matern) şi încearcă să-şi demonstreze tăria. Ea, a cărei emergenţă ar fi trebuit să schimbe atât de cruda societate patriarhală, nu face decât să o dubleze, s-o prelungească. Şi aici, în faţa acestei femei devenită dură într-o lume rămasă astfel, bărbatul care îşi poartă *anima* ca pe-o floare clachează. Este adevărat că femeia, pentru a se elibera de dominaţia masculină, trebuia să-şi radicalizeze revolta; de altfel, femeia care nu este decât tandreţe şi sentimentalism continuă să fie asuprită de bărbat şi societate.

Oricum ar fi, relaţiile dintre femeie şi bărbat au atins un punct critic. Războiul este-n toi. Cuplurile se despart pretutindeni, răniţii se numără cu milioanele, mulţi se resemnează să trăiască singuri, alţii se refugiază pe lângă nişte persoane de acelaşi sex, alţii în „religii" de celibatari (de pildă, budismul).

Nu mai e vreme să visăm la o lume mai bună, trebuie să-i creăm temeliile şi să ne promitem că o vom clădi. Să trecem la un nou contract. Acela că bărbatul va continua să-şi dezvolte *anima* fără ca, numai pentru atât, să-şi neglijeze *animus*-ul. Că va găsi dreapta măsură între unul şi celălalt. Că le va modula în funcţie de împrejurări. În faţa fiarelor liberalismului sau a oricărui alt agresor, nu trebuie să expună vreun pântece înmuiat; dar nu are de ce să se mai dedea aceleiaşi cruzimi. Să-şi arate colţii şi ghearele, dar apoi să prefere un dialog în care să-ncerce să introducă puţin umanism, să facă apel la suflet. În celelalte relaţii, *a fortiori* cele cu femeia şi copiii, să-şi lase *anima* să vorbească. Invers, în relaţiile ce implică riscuri (domeniul meseriilor grele, al sporturilor etc.), să dea cuvântul *animus*-ului. În fond, idealul bărbatului de tip nou ar putea să se inspire din cel al cavalerului: înarmat, curajos, dar

nobil în luptă; tandru, amabil, rafinat în afara luptei şi mai ales faţă de femeie.

Iar femeia să continue să-şi elibereze *anima*, dar fără să-nceteze să se preocupe de al său *animus*. Vigilentă şi intuitivă, ea va şti prea bine când va fi nevoie să se apere şi când va putea lăsa garda jos. Şi, mai ales, să evite să-l rănească pe bărbat dezvăluindu-i *anima*. La modul general, să-şi amintească de faptul că nu (mai) este vorba să-l copieze pe bărbat, ci să inventeze alte relaţii umane şi, dincolo de-acestea, o nouă societate.

Ştiu că este greu, atât pentru femeie, cât şi pentru bărbat, să împlinească frumoasa floare a *animei* lor în câmpul plin de pietre al civilizaţiei actuale. Totuşi, trebuie să se străduiască fără încetare şi cu iubire. Noua societate va fi odorul unirii celor două *anima*. Contopire care se experimentează şi se elaborează în cuplu, acest microcosm. Iar mângâierea este unul dintre mijloace, unul dintre teste. Nu numai că este tandreţe, dăruire, abandon, ci cuprinde şi renunţarea la orice demonstraţie de forţă, putere, presimţire, rol — într-un cuvânt, este egalitate, cuvânt sinonim cu iubirea. Pornind de la această relaţie duală, devenită exemplară, se vor putea elabora noile relaţii între indivizi şi chiar între indivizi şi mama noastră, pământul, adică, noua civilizaţie.

Într-adevăr, totdeauna mi s-a părut că încrâncenarea agresivă care caracterizează activităţile bărbatului în afara cuplului atât faţă de ceilalţi bărbaţi, cât şi faţă de natură (dominare, exploatare, efracţie, distrugere) nu era, într-o oarecare măsură, decât o revanşă pentru decepţiile-i conjugale, o (proastă) transmutaţie a suferinţelor şi a neîmplinirii sale în cadrul cuplului. Pe scurt, s-ar război (în plan real, economic etc.) pentru că n-ar şti să facă dragoste.

Nu este o întâmplare dacă criza relaţiilor dintre femei şi bărbaţi culminează în momentul în care societatea liberală se apropie de propria-i distrugere. Nu este o întâmplare, dar este o şansă. Căci cuplul, intrat adânc în vârtejul turbulenţelor, este pe cale să afle

o soluție prin recunoașterea acestor *anime*. Această emergență a femininului va fi, de asemenea, *via* noul cuplu, mijlocul de a da naștere unei noi societăți. În fața haosului economic și ecologic care se-anunță și a cortegiului lor de nenorociri, cuplul ce va să vină poartă speranțele viitorului omenirii. Iar mângâierea îi este mesaj.